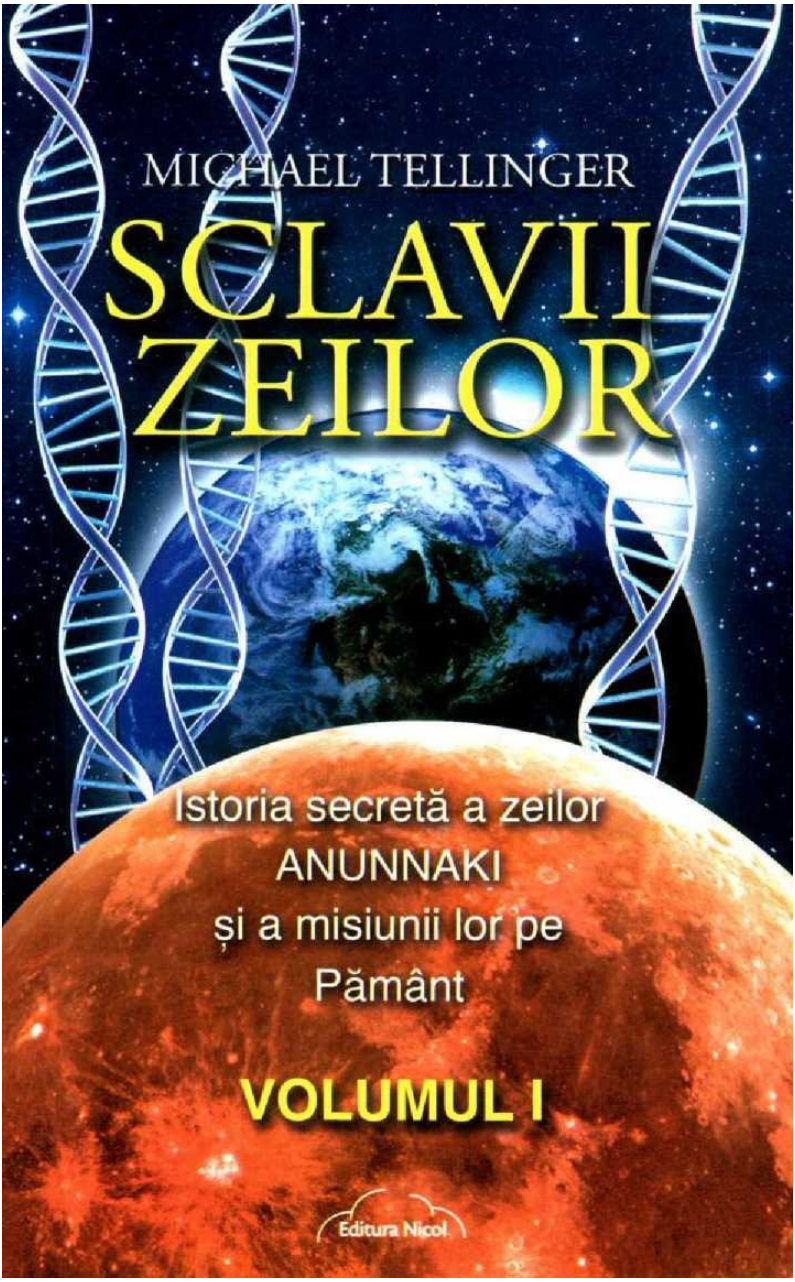

Michael Tellinger
Sclavii zeilor
Istoria secretă a zeilor Anunnaki şi a misiunii lor pe

Pământ

Colecţia LUMEA MISTERELOR

5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Michael Tellinger

Sclavii zeilor / Michael Tellinger:

trad.: Rădulescu Ionuţ – Bucureşti: Editura Nicol, 2013

ISBN: 978 – 973 – 7664 – 53 – 2 © 2013, Editura NICOL

Str. Alexandru Depărăţeanu nr. 29 Sector 1, Bucureşti Tel. /Fax: 021 / 222 40 93 Mobil: 0752.205.360 E-mail: allnicol@yahoo.com www.editura nicol.ro

ISBN: 978 – 973 – 7664 – 53 – 2

TITLUL ORIGINAL: Slave Species of the Gods. The Secret History of the Anunnaki and Their Mission on Earth COPYRIGHT e Inner Traditions International TRANSLATION COPYRIGHT e Editura NICOL 2013

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare şi accesare a datelor, fără permisiunea Editurii Nicol.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală faţă de legile naţionale şi internaţionale privind proprietatea intelectuală.

Michael Tellinger

Sclavii zeilor

Istoria secretă a zeilor Anunnaki şi a misiunii lor pe Pământ

VOLUMUL I

Traducere de Ionut Rădulescu

5

Editura NICOL

Notă către cititori

Fiecare capitol a fost scris ca să formeze o mică piesă dintr-un mare puzzle – şaisprezece piese care

împreună formează o istorie completă. Am încercat să-i iau pe cititori de mână şi să-i ghidez către partea cea mai ascunsă a fântânii cunoaşterii.

Deşi unele dintre capitole vor atrage mai mult o anumită categorie de cititori, în detrimentul alteia, eu am încercat să le redactez cât mai scurt şi mai concis cu putinţă şi să transmit esenţialul. Există totuşi o logică ciudată a episoadelor acestei călătorii în care am ales să vă port şi ea devine evidentă în ultimul capitol.

*Capitolul al XVI-lea, „*Povestea umanităţii*”, combină toate informaţiile pe care le veţi acumula din capitolele precedente şi vă va duce în perioada dinaintea apariţiei rasei umane şi a activităţii ieşite din comun care avea loc pe Pământ în acele vremuri îndepărtate, prezentând adevărul cutremurător legat de originile speciei noastre.*

Aşadar, nu pierdeţi din vedere cronologia ţesută în acest puzzle. Totuşi, dacă vă găsiţi în dificultate sau în dezacord cu anumite capitole şi nu vă puteţi descurca… citiţi măcar ultimul capitol, dacă nu vreţi să citiţi toată cartea.

Lectură plăcută şi continuaţi să exploraţii

Michael Tellinger

Introducere

Într-o epocă în care tehnologia ne-a permis să ne aşteptăm la recompense imediate şi care ne pune la dispoziţie soluţii rapide, omenirea pare să deţină toate răspunsurile. Încrederea în noi, ca specie, este mai mare ca oricând, iar cunoaşterea universului în care trăim se dezvăluie mai repede decât pot ţine pasul cei mai mulţi dintre semenii noştri. Putem să analizăm şi să calculăm aterizarea celui mai mic fragment pe o planetă aflată la 160 de milioane de kilometri distanţă; ştim din ce este formată atmosfera de pe Jupiter; putem reface organele corpului nostru, iar geneticienii pot crea viaţa în orice formă şi mărime îşi doresc. Există totuşi trei întrebări fundamentale la care încă nu am fost în stare să răspundem: Cine suntem? Cum am ajuns aici? Şi de ce suntem aici?

Pe măsură ce avansăm cu fermitate pe drumul către un destin necunoscut, ignoranţa a devenit slăbiciunea noastră, iar aroganţa a devenit o boală congenitală, ameninţându-ne cu propria noastră extincţie. În această carte ne vom ocupa de cele mai recente descoperiri din ştiinţă şi tehnologie, pentru ca să ne putem întoarce în trecutul îndepărtat, într-o încercare de clarificare a originilor extrem de neclare ale umanităţii. Este un paradox faptul că, oricât de avansaţi suntem, nu avem răspunsuri definitive asupra originii şi descendenţei noastre. De ce este omenirea atât de obsedată de aur? Şi de ce sunt sclavia şi aurul numitorul comun care poate fi urmărit până în cele mai vechi timpuri ale omenirii?

Populaţia lumii este divizată între sute de religii şi culte, toate pretinzând că au răspunsurile. Orice persoană cât de cât lucidă va realiza imediat că nu pot avea dreptate toate. Corect? Şi totuşi dogma religioasă a ţinut miliarde de oameni captivi, predicând moartea şi distrugerea, ameninţându-i cu pedeapsa celui „atotputernic” pe pelerinii nesupuşi şi promiţând recompense şi salvare celor care se supuneau orbeşte credinţei.

Ultimii cincizeci de ani au adus o explozie de noi descoperiri arheologice care i-au uimit pe oamenii de ştiinţă din întreaga lume prin cantitatea de informaţie. Peste o jumătate de milion de tăbliţe de argilă au fost dezgropate şi multe dintre ele au fost descifrate. Adevăratul înţeles şi relevanţa acestor tăbliţe au fost identificate de o mână de gânditori deschişi la minte abia acum 30 de ani. Ceea ce iniţial a fost considerat mit sau fantezie, mai ales din cauza ignoranţei aşa-zişilor învăţaţi, s-a demonstrat a fi o dovadă documentată istoric atât de importantă încât pune la îndoială însăşi esenţa existenţei noastre.

Vreau să vă port într-o călătorie plină de descoperiri, folosind cele mai noi interpretări şi dezvăluiri ale multor tăbliţe care vorbesc despre evenimente din vechime, cu mult înainte ca primul cuvânt din Biblie să fi fost scris. Este şocant să afli că niciuna dintre poveştile din cartea

Genezei nu este originală, ci reprezintă versiuni modificate ale unor poveşti mult mai vechi, descrise cu fineţea detaliului în tăbliţele de argilă antice. Călătoria noastră se ţese din preţioasele informaţii detaliate care ne-au fost lăsate moştenire de către înaintaşi, care probabil nu şi-au dat seama niciodată că vor fi tratate cu atâta suspiciune.

Coincidenţele stranii care unesc în acelaşi panteon al „zeilor mitici" multe dintre civilizaţiile străvechi sunt mult prea ciudate pentru a fi întâmplătoare. Avem acum dovada irefutabilă că pe Pământ au existat forţe bizare care i-au condus pe primii oameni cu o mână de fier. Au inventat pedeapsa şi au cerut supunere absolută de la noile populaţii primitive. Vom dezvălui drumul dureros şi anevoios pe care nou-apăruta rasă umană a trebuit să-l străbată şi rolul crucial pe care l-au jucat zeităţile avansate care, ulterior, au motivat existenţa noastră. Vom scoate la iveală groaznicul adevăr că omenirea a fost făcută într-adevăr după imaginea creatorului ei, dar că acesta nu era cel în care am fost învăţaţi să credem. Îl vom demasca pe dumnezeul din Biblie şi din celelalte religii importante, arătând diferenţa dintre Dumnezeu cu majusculă şi cel cu literă mică. Acel dumnezeu care are un comportament asemănător cu cel al oamenilor, „dumnezeul răzbunător", pe care îl cunoaştem din Biblie, este un dumnezeu „cu literă mică". Anumite personaje vor fi recunoscute imediat, în vreme ce altele au fost atât de mult denaturate de către tălmacii de mai târziu, încât vor avea nevoie de puţină lustruire, pentru a putea fi identificate.

Vom ridica multe întrebări, pe măsură ce vom postula teorii noi, legate de originile noastre, demistificându-l pe Dumnezeu şi permiţând cititorului accesul la marea imagine de ansamblu.

Cu ajutorul ştiinţei şi pe baza coroborării dovezilor din miile de tăbliţe de argilă, suntem acum în măsură să punem cap la cap întreaga poveste, pe care îmi place s-o numesc Marele Puzzle Uman. De ce le-a luat mii de ani populaţiilor sclave din sudul Africii să progreseze de la taberele de muncă până la momentul de acum 9.000 de

ani, atunci când un val brusc de civilizaţie s-a răspândit în întreaga lume, din India, Orientul Apropiat, Europa şi cele două Americi? Această călătorie va lămuri şi multele dileme arheologice referitoare la veriga lipsă, clarificate cu precizie de către înaintaşii noştri avansaţi. Vom dispersa mitul şi dogma care au ţinut omenirea în frică şi ignoranţă pentru prea mult timp. Progresele pe care le-am făcut în ingineria genetică ne vor ajuta să înţelegem simplu fapt că nu suntem Dumnezeu doar pentru că putem crea viaţă.

Ne desprindem de miturile arhaice care aparţin Evului Mediu şi punem informaţii la dispoziţia indivizilor cu o gândire limpede pentru a ajunge la concluzii noi. Aş dori să împărtăşesc cu fiecare cititor acelaşi sentiment incredibil al descoperirii pe care l-am experimentat personal atunci când am devenit conştient de prostiile în care am fost forţat să cred în anii mei formativi. Indiferent de cât de teribil ar părea acest nou adevăr, va fi cea mai eliberatoare experienţă pe care o veţi avea.

1

Comportamentul animalelor

Chiar de când am început să fiu interesat de genetică, am fost intrigat de faptul că o parte atât de importantă a anatomiei noastre, genomul, o structură moleculară atât de complexă, ar putea să fie atât de incompletă. De fapt, adevărul este că genomul are în componenţa sa atât de multe părţi care nu sunt folosite deloc. Este ca şi cum părţile inactive ale genomului aşteaptă un factor extern care să le activeze. Şi astfel o întrebare stăruie: ce caracteristici sau abilităţi excepţionale nu sunt disponibile din cauza inactivităţii anumitor părţi ale genomului? Ce însuşiri rămân ascunse? Şi cum a afectat această situaţie evoluţia noastră ca specie?

Genomul este un alt nume generic pentru întregul arsenal de gene şi ADN care se regăsesc în corpul unui individ. La oameni, genomul este format din 23 de perechi de cromozomi, care conţin întregul program genetic al respectivului individ, fiind localizat în fiecare celulă din

corpul omenesc. Acest program genetic controlează toate informaţiile care ne permit să creştem şi să ne mişcăm. Genomul este unic pentru fiecare individ şi pentru fiecare specie. Din fericire, atunci când ne naştem, nu ştim ce ne aşteaptă. Este adevărat că viaţa unui om se desfăşoară pe mai multe perioade, dar totul se rezumă la un lung rol cât se poate de real, condus de forţe invizibile. Ne sunt daţi în jur de şaptezeci de ani pentru a ne juca rolul pe Pământ; restul depinde de fiecare dintre noi. Intrăm pe o uşă şi ieşim pe altă uşă. Intrăm prin stânga scenei… ieşim prin dreapta ei. Singura certitudine pe care o avem în prezent este aceea că vom ieşi. Ce vom face cu cei şaptezeci de ani care ne sunt daţi? Care este scopul acestei călătorii, acestui joc al vieţii la care participăm cu toţii? Vom folosi acest timp în mod creativ, aducându-ne contribuţia la binele comunităţii globale, sau vom rămâne simpli spectatori, simpli beneficiari ai tuturor facilităţilor, înainte de a părăsi scena?

În ciuda celor 6, 5 miliarde1 de oameni care populează Pământul, rasa umană este o specie mai degrabă primitivă şi fragilă. Indiferent de cât de inteligenţi şi pricepuţi ne considerăm, adesea afişăm elemente ale unui comportament animalic, care poate duce la decimarea speciei noastre într-o clipită. Am purtat războaie împotriva semenilor noştri de-a lungul istoriei şi continuăm să facem acelaşi lucru şi în noul mileniu. Se pare că există întotdeauna o justificare de o morală fără cusur pentru acţiunile noastre. De la Cain şi Abel la George W. Bush, întotdeauna cei puternici îi asupresc şi îi elimină pe cei slabi. Vechiul Testament nu este o poveste frumoasă despre compasiune şi iertare. De fapt, este chiar opusul. Este vorba despre ochi pentru ochi, despre cum să ucizi bărbaţi, femei, copii şi animale în numele zeului şi, adesea, despre individualizarea duşmanilor după nume, reprezentându-i ca personaje negative sau ca discipoli ai diavolului. Se pare că zeul şi-a ales tabăra încă de la bun început. Are favoriţii săi şi mai sunt şi „ceilalţi”. Întotdeauna am crezut că Dumnezeu despre care am fost

învăţat ar trebui să fie mai iubitor şi imparţial.[1]

Biblia este plină de profeţi şi de alţi indivizi care, timp de mii de ani, au avut o legătură directă cu dumnezeu şi care au primit în mod regulat instrucţiuni pentru ca să facă anumite lucruri. Atunci când citim Biblia, nu este doar firesc, ci este de aşteptat să credem fără obiecţii că un număr de oameni aleşi au primit regulat instrucţiuni de la dumnezeu. Nu numai că au primit instrucţiuni clare şi avertismente, au primit instrucţiuni în formă fizică, sub forma celor 10 Porunci şi recompense materiale, cum ar fi pământ sau vite. Dar cele mai impresionante interacţiuni dintre dumnezeu şi om au fost numeroasele vizite pe care dumnezeu le-a făcut personal unor indivizi. Dacă nu putea ajunge personal, trimitea îngeri să se ocupe de orice situaţie care cerea o rezolvare. Fiinţele divine împărţeau idei, împărţeau vin şi pâine şi, inevitabil, executau anumite sarcini încredinţate de dumnezeu. Toţi aceşti indivizi par să fi fost bărbaţi. Şi toţi cei care au contribuit la alcătuirea versetelor Bibliei au fost bărbaţi. Dacă „El” ne-a făcut pe toţi egali, a avut o problemă legată de credibilitatea femeilor? Sau dumnezeu a fost doar personificarea unei societăţi dominate de bărbaţi? Rămâne simplul fapt istoric că dumnezeu a interacţionat cu omul. Astăzi, astfel de afirmaţii legate de interacţiunea fizică cu Dumnezeu ar fi ridicole şi aspru criticate. De ce? Probabil pentru că astfel de evenimente, întâmplate în preistorie, nu ne mai pot afecta astăzi? Părem să acceptăm lucrurile care s-au întâmplat în vechime, reduse aproape la nişte poveşti fantastice ale luptei noastre pentru libertate. Sau din cauza faptului că suntem prea speriaţi ca să analizăm faptele, supunându-le discuţiei în spaţiul public, de frica urmărilor? Aceste întrebări mi-au tulburat aproape întreaga existenţă.

Cine şi când a hotărât că Biblia a ajuns la o concluzie? Este suficient, acesta este sfârşitul şi trebuie scris ultimul capitol! Cu siguranţă acesta a fost un alt om,

1 Estimare valabilă în anul 2005. În prezent, populaţia Pământului a depăşit pragul de 7 miliarde de locuitori (n.t.)

inspirat de Dumnezeu şi condus de Duhul Sfânt! Oare lupta pentru adevăr şi salvare continuă? Cu siguranţă atrocităţile comise pe Pământ nu s-au redus; cu siguranţă oamenii de pe Pământ au nevoie de îndrumare externă şi de instrucţiuni de la Dumnezeu pentru a putea face faţă iadului zilnic şi crimelor, pentru a răspunde dictatorilor, pentru a supravieţui colonizării, rasismului, invaziilor şi altor invenţii ale minţilor diabolice. Înclinaţia spre cruzime a speciei noastre a atins proporţii insuportabile. Facem legi în calitate de oameni civilizaţi numai pentru ca să fie abuzate şi folosite împotriva noastră de către oameni mai puţin civilizaţi, cu o bună cunoaştere a sistemului legal. Aceia care propovăduiesc pacea şi dragostea şi care întorc şi celălalt obraz au devenit victimele slăbite ale propriei lor filosofii.

Acum, mai mult ca niciodată, oamenii au nevoie de salvare. Au nevoie să creadă şi să se bazeze pe ceva real, într-o perioadă în care toate speranţele par să fi dispărut. Şi atunci de ce scripturile nu merg mai departe? De ce Dumnezeu nu mai transmite în continuare înţelepciune prin unul dintre profeţii Săi? Sau prin mai mulţi? Mulţi susţin că sunt în legătură cu Dumnezeu în mod regulat. Mulţi comunică mesajul lui Dumnezeu în biserici pline sau în alte locuri de rugăciune. Cum răspunde comunitatea în faţa indivizilor care vorbesc despre miracole uluitoare şi care aud vocea lui Dumnezeu şi care au răspunsul? În multe cazuri, aceşti profeţi moderni întemeiază un cult, cu un număr de discipoli care vor răspunde orbeşte la fiecare poruncă, în vreme ce în alte situaţii devin simple pârghii care funcţionează defectuos.

Şi atunci, ce-ar trebui să-i spună un judecător din secolul al XXI-lea unuia care şi-a legat fiica de numai zece ani pe o masă în curtea din spate a casei şi care a fost prins de poliţie în vreme ce o înjunghia sau îi tăia gâtul? Dacă el pretinde că Dumnezeu i-a cerut s-o sacrifice pentru a-şi dovedi supunerea faţă de atotputernicul zeu, ar trebui să fie considerat ca un exemplu modern de credinţă sau ca psihopat? Şi totuşi, îl considerăm pe Avraam drept

credincios în Dumnezeu şi conducător al oamenilor, pentru că s-a supus ordinului lui Dumnezeu de a-şi ucide propriul fiu. Biblia îl numeşte „sacrificiu”. L-am considera la fel dacă s-ar întâmpla în ziua de azi, într-o suburbie înfloritoare din Johannesburg sau Paris?

În prezent, în lume se desfăşoară o activitate religioasă confuză. Mii de religii, toate făurite de mâna omului, toate susţinând că deţin răspunsul. Doar adepţii lor vor fi salvaţi de către creator şi se vor scălda în plăcerile paradisului. Se pare că au din ce în ce mai mulţi bani, exercită mai multă putere şi sunt mai aproape de urechea lui Dumnezeu.

Şi astfel începe disputa religioasă, şi astfel afişăm vizibil latura primitivă a stării noastre incipiente de evoluţie. Pot fi controlate aceste trăsături primitive de către genele inactive? Ne uităm înapoi la fostele mari civilizaţii şi ne simţim superiori într-un anumit fel. Faptul că nu putem explica multe lucruri care s-au întâmplat în preistorie este repede minimalizat cu expresii de genul: „Cui îi pasă de egipteni… sunt morţi cu toţii”. În lumina tuturor realizărilor şi descoperirilor noastre ştiinţifice, pe măsură ce evoluăm, dogma religioasă devine mai puternică. Se pare că această dogmă, care în acest caz ar putea fi numită fanatism, este direct legată de bani. Cu cât este mai bogată o naţiune, cu atât mai uşor îşi poate impune vederile religioase în faţa altei naţiuni. Statele Unite ale Americii pot afirma că sunt o societate liberă sub toate aspectele, dar acest lucru este posibil în principal datorită comunităţii creştine care reuneşte 96% din populaţie. Nu este niciun pericol să permită minorităţii de religii puse pe escrocherii să-şi piardă timpul cu salvarea lor lipsită de noimă.

Şi atunci începem să ne uităm la cine suntem de fapt şi la drumul pe care l-am parcurs ca specie pe această planetă, doar pentru ca să ne dăm seama că nu echivalează nici măcar cu baza aisbergului. Suntem uimiţi în faţa fosilelor de dinozaur şi vorbim despre cum trebuie să fi fost pe Pământ atunci când era cutreierat de

dinozauri. Avansăm ipoteze de genul „60 de milioane de ani” de când au murit dinozaurii, „200 de milioane de ani” de când T-Rex a produs o catrastrofă şi „400 de milioane de ani” care ne fac să ne ţinem respiraţia la fosilele insectelor, expuse în muzee. Apoi începem să comparăm perioade de timp cu evenimente importante care au avut loc în intervalul nostru de referinţă. Primul Război Mondial, acum 100 de ani; Leonardo da Vinci, acum 500 de ani; vikingii acum 1 200 de ani; Iisus, acum 2000 de ani; piramidele, acum 4.000 de ani; ultima eră glaciară, acum 13.000 de ani; până în acest punct, cei mai mulţi dintre noi au rămas fără puncte de referinţă.

Şi brusc, într-o zi, se întâmplă ceva miraculos. Ne-am ridicat ochii pe bolta înstelată a nopţii, la miliardele de stele, şi am încercat să ne imaginăm infinitul. Cineva arată spre Marte sau Jupiter. Şi atunci te uiţi printr-un telescop şi vezi pentru prima oară Saturn şi inelele sale, şi câţiva dintre sateliţii săi şi imediat realitatea, aşa cura era, se schimbă întrucâtva. Totul devine ceva mai mare. Te uiţi la constelaţia Alfa Centauri şi îţi dai seama că lumina celei mai apropiate stele de Pământ face 5 ani până ajunge la noi, călătorind cu 300.000 de km/s. Mergi la o conferinţă a unui astronom şi vezi poze ale unor galaxii atât de îndepărtate, încât este imposibil să-ţi imaginezi acea distanţă. Galaxii aflate la miliarde de ani-lumină. Aglomerări de galaxii, aflate la 5 miliarde de ani-lumină; cuasari extraordinar de fierbinţi, aflaţi la marginea cunoscută a Universului, la o depărtare de 12 miliarde de ani-lumină, iar la 13, 8 miliarde de ani – doar întuneric. Nimic. Rămâi într-o stare de contemplaţie tăcută şi încerci să înţelegi realitatea a ceea ce tocmai ai fost martor. Tocmai ai privit dincolo de limita universului cunoscut, acolo unde nu există nimic.

Dar, când te trezeşti de dimineaţă şi încerci să explici revelaţia unui grup de prieteni apropiaţi, aceştia îţi împărtăşesc entuziasmul pentru fix 15 secunde, înainte ca unul dintre ei să spună: „Aţi văzut filmul ăla tare de aseară, de la TV?”

Cu toate încercările valoroase şi, uneori, descoperirile remarcabile ale arheologilor, încă nu putem să indicăm originea omenirii. Sigur că o mulţime de oameni de ştiinţă vă vor contrazice şi vă vor da tot felul de dovezi şi probe, doar pentru ca să fie reluate de o nouă serie de oameni de ştiinţă peste cinci ani. Toate sunt speculaţii premeditate, care ne sunt prezentate fie ca ipoteze ştiinţifice, fie ca dogmă religioasă. Dar, în realitate, totul sfârşeşte prin a deveni o manipulare în plus a pieselor Marelui Puzzle Uman. Nu putem spune cu certitudine când a păşit pe Pământ pentru prima dată omul civilizat şi nu putem spune când a fost creat omul şi cum a evoluat.

Să recunoaştem: ultimele două secole au adus descoperiri uimitoare legate de civilizaţiile străvechi, oraşe pierdute şi o înţelegere mai atentă a oamenilor care au stat la baza dezvoltării acestor culturi antice – culturi care afişau o remarcabilă cunoaştere şi înţelegere a ştiinţei şi a cosmosului. A fost nevoie de zeci de ani pentru a descifra diferitele texte şi stiluri de scrieri ale multor culturi apuse. Cu toată cunoaşterea şi experienţa, încă nu am descifrat scrierea din zona Balcanilor şi a Dunării şi nici pe cea Indusă[2]. Diversitatea acestor civilizaţii din China antică, diferitele culturi din cele două Americi, hieroglifele egiptenilor, scrierile cuneiforme ale sumerienilor, oraşele pierdute din Asia i-au şicanat în egală măsură pe istorici şi pe arheologi. Am fost surprinşi să descoperim biblioteci antice, cum ar fi cea a regelui Ashurbanipal[3] din Nineve[4], care conţinea aproximativ 30.000 de tăbliţe de argilă, acoperite de scriere cuneiformă, care indică vastele cunoştinţe pe care le aveau aceste civilizaţii pierdute.

Este ciudat să descoperim întinsa cunoaştere a astronomilor de acum mai bine de 6.000 de ani, cu

---

2 Corespunzătoare zonei fluviului Ind, cel mai mare şi mai important fluviu din Pakistan, (n.t)

3 Ashur era zeul conducător al asirienilor. (n.t.)

4 Oraş antic asirian, situat pe malul fluviului Tigru, capitală a imperiului Asirian, (n.t.)

informaţii detaliate despre propriul nostru sistem solar. Citim despre zeităţi antice care au călătorit în nave venite din stele şi care au stăpânit Pământul şi despre conflictele şi trădările dintre aceste zeităţi. Citim despre oameni măreţi care au realizat lucruri măreţe în trecutul îndepărtat şi despre înţelepciunea pe care zeii veniţi din stele au împărtăşit-o omului. Abilitatea de a extrage metale preţioase din minereul brut încă de acum 9.000 de ani, împreună cu producţia de aur, cupru, cositor şi bronz, indică o înţelegere deplină a procedeelor de prelucrare a metalelor. Ruinele antice din cele două Americi, cu semne vizibile de extracţie minieră, explică de ce a existat o inimaginabilă bogăţie de aur în această parte a lumii, cu mult înainte ca exploratori cum ar fi Columb, Cortés sau alţi sălbatici să fi pus piciorul pe aceste meleaguri acum câteva sute de ani. Dovezile inexplicabile care atestă mineritul în sudul Africii încă de acum o sută de mii de ani nu pot fi acceptate nici măcar de cei mai temerari arheologi.

Cunoaşterea procedurilor medicale şi a manipulării genetice, crearea lui „Adamu” – o nouă specie – sunt documentate minuţios de anticele tăbliţe de argilă, care au fost de curând înţelese de aşa-zişii oameni inteligenţi. Puterea mijloacelor de comunicaţie fără fir şi cunoştinţele în materie de geofizică pentru a putea anticipa dezastrele; toată această bogăţie de informaţie ne priveşte direct în faţă. Şi totuşi, nu putem accepta faptul că s-ar putea să nu fim vârful de lance al inteligenţei care a existat pe această planetă. Odată cu evoluţia rapidă a computerului, abilitatea de a documenta şi a potrivi datele legate de această inteligenţă antică ne face să o înţelegem mai bine. Dar ce facem cu toate aceste informaţii atunci când suntem puşi în faţa acestor poveşti incredibile din preistorie? Avem două opţiuni. Fie credem că le-au fost lăsate generaţiilor viitoare pentru ca să le folosească şi să construiască pe baza lor, fie renunţăm la ele ca fiind gunoiul halucinant al unor idioţi primitivi din Epoca de Piatră, care nu merită atenţia noastră.

Având în vedere că acum nu mai mult de cinci sute de ani, oamenii erau arşi pe rug dacă îndrăzneau să sugereze că Pământul nu este centrul universului, că trupul omenesc era încă o navă misterioasă care era studiată şi disecată de oamenii de ştiinţă îndrăzneţi care îşi riscau vieţile la primele ore ale dimineţii şi că am descoperit ultimele trei planete din sistemul nostru solar de-abia în ultimii 200 de ani, acestea reprezintă semne clare că nu suntem o rasă superioară.

Suntem o subspecie. Aroganţa este slăbiciunea noastră, iar ignoranţa este o boală congenitală care, în cele din urmă, ne ve distruge. Dogma ne-a consumat, iar frica ne controlează. Dar de ce suntem atât de orbi în privinţa faptelor şi a dovezilor care ne înconjoară? De ce suntem atât de obsedaţi de religiile populare, care, în cele mai multe dintre cazuri, se închină unui zeu care foloseşte recompensa şi pedeapsa ca forme de control? Dacă toţi avem un creator comun, ar trebui să avem acelaşi set de reguli privind felul în care ne supunem creatorului, dar este clar că lucrurile nu stau aşa. Conflictele religioase au sfâşiat istoria noastră de milenii şi încă atârnă deasupra noastră ca un cancer care aşteaptă să ne devoreze.

În această carte vom descoperi că dezordinea în care trăim este rezultatul direct al statutului nostru de rasă bastardă, cu un comportament animalic imprevizibil, ascuns în spiralele ADN-ului nostru. Inteligenţa noastră a fost suprimată, cunoaşterea noastră a fost ştearsă, speranţa noastră de viaţă a fost scurtată genetic, iar memoria ne-a fost ştearsă. Suntem inferiori, mutaţii clonate genetic ale marilor civilizaţii din trecut, lăsaţi în urmă pentru ca să adunăm şi să punem laolaltă piesele Marelui Puzzle Uman.

Am făcut progrese remarcabile în domeniul ingineriei genetice, dar, doar pentru că am fost în stare să decodificăm genomul, asta nu înseamnă că ştim totul despre el. Din contră, cu cât învăţăm mai multe despre genom, cu atât ne minunăm mai mult de complexitatea lui. Se pare că înţelegem principiul de bază al celor două

spirale, dar suntem departe de a înţelege toate funcţiile. Ceea ce creează cu adevărat o stare de perplexitate este faptul că secţiuni întinse ale genomului par să fie oprite. Da, este ciudat să aflăm că părţi mari ale genomului nu sunt active. Acest tip de descoperire se detaşează în faţa tuturor proceselor evoluţiei. Dar adevărul este că genomul a fost creat din abundenţă, cu mult mai mult ADN în celulele noastre decât am avea nevoie pentru forma primitivă în care ne aflăm.

Acest lucru ridică o întrebare. Dacă genomul controlează toate caracteristicile şi funcţiile corpului, atunci ce rămâne necontrolat de părţile inactive ale genomului? Cred cu tărie că aceasta este întrebarea ultimă pe care trebuie să şi-o pună omenirea. Ce puteri secrete sunt reţinute de părţile inactive ale structurii noastre genetice?

Să aruncăm o scurtă privire la istoria descoperirilor din domeniul geneticii. Deşi există dovezi evidente asupra activităţii genetice şi a desfăşurării ei încă de acum 250.000 de ani, omul modern a redescoperit genomul de-abia la jumătatea secolului al XX-lea.

În 1866, Gregor Mendel[5] a publicat rezultatele cercetărilor sale asupra factorilor ereditari în culturile de mazăre, dar de-abia în anii ’50 ai secolului trecut structura chimică a ADN-ului a fost redescoperită de savanţii moderni. Care i-au găsit şi un nume în cele din urmă: acid dezoxiribonucleic.

Oamenii implicaţi în această descoperire capitală au fost Maurice Wilkins[6], Rosalind Franklin[7], Francis H. C,

---

5 Gregor Mcndel (1822-1884), om de ştiinţă şi călugăr augustin de origine austriacă, considerat părintele geneticii (n.t.)

6 Maurice Hugh Frederick Wilkins (1916-2004), fiziolog şi biolog de origine britanică, laureat al Premiului Nobel pentru medicină în 1962 (n.t.)

7 Rosalind Elsie Franklin (1920-1958), biolog şi fiziolog britanic, ale cărei studii asupra structurii moleculare a contribuit la descoperirea structurii ADN-ului (n.t.)

Crick[8] şi James D. Watson[9]. Cu această descoperire, ei au pus bazele unei noi ramuri a ştiinţei: biologia moleculară. În aceeaşi decadă, Watson şi Crick au făcut istorie, atunci când au realizat modelul primei molecule de ADN, reprezentându-i structura dublu spiralată şi dovedind că genele determină ereditatea. În 1957, Arthur Kornberg[10] a reuşit să reproducă o moleculă de ADN într-un tub. În 1963, F. Sânger11 a dezvoltat procedura diviziunii pentru proteine. În 1966, a avut loc marea descătuşare, odată cu descoperirea codului genetic. Oamenii de ştiinţă puteau acum să prevadă caracteristicile studiind molecula de ADN. Aceasta a dus foarte repede la ingineria genetică şi la consilierea genetică.

În 1972, Paul Berg[11] a produs prima moleculă de ADN recombinat, iar în 1983, Barbara McClintock[12] a primit premiul Nobel pentru descoperirea că genele îşi pot schimba poziţia în interiorul cromozomului. La sfârşitul anilor ’80 ai secolului trecut, o echipă internaţională de oameni de ştiinţă a demarat dificila şi solicitanta muncă de a alcătui harta genomului uman şi tot atunci a avut loc şi prima condamnare pentru crimă, bazată pe amprenta ADN-ului, în Portland, Oregon. În 1990, terapia genelor a fost folosită pe subiecţi umani pentru prima dată. În 1993,

---

8 Francis Harry Compton Crick (1916-2004), biolog, fiziolog, laureat al premiului Nobel pentru medicină în 1962, creditat alături de James Watson pentru descoperirea structurii moleculei de ADN (n.t.)

9 James Dewey Watson (n. 1928), biolog şi genetician american, laureat al premiului Nobel pentru medicină în 1962, creditat alături de Francis Crick pentru descoperirea structurii moleculei de ADN (n.t.)

10 Arthur Kornberg (1918-2007) biochimist american, laureat al premiului Nobel pentru medicină în 1959, pentru descoperirea mecanismelor sintezei biologice a ADN (n.t.)

11 Paul Berg (n. 1926), biochimist american, profesor emerit al Universităţii Standford, laureat al premiului Nobel pentru chimie în 1980, împreună cu Walter Gilbert şi Frederick Sanger pentru contribuţia adusă la studierea acizilor nucleici (n.t.)

12 Barbara McClintock (1902-1992), om de ştiinţă american, laureată a premiului Nobel pentru medicină, în 1983, unul dintre cei mai respectaţi citogeneticieni din toate timpurile (n.t.)

dr. Kary Mullis[13] a descoperit procedura PCR[14], pentru care a primit premiul Nobel. În 1994, FDA[15] a autorizat primele produse de consum modificate genetic. Acestea au fost roşiile Flavrăavr, modificate genetic pentru a obţine un gust mai bun şi durată de depozitare mai mare.

În 1995, dovezile judiciare pe baza recoltării de probe ADN ţineau primele pagini ale ziarelor, în procesul lui

O. J. Simpson. În 1997, a fost clonat primul animal adult, oaia Dolly. În 1998, Senatul american a anchetat scandalul Clinton/ Lewinsky pe baza probelor ADN, iar în anul 2000, J. Craig Venter, împreună cu Francis Collins, au anunţat împreună definitivarea hărţii genomului uman. Aceasta a fost o mare realizare şi a durat cu zece ani mai puţin decât se aşteptase iniţial. În 2003, Craig Venter a dat startul unei expediţii la nivel global pentru obţinerea şi studierea microbilor din diverse medii, de la oceanele lumii la centrele urbane. Această misiune va avea ca rezultat o privire cuprinzătoare asupra genelor care formează lumea vastă a vieţii microbiene. Şi acum suntem în plină eră genetică. Prima companie al cărei obiect de activitate este clonarea animalelor şi-a deschis porţile în 2004, în Statele Unite ale Americii. În esenţă, am devenit creatori de specii. Şi astfel am devenit „dumnezeu” pentru speciile pe care le creăm.

Cu cât descoperim mai mult din Leagănul Omenirii din Africa de Sud, cu atât putem lega genetic diferitele

---

13 Kary Banks Mullis (n. 1944), om de ştiinţă american, laureat al premiului Nobel pentru chimie în 1993, pentru îmbunătăţirea tehnicii de reacţie în lanţ a polimerilor (n.t.)

14 PCR (polymerase chain reaction) - tehnologie aplicată în biologia moleculară care constă în amplificarea uneia sau a câtorva bucăţi de ADN, care vor genera până la câteva milioane de copii ale unei anumite secvenţe de ADN (n.t.)

15 FDA (The Food and Drug Administration) - o agenţie a Departamentului de Sănătate şi Servicii Publice din Statele Unite ale Americii, având rolul de a supraveghea siguranţa hranei, produsele farmaceutice, vaccinurile, produsele obţinute din tutun, transfuziile de sânge, echipamentele medicale şi cele veterinare (n.t.)

rase de oameni de pe Pământ de o mână de oameni din sudul Africii; cu cât obţinem mai multe probe de ADN din mitocondria feminină, conform cărora primul om s-a născut acum aproximativ 250.000 de ani, cu atât mai mult părţile puzzle-ului par să se potrivească. În această carte vom studia dovezile scrise care plasează un asemenea grup de oameni primordiali în sudul Africii, acum aproximativ 200.000 de ani, cam în aceeaşi perioadă în care se presupune că a fost creat Adam. Atunci când am început să pun cap la cap aceste informaţii, mă îndoiam că ceva atât de fantastic ar putea fi posibil. Dar, dacă vă îngăduiţi libertatea gândului şi a posibilităţii, veţi descoperi o poveste incredibilă, cu o viziune clară asupra trecutului şi veţi începe să descoperiţi marii paşi pe care i-a făcut omenirea până în prezent.

Aceasta ne aduce înapoi la vechea întrebare: „Cine suntem… şi de ce suntem aici?” Nu este o întrebare retorică, este probabil una dintre cele mai complexe ghicitori pentru specia noastră, care merită o nouă cercetare şi, posibil, o abordare mai puţin convenţională, dacă dorim să obţinem răspunsuri noi şi reconfortante. Dar trebuie să ne pregătim pentru ca să facem faţă unor răspunsuri la care nu ne aşteptăm. Asta este ceea ce aş vrea să vă împărtăşesc prin această carte. Ceea ce la început ar putea să pară o poveste înfiorătoare se va dovedi a fi cea mai eliberatoare experienţă, o experienţă care m-a adus mult mai aproape de Dumnezeu decât aş fi crezut vreodată că este posibil. Încă o dată trebuie să vă atrag atenţia asupra diferenţei dintre Dumnezeu, creatorul universului şi a tuturor lucrurilor din el, şi dumnezeu, una dintre multe zeităţi care au cutreierat pământul de-a lungul mileniilor, folosindu-se de puterea, tehnica şi cunoaşterea care le-au permis să conducă omenirea.

Există veşti bune pentru cei care cred în teoria creaţiei, şi anume că omul a fost creat de Dumnezeu şi i-au fost date anumite legi după care să trăiască. Aceia care cred în teoria evoluţiei vor trebui să facă faţă unor surprize. Tăbliţele sumeriene descoperite sugerează că

Adam a fost creat aici, pe Pământ, şi că este o imagine a creatorului său. Dar cine l-a creat pe Adam şi când va dezvălui că el a fost creat pentru un scop precis aici pe Pământ, de către specii avansate de zei, acum aproximativ 250.000 de ani. Vom afla în continuare că Adam a fost creat din fondul genetic al raselor avansate de oameni de pe Pământ şi un hominid mai puţin evoluat, care cutreiera prin sudul Africii. Dar cine erau aceşti oameni avansaţi şi de unde au apărut ei? Şi de ce nu există nicio dovadă fosilă a existenţei lor?

Trebuie să vă reamintesc din nou dilema pe care o avem în faţă atunci când analizăm asemenea teorii ciudate, pentru că aproape, dacă nu chiar toate, faptele pe care le analizăm provin din tăbliţele de argilă care au fost descifrate în ultimii 50 de ani ai secolului al XX-lea. Trebuie să facem o alegere personală, dacă să credem că ceea ce este scris în aceste tăbliţe este aproape de adevăr sau sunt nişte prostii halucinante, din timpuri în care mintea oamenilor nu a funcţionat bine. Eu, unul, am hotărât să accept valoarea a ceea ce a fost scris. Nu-mi pot imagina nicio secundă că mii de oameni ar fi petrecut milioane de ore de muncă istovitoare pentru a crea aceste tăbliţe, dacă informaţia conţinută de ele nu ar fi fost relevantă. Sunt convins că aveau lucruri mai bune de făcut decât să încerce să creeze confuzie asupra originilor noastre pentru generaţiile viitoare. Până la urmă nu ne-am schimbat atât de mult; şi noi dorim să lăsăm dovezi asupra inteligenţei şi realizărilor noastre, nu numai pentru generaţiile viitoare ci şi pentru speciile avansate din universul vast. Altfel de ce am trimite în spaţiu probe pline cu accesorii, materiale video, compact discuri, cărţi, fotografii, emisiuni TV şi alte simboluri ale existenţei noastre în spaţiu? În mintea noastră şi în ciuda părerii multora, există o mică speranţă ca o formă avansată de viaţă să existe undeva în univers. Dacă există, sperăm să o impresionăm cu genialitatea noastră sau să o dezamăgim cu ignoranţa noastră, totul depinzând de cât de evoluată ar fi până la momentul la care va recepţiona în mod

accidental „corabia noastră spaţială”.

Întotdeauna m-a uimit felul în care oamenii ignoră complet istoria. Pentru mulţi, ceea ce s-a întâmplat în trecut pur şi simplu nu contează. Dar, dacă nu ştim cine suntem şi de unde venim, oare cum putem începe să înţelegem încotro ne îndreptăm în drumul nostru spre progres şi evoluţie?

Aşa că muncim din greu şi visăm la zile mai bune. Ne închidem în capsule de confort, ne punem ochelarii de cal şi încercăm să nu ne îndepărtăm prea mult de linia conformismului. Considerăm că, dacă muncim din greu sau dacă muncim inteligent, vom dobândi o anume recompensă atunci când toate se vor sfârşi. Ne facem poliţe de asigurare, pentru ca să ne răsplătim progeniturile, şi pensii pentru ca să ne descurcăm în ultimii ani ai noştri pe această planetă. Procreăm ca şi cum am fi programaţi să facem asta. Pare a fi un pas natural în procesul nostru de maturizare. Şi, fără să o ştim, suntem conduşi de propriul genom, într-o încercare de a supravieţui, în vreme ce ADN-ul nostru evoluează spre desăvârşire. Pe acest drum al evoluţiei, el deblochează părţile secrete care au fost oprite de anumiţi alchimişti în trecutul nostru îndepărtat.

Ne rugăm pentru sănătate, bogăţie şi fericire. Unii visează la viaţa eternă şi mulţi se roagă pentru salvare, dar în adâncul fiecăruia pare să mocnească dorinţa arzătoare de a afla răspunsuri la marea întrebare a omenirii: „Cine sunt şi de ce sunt aici?”

Istoria ne dă multe indicii despre cine am putea fi. şi, prin adunarea laolaltă a evenimentelor şi tipurilor comportamentale din trecut, ne dă anumite indicii despre direcţia în care ne îndreptăm. Dacă vom supravieţui pentru a ajunge acolo, aceasta este o altă întrebare. Totuşi, istoria nu răspunde întotdeauna cu claritate la întrebarea cine suntem şi de unde venim. Istoricii, arheologii şi antropologii înfăţişează trecutul nostru într-un mod foarte previzibil. Dincolo de disputa dintre creaţionişti şi evoluţionişti, povestea despre umanitate şi neamul

omenesc a devenit aproape un basm şi cei mai mulţi dintre oameni nu vor să le fie întreruptă această poveste. Omenirea a apărut din cenuşă, în pofida celor mai grele condiţii: am supravieţuit şi ne-am înmulţit în vreme ce ne-am răspândit pe tot Pământul. Am descoperit focul, fierul, bronzul, argintul şi aurul. Am dobândit deprinderi noi, am ales să ne facem ferme în loc să cutreierăm, ne-am îngropat morţii, am învăţat să trăim în comunităţi organizate, am învăţat să scriem şi am construit oraşe pentru ca să ne protejăm de băieţii răi. Apoi am învăţat să facem negoţ, am descoperit democraţia, am descoperit mecanizarea, tehnica, am ajuns la stele şi în tot acest timp ne-am ucis unii pe alţii în numele zeului nostru, al regelui nostru sau pentru alte motive perfect justificate. Este un adevărat miracol că am supravieţuit după toate astea. Este clar că undeva în ADN-ul nostru este o genă violentă care joacă un rol proeminent în comportamentul uman.

Aceasta este o poveste foarte bună, dar se referă numai la ultimii 6.000 de ani. Înainte de aceştia, povestea devine neclară şi aranjarea momentelor în timp pare să nu se mai potrivească. Întrebarea legată de veriga lipsă devine mai importantă ca oricând. Genomul nostru a evoluat până la punctul la care putem să cugetăm la aceste întrebări şi să punem sub semnul întrebării anumite convenţii. Dar această evoluţie pare să fie mai mult spirituală sau mentală. Evoluţia corporală este îndoielnică. Dacă nu am evoluat fizic cu adevărat în ultimii 6.000 de ani, de la egipteni şi sumerieni, de ce să credem că am trecut prin schimbări corporale dramatice cu 10.000 de ani înainte? Se pare că genomul nostru a evoluat numai în ceea ce priveşte partea mentală, ca şi cum am fi avut de recuperat un handicap. Acest dezechilibru genetic pare să indice un fel de falsificare, care a avut loc în trecutul îndepărtat.

Supravieţuirea celor mai bine pregătiţi a fost îmbrăţişată ca unul dintre argumentele cele mai importante ale evoluţionismului. Termeni ca „selecţia naturală” au fost introduşi şi prezentaţi ca probe

irefutabile. Este posibil să fi fost aşa în cazul protozoarelor, al dinozaurilor sau al cailor, dar nu este cazul în ceea ce priveşte tiparele preistorice evoluţioniste ale oamenilor. Salturile dramatice în procesul evoluţiei, care formează o parte a argumentaţiei mele, indică oribilul adevăr că suntem o specie sclavă, creată anume pentru a îndeplini o funcţie pământească pe această planetă. Ne rămâne nouă să adunăm indiciile şi să le strângem pentru a formula un răspuns logic. Unii nu vor găsi niciun sens în logica mea, dar unii poate vor deveni mai toleranţi faţă de întrebările necunoscute şi interzise ale trecutului. Unul dintre cele mai mari obstacole care trebuie depăşit este acela că există o posibilitate reală de a avea de-a face cu doi zei: unul cu majusculă şi unul cu literă mică. Diferenţa dintre cei doi ar trebui să fie evidentă, iar preistoria noastră pare să fie plină cu evenimente care tind să favorizeze nevoile şi capriciile celui din urmă. Am fost înşelaţi încă de la început să credem că o anumită formă avansată de zeitate ar fi de fapt Dumnezeu? Dacă este adevărat, el este cel care ne-a dat legile, scripturile şi pedeapsa? Am fost creaţi după chipul său? Există o cantitate copleşitoare de dovezi scrise care indică acest lucru. Începem să luăm mai în serios erudiţia antică, acordându-i respectul pe care îl merită, sau răspundem sclaviei copleşitoare prin dogmă şi înlăturăm toată această ştiinţă antică? Vă voi lăsa să trageţi propriile concluzii.

2

Celula

Corpul omenesc este într-adevăr un miracol al creaţiei. Arată cu fermitate un eveniment extraordinar care a dus la apariţia noastră. Corpul nostru este format din miliarde şi miliarde de celule care alcătuiesc diferitele părţi ale corpului: celulele inimii, celulele ficatului, celulele muşchilor şi aşa mai departe. În interiorul nucleului fiecărei celule se găseşte materialul genetic care determină cam tot ceea ce ţine de noi, de când suntem concepuţi şi până murim.

Înainte de a călători înapoi în timp pentru ca să

redescoperim paşii evoluţiei omenirii, să aruncăm o privire rapidă asupra acelor lucruri minuscule aflate în interiorul celulei şi care ne modelează: genele şi genomul. Le consider ca fiind amprentele lui Dumnezeu. Aici este locul unde sunt ţinute codurile întregii noastre existenţe şi aici este locul în care Dumnezeu a jucat rolul său omnipotent, atunci când a fost creată viaţa în univers. Folosesc această expresie în sens poetic şi pentru mai mult efect, aşa că nu o luaţi la modul propriu, ci mai degrabă înlocuiţi-o cu propria teorie despre felul în care a fost creat universul. Una dintre întrebările fundamentale cu care m-am luptat timp de 30 de ani este de ce îmbătrânim şi de ce murim? O astfel de întrebare le-ar putea părea prostească celor mai mulţi dintre noi, de vreme ce toţi am fost condiţionaţi să acceptăm moartea ca pe ceva inevitabil. Auzim mereu că singurul lucru de care putem fi siguri în viaţă este că într-o zi din viitor vom muri. Ce se întâmplă după moarte este o întrebare pe care omul o dezbate dintotdeauna, dintr-o multitudine de unghiuri, iar noi vom încerca să-i găsim un răspuns până la finalul acestei, cărţi. Totuşi, m-am ferit în mod voit de o dezbatere spirituală extinsă, concentrându-mă mai degrabă pe aspectele fizice ale fiinţei noastre şi cum au evoluat ele pentru a ne modela în forma actuală. Unii vor obiecta că este imposibil să separi planul spiritual de cel fizic, dar sper să demonstrez că limitele fizice, prestabilite de către ADN-ul nostru la momentul concepţiei, sunt cele care dictează ritmul sau capacitatea noastră de evoluţie spirituală. Dar, chiar şi în această stare de relativ primitivism, predispuse la boli, corpurile noastre sunt miracole ale creaţiei. Acelora pentru care biologia şi chimia nu le sunt străine le cer îngăduinţa de a-mi permite să-i familiarizez şi pe ceilalţi cititori cu anumite informaţii. Pentru a pune lucrurile în ordine la acest nivel celular, să aruncăm o privire rapidă la celulă şi la conţinutul acesteia, făcând cunoştinţă cu o serie de termeni care vă vor ajuta să înţelegeţi unele explicaţii viitoare.

Celula şi conţinutul acesteia

Suprafaţa celulei este acoperită cu o membrană din plasmă, iar conţinutul este format din citoplasmă, care conţine diferite organite, printre care şi nucleul.

Membrana plasmatică controlează fluxul de materiale care intră şi ies din celulă, fie pasiv – prin difuzie –, fie activ, prin transport. Suprafaţa este acoperită de vezicule sau vacuole, care sunt nişte increscenţe ale membranei. Se consideră că acestea reprezintă căile de acces principale în şi din interiorul celulei pentru moleculele mari.

Nucleul controlează celula şi conţine şi ADN-ul (cromozomi sau genom), care determină caracteristicile fiecărui individ în parte. Elemente ale acestor caracteristici vor fi transmise generaţiei următoare de progenituri, datorită acţiunii ADN-ului. Aceasta se numeşte transfer ereditar de ADN şi este ceea ce copiii moştenesc de la părinţii lor. O jumătate a ADN-ului provine de la mamă, cealaltă jumătate provine de la tată.

Citoplasma reprezintă întreaga secţiune dintre peretele celular şi nucleu şi este locul unde se desfăşoară metabolismul şi unde au loc toate reacţiile chimice. Rata de transfer este controlată de enzime. Dar secreţia de enzime este controlată de către ADN.

Citoplasma conţine o serie de organite:

1) Reticulul Endoplasmatic (RE) este o matriţă organizată din cavităţi paralele orizontale interconectate. Acesta reprezintă sistemul de transport intercelular.

2) Ribozomii sunt ataşaţi din loc în loc pe părţile laterale ale reticulului endoplasmatic, situaţie în care acesta se numeşte reticul endoplasmatic reticulat. Aici se fabrică proteinele. Unele dintre aceste proteine, printre care enzimele şi hormonii digestivi, sunt folosite de celulă, în vreme ce altele sunt secretate. Reticulul endoplasmatic izolează şi transportă proteinele, care au fost create de către ribozomi.

3) Aparatul Golgi este alcătuit din reticul endoplasmatic moale şi fără ribozomi. Se consideră că are un rol în producerea şi transportul lipidelor şi steroizilor.

În apropiere, există un număr de vezicule care conţin granule secretoare. Se crede că aparatul Golgi este un punct de întâlnire, prin care materialele neprelucrate pentru secreţii sunt filtrate înainte de a părăsi celula.

4) Mitocondria este organita prin intermediul căreia se desfăşoară respiraţia la nivel celular. Mitocondria este, de asemenea, responsabilă pentru toată energia pe care o consumă celula. În medie, numărul de mitocondrii este de 1.000 pentru fiecare celulă, dar sunt cu mult mai multe în coada spermatozoidului.

lizozom

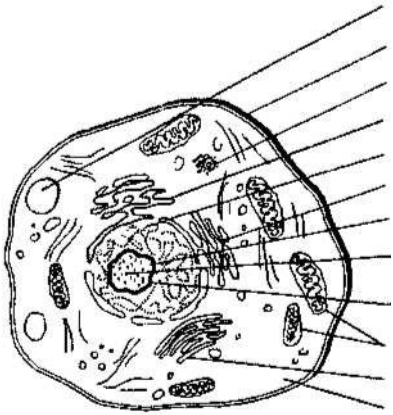

Fig. 2.1 Celula umană membrană celulară vacuole ribozomi reticul endoplasmatic reticulat reticul endoplasmatic moale nucleu cromozomi membrană nucleară mitocondria aparatul Golgi citoplasmă

5) Lizozomii conţin enzime folosite pentru scindarea compuşilor chimici complecşi în subunităţi mai simple. De asemenea, sunt responsabili pentru eliminarea organitelor moarte sau chiar a întregii celule, dacă este nevoie.

6) Cromatina reprezintă materialul genetic din interiorul nucleului, însă celulele nu plutesc pur şi simplu prin corp. Numeroase celule sunt adunate împreună pentru a forma organele şi ţesuturile. Potrivit ultimei estimări, în corpul omenesc există între 50 şi 100 de miliarde de celule, dar numărul lor este în continuă schimbare, în fiecare oră a unei zile. Devine şi mai complex, pentru că oamenii mai mari au mai multe celule

decât oamenii mai mici şi, până la urmă, nimeni nu are un răspuns definitiv asupra numărului de celule din corpul omenesc. Pentru a demonstra complexitatea acestei estimări, imaginaţi-vă că fluxul celulelor din sânge este de opt milioane pe secundă. Atunci când vorbim despre astfel de cantităţi este greu de precizat cu acurateţe un anumit număr.

Celulele care formează diferitele părţi ale anatomiei noastre provin din celulele stern, care iau naştere la scurt timp după fertilizare şi formează embrionul. Ele se divid continuu şi se transformă în toate organele şi celulele care formează anatomia noastră. Este la fel ca o uzină care continuă să producă o largă varietate de produse finite. Fiecare părticică a corpului nostru a pornit de la o celulă stern. Câteva luni mai târziu, copilul se naşte şi, doar dacă nu are o malformaţie genetică gravă, este complet perfect şi gata să se dezvolte într-un adult. Corpul său pare pregătit pentru viaţă, dar genomul său este departe de a fi pregătit. La fel ca părinţii săi, copilul are un genom care va controla toate funcţiile sale vitale, dar genomul său este la fel de incomplet ca şi cel al părinţilor care au contribuit în mod colectiv la cel al progeniturii.

Îmi amintesc cu intensitate acea zi. Era în 1975 şi stăteam la ora de biologie în liceul meu din Randfontein, Africa de Sud. Biologia era una dintre materiile care mi-au plăcut în mod natural, una dintre cele la care eram bun. Secretul era să fii atent în clasă. Reducea enorm volumul de muncă pe care trebuia să-l desfăşor acasă pe cont propriu. Celălalt secret era acela de a pune cât mai multe întrebări, pentru a anticipa ceea ce putea pica la examen. Profesoarei îi luă o eternitate să deseneze o celulă animală pe tablă şi apoi să se dea înapoi ca să-şi admire capodopera. „Aşa… cine ştie ce este asta?”, a întrebat cu mândrie în voce. A început să explice fiecare parte a celulei, apoi a continuat cu faptul curios că celulele se divid la fiecare câteva ore în ţesuturi şi în alte ţesuturi la fiecare câteva zile. Celulele noi se nasc şi sunt imediat pregătite pentru procesul de diviziune celulară (mitoză). E

prea frumos ca să fie adevărat, m-am gândit eu. Era formula perfectă pentru viaţa veşnică. Dacă adăugam Ciclul Krebs în această ecuaţie, procesul prin care energia se obţine din hrană la nivelul celulei, pentru a menţine alimentaţia corpului, mi se părea evident că celulele sunt structurile perfecte pentru a menţine corpul la maturitatea deplină şi atunci obţinerea vieţii veşnice părea doar o simplă formalitate. Am ridicat mâna şi am pus întrebarea care probabil mi-a schimbat felul în care astăzi mă gândesc la viaţă şi la moarte. „Şi atunci de ce murim, dacă celule noi se nasc tot timpul şi sunt alimentate de alimentele pe care le consumăm?”, am întrebat. „Murim pentru ca asta este ceea ce se întâmplă”, a spus ea. A continuat explicându-ne faptul că procesul de mitoză pare să se desfăşoare pentru un anumit timp, un număr de cicluri şi de ani, apoi procesul începe să încetinească brusc. Se nasc mai puţine celule, care ajung bătrâne şi fragile şi cu pereţii celulari slăbiţi, expuse atacurilor agenţilor patogeni, până încetează complet să se mai dividă. Acest proces se răspândeşte în toate părţile corpului până când, în cele din urmă, murim.

Într-un fel, această explicaţie nu mi-a fost suficientă şi mi s-a părut că profesoara pierde din vedere o parte importantă a ecuaţiei. Trebuia să existe un fel de mecanism de control care putea şi trebuia manipulat pentru a învinge acest proces de încetinire a diviziunii celulare, care ducea în cele din urmă la moarte. Dar, în 1975 nu ştiam absolut nimic despre genetică, iar profesoara nu era nici ea mai bine informată. Din acea zi am crezut întotdeauna că trebuie să fie posibilă o procedură simplă care să facă reversibil procesul de îmbătrânire. Atunci când genetica a devenit ştiinţa la modă la sfârşitul secolului al XX-lea, totul a început să aibă sens. Destul de ciudat, până în anul 2004, oamenii de ştiinţă au avut încă dubii în ceea ce priveşte cauzele îmbătrânirii. Unii dintre ei încă nu au ajuns la concluzia evidentă că, la fel ca toate celelalte funcţii anatomice şi fizice, şi îmbătrânirea poate fi controlată prin intermediul

genomului. Nu doar celula ca întreg continuă să se dividă, ci şi toate părţile celulei se construiesc şi se dărâmă de-a lungul ciclului său de viaţă. Celula este în permanenţă activă şi fiecare parte a ei se reînnoieşte. Atunci când anumite părţi sau organite nu mai sunt folositoare – cum ar fi excesul de mitocondrii –, acestea sunt pur şi simplu dezmembrate şi distruse la nivel molecular. Adevărul este că odată născute, celulele sunt organisme perfecte care ar trebui să continue să trăiască şi să se dividă atâta timp cât sunt hrănite. Aceasta este o întrebare grea pentru filosofi, acum când celula originală s-a multiplicat în două şi are o dublă existenţă. Ca un magician cu baloanele acelea lungi şi subţiri la petrecerea unui puşti, o răsucire aici şi una dincolo şi dintr-un balon apar două baloane. Încă vreo câteva manevre neînsemnate şi baloanele au devenit un mic căţel, un iepure sau chiar o inimă pulsând. Aceasta este magia pe care o fac celulele în corpurile noastre.

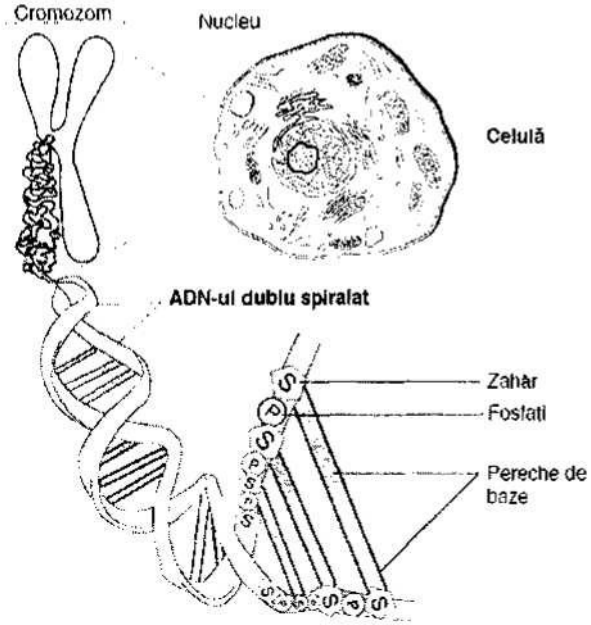

Fig 2.2 Celula umană cu ADN-ul în nucleu

În ultimii ani, au apărut câteva teorii noi cu privire la îmbătrânirea şi moartea celulelor, dar niciuna dintre ele nu indică precis cauzele pentru care celulele devin fragile şi

„casante” pe măsură ce îmbătrânesc. Una dintre teoriile populare cu privire la îmbătrânire se referă la telomer[16]. Acesta protejează ADN-ul împotriva deteriorărilor care pot apărea în timpul copierii. Se crede că telomerii de la marginea genelor se uzează sau se deteriorează, şi atunci când se întâmplă acest lucru ADN-ul se poate deteriora şi el. Această situaţie poate conduce la mutaţii şi schimbări care pot duce la îmbătrânirea şi moartea celulei. Aceasta este totuşi o ipoteză, alături de multe altele, şi nimeni nu are autoritatea ca să emită o concluzie definitivă. Şi atunci, în capitolele următoare, voi folosi această hibă din fabrica de ştiinţă, pentru a-mi postula ipotezele. ADN-ul deteriorat începe să transmită mesaje sau coduri greşite către celule şi componentele lor, ceea ce conduce la secreţia de enzime sau chimicale nepotrivite, care fac ca funcţionarea celulei să nu se mai desfăşoare la capacitate maximă, apoi aceasta încetineşte şi moare.

Aceasta este o legătură importantă cu argumentaţia mea din capitolele următoare. Din cauza programării greşite şi a declanşării incorecte a răspunsurilor genetice, este posibil ca celulele din corpul nostru să moară şi, ca o consecinţă logică, să murim şi noi. Aşadar, dacă informaţia genetică greşită de la nivelul celular conduce la tumori şi cancere şi la alte boli care pun în pericol viaţa, putem presupune că informaţia genetică exactă va face opusul? Să ţină celulele în viaţă pentru totdeauna? Aceasta este ipoteza asupra căreia geneticienii îşi canalizează atenţia. Am făcut progrese mari în identificarea diverselor gene care controlează un mare număr de activităţi fizice, iar rata de succes în ceea ce priveşte genoterapia şi înlocuirea genelor este în continuă creştere. Pe scurt, prin identificarea genelor deteriorate putem să încercăm înlocuirea lor cu gene sănătoase.

Dar, dacă în anumite situaţii nu putem face asta, ce

16 Telomere - regiune a celulei, care conţine o secvenţă repetitivă de nucleotide, aflată la capătul unui cromozom, care are rolul de a proteja cromozomul împotriva deteriorării sau fuziunii cu alţi cromozomi vecini, (n.t.)

alte alternative avem? Celulele stern! Succesul înregistrat prin introducerea celulelor stem în ţesuturile deteriorate a surprins pe toată lumea. În vreme ce toţi s-au concentrat cu încăpăţânare pe genetică, cercetarea în domeniul celulelor stem a adus o explozie de rezultate uimitoare. Prin injectarea celulelor stem într-un ţesut deteriorat, doctorii au reconstruit inimi, ficaţi şi chiar şi ochi. Recuperarea organelor este aproape un miracol, ţesutul deteriorat regenerându-se în câteva zile sau săptămâni. Un pacient care avea doar 10% din muşchiul inimii funcţional, s-a recuperat în proporţie de 90%, în doar două săptămâni, după ce a primit o injecţie cu celule stem în zona afectată a inimii. De aceea dezbaterea asupra clonării umane a devenit atât de încinsă. Oamenii de ştiinţă şi-au dat seama acum că celulele stem din embrionii umani pot fi folosite pentru ca să vindecăm tot felul de boli incurabile, pentru ca să producem organe noi şi pentru ca să întinerim aproape orice parte a corpului nostru. Celulele stem apar pentru prima dată la aproximativ o lună de la fertilizare. Ele sunt părinţii tuturor celulelor din corpul nostru.

Teoretic, celulele stem pot fi recoltate de la un embrion prematur, care este de fapt o versiune clonată a ta, după care embrionul poate fi îndepărtat. O asemenea risipă de embrioni reprezintă motivul pentru care clonarea terapeutică este atât de controversată. Dar această tehnică oferă tratamente atât de importante pentru salvarea vieţilor omeneşti încât mulţi oameni o consideră justificată. În Marea Britanie este permisă cercetarea în domeniul clonării terapeutice, dar este interzisă inseminarea oricărui embrion uman clonat. Această interdicţie are ca scop împiedicarea oricărei persoane de a crea o clonă.

Celulele stern pot fi găsite, de asemenea, şi în corpurile adulţilor, acolo unde au rolul de a repara şi menţine starea celorlalte celule. Celulele stern adult par să fie uşor diferite, ceea ce înseamnă că ele au început deja transformarea într-un anume tip de celule. Totuşi, ele prezintă un mare grad de flexibilitate.

O altă posibilă sursă pentru celulele stem se găseşte

în sângele recoltat din cordonul ombilical al nou-născutului, imediat după naştere. Unii părinţi aleg să îngheţe şi să conserve acest sânge, astfel încât copilul lor să poată apela la această rezervă de celule stem, dacă va avea nevoie de ea vreodată în timpul vieţii. Am încredere că oamenii de ştiinţă din întreaga lume sunt deja ocupaţi să reproducă celulele stem în laborator, dar miracolul acestor celule este încastrat adânc în secretele genomului. Până când nu vom începe să descoperim unele dintre părţile neexplorate ale genomului şi codificarea pe care o au, nu vom înţelege adevăratul mecanism al celulelor stem. Aşadar, acum că am descoperit un posibil miracol al vieţii să ne întoarcem la deficienţele structurii genetice incomplete care se furişează prin celulele noastre.

Proiectul Genomului Uman a fost lansat în 1990, iar scopul său a fost acela de a descifra şi a amprenta întregul ADN al unui reprezentant uman, care a fost ales dintr-un grup de donatori anonimi. Costul? Trei miliarde de dolari! A fost considerat echivalentul biologic ale aselenizării. Rezultatele au luat prin surprindere întreaga omenire în fiecare etapă a proiectul, pe măsură ce grupul de oameni de ştiinţă continua să facă noi descoperiri. Estimarea originală a fost că proiectul va dura în jur de 20 de ani, dar, graţie dezvoltării rapide a industriei informaţionale, a durat numai 10 ani. În iunie 2000, s-a anunţat că genomul uman a fost în întregime secvenţializat. Secvenţa este o listă care conţine ordinea structurală a celor patru elemente chimice care se găsesc de-a lungul unei molecule de ADN. Aceste elemente chimice sunt notate cu literele A, T, C şi G şi există trei miliarde de combinaţii ale lor în cadrul celor 23 de cromozomi din corpul nostru, formând o secvenţă unică care conţine programul codificat de creştere al unei anumite persoane. Mesajul ascuns din interiorul codului controlează absolut tot ceea ce ţine de noi; indică moştenirea pe care am primit-o şi ne predetermină viitorul. Este vorba despre instrucţiunile pentru fabricarea proteinelor şi milioane de alte activităţi secrete care încă nu au fost descoperite.

Pentru oamenii de ştiinţă, marea surpriză a fost reprezentată de genele active care formează doar părţi minuscule din întregul genom. În mod incredibil, ele reprezintă doar 3% din totalul ADN-ului prezent în cromozomii noştri. Genele se găsesc fie individual, fie adunate în grupuri mai mari, dar între fiecare secvenţă de gene se află benzi lungi de ADN, care nu par să conţină niciun fel de cod. Aceste benzi sunt acum numite de către oamenii de ştiinţă „ADN rezidual”, în principal pentru că încă nu au reuşit să-şi dea seama ce mesaj secret conţin. Această situaţie a dat naştere unei dezbateri interesante, care va dura până când adevărata relevanţă a acestor secţiuni de ADN în stare latentă va fi explicată. Din fericire, oamenii de ştiinţă au învăţat din aroganţa predecesorilor şi, în înţelepciunea lor, au hotărât să amprenteze întregul genom uman, inclusiv reziduurile, în cazul în care ar putea avea o importanţă nedescoperită încă. Le-a luat doar câţiva ani pentru ca să înţeleagă că acele gene-deşeu jucau într-adevăr un rol important în structura genomului. Este evident acum că poziţionarea acestor secţiuni de ADN în stare latentă este o parte integrantă a întregii structuri. Mai multe informaţii despre aceste lucruri vor apărea odată cu trecerea timpului.

Nu are niciun sens ideea că cea mai importantă structură moleculară din corpul nostru, care este, de asemenea, şi principalul mecanism de control, ar fi fost creată incomplet sau cu defect. Insinuez că, la momentul creaţiei, genomul a fost construit pentru a fi complet funcţional. Dar, pentru că nu este nici complet şi funcţional pe de-a întregul, încercăm să teoretizăm întregul său potenţial şi întregul nostru potenţial, aşa cum ar fi dictate de către genomul perfect. În fiecare săptămână, oamenii de ştiinţă descoperă noi gene care conţin mecanisme de control specifice pentru anumite părţi ale corpului. Gene care controlează culoarea ochilor, a părului, înălţimea, secreţia enzimelor, pielea, sexul şi chiar şi o genă care va hotărî dacă vei fi sau nu homosexual. Pentru fiecare caracteristică sau funcţie există un grup anume de gene

care controlează acea parte a corpului. Încă înainte de a ne naşte, în vreme ce creştem în uter, genomul hotărăşte cum se vor divide primele celule şi cum vor modela acestea unicitatea fiinţei noastre.

Se pare că, pe măsură ce genomul nostru evoluează, ne permite să evoluăm pe două niveluri: un nivel fizic şi un nivel spiritual sau mental. Este foarte ciudat că evoluţia sau dezvoltarea noastră ca specie pare să fie legată de descoperirile tehnologiei, realizările ştiinţei şi maturitatea spirituală. Cu cât evoluăm mai mult, cu atât sunt mai impresionante descoperirile noastre. Cu cât punem întrebări mai complexe, cu atât mai provocatoare sunt obiectivele pe care ni le fixăm – excepţie făcând perioadele cum a fost aceea a Evului Mediu, atunci când toată erudiţia pare să se fi pierdut şi a fost înlocuită de opresiune, dictatură şi cruzime. Pare incredibil că toată înţelepciunea universului, abilitatea de a construi structuri care îţi taie respiraţia, aşa cum sunt piramidele şi filosofia cu vederi largi, toate au dispărut, doar pentru ca să fie înlocuite de o societate opresivă. Dar încă o dată am ieşit în evidenţă ca o specie luptătoare şi am continuat să punem întrebări agere despre originile noastre, am descoperit electricitatea, atomul şi am ajuns la stele. Am emis teorii despre călătoria cu viteza luminii, călătoria în timp şi chiar despre metauniversuri. Dintr-odată nu mai părem atât de siguri de cunoştinţele noastre, ne întrebăm cu o curiozitate crescândă încotro ne îndreptăm, dar încă nu ştim de unde venim. Este dorinţa noastră nestăvilită de a ajunge în spaţiu, un indiciu despre locul de unde se poate să fi venit? Este foarte posibil şi vom examina dovezile din Antichitate care par să susţină foarte convingător această teorie. Nu putem pune o limită dezvoltării noastre mentale şi spirituale. Aşadar, dacă fizicul şi mentalul sunt legate, atunci ar trebui să nu mai existe nicio limită pentru evoluţia noastră fizică. O asemenea evoluţie fizică nu va fi neapărat vizibilă de dinafară, dar efectele ei vor fi simţite cu siguranţă la nivel celular şi molecular, acolo unde genomul este cel mai activ.

Fără ca mulţi dintre noi să-şi dea seama sau să aibă pregătirea anterioară pentru a înţelege motivele, corpurile noastre luptă încontinuu pentru un genom complet sau perfect: unul care să fi reactivat neasfârşitul şir de ADN rezidual Acesta este principiul fundamental al evoluţiei. Propriul genom este într-o stare continuă de evoluţie, un proces nesfârşit de auto desăvârşire, repornind şi scanând propria structură şi completând încontinuu părţile lipsă. Procesul evoluţiei începe cu însăşi genomul. La fel cum computerul ne permite să scanăm o fotografie şi să transformăm o imagine întunecată într-una cu lumină perfectă, la fel şi genomul repară părţile întunecate, inactive, deblocându-le şi reactivându-le pentru a-şi desfăşura funcţiile specifice pentru care au fost create. Doar pentru că geneticienii încă nu şi-au dat seama la ce folosesc toate benzile de ADN în stare latentă, asta nu înseamnă că evoluţia va stagna şi ne va aştepta să înţelegem. Încet, dar sigur, evoluăm atât fizic, cât şi mental, pe măsură ce genomul se reactivează. Este ca o renaştere dintr-un somn lung, un somn din care omenirea se trezeşte. Un somn al ignoranţei şi uitării. Se spune adesea că oamenii mai puţin inteligenţi par să fie mai fericiţi cu ceea ce au. Ei nu întreabă de ce: acceptă pur şi simplu ceea ce le este dat şi îşi văd de viaţă fără să pună prea multe întrebări. Îşi pun vieţile în mâinile zeului lor, oricare ar fi acesta, şi cred că într-o zi sufletele lor vor fi salvate din ghearele diavolului. Este o scăpare măreaţă pentru unii şi un motiv suficient de bun ca să continue să fie indiferenţi.

Am observat semne de uşoară creştere a procesului evolutiv în ceea ce priveşte fizicul şi psihicul nostru. Amigdalele noastre ne fac mai mult rău decât bine, apendicele ne este înlăturat cu mult înainte de a ne putea ucide prin erupţie, iar media speranţei de viaţă la nivel global a crescut sensibil din Evul Mediu. Este posibil ca toate acestea să aibă de-a face cu mediul social şi economic, cu regimul alimentar şi clima, dar este la fel de posibil să nu aibă. Pentru fiecare petic de resuscitare

genetică apărută în celule, trupurile şi minţile noastre evoluează. Din ce în ce mai mulţi oameni se consideră mai degrabă spirituali decât religioşi. În ultimii 2000 de ani, am asistat la apariţia a mii de noi religii şi secte, pe măsură ce oamenii au început să caute răspunsuri noi şi să fie deschişi la realităţi noi.

Prevăd că în viitor, pe măsură ce vom descoperi mai mult din structura ADN-ului, vom descoperi puterea şi înţelepciunea care emană din genom, a cărei complexitate nu o putem înţelege în prezent. Dar avem abilitatea de a digera SF-ul în cantităţi mari, aşa că, dacă pentru moment este prea mult pentru tine, prefă-te că este o mică excursie SF şi savureaz-o.

De ce trebuie ca o parte atât de desăvârşită a creaţiei, aşa cum este ADN-ul, să fie formată din reziduuri de neînţeles în proporţie de 97%? Cu siguranţă Dumnezeu nu face greşeli! Şi atunci este posibil ca genele inactive să fi fost dezactivate intenţionat de cineva, atunci când omul modern a fost creat, în zorii omenirii? Este posibil să fi existat un grup de fiinţe înzestrate cu suficientă pricepere şi cunoaştere, care să fi planificat şi executat această procedură? Trebuie să fi avut un motiv sau un scop pentru a crea o fiinţă sau poate chiar o specie nouă cu un genom a cărui dezvoltare să fie oprită. În ultimii douăzeci de ani, oamenii de ştiinţă au concluzionat şi au stabilit cu o marjă de eroare relativ mare că Eva şi Adam au fost creaţi în intervalul 180.000 – 250.000 de ani. Cine ar fi putut avea asemenea cunoştinţe de genetică acum 250.000 de ani şi ce motiv să fi avut pentru a crea o fiinţă mai primitivă, mai puţin evoluată, aşa cum este omul? Răspunsul ar putea fi ascuns în miile de texte antice, care timp de secole au fost ignorate. În cartea sa, *Vieţile personale ale faraonilor*, Joyce Tyldesley a arătat că acum 2000 de ani primii arheologi nu erau decât „infami vânători de comori”. Ştiau prea puţine lucruri despre ştiinţa în care erau implicaţi, nu ştiau să citească hieroglife sau alte texte antice, uneori nu erau în stare să facă diferenţe între un text scris şi arta decorativă. Săpătorii erau obsedaţi de găsirea pieselor

monumentale uriaşe, pentru ca să-i impresioneze pe amatorii de artă şi să-i atragă pe curioşi în muzee. Cunoaşterea care a fost înmagazinată în mii de tăbliţe de argilă a fost pierdută pentru omenire timp de secole, adunată în stive, în muzeele lumii. Nimeni nu şi-a putut imagina că oamenii primitivi din timpurile străvechi ar fi putut avea ceva de spus. Cei care au crezut în asemenea concepţii eronate aveau să-şi revizuiască până la urmă convingerile.

Pentru moment să ne întoarcem la posibilitatea unui genom perfect şi să ne imaginăm pentru o clipă ce aptitudini am avea dacă structura noastră genetică ar fi completă şi perfect funcţională, dacă porţiuni întinse ale genomului nostru nu ar fi dezactivate. Să examinăm câteva dintre problemele şi anomaliile fizice obişnuite pe care le-am putea depăşi dacă ADN-ul nostru ar fi intact. Lista este foarte lungă şi atinge fiecare aspect al fiinţei noastre. Pe listă ar fi toate tipurile de cancer, procesul de vindecare, nefuncţionarea unui organ, mutaţiile şi abilitatea de a ne adapta repede unor condiţii externe dure, vederea, auzul, deformaţiile şi alte imperfecţiuni fizice şi, evident, îmbătrânirea şi moartea. Acestea sunt doar câteva dintre beneficiile de care omenirea ar profita având un genom complet funcţional. Prin deducţie, vor fi gene care vor controla toate aceste caracteristici ale corpurilor noastre şi noi vom avea posibilitatea de a manipula aceste gene în orice fel ne-am dori. În mod ciudat, am menţionat deja subiectele care s-au bucurat de atenţia oamenilor de ştiinţă. Ai încercat vreodată să prinzi o şopârlă de grădină obişnuită şi să rămâi cu coada în mână? Sau s-a întâmplat să sapi o groapă în pământ pentru planta pe care ai primit-o de la mama ta şi să tai în două o râmă? Coada şopârlei va creşte la loc destul de repede, iar râma nu va muri, va creşte din nou până la lungimea iniţială. Dacă asemenea creaturi primitive au capacitatea de a-şi regenera membrele sau alte părţi vitale din anatomia lor, ar trebui, fără discuţie, să ne dea posibilitatea şi nouă, o specie mult mai avansată, să facem la fel, dacă am putea să ne

reactivăm anumite părţi ale genomului. Celelalte caracteristici mai complicate au legătură cu părţile mentale şi spirituale ale psihicului nostru. Ideea de a fi născuţi cu toate amintirile şi cunoştinţele părinţilor noştri a fost dezbătută timp de zeci de ani. Puterea de interacţionare cu alţii prin intermediul ESP[17] sau prin citirea gândurilor cuiva a fost prezentată ca funcţia unei fiinţe mult mai evoluate. Materializarea gândurilor şi teleportarea legată de materializarea fizicului în jurul spiritului ne-ar permite să călătorim în timp şi spaţiu. Pe scurt, am deveni superoameni şi am trăi veşnic. Dar o asemenea stare evoluată de existenţă ar avea de îndeplinit câteva condiţii. Partea fizică şi cea spirituală trebuie să evolueze în tandem şi în perfectă armonie una cu cealaltă. Una nu o poate depăşi pe cealaltă. Trebuie realizată o coexistenţă între fizic şi spirit, un fel de coexistenţă yin şi yang. Dacă una ar evolua mai repede sau mai lent decât cealaltă, am avea un dezechilibru între cele două caracteristici care s-ar manifesta printr-o serie de efecte imprevizibile, tipare comportamentale instabile, un comportament antisocial violent şi melodramatic şi cine ştie ce alte efecte. De fapt, este exact tipul de comportament cu care am crescut pe această planetă. Acesta trebuie să fie motivul pentru care noi, ca specie, suntem aşa de nestatornici. Motivul pentru instabilitatea noastră poate fi atribuit ciocnirii ritmurilor diferite de evoluţie ale părţilor fizice şi spirituale ale fiinţelor noastre. Faptul că unii oameni evoluează mai repede decât alţii este o posibilă cauză de conflict, agresiune şi neînţelegere.

Faptul că genomul nostru evoluează pentru a deveni un genom complet ar putea fi evident şi din felul în care corpurile noastre se comportă la anumite boli, care în trecut ne-ar fi ucis şi astăzi sunt ţinute sub control de sistemul nostru imunitar. Pe latura spirituală, evoluţia genomului este anunţată de întrebările mai complicate pe care ni le punem legat de originea noastră, Dumnezeu şi univers. Datorită progreselor din astronomie rămânem

17 Percepţia extrasenzoriale (n.t.)

uimiţi de imensitatea universului şi mulţi oameni acceptă faptul că este posibil să nu fim singura formă de inteligenţă superioară din acest univers. În 1990, astronomii erau încă de părere că planetele nu erau distribuite aleatoriu în univers. Câţiva ani mai târziu, după mai multe descoperiri neaşteptate, ei au estimat că o mică parte dintre stele ar putea avea planete care s-au format în jurul lor, la naşterea respectivelor stele. După doar câţiva ani, au ajuns la concluzia că formarea planetelor şi existenţa sistemului solar sunt parte integrantă a ceea ce se întâmplă atunci când nebula[18] dă naştere la noi stele şi galaxii. Dintr-odată, plini de noile cunoştinţe, astronomii au început să descopere multe sisteme solare noi, cu planete, şi continuă să o facă şi în ziua de azi.

Atunci când Sir Fred Hoyle şi Chandra Wickramasinghe au reintrodus conceptul antic grec de panspermie[19], la începutul anilor ’70, şi au sugerat să viaţa a ajuns pe Pământ din spaţiu, aşa cum a făcut-o pe nenumărate planete din univers, cei mai mulţi dintre noi nu ştiau de existenţa acestor planete, iar această teorie a fost luată în râs de cei mai mulţi savanţi, ca fiind absurdă. Astăzi, panspermia este acceptată de majoritatea oamenilor de ştiinţă. Aceşti doi celebri oameni de ştiinţă au dovedit fără nicio îndoială că viaţa a ajuns pe Pământ din spaţiu şi continuă să sosească şi în prezent, sub formă de viruşi, bacterii, spori şi alte organisme microscopice. Este posibil să fi jucat un rol capital în originea vieţii pe Pământ, acum 3, 5 miliarde de ani, şi au avut un rol hotărâtor în marii paşi ai evoluţiei speciilor. Mai mult, Fred Hoyle a prezentat dovezi care sprijină ideea că teoria evoluţionistă se desfăşoară în salturi, opus opiniei darwiniene, potrivit căreia evoluţia se desfăşoară treptat, odată cu trecerea timpului. Şi ce are asta de-a face cu

18 Nor interstelar, format din praf, hidrogen, heliu şi gaze ionizate (n.t.)

19 Panspermia este o ipoteză conform căreia viaţa care există în univers se răspândeşte prin intermediul meteoriţilor, asteroizilor şi plane- toizilor (n.t.)

căutarea identităţii noastre? Totul!

Aceste dovezi susţin ideea că omenirea nu este ultima verigă a unui proces evolutiv care a început cu aşa-zisele maimuţe şi a continuat cu primii hominizi care s-au transformat în oameni inteligenţi. De asemenea, susţine ideea că Adam sau primul om a fost creat printr-o acţiune ştiinţificomedicală conştientă acum aproximativ 200.000 de ani. Această afirmaţie este susţinută de studierea atentă a cromozomului Y, prezent la populaţia masculină şi de ajungerea la o dată similară. Este o coincidenţă faptul că această dată preistorică determinată ştiinţific este susţinută de anunţul făcut în 1994 de oamenii de ştiinţă care studiau mitocondria din ADN-ul feminin şi care au plasat-o pe Eva cam în aceeaşi perioadă? Aceste descoperiri ştiinţifice vin să susţină ipoteza că Adam a fost creat, iar la început a fost singur, ulterior fiind creată o femeie-partener din „esenţa lui”. Pare un mare basm pe care l-am citit în Biblie de mai bine de 3.000 de ani. Şi atunci de unde s-au inspirat autorii Bibliei? Pe măsură ce descâlcim timpurile imemoriale ale omenirii, vom face cunoscute originile multor poveşti ale Vechiului Testament, care au fost înregistrate pentru eternitate pe mii de tăbliţe de argilă cu scriere cuneiformă, cu mult înainte ca primul cuvânt din Biblie să fi fost scris. Mai mult, putem trage asemenea concluzii şi putem să le găsim un înţeles datorită tuturor descoperirilor din domeniul biologiei, scoţând la lumină puterea ADN-ului, care se află în interiorul celului umane.

3

Creierul

Ce este acel lucru pe care îl numim creier? Este o bucată dezgustătoare de ţesut moale, prins în craniile noastre, care ne permite să formulăm gânduri, să contemplăm asupra sinelui şi să ne punem la îndoială conştiinţa. Obişnuim să fim spirituali, să-i zăpăcim pe oameni, să ne certăm cu alţii şi încă un milion de alte lucruri care sunt prea mici pentru ca să le băgăm de seamă. Îl abuzăm cu alcool şi droguri, forţându-i limitele la

maximum. Creierul este un organ foarte fragil şi de aceea este bine protejat de craniu. Dar creierul ne şi pedepseşte pentru abuzul pe care îl facem contra corpurilor noastre. Ne dă dureri de cap şi de cauzează o largă gamă de probleme. Ne poate crea şi dureri emoţionale, atunci când nu există niciun semn de traumă fizică. Creierul poate transmite mesaje amestecate şi ne poate face să auzim voci, să ne imaginăm demoni şi să înnebunim.

Creierul este de departe cel mai misterios şi mai complex organ din corpul omenesc. Este cea mai mare minune a fiinţei noastre. I-a intrigat pe doctori şi pe oamenii de ştiinţă secole de-a rândul şi este posibil să facă acest lucru alte secole de acum înainte. Spre deosebire de genom, activitatea cerebrală nu poate fi amprentată. Adevărul este că ştim foarte puţine lucruri despre creier şi despre felul în care funcţionează. Ştim totul despre enzimele şi elementele chimice implicate, resorturile pe care le declanşează fiecare zonă şi care este efectul final, dar aceasta este doar o reacţie în lanţ vizibilă, care poate fi uşor urmărită. Ceea ce nu putem explica sunt chestiunile invizibile: care este reacţia care se întâmplă de fapt în creier între stimul şi răspuns şi care ne permite să formulam un argument sau să izbucnim în lacrimi, să simţim milă sau remuşcare, sau o asemenea ură încât să răspundem cu violenţă.

Neurologii şi-au petrecut ultimii zeci de ani studiind anatomia creierului, funcţiile, fiziologia, biochimia şi biologia moleculară, dar toată această muncă nu a făcut decât să sublinieze cât de puţine lucruri ştim despre acest organ misterios. Inteligenţa a fost întotdeauna măsurată după mărimea creierului diferitelor specii. De aceea se spune că suntem cea mai inteligentă sau cea mai evoluată specie de pe pământ. Şi totuşi, balenele au creierul mai mare decât oamenii, unde le plasează acest amănunt?

Iată o scurtă listă comparativă a greutăţii în grame a creierului unor animale, pusă la dispoziţie de Universitatea din Seattle, statul Washington. Ne forţează să reconsiderăm ideea că „mai mare este mai deştept” sau

este ceva mai presus decât creierele mai mari ale câtorva specii de pe Pământ?

GREUTATEA MEDE N GRAME	
Om adult	1 300 – 1 400
Nou-născut	350 – 466
Caşalot	7 800
Balenă cu înotătoare	6 930
Elefant	6.000
Balenă cu cocoaşă	4 680
Balenă cenuşie	4 320
Balenă ucigaşă	5 620
Balenă de Groenlanda	2 738
Balenă – delfin	2 670
Delfin cu bot gros	1.500 – 1 600
Morsă	1 020 – 1 126
Pitecantrop	850 – 1.000
Cămilă	762
Girafă	680
Hipopotam	582
Leopard de mare	542
Cal	532
Urs polar	498
Gorilă	465 – 540
Vacă	425 – 458
Cimpanzeu	420
Urangutan	370
Leu de mare californian	363

Vacă de mare	360
Tigru	263, 5
Leu	240
Urs grizzly	234
Oaie	140
Babuin	137

Pe baza informaţiilor de mai sus, delfinul cu bot gros ar trebui să fie cu puţin mai inteligent decât oamenii, în vreme ce elefanţii şi balenele ar trebui să fie cu mult mai deştepte. Din ceea ce ştim, poate că sunt. Dar, în prezent, mai există câteva ţări care permit vânarea şi uciderea barbară a acestor specii evoluate.

Creierul şi cea mai mare extensie a sa, Medulla oblongata[20], pot fi descrise ca o masă de celule nervoase interconectate care controlează întreaga activitate a sistemului nervos central. Între aceste două structuri se realizează controlul tuturor activităţilor voluntare şi involuntare ale corpului uman. Printre activităţile involuntare se numără respiraţia, pulsul, presiunea arterială, activitatea muşchilor şi toate activităţile implicate în procesul digestiv, asta doar pentru a enumera câteva dintre ele. Activitatea voluntară este, în principiu, orice activitate în care este angajat corpul, după ce această acţiune a fost planificată la nivel mental. Unele dintre ele, cum ar fi mersul, vorbitul sau chiar scrisul la calculator, pot apărea ca reacţii involuntare, pentru că muşchii noştri sunt antrenaţi să le execute. Milioane de alte activităţi se încadrează în acelaşi timp în ambele categorii. Se estimează că reţeaua de comunicaţie a creierului poate executa miliarde de calcule şi conexiuni pe minut. În această reţea există o serie de jucători importanţi. Neuronii sau celulele nervoase, care transportă rapid impulsurile nervoase dintre punctul de stimulare şi organul afectat, neurotransmiţătorii, care permit transmiterea mesajului între neuroni şi organe şi receptorii

20M edulla oblongata — jumătatea inferioară a părţii posterioare a creierului - conţine centrii nervoşi care controlează procesele cardiace, respiratorii, vasomotorii. (n.t.)

sau celulele receptoare, care primesc mesajul la suprafaţa organului, cum ar fi ochiul.

În creier există în jur de o sută de miliarde de neuroni dar mai există şi de 10 – 15 ori mai multe celule gliale[21]. Aparent, acestea desfăşoară anumite funcţii de susţinere şi hrănire a neuronilor, dar adevărata lor funcţie este încă necunoscută. Lungimea totală estimată a fibrelor nervoase din interiorul creierului este de aproximativ 160.000 de kilometri. Pentru a ne face o idee despre cât de complex este creierul şi întregul său sistem nervos central nu trebuie decât să analizăm ochiul. Este situat în apropierea creierului, iar nervul optic măsoară cinci centimetri. În acest nerv sunt 1, 2 milioane de fibre nervoase care trimit şi recepţionează mesajele dintre creier şi ochi în mod constant. Chiar şi atunci când dormim, creierul controlează ochiul prin

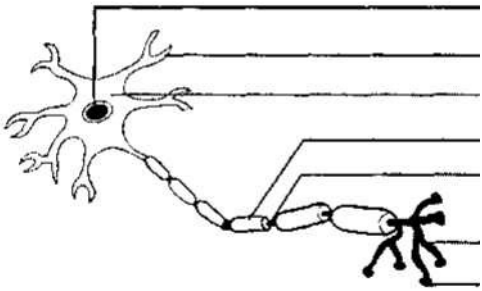

Fig 3.1 Neuronul

nucleul dendritele corpul celulei teaca de mielină axonul terminaţiile axonului sinapsele intermediul MRO[22], adică a mişcării rapide a ochiului. Dacă vreodată ai avut dubii despre existenţa unui Dumnezeu – creator suprem, care a pus la punct toate lucrurile acestea în univers –,

21 Celulele gliale sau celule nevroglice au rolul de susţinere şi hră- nire a neuronilor, (n.t)

22 Mişcarea rapidă a ochilor este faza somnului în care se produc cele mai multe şi mai intense vise. Pe timpul acestei faze a somnului ochii se mişcă repede şi activitatea neuronilor creierului este asemănătoare cu cea a stării de veghe, din acest motiv se mai numeşte şi somn paradoxal (n-t-)

creierul este un punct de plecare foarte bun. Dar creierul controlează şi activităţile care sunt considerate ca fiind spirituale şi a căror natură este mai misterioasă, cum ar fi conştiinţa, gândul, motivul, emoţia, dragostea, scopul, pasiunea şi altele. Acestea sunt apanajul creierului şi vor constitui o provocare până vom învăţa să le înţelegem. Deocamdată, tot ceea ce putem face este să speculăm.

Cineva, cândva, la un moment dat în trecut, a făcut afirmaţia că noi ne folosim doar 10% din capacitatea creierului. Presa a preluat imediat această afirmaţie şi această minciună a devenit parte a culturii populare şi a miezului articolelor. Există un număr de exemple interesante care menţin vie această teorie. Trebuie să atrag atenţia asupra diferenţei subtile a unor afirmaţii a oamenilor de ştiinţă care privesc problema pornind de la premisa că potenţialul creierului este infinit. Mărturiile lor sunt, aşadar, un suport nesemnificativ al conceptului infinităţii creierului, aşa cum a fost el schiţat de neurologul australian, laureat al Premiului Nobel, Sir John Eccles.

Un alt om de ştiinţă, John Lorber, a efectuat în Marea Britanie o serie de autopsii pe corpurile unor persoane care decedaseră în urma unor hidrocefalii[23]. Această afecţiune constă în dizolvarea unor porţiuni însemnate din creier în fluidul acid din lichidul intracranian. El a testat nivelul IQ-ul pacienţilor înainte de apariţia bolii, dar şi în timpul evoluţiei acesteia. Descoperirile sale au arătat că nivelul IQ-ului a rămas constant până la moarte, deşi mai mult de 90% din ţesutul creierului fusese distrus de boală. Nu a avut niciun impact asupra a ceea ce este considerat în mod obişnuit inteligenţă.

În Rusia, neurochirurgul Alexandr Luna a demonstrat că cea mai mare parte a lobilor frontali sunt inactivi, după ce a tăiat părţi însemnate din lobii frontali ai unor subiecţi umani. El i-a testat fizic şi psihologic atât înainte, cât şi

---

23 Hidrocefalia este caracterizată prin acumularea excesivă de lichid cefalorahidian în membranele creierului, însoţită de atrofia acestuia, iar la copii şi de creşterea progresivă a cutiei craniene, incomplet osificată, (n.t.)

după înlăturarea porţiunilor din lobi şi a mers până la a extirpa complet lobii frontali ai acestor pacienţi. Concluzia sa a fost că, în vreme ce a cauzat mici schimbări de dispoziţie, extirparea totală a nu influenţat major funcţionarea creierului. Cred că astfel de experimente au avut multe în comun cu mania celor „10% de activitate cerebrală”.

La mamiferele superioare, părţi importante ale creierului par asociate cu inteligenţa, personalitatea şi o activitate mentală intensă. Neurologii au dezvoltat o serie de tehnici de imagistică pentru ca să studieze activitatea din interiorul creierului, cum ar fi tomografia emisiilor de pozitron, rezonanţa magnetică şi tomografia computerizată.

Tomografia utilizează razele X pentru a evidenţia din activitatea normală a creierului tumorile şi alte anomalii; rezonanţa magnetică arată structura creierului prin detectarea undelor radio care sunt respinse de către ţesuturi, într-un câmp magnetic puternic, iar tomografia emisiilor de pozitron detectează razele gama emise de elemente chimice etichetate ca fiind radioactive, în drumul lor către zonele active ale creierului. O altă tehnică, foarte cunoscută o reprezintă numele de magnetoencefalogramă şi are ca obiect măsurarea curenţilor magnetici care sunt generaţi de impulsurile electrice ale creierului. Toate aceste abordări diferite ale imagisticii creierului ne dau posibilitatea să aruncăm o privire asupra activităţii şi funcţionalităţii creierului, dar nu ne oferă foarte multe informaţii asupra adevăratei complexităţi a acestui organ.

S-au efectuat multe teste pentru a se determina în ce proporţie este folosit creierul, însă estimările oamenilor de ştiinţă diferă. Aşa cum am menţionat, adesea se vorbeşte despre 10%, alţii sunt mai îndrăzneţi şi spun că procentul se apropie de 20%, iar alţii, mai precauţi, susţin că cel mai aproape de adevăr ar fi un procent de 3 – 4%. Niciuna dintre aceste presupuneri nu pare să aibă un fundament ştiinţific. Acest interes brusc, legat de procentul de utilizare al creierului, este posibil să fi fost stimulat atunci

când oamenii de ştiinţă au efectuat experimente pe şobolani şi au constatat că aceştia pot îndeplini aproape toate funcţiile obişnuite cu numai 2% din cortexul cerebral intact. Este posibil ca aceste dezbateri legate de creier să fi fost rodul diverselor extrapolări ale acestor descoperiri, care au fost alimentate în special de către presă şi de către cei care doreau să capitalizeze această dezinformare. Adevărul este că probabil ne folosim creierul în totalitate. Această concluzie a fost ilustrată de-a lungul anilor, prin intermediul tehnicilor de imagistică enunţate anterior.

Neurologii se apropie de finalul muncii de cartografiere a creierului şi de identificare a funcţiilor fiecărei secţiuni. După o examinare a hărţii creierului, îţi dai seama că ştim care parte a creierului este responsabilă pentru diverse funcţii şi că nu a mai rămas o parte prea mare care să fie considerată nedescoperită. Dar adevărul este că, deşi se pare că tot creierul este activ prin intermediul nenumăraţilor stimuli şi răspunsuri, nu există nicio metodă ştiinţifică prin care să putem măsura procentul folosirii creierului. În acelaşi timp, nu există nicio metodă pentru a măsura întreaga capacitate a creierului. Aşadar, ar trebui să ne întrebăm care este capacitatea creierului, mai degrabă decât procentul în care îl folosim.

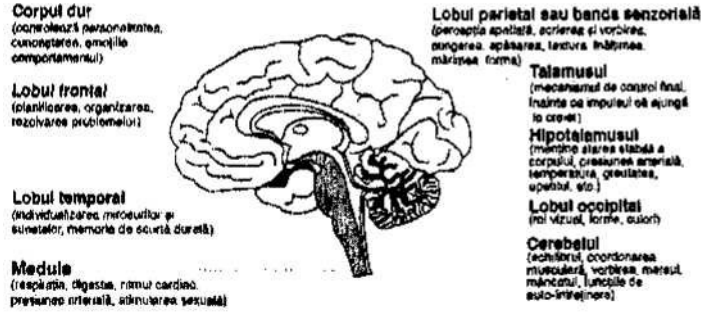
Corpul dur
(coordonează personalitatea, cunoaşterea, emoţiile comportamentul)
Lobul frontal
(planificarea, organizarea, rezolvarea problemelor)
Lobul temporal
(individualizarea, memoria de scurtă durată)
Medula
(respiraţia, digestia, ritmul cardiac, presiunea arterială, stimularea sexuală)
Lobul parietal sau banda senzorială
(percepţia apelării, scrierea şi vorbirea, atingerea, apăsarea, textura, înălţimea, mărimea, forma)
Talamusul
(mecanismul de control final, înainte ca impulsul să ajungă la creier)
Hipotalamusul
(menţine starea stabilă a corpului, presiunea arterială, temperatura, greutatea, apetitul, sfo.)
Lobul occipital
(al vizual, forme, culori)
Cerebelul
(echilibrul, coordonarea mişcărilor, vorbirea, mersul, mâncatul, funcţiile de auto-întreţinere)

Fig. 3.2 Creierul uman

Cele două abordări sunt diametral opuse. Una dintre ele tinde să măsoare gradul de utilizare, considerând finită această capacitate a creierului, cealaltă susţine o capacitate infinită a creierului.

Mulţi oameni de ştiinţă susţin că nutriţia are un rol esenţial în funcţionarea şi posibila evoluţie a creierului. S-a scris foarte multe despre diete sănătoase, cu specificaţii detaliate pentru a ajuta în anumite situaţii. Deşi regimul alimentar şi nutrienţii joacă un rol crucial în sănătatea şi funcţionarea fină a creierului, este imposibilă susţinerea unor avantaje pe termen lung, în sens evolutiv, ca urmare a unui astfel de tratament. Este ca şi cum ai spune că un regim zilnic de umezeală ar duce la nemurire. Singurul lucru asupra căruia oamenii de ştiinţă par să cadă de acord este acela că în ultimii 200.000 de ani creierul a trecut printr-un proces evolutiv impresionant. Ani la rând, oamenii de ştiinţă au speculat cu privire la creşterea în dimensiuni şi la inteligenţa creierului. O teorie foarte răspândită, care a făcut valuri, se referă la consumarea ca hrană a animalelor marine.

Funcţiile diferite ale celor două emisfere ale creierului au fost foarte bine documentate. Iată câteva exemple:

FUNCŢIILE EMISFEREI STÂNGI	FUNCŢIILE EMISFEREI DREPTE
Scrierea	Discernământul
Abilitatea de a număra	Formatul 3D
Gândirea	Deschiderea către artă
Vorbirea	Imaginaţia
Aptitudinile ştiinţifice	Deschiderea către muzică
Controlul mâinii drepte	Controlul mâinii stângi

Să aruncăm o privire în interiorul creierului şi peste câteva statistici: creierul este implicat în tot ceea ce faci, indiferent dacă este voluntar sau involuntar. Aşa cum am arătat anterior, unele dintre activităţile involuntare care sunt controlate de creier sunt bătăile inimii, respiraţia şi tusea sau mai bine spus toate funcţiile care trebuie să meargă atunci când dormi. Activităţile voluntare sunt

acelea pe care le faci conştient, cum ar fi mersul, scrisul, vorbitul, zâmbitul.

Atunci când creierul funcţionează corect şi noi funcţionăm corect, ca o unitate bine sincronizată, Dar, atunci când creierul nu funcţionează corect, acest lucru se poate manifesta într-o multitudine de efecte neplăcute. Creierul este activ din momentul în care ne naştem până în momentul în care murim. Dacă ar fi să se oprească fie şi doar pentru o secundă, toate funcţiile involuntare ale corpului s-ar opri şi ele. Ceva banal, cum ar fi respiraţia sau bătăile inimii, s-ar opri dacă şi creierul şi-ar înceta funcţionarea. Pentru că nu se opreşte niciodată şi este atât de activ, creierul consumă 20%-30% din energia corpului. Pentru satisfacerea unui consum atât de ridicat, el este deservit de aproximativ 400 de milioane de capilare, care livrează o cantitate constantă de oxigen, glucoza şi alţi nutrienţi. Aşadar, dacă vrei să slăbeşti, trebuie să gândeşti mai mult.

Celulele nervoase de la nivelul creierului conţin aproximativ 100 de miliarde de neuroni. Alcoolul şi drogurile distrug milioane de neuroni. Totuşi, aceştia se regenerează. Fiecare neuron sau celulă nervoasă este conectată la alte celule nervoase din creier prin sute şi mii de conexiuni numite dendrite. Se estimează că numărul acestor conexiuni din creier este de 1014, mai multe decât numărul stelelelor din Calea Lactee. Creierul este mai complicat decât orice computer ne putem închipui. Motivul pentru care facem această comparaţie copilărească este pentru că suntem conştienţi de infinitatea capacităţii creierului.

Un singur neuron poate produce a zecea parte din încărcătura electrică a unui volt, iar totalul activităţii electrice din creier poate fi măsurat cu uşurinţă cu ajutorul electroencefalografului (EEG). Acest aparat ne permite să măsurăm exact activitatea creierului şi să-i testăm activitatea sub influenţa unor stimuli variaţi. La fel ca şi celelalte celule din corp, celulele nervoase încep să se degradeze şi mor după o anumită perioadă. Receptorii se

deteriorează şi ei odată cu avansarea în vârstă. Neurotransmiţătorul seratonină interacţionează cu cel puţin 15 receptori diferiţi din corp, dar, după vârsta de aproximativ 20 de ani, unul dintre cei mai importanţi receptori de serotonină începe să se deterioreze şi dispare din creier cu aproximativ 15% la fiecare zece ani, acesta fiind probabil unul dintre motivele pentru care depresia apare de obicei la vârsta a doua.

Ipoteza că o dietă bogată în hrană de provenienţă marină a fost cauza unei schimbări majore a creierului acum 200.000 de ani este prostească şi nu are niciun fel de fundament ştiinţific. Trebuie să fi fost un eveniment mult mai important care să fi cauzat această schimbare în creierele înaintaşilor noştri. Există dovezi sprijinite de genetică şi de datare la nivelul mitocondriei care par să indice acest eveniment important. Se pare că oamenii de ştiinţă din toate domeniile de activitate ne pun constant la dispoziţie dovezi noi privind moştenirea noastră ca specie, dar cei mai mulţi dintre noi uităm aceste dovezi care ne înconjoară. Reţineţi coincidenţa că Eva mitocondrială şi Adam cromozomial au fost amândoi identificaţi acum aproximativ 200.000 de ani. Doar o coincidenţă sau o altă piesă care se potriveşte perfect în Marele Puzzle Uman? Toţi acei oameni de ştiinţă care atribuie această schimbare bruscă a creierului obiceiurilor legate de dietă ale lui Homo sapiens susţin că aceia care au mâncat mai multă hrană provenită din mare au beneficiat de o mărire a creierului peste milioane de ani. Ei compară creierul unui Australopithecus afarensis de acum două milioane de ani cu cel al unui Homo sapiens de acum 200.000 de ani. Vedeţi care este problema? Aceste schimbări ale dimensiunilor creierului s-au întâmplat rapid, aproape peste noapte. Sunt mai uşor de explicat ca manipulare genetică decât ca o evoluţie graduală datorată consumului mărit de peşte. În plus, cele două specii nu au nicio legătură pe liniile lor de evoluţie.

Acest tip de teorie este un semn clar al felului în care anumite sectoare ale frăţiei ştiinţifice devin refractare la

noile descoperiri care reprezintă o provocare pentru modul convenţional de gândire. Homo habilis (omul dibaci) a fost primul reprezentant al genului său, care a trăit acum 1, 6 – 2, 2 miliarde de ani, având o greutate medie a creietului de 500750 grame. Următorul a fost Homo erectus, care a trăit de acum două milioane de ani până acum 4.000 de ani, având o capacitate a creierului de 800 – 900 ml. Apoi brusc, acum aproximativ 200.000 de ani, o nouă specie a apărut din senin, având un creier cu 55% mai mare. Această ipoteză presupune o serie de investigaţii serioase, de vreme de Darwin crede că evoluţia nu are loc în salturi. Cum este posibil ca o asemenea specie să apară aşa de miraculos, să fie capabilă să gândească, să înţeleagă şi să calculeze? Trebuie să existe alte teorii plauzibile pentru acest fenomen.

Oamenii de ştiinţă continuă să demonstreze marea lor teorie conform căreia creierul a crescut datorită consumului ridicat de peşte al oamenilor din Europa Centrală, acum 28.000 de ani. Omul neanderthalian nu avea acces la foarte multă hrană provenită din mare, supravieţuind cu carnea animalelor de uscat, acesta fiind motivul pentru care a trăit mai puţin decât Homo sapiens, care avea acces la o cantitate mai mare de acizi graşi Omega-3 şi Omega-6. Dovadă crucială pe care o aduc aici este că dovezile fosilizate arată cu claritate că omul neanderthalian avea creierul cu 5%-10% mai mare decât Homo sapiens. Oamenii de ştiinţă au mai dovedit că un consum ridicat de peşte reduce semnificativ gradul de depresie. Populaţiile nord-americane şi europene prezentau o rată a depresiei de zece ori mai mare decât populaţia din Taiwan, care consuma foarte mult peşte. Japonezii, al căror regim alimentar este, de asemenea, bogat în peşte, au un nivel de incidenţă al depresiei mult mai scăzut în comparaţie cu nord-americanii şi europenii. Încă o dată, acestea sunt simple reacţii de suprafaţă ale creierului, care nu vor influenţa felul în care este programat genomul. Pentru a putea fi luată în considerare, acesta teorie va avea nevoie de mai multe dovezi pentru a

arăta că ADN-ul se restructurează sau că înregistrează o formă de evoluţie. Dacă foloseşti farduri pentru a te machia, nu vei deveni nemuritor.

Poate fi adevărat că grăsimile contribuie la construcţia creierului, iar proteinele la unitatea lui, carbehidraţii îl alimentează, iar micronutrienţii îl apără, dar miracolul rezidă în faptul că ADN-ul a înserat programul-cod la momentul concepţiei, ceea ce permite creierului tău să crească până la forma funcţională. Pe cât de incredibil este creierul ca organ, controlul asupra sa este exercitat de către genom, la fel ca asupra oricărei alte părţi din trupul nostru.

Aparent, creierul ar putea să aibă o capacitate nelimitată pentru funcţii mai importante pe care oamenii încă nu au înţeles-o. O varietate inexiplicabilă de abilităţi fizice a fost demonstrată de foarte mulţi indivizi. Cel mai adesea sunt consideraţi a fi ciudaţi şi nu sunt consideraţi ca o posibilă formă superioară de evoluţie care să necesite o atenţie specială. Putem privi creierul ca pe o interfaţă între fizic şi spirit: trupul şi sufletul nostru. Cumva, anumiţi indivizi au reuşit să stăpânească aceste activităţi superioare ale creierului, fără să ştie cum şi de ce. Aceasta adaugă încă un element de mister la Marele Puzzle Uman. Cum şi de ce aceşti oameni şi-au dezvoltat aptitudinile extrasenzoriale? Mi se pare firesc că, în timp ce genomul a evoluat spre propria perfecţionare, a început să deblocheze părţile ale creierului, permiţându-ne să exercităm funcţii superioare.

Deci, dacă într-adevăr creierul este interfaţa fizică dintre corp şi spirit, va trebui să evoluăm foarte mult pentru a o înţelege. Ţine minte că genomul şi spiritul nu pot evolua cu viteze diferite. Aşadar, în vreme ce genomul controlează nivelul de evoluţie al creierului, este de la sine înţeles că tot genomul va dicta, în cele din urmă, ritmul în care îi este permis sufletului să evolueze cât timp este prins în corpul uman. Similar cu legile osmozei, cele două niveluri de concentraţie prezente de fiecare parte a membranei vor atinge în cele din urmă o stare de echilibru

numai dacă membrana este permeabilă şi le permite să traverseze dintr-o parte în cealaltă. ADN-ul va permite spiritului să se combine cu marele spirit universal în etape, pe măsură ce evoluăm şi învăţăm să stăpânim noile cunoştinţe descoperite.

Toată acesta activitate ciudată din trecutul îndepărtat care a dus la evoluţia bruscă a creierului vine să sublinieze că la mijloc trebuie să fi fost un soi de manipulare genetică: genul de manipulare care ne este dezvăluită de tăbliţele de argilă scrise în acum 4.000 – 6.000 de ani? Aceste noii informaţii care ies la lumină au fost primite cu deschidere doar de o mână de oameni de ştiinţă cu viziune de ansamblu. Mulţi arheologi, istorici şi antropologi devin neliniştiţi atunci când au de-a face cu asemenea hopuri. Sper să vă pot arăta un şir de dovezi solide care indică prezenţa unei rase superioare de fiinţe, chiar aici pe Pământ, în perioada în care creierul uman s-a dezvoltat atât de miraculos. Nu numai că au lăsat în urma lor dovezi scrise ale manipulării genetice, dar au explicat cu detalii motivele pentru care a fost nevoie să creeze un muncitor primitiv pe această planetă.

Gândeşte-te de câte ori auzi oameni spunându-ţi: „Nu ştiu dacă vreau să aud asta… sună prea îngrozitor”. Aceasta este cu adevărat o recunoaştere a faptului că nu sunt încă pregătiţi să primească anumite informaţii. Atunci când vine vorba despre adevăruri noi privind originile şi spiritualitatea noastră, oamenii nu sunt deschişi la ele. Majoritatea oamenilor de pe Pământ nu sunt pregătiţi să facă faţă acestor dovezi care ies la lumină, chiar dacă pentru început sunt sfătuiţi a le privi ca pe o teorie. Din contră, cei mai mulţi oameni vor respinge orice astfel de voci, cu foarte mult dispreţ. Până la urmă, ei ştiu cu exactitate de unde vin şi cine este zeul lor, afişând cu claritate felul în care genomul a fost programat pentru a păstra obedienţa şi frica omenirii faţă de creatorul ei.

Aşadar, ce am învăţat în acest capitol? Creierul este un organ de o complexitate infinită, care are o capacitate de procesare a cunoştinţelor şi informaţilor care depăşeşte

imaginaţia noastră. Tot misterul care pluteşte în jurul creierului dă naştere posibilităţii ca acesta să fie o interfaţă între lumea fizică şi cea spirituală. Dincolo de complexitatea sa, programul dezvoltării sale provine de la genom. Acum aproximativ 200.000 de ani, creierul a trecut printr-o creştere spectaculoasă a a dimensiunilor sale, chiar în perioada în care Anunnaki l-au creat pe Adamu, potrivit tăbliţelor de argilă sumeriene. Creşterea bruscă a creierului lui Homo sapiens nu ar fi putut avea loc datorită consumului de hrană marină timp de milioane de ani. Rasa umană foloseşte doar o mică parte din creier, care este strict controlată de genom. Toate acestea duc la câteva întrebări cruciale pentru a concluziona acest capitol. Care va fi capacitatea noastră mentală şi spirituală atunci când genomul nostru va fi complet evoluat? Cine au fost Anunnaki? De ce şi cum au creat rasa umană?

4

O călătorie înapoi în timp

Dacă nu ştim de unde venim, cum am putea să ştim încotro ne îndreptăm? În acest capitol vom încerca să găsim indicatoare în ambele direcţii. Trebuie să căutăm adânc în preistorie înainte de a putea începe să privim spre viitor. Din fericire, ne-au fost transmise de către înaintaşii noştri foarte multe informaţii. Aceste informaţii arată o imagine clară a ceea ce suntem şi încotro ne îndreptăm ca specie. Toate acestea sunt posibile datorită transferului ereditar de ADN şi a miilor de tăbliţe de argilă pline de date istorice, care au fost tratate fie ca elemente de mitologie, fie ca bâiguieli ale popoarelor primitive care nu aveau altceva mai bun de făcut. Cu riscul de mă repeta, daţi-mi voie să reamintesc, că pentru ca să aflăm încotro ne îndreptăm, trebuie să ştim de unde venim. Pentru a începe călătoria în timp, trebuie să căutăm originea paşilor omenirii moderne şi să ne folosim de toate resursele disponibile, inclusiv de cunoştinţele şi informaţiile din scrierile preistorice, care anterior au fost considerate nefolositoare. Tăbliţele sumeriene au constituit o revelaţie fascinantă şi o sursă de cunoaştere misterioasă. Se cunosc

atât de puţine despre preistorie, despre timpul dinaintea timpului, încât, atunci când sunt găsite dovezi impresionante, pot părea atât de neverosimile omului modern din secolul al XXI-lea, încât acesta refuză să le accepte. Vorbim cu toţii despre mitologiile greacă şi romană, le cunoaştem zeităţile şi le ştim chiar şi rolurile: Venus, Pluto, Mercur, Isis, Tor, Apolo şi atotputernicul Zeus, doar pentru a enumera câţiva. Dar aceştia erau doar eroi de poveste din timpurile străvechi sau chiar erau fiinţe cu puteri superioare? Tăbliţele sumeriene ne spun că aceştia erau zei adevăraţi, şi nu nume imaginare pentru forţele naturii. Se poate ca numele să se fi schimbat de la generaţie la generaţie, dar influenţa lor a modelat omenirea până în prezent.

Într-o duminică după-amiază, chiar atunci când m-am aşezat să scriu acest capitol, am primit nişte vizitatori. Ne-am relaxat cu un pahar de vin rece lângă piscină şi am început să discutăm despre subiectul evoluţiei şi al moştenirii noastre. Mi-am întrebat prietenii ce cred despre evoluţie şi ce ştiu despre istoria noastră antică şi despre când şi cum am devenit oameni. Jana ne-a împărtăşit imediat convingerea ei că am devenit oameni atunci când am coborât din copaci şi am început să mergem în picioare. Părerea ei nu era bazată pe niciun nivel de cercetare credibilă şi totuşi, probabil era o percepţie similară cu a multor oameni care au avut ghinionul să li se spele creierul în cadrul sistemului educaţional modern. De cealaltă parte, Anton era puţin mai rezervat şi nesigur de răspunsuri, dar era sigur că evoluţioniştii o nimeriseră şi că noi am evoluat dintr-o specie de maimuţe acum milioane de ani.

Din aceste discuţii şi din numeroase altele pe care le-am purtat într-un interval de cincisprezece ani, se pare că în continuare există două teorii principale care captivează minţile oamenilor moderni: teoria evoluţiei şi teoria creaţiei. Personal, m-am luptat cu conflictul dintre aceste două teorii timp de aproape douăzeci de ani, doar ca să descopăr că există o a treia posibilitate! Este posibil ca

aceasta din urmă să satisfacă cele mai fanatice convingeri ale ambelor tabere şi să le deschidă ochii în faţa noilor realităţi care se ivesc din trecutul nostru îndepărtat.

Linia de sosire se îndepărtează, pe măsură ce noi descoperiri şi dovezi sunt prezentate. De fiecare dată când o persoană prezintă o teorie de nezdruncinat, susţinută de dovezi remarcabile, dă naştere şi alimentează mai multe dezbateri şi controverse care duc inevitabil la mai multe descoperiri şi mai multe dezbateri. Este cu adevărat o mare călătorie a descoperirii pe care nicio persoană nu o poate contesta fără chibzuială. Oamenii de ştiinţă şi antropologii vor continua să aibă păreri diferite asupra acestui subiect în anii ce vor urma, dar simt că o convergenţă a celor două doctrine nu poate fi evitată. Recent, am auzit un preot vorbind despre cum ar trebui să întâmpinăm orice specie străină ca pe o creaţie a Domnului. Avea un punct de vedere diferit faţă de dogma religioasă anterioară, care îl considera pe om centrul creaţiei, marea capodoperă a zeului şi apogeul inteligenţei şi stăpânul animalelor.

Este imposibil să aduci argumente împotriva evoluţiei, aşa cum a fost ea prezentată în ultimii 150 de ani. Pretutindeni, suntem înconjuraţi de dovezi care susţin evoluţia din lumea animală şi vegetală. Nu aceasta este provocarea pe care o arunc în această carte. Lupta mea are de-a face cu ultimele sute de mii de ani pe această planetă, care au adus la apariţia omenirii şi dispariţia hominizilor care ne-au precedat.

Trebuie să fac o legătură rapidă între cuvintele *rasă umană* şi *omenire*. Susţin că nu putem avea rasă umană fără omenire şi de aceea între ele există o legătură intrinsecă, cu diferenţe subtile în interpretările noastre personale. Aşadar, le folosesc pe amândouă alternativ, pentru a ilustra această relaţie simplă. Evoluţia a jucat un rol important în felul în care cei doi termeni s-au îmbinat pe măsură ce omul a evoluat. Totuşi, în teoria lui Darwin există câteva neconcordanţe interesante, care au fost deja atacate la nesfârşit de oameni mult mai inteligenţi decât

mine.

Se pare că Darwin nu a avut întru totul dreptate. Darwin a împrumutat de fapt mare parte din doctrina sa de la mulţi alţi oameni de ştiinţă şi oameni foarte inteligenţi care i-au precedat, uneori modificând aceste teorii în sprijinul propriilor teorii. Sunt încredinţat că, dacă ar fi trăit astăzi, şi-ar fi schimbat complet punctul de vedere despre teoria sa privind selecţia naturală, luând în considerare noile dovezi disponibile.

Charles Darwin nu a fost chiar primul om care să rostească vorbele *selecţie naturală*, în 1859, atunci când a publicat controversata sa biblie a evoluţiei intitulată *Despre originile speciei şi mijloacele de selecţie naturală sau Păstrarea raselor favorizate în lupta pentru viaţă*. În 1831, un alt biolog, pe nume Patrick Matthew, făcea referire la „procesul natural de selecţie”. El vedea această expresie ca un mijloc mai bun de descriere decât „the feedback ideea”, care fusese folosită cu precădere până în acel moment. Selecţia naturală era descrisă ca fiind „proprietăţile care permit cel mai mult indivizilor care le deţin să supravieţuiască şi să reproducă propriile variante genetice şi care vor creşte de la generaţie la generaţie mai mult decât cele ale indivizilor cu o structură genetică mai puţin avantajoasă”. Pe scurt, asta înseamnă de fapt „supravieţuirea celui mai bine pregătit”. Mai există un concept pe care Darwin pare să-l fi împrumutat: analogia cu ramurile copacului vieţii, care a fost descrisă de Alfred Russel Wallace în 1855.

Unul dintre lucrurile pe care Darwin le susţinea cu tărie este acela că evoluţia nu se întâmplă în salturi. Le-a luat aproape 120 de ani lui Fred Hoyle şi Chandra Wickramasinghe să demonstreze că evoluţia se întâmplă într-adevăr în salturi, cu ajutorul viruşilor şi bacteriilor care ajungpe Pământ din spaţiu, în cadrul unui proces numit panspermie. Aceşti nou-veniţi din spaţiu suferă mutaţii constante, infectează celulele plantelor şi fiinţelor şi, destul de repede, provoacă schimbări importante în structura ADN-ului gazdei.

Pentru a demonstra foarte simplu această frază revoluţionară, aş vrea să ne întoarcem în timp la peretele sălii de clasă din şcoală. Să ne imaginăm tabloul cu etapele evoluţiei omului. Creatura din stânga, asemănătoare cu maimuţa, creatura din dreapta celei dintâi, puţin mai înaltă, cu mai puţin păr, asemănătoare cu o maimuţă, şi o creatură puţin mai înaltă şi mai dreaptă cu şi mai puţin păr decât cea de-a doua creatură; în cele din urmă ajungem la un om prezentabil, reprezentant al oamenilor moderni, fiind reprezentat în partea dreaptă ca o culme a evoluţiei. De la maimuţă la om, atât de simplu. Ne sunt arătate aceste ilustraţii simple care le lasă copiilor ideea preconceptută că această teorie a evoluţiei este foarte bine documentată şi înţeleasă. Nu li se spune copiilor că aceasta este doar o ipoteză a felului în care noi am devenit oameni. Din partea antropologilor suntem întâmpinaţi de o surzenie completă în legătură cu ceea ce s-a întâmplat de fapt în golurile dintre diferitele stadii de evoluţie. Am fi mai înţelepţi dacă i-am învăţa pe copiii noştri întregul adevăr în locul unei jumătăţi de adevăr îndulcite. Între fiecare dintre creaturile de pe posterul evoluţiei au existat salturi uriaşe. Cum a fost posibil asta? Ce s-a întâmplat cu miile de paşi evoluţionari dintre etape? Sau creatura din stânga a trăit timp de milioane de ani şi brusc a dat naştere unei alte creaturi cu care nu semăna deloc? Ce-ar fi putut declanşa o schimbare atât de dramatică? Cu siguranţă a fost o schimbare la nivel genetic, dar ce ar fi putut cauza atât de rapid o schimbare genetică atât de dramatică unei fiinţe care exista atât de fericită de milenii?

La sfârşitul secolului al XVIII-lea, James Hutton a fost nemulţumit de conceptul evoluţiei graduale, atunci când îl punea în legătură activitatea geologică de pe Pământ şi cu principiile uniformităţii în geologie. El a scris că „procesele de activitate de pe Pământ şi din interiorul acestuia s-au desfăşurat în acelaşi fel de-a lungul întregii istorii geologice. Mediul a rămas în general acelaşi timp de cinci sute de milioane de ani, în vreme ce viaţa s-a schimbat în mod dramatic de la forme incipiente

neurologice până la formele complexe din prezent. Cum ar fi putut surveni această schimbare într-un mediu aproape neschimbat, dacă speciile au fost întotdeauna optimizate la cel mai bun nivel al lor?”

De la dezgroparea lui Lucy[24] şi a doamnei Ples[25], a craniului Taung[26] şi a băiatului din Turkana[27], care au constituit pietre de hotar în domeniul arheologiei, au fost găsite mii de schelete şi hominizi fosilizaţi şi alţi înaintaşi umani şi rude ale acestora. Atunci când considerăm că avem o viziune clară asupra felului în care au evoluat oamenii şi o înţelegere mai bună asupra maimuţelor care au trăit în aceeaşi perioadă, suntem puşi în faţa unor noi descoperiri care ne obligă să regândim unele dintre conceptele fundamentale. Recent, două descoperiri majore ne-au pus la îndoială punctele de vedere. În septembrie 2003, Ebu a fost dezgropat dintr-o peşteră din insula indoneziana Flores. Având o înălţime de numai un metru, ea este cel mai mic hominid adult cunoscut. Se estimează că Ebu a trăit de acum 95.000 de ani până acum 13.000 de ani. A fost pentru prima dată când ne-am dat seama că nu am fost singuri pe această planetă până relativ recent, ci am împărţit-o cu oameni din alte specii! Ebu nu a fost un simplu *homo sapiens*, ci aparent a fost om.

În 2005, lângă Barcelona, a avut loc o nouă descoperire legată de marea familie a maimuţelor. Salvador Maya Sola şi Miquel Crusafont au dezgropat craniul fosilizat şi o parte a scheletului unei maimuţe mari,

---

24 Lucy este numele comun pentru AL 288-1, câteva sute de oase reprezentând cam 40% din scheletul unui australophitecusafarensis, descoperit în 1974, în Etiopia, (n.t.)

25 Mrs. Ples (doamna Ples), este denumirea populară a celui mai complet schelet de australopithecus afarensis, descoperit în Africa de Sud. (n.t.)

26 Craniu descoperit în 1925 în micul orăşel Taung din Provincia de Nord-Vest, din Africa de Sud, aparţinând unui australopithecus afarensis. (n.t.)

272 ? Nariokotome boy este cel mai complet schelet, aparţinând unui hominid care a murit în pleistocen. Are o vechime de 1,5 milioane de ani. (n.t)

Pierolapithecus catalaunicus[28]. Se crede că această maimuţă a trăit acum 12, 5 – 13 milioane de ani, în Miocen, atunci când maimuţele mari, aici fiind incluse gorila, cimpazeul şi oamenii, s-au desprins de maimuţele mai mici, cum ar fi gibonul şi siamangul. Deşi este posibil ca acesta să fie strămoşul comun al maimuţelor mari, diferenţa majoră este că maimuţele mari nu puteau să se balanseze printre copaci. Am menţionat exemplele acestor descoperiri recente pentru a dovedi un lucru simplu, şi anume: cu cât suntem mai înclinaţi să credem că ştim mai mult, cu atât întâlnim mai multe surprize care ne reamintesc că ştim foarte puţine. Ar trebui să rămânem deschişi la minte tot timpul şi să ne dăm seama că, în vreme ce evoluăm ca oameni, genomul nostru ne forţează să punem întrebări mai complexe şi să descoperim răspunsuri mai descumpănitoare.

Să facem o călătorie în trecutul nostru, pentru ca să ne dăm seama ce specie tânără şi fragilă suntem şi cât de puţin timp am petrecut pe Pământ. Trebuie să facem această călătorie importantă, pentru ca să putem discuta deschis despre problema creaţiei şi a evoluţiei. Înarmaţi cu aceste cunoştinţe, vom postula o nouă combinaţie a celor două teorii, care nu-i va supăra nici pe cei care cred că Dumnezeu a făcut toată viaţa de pe Pământ, nici pe evoluţionişti care se agaţă de doctrina darwinistă a selecţiei naturale. Va trebui să punem accentul pe diferenţele majore dintre Dumnezeu şi dumnezeu. Câteva detalii tehnice, cu implicaţii universale care, timp de milenii, par să fi scăpat atenţiei omenirii.

Anul 2004 după Hristos	Olimpia modernă revine în Grecia, acolo unde a început în 1896, înfăţişând lupta pentru pace, camaraderie şi corectitudine.

28 O specie dispărută de maimuţe, care a trăit pe teritoriul actual al provinciei Catalunia, în Spania, şi care este considerată strămoşul comun al rasei umane şi al altor specii de maimuţe mari. (n.t.)

Anul 1903 după Hristos	Wilbur şi Orville Wright susţin că au zburat pentru prima dată cu o maşinărie mai grea ca aerul: aeroplanul.
Anul 1452 după Hristos	Se naşte Leonardo da Vinci, cel care avea să devină figura centrală şi cea mai influentă a perioadei Renaşterii.
Anul 570 după Hristos	Profetul Mahomed se naşte la Meca. Inspirat de monoteismul iudeu şi cel creştin, el începe să recite *Coranul*, care i-a fost revelat de arhanghelul Gabriel. Această carte i-a unit pe musulmani sub principiile Islamului şi a dat naştere celei mai noi religii pornite de la Avraam.
Anul O	Această dată este subiect de dezbatere; naşterea lui Hristos, începutul calendarului modern. Iisus Hristos a introdus o nouă filosofie revoluţionară a iubirii şi păcii între oameni. A reprezentat o ruptură dramatică de Vechiul Testament din *Bibilie*, iar Iisus a fost văzut ca Mesia de către unii şi ca trădător de către alţii. Iisus a fost probabil cel mai influent şi cel mai controversat om care a trăit pe Pământ.

Doctrina sa a inspirat profeţi, regi şi preşedinţi, dar a fost folosit abuziv ca un simbol de către dictatori şi grupuri religioase chiar înainte de a se fi născut, iar acest abuz continuă şi în prezent. Controversa continuă: a fost El, Fiul lui Dumnezeu, în corpul unui om sau doar un profet apărut ca urmare a nevoilor oamenilor? Sau poate a fost o persoană cu puteri speciale într-un moment şi un loc în care omenirea avea nevoie de o nouă direcţie şi de un mesaj de speranţă.

Anul 31 î.Hr.	Apariţia Imperiului Roman
Anul 776 î.Hr.	Primele jocuri olimpice au loc în Grecia
Anul 1200 î.Hr.	Începutul Epocii Fierului
Anul 1224 î.Hr.	Moartea faraonului Ramses
Anul 2000 î.Hr.	Avraam trăieşte în Canaan
Anul 2500 î.Hr.	Este construit cercul de pietre de la Stonehenge
Anul 2570 î.Hr.	Este finalizată construcţia marii piramide de la Giza (teorie speculativă, insuficient dovedită)
Anul	Introducerea primului

2900 î.Hr.	sistem monetar: şechelul mesopotamian
Anul 3.000 î.Hr.	Începutul epocii bronzului. Cele mai vechi artefacte înfăţişând care cu roţi în Mesopotamia.
Anul 3500 – 3700 î.Hr.	Datarea tradiţională a celor mai vechi oraşe cunoscute: Uruk, în sudul Mesopotamiei, astăzi Irak şi Tell Hamukar la nord.
Anul 4.000 î.Hr.	Mai multe dovezi despre oraşe. Tell Brak din Siria de astăzi aduce dovezi privind clădiri administrative şi comerciale. Aici a fost găsit un sigiliu – ştampilă datând din al cincilea mileniu dinainte de Hristos.
Anul 5.000 î.Hr.	Cea mai veche scriere cunoscută. Documentul balcano-dunărean, originar din Europa, de-a lungul fluviului Dunărea, în prezent încă nedescifrat.
Anul 6.000 î.Hr.	Este inventat plugul
Anul 8.000 î.Hr.	Ultimii mamuţi se sting în Siberia
Anul 9.000 î.Hr.	Colonizarea Americilor
Anul 9600 î.Hr.	la sfârşit ultima eră glaciară. Lumea intră într-o perioadă mai caldă în care se găseşte şi în prezent.
Anul 10.000 î.Hr.	Primele animale domesticite. Dovezi despre

primele sate şi cea mai veche olărie cunoscută din perioada Jomon, în Japonia. Se consideră că aceasta este perioada în care au fost domesticiţi primii câini.

Homo neanderthalensis dispare. Aceştia au trăit cel mai adesea pe teritoriul actualei Europe. Este important de reţinut că *Homo sapiens* modern a trăit în aceeaşi perioadă şi probabil în acelaşi loc.

Acum 30.000 de ani

Acum 35.000 de ani Picturi în peşteri în Europa Acum 40.000 de ani începutul culturii materialelor

Acum 50.000 de ani Colonizarea Australiei

Acum 75.000 de ani Inventarea îmbrăcăminţii. Cele mai vechi bile sunt descoperite în Africa de Sud, cu o vechime de 77.000 de ani, chiar în mijlocul Epocii de Piatră.

Acum 90.000 de ani Oamenii moderni încep să migreze din Africa către Eurasia

Acum 120.000 de ani Folosirea pe scară largă a unor pigmenţi cum ar fi ocru în Africa

Acum 170.000 de ani Eva Mitocondrială[29]. Primul strămoş feminin al tuturor oamenilor. În funcţie de interpretările oamenilor de ştiinţă perioada variază între 150.000 – 250.000 de ani.

Acum 170.000 de ani. Se naşte Adam. Din cromozomul Y, care se transmite doar la bărbaţi, s-a calculat că Adam, primul om de pe Pământ, a fost creat în această perioadă. Această dată variază între aceleaşi limite ca şi în cazul Evei. (Este interesant că Adam şi Eva par să fi fost creaţi în acelaşi timp – acest lucru va forma o parte foarte convingătoare a poveştii noastre în următoarele capitole.)

29 Cel mai recent strămoş maternal al omului modern (n.t.)

Acum 200.000 de ani îşi fac apariţia primii oameni cu anatomie modernă

Sursa: New Scientist 2004

Se pare că există o problemă în această cronologie – au existat alţi oameni înainte de Adam şi Eva? Aceasta este o altă parte a puzzle-ului care pare să se potrivească teoriilor noastre din capitolele următoare.

Aceasta a fost partea uşoară a călătoriei noastre înapoi în timp, pentru că am luat în considerare călătoria unei singure specii: *Homo sapiens* şi *Homo sapiens sapiens*, o versiune mai civilizată a celei dintâi. Există o linie de demarcaţie foarte fină între cele două, iar oamenii de ştiinţă sunt în dezacord cu privire la momentul în care una i-a succedat celeilalte – o versiune mai bine adaptată a celei dintâi. Este posibil să fi existat o perioadă în care cei doi să se fi întâlnit şi să fi trăit împreună, iar tăbliţele de argilă ne dau suficiente dovezi pentru a lua în serios această ipoteză. Oricum, această parte arhaică a istoriei noastre a fost rescrisă de multe ori înainte şi probabil va mai fi rescrisă de multe ori, până când ne vor fi prezentate dovezi irefutabile din surse credibile. Ceea ce vom alege să luăm din aceste dovezi rămâne de ghicit, dar vor trebui să fie foarte convingătoare pentru a atrage atenţia masei populaţiei neinformate. Partea amuzantă este că astfel de dovezi au existat timp de mii de ani, fără ca noi să le remarcăm. Este ca şi cum ne-am fi ivit din acele timpuri preistorice ca o specie ignorantă şi, pentru un motiv necunoscut, am uitat tot ceea ce ni s-a întâmplat. Ar fi posibil ca acest fenomen să aibă legătură cu durata noastră scurtă de viaţă? O anomalie din cale afară de ciudată, raportat la mulţii ani pe care înaintaşii noştri par a-i fi trăit? Dacă aceasta este situaţia, de ce noi trăim în medie 70 de ani, în vreme ce personajele biblice şi altele dinaintea lor sunt prezentate ca şi cum ar fi trăit 900 de ani şi chiar mai mult? Răspunsurile pe care le vom descoperi în capitolele următoare se află bine documentate în enigmaticele tăbliţe de argilă.

Deocamdată, următoarea parte a călătoriei noastre în

timp devine foarte interesantă, pentru că trebuie să ne folosim imaginaţia şi puterea de vizualizare. Asta este ceea ce vor cere de la noi majoritatea arheologilor, pe măsură ce salturile dintre hominizii fosilizaţi devin foarte mari. În vreme ce evoluţioniştii se aşteaptă să credem povestea fantastică a evoluţiei umane, în acelaşi timp oamenii de ştiinţă ne vor spune că există între 20 şi 50 de paşi evoluţionari între fiecare gen şi specie identificate. Din păcate, nu avem nicio dovadă sau probă despre aceşti paşi intermediari de evoluţie. Asta înseamnă de fapt că ne confruntăm cu dilema absenţei multor legături şi nu doar cu absenţa „verigii lipsă”, aşa cum ne place să glumim adesea. Ştiu că fiecare dintre noi a identificat în vecinătatea sa un candidat potenţial pentru a fi „veriga lipsă” sau un candidat potenţial pentru *Homo neanderthalensis*, dar putem sta liniştiţi, pentru că ne-am înşelat. Dar, pe de altă parte, poate că nu ne-am înşelat!

Să ne întoarcem acum 3.000 de ani. Aceasta este perioada în care, aparent, neanderthalienii au dispărut de pe Pământ. Dezbaterea pe marginea neanderthalienilor a început încă din 1857, atunci când a fost descoperit primul schelet, cu doar doi ani înainte ca Darwin să publice *Originea speciilor*. Se pare că Darwin a ignorat pur şi simplu această descoperire, pentru că nu se potrivea modelului său de evoluţie. Au fost enunţate multe teorii despre această specie, cele mai multe înfăţişându-i pe neanderthalieni ca pe nişte brute sălbatice, cu mult mai primitive decât oamenii. Această caracterizare este puţin arogantă şi probabil prematură, de vreme ce cunoaştem că neanderthalienii aveau o greutate a creierului de 1 2001 750 ml, cu aproximativ 100 ml mai mare decât al omului modern. Dacă luăm în considerare că folosim un procent de 3% – 10% din creier, să ne gândim de ce ar fi fost în stare neanderthalienii în ziua de azi.

În 1999, în Portugalia a fost dezgropat scheletul unui copil. Avea nişte caracteristici foarte ciudate care îl făceau să pară un hibrid între omul modern şi omul de Neanderthal. Acest lucru i-a făcut pe oamenii de ştiinţă să

extragă mici fragmente de ADN din trei specimene diferite sclavii zeilor /o de neanderthalieni, care au arătat că nu erau înrudiţi apropiat cu nicio populaţie umană din prezent. Pe de altă parte, anatomia neanderthaliană este esenţial umană, cu acelaşi număr de oase ca şi cel al oamenilor, care funcţionează în acelaşi fel. Totuşi, există diferenţe minore în ceea ce priveşte grosimea şi puterea. Pe baza unor studii serioase asupra dinţilor, se pare că neanderthalienii aveau o durată de viaţă mai îndelungată decât a oamenilor moderni, lucru care le-ar fi putut afecta anatomia.

Motivul pentru care facem această călătorie, care se va termina înainte de a deveni plictisitoare, este pentru a ilustra complexitatea şi contradicţiile care au tulburat timp de secole acest domeniu al ştiinţei. Pornind de la acest nivel înalt de speculaţie şi nesiguranţă, unii pot respira liniştiţi, pentru că, deşi nu am un titlu doctoral în dreptul numelui meu, înţeleg domeniile pariurilor, speculaţiei şi deducţiei.

Un exemplu perfect de contradicţie antropologică se ascunde în spatele afirmaţiei unor evoluţionişti că neanderthalienii nu erau capabili să vorbească aşa cum o facem noi. Ei nu puteau reproduce toate vocalele din cauza unui os plat, imobil care se afla la baza craniului, iar laringele se afla poziţionat mai sus decât la omul modern sau chiar decât la cimpanzei. O reconstrucţie computerizată a acestei părţi a anatomiei lor arată că acea cameră rezonatoare din interiorul gurii nu exista. Această descoperire susţinea teoria lor şi îi plasa pe neanderthalieni într-o categorie complet diferită faţă de oameni. Dar o nouă reconstrucţie a aceleaşi părţi anatomice a arătat că este perfect umană. Ceea ce i-a adus pe neanderthalieni chiar şi mai aproape de omul modern a fost descoperirea unui schelet neanderthalian aproape complet în 1983, care conţinea primul os hioid neanderthalian. Acesta este localizat în gât şi este esenţial în formarea sunetului în vorbire: nu poate fi deosebit de cel al oamenilor moderni.

Pentru a spori misterul asupra a ceea ce oamenii neanderthalieni sunt de fapt, voi mai prezenta câteva descoperiri senzaţionale. În 1996, a fost descoperit într-o peşteră din Slovenia un fluier mic, realizat din os de urs de peştera. Avea patru găuri perfect aliniate de-a lungul osului, care avea o lungime de zece centimetri, o dovadă irefutabilă a „umanismului” neanderthalienilor. Mai departe, ei au realizat unelte care să le permită construirea altor unelte mai complexe, îşi îngropau morţii, foloseau controlat focul, practicau ceremonii religioase, utilizau o sintaxă complexă în gramatica lor şi cântau la instrumente muzicale.

În unele morminte neanderthaliene au fost îngropate unelte de piatră, oase de animale şi chiar şi flori alături de rămăşiţele celui decedat. Corpul nu era pur şi simplu aruncat într-o groapă în pământ, fără a fi în prealabil pregătit; era aranjat şi îngropat într-o postură neobişnuită. Aceasta implică o conştienţă a unei vieţi de după moarte, demonstrează existenţa unor forme rituale şi este un indiciu asupra legăturilor sociale puternice. Acest lucru este indicat şi de faptul că neanderthalienii răniţi erau îngrijiţi. Aşadar? Erau neanderthalienii oameni şi înrudiţi cu noi într-un anumit fel? Sau erau doar locuitori ai peşterilor, sălbatici şi primitivi care meritau să fie exterminaţi? Poate că o explicaţie a propriului umanism ar putea arunca o lumină asupra posibilelor răspunsuri pe parcursul acestei cărţi.

Acum, că ne-am confruntat cu o posibilă rudă umană care a trăit pe Pământ şi care l-a împărţit cu oamenii moderni timp de aproape 200.000 de ani, să mergem mai în spate şi să aruncăm o privire rapidă la felul în care s-au încadrat în acest scenariu ceilalţi strămoşi hominizi. Încă o dată, cele mai recente informaţii sunt sub o cercetare atentă şi cel mai probabil vor fi modificate ca urmare a noilor descoperiri din anii ce vor urma. Dar, la ani buni de la prima descoperire a unui *Australophitecus afarensis*, oamenii de ştiinţă încă nu-l consideră ca pe un strămoş al oamenilor. În domeniile arheologiei şi antropologiei, la fel

ca şi în celelalte domenii ale ştiinţei, dezacordurile sunt larg răspândite. Aşadar, informaţia de mai jos ar trebui receptată cu un anumit grad de nesiguranţă şi speculaţie.

În anul 2000, oamenii de ştiinţă au descoperit un hominid pe care l-au numit *Orrorin tugenensis*. A trăit acum aproximativ şase milioane de ani în Kenya şi prezintă dovezi clare că a mers în picioare. Aceasta este una dintre primele dovezi ale poziţiei bipede a rasei noastre şi unii îndrăznesc să spună că ar putea să fie una dintre verigile lipsă. Anumite trăsături, cum ar fi dinţii acestui Orrorin tugenensis, indică faptul că această specie ar putea fi şi mai apropiată de *Homo sapiens* decât multele specii de *Australopithecus* care i-au urmat. La fel ca molarii noştri, molarii lui Orrorin tugenensis erau mici, în comparaţie cu oricare dintre dinţii australopitecilor. Dinţii lor aveau un strat gros de smalţ, la fel cum au şi dinţii noştri.

Australopithecus afarensis a trăit de acum 4 milioane de ani până acum aproximativ 2, 7 milioane de ani de-a lungul părţii de nord a Rift Valley, în estul Africii şi posibil chiar mai devreme. Pare să fi fost strămoşul tuturor hominizilor următori care s-au adaptat mulţumitor pentru mersul în picioare. Unele dintre oasele picioarelor erau uşor curbate şi arătau aşa cum te-ai aştepta să arate oasele unui strămoş al omului care se căţăra în copaci. Deşi trăia probabil în zonă de savană, *Australopithecus afarensis* era capabil să se caţăre în copaci atunci când era în pericol şi este posibil ca ei să fi dormit în copaci, la fel cum fac babuinii acolo unde nu există peşteri, în zonă pentru a se putea adăposti. *Australophitecus afarensis* este clasificat ca o maimuţă, nu ca un om: o maimuţă umanoidă, înrudită îndeaproape cu fiinţele umane, dar nu neapărat un strămoş al acestora.

Deci, poate că prietena mea Jena avea dreptate până la urmă. Atunci când maimuţele au coborât din copaci şi au început să meargă în două picioare, am devenit oameni; originea poziţiei bipede trebuie văzută ca un pas major în evoluţia omului. Mersul pe membrele inferioare în timp ce membrele superioare erau lăsate libere pentru alte

activităţi reprezenta un mijloc de locomoţie neobişnuit pentru mamifere. Brusc, multe lucruri asociate fiinţelor umane au devenit posibile, cum ar fi atingerea fină cu mâinile sau transportarea mâncării înapoi în tabără. Asta nu înseamnă neapărat că acum patru milioane de ani umanoizii primitivi au evoluat spre mersul biped pentru ca să pună la punct o economie bazată pe împărţirea hranei. Acest tip de comportament a apărut abia câteva milioane de ani mai târziu, după dezvoltarea poziţiei bipede de mers.

Anstralopithecus africanus, care înseamnă „maimuţa sudică din Africa”, a reprezentat prima descoperire a unui umanoid timpuriu din Africa. Ei au trăit acum 2 – 3 milioane de ani şi probabil că măsurau între 120 şi 180 de centimetri, ceea ce înseamnă că mergeau în poziţie verticală. În 1924, Raymond Dart a descoperit craniul unui copil, bine conservat, copilul Taung, în Africa de Sud, şi a deschis drumul pentru speculaţii. Ar putea să fie acesta veriga lipsă? Pentru o vreme destul de îndelungată, s-a vehiculat această speculaţie până când a devenit evident că ideea unei verigi lipsă este mult mai complexă pentru ca să fie explicată printr-un simplu craniu. Această descoperire a atras o atenţie sporită asupra Africii, ca un posibil loc al originilor umane şi al dezvoltării timpurii a omenirii. Totuşi, *Australophitecus africanus* nu prezintă niciun indiciu că ar fi folosit unelte sau ar fi avut un loc de trai permanent. Dinţii uriaşi, craniile cu creste dorsale proeminente şi muşchi puternici la fălci indică faptul că erau specializaţi în mâncatul plantelor dure. Trebuie să fi fost vegetarieni, în vreme ce strămoşi noştri au evoluat ca omnivori, cu apetit pentru carne.

Următorul grup de hominizi a trăit acum 1 – 2, 2 milioane de ani şi s-a numit *Australopithecus robustus*. Pare să fi fost o versiune mai robustă a lui *Australopithecus africanus*, care pare să-i fi supravieţuit rudei sale din sudul Africii. Numit şi *Paranthropus robustus* sau „semiomul robust”, au fost descoperite foarte puţine fosile ale acestor hominizi.

În acest moment, are loc contactul cu omenirea. *Homo habilis* este cea mai veche specie cunoscută din genul *Homo*: prima specie de om. A trăit acum 1, 6 – 2, 2 milioane de ani în estul Africii. Foarte puţine fosile au fost deshumate până în prezent, dar toate indică o orientare spre un creier mai mare. Creierul unui *Homo habilis* era cu 30% mai mare decât cel al unui *Australopithecus africanus*.

Următorul a fost *Homo erectus* care a trăit în intervalul cuprins între acum 400.000 de ani şi acum 2 milioane de ani. Să descopăr această informaţie a fost ca şi cum aş fi găsit Sfântul Graal. După cum vom vedea mai târziu, în această perioadă au început să apară modificările genetice. Aceste poveşti uluitoare vor fi analizate în detaliu. *Homo erectus* avea un creier mare, de aproximativ 900 – 1 200 ml. Acesta era cu aproximativ 50% mai mare decât cel al lui *Homo habilis*. Mărimea maximă a creierului unui *Homo erectus* se încadrează în tiparul mediu al oamenilor moderni; deşi creierul avea o configuraţie uşor diferită de cea a noastră, se dovedeşte, fără îndoială, a fi o verigă crucială a originilor lui *Homo sapiens* şi prima noastră rudă directă.

Următoarea afirmaţie este un soi de bâlbâială ştiinţifică, demonstrând nevoia noastră de a face declaraţii lipsite de conţinut, atunci când nu avem nimic de spus. „Trecerea de la *Homo erectus* la *Homo sapiens*, cea mai veche formă de viaţă a speciei noastre, a avut loc acum aproximativ 300.000 – 400.000 de ani”. Fă-ţi un bine şi roagă orice paleoantropolog să-ţi explice exact cum a avut loc această tranziţie! Din nefericire, nu există o explicaţie clară pentru acest proces şi ei se bazează pe o serie imaginară de evenimente şi condiţii de mediu care ar fi grăbit procesul de evoluţie. Ceea ce lipseşte sunt acei mulţi paşi graduali de la o formă la alta. Pur şi simplu nu se poate susţine că cea din urmă femeie dintr-o specie s-a trezit într-o dimineaţă şi a dat naştere unei specii complet noi.

Impresionant şi important este faptul că au fost

găsite unelte de lemn şi arme care au dovedit un stil de viaţă bazat pe vânătoare al lui *Homo sapiens*. S-au iscat multe discuţii pe marginea unui craniu vechi de 300.000 de ani, care a fost găsit în 1997 lângă Petralona, în nord-estul Greciei, de către dr. Aris Poulianos. El susţine că este cel mai complet craniu al unui *Homo sapiens* timpuriu şi crede că civilizaţia a existat pe Pământ încă de acum un milion de ani. El a descoperit o serie de unelte şi echipamente care indică faptul că aceşti oameni aveau abilitatea de a comunica prin vorbire. Sunt multe lucruri de analizat cu privire la această descoperire, aşa că pentru moment aş dori să mă întorc la ceea ce este documentat de către tăbliţele sumeriene.

Încă o dată vă rog să reţineţi aceste lucruri în memorie, pentru că ele vor fi folosite în continuare pentru a demonstra apariţia noastră ca o specie sclavă. Mai multe cranii cu o vechime de 130.000 de ani au fost găsite în sudul şi estul Africii, constituind încă o verigă în povestea creaţiei omului. Dar vom descoperi că această creaţie va fi urmată de 200.000 de ani de exploatare de către o specie mult mai evoluată care a apărut din senin pe această planetă. Restul capitolelor ne vor face treptat cunoştinţă cu aceşti părinţi ai rasei umane şi vor prezenta cititorilor paşii calculaţi care au fost făcuţi pentru crearea acestui „muncitor primitiv”, aşa cum l-au numit şi anii de sclavie care au urmat.

Oare de ce putem urmări sclavia şi obsesia după aur în toată istoria până la începuturile omenirii? Aici se găseşte crudul adevăr despre motivele existenţei noastre, al ignoranţei şi al originilor noastre genetice. Toate aceste informaţii ne-au fost transmise prin intermediul tăbliţelor de argilă cu scriere cuneiformă. Aceste tăbliţe vor explica şi apucăturile noastre naturale, de ce arătăm în felul acesta şi de ce am fi putut experimenta asemenea paşi rapizi de evoluţie mentală în ultimele sute de ani. În adâncul genomului nostru, printre toate genele barbare şi brutale, există o tendinţă naturală pentru compasiune, iubire şi pace şi ea este codată, dar este dezactivată.

Uneori răzbate din toată fremătarea; pe măsură ce genomul evoluează şi ne permite să evoluăm către un ADN complet refăcut, suntem cu un pas mai aproape de un genom perfect şi de o iluminare totală a planurilor fizic şi spiritual.

5

Genomul

Programul uman de software

Până să ajungem în anul 2000, doi termeni din vocabularul global au răspândit frică şi confuzie printre oamenii din întreaga lume: *virusul mileniului* şi *clonare*. Dar înţelegerea ulterioară a unui eveniment este o ştiinţă exactă, iar în înţelegerea ulterioară se pare că prima frică a fost probabil o conspiraţie la nivel global a industriei computerelor pentru a „curăţa" consumatorii ignoranţi de miliarde de dolari. Pragul dintre milenii a venit şi a trecut aproape fără nicio problemă, dar cuferele din sectorul IT s-au umplut cu sume inimaginabile de bani. Celălalt termen, folosit abuziv şi inadecvat de către media şi jurnaliştii fanfaroni, care încercau astfel să-şi impresioneze plăcut cititorii cu informaţiile lor despre această nouă ştiinţă, a fost *ingineria genetică*. A fost o alegere neinspirată, pentru că inevitabil a fost urmată de un alt cuvânt care a stârnit rumoare: *clonarea*. A fost trist, pentru că aceste două cuvinte au dat naştere imediat la imagini monstruoase în minţile populaţiei la nivel mondial, imaginea unor oameni de ştiinţă măcelari care taie şi spintecă genele umane, în vreme ce dau naştere unui număr nesfârşit de monştrii umanoizi şi altor creaturi de neimaginat care vor suprapopula lumea. Oamenii îşi imaginau poveşti înfiorătoare despre clone de oameni-animal şi multe alte clone de specii amestecate. Se vorbea despre clonarea unor animale dispărute cum ar fi: mamutul, tigrul cu dinţii sabie şi chiar şi unii dinozauri. Acesta a fost un răspuns senzaţional tipic din partea mass-mediei într-o încercare de a atrage cititorii şi a creşte audienţele. Dacă ar fi abordat acest subiect cu responsabilitate, păstrând pe cât posibil realismul şi gradul ştiinţific al faptelor, nu ar fi

primit un răspuns atât de puternic din partea consumatorilor, a căror percepţie despre ştiinţă şi progres este foarte mult influenţată de Hollywood.

Lipsa de înţelegere a acestui nou domeniu al ştiinţei a fost brusc pusă în lumina politicii globale şi a atras atenţia grupurilor religioase de pretutindeni. Într-o secundă, lumea avea un nou rău împotriva căruia să lupte. Dezbateri îndelungi asupra clonării şi ingineriei genetice au erupt peste tot în lume, dând naştere uneia dintre cele mai controversate chestiuni din noul mileniu. Adevărul este că ingineria genetică este cea mai incitantă etapă de dezvoltare din istoria omenirii. Pe măsură ce dezvoltăm această ştiinţă şi ne perfecţionăm abilităţile în domeniu, vom ajunge să ne confruntăm cu cea mai mare parte, dacă nu chiar cu toate bolile omeneşti, dar, cel mai important, vom ajunge să înţelegem imperfecţiunea genomului. Aceste informaţii ne vor ajuta să grăbim procesul nostru de evoluţie prin deblocarea genelor reziduale care, după toate probabilităţile, vor contribui la grăbirea evoluţiei noastre spirituale. Asta înseamnă nu numai că vom fi în stare să ne ocupăm de problemele şi disfuncţionalităţile fizice, ci şi de deficienţele de la nivel mental şi spiritual. Putem grăbi evoluţia spre o comunitate globală lipsită de violenţă care tinde spre armonia fizică şi spirituală absolută. Asta este ceea ce mă entuziasmează cel mai mult cu privire la această nouă ştiinţă a ingineriei genetice. Până să ne putem gândi la acest lucru, trebuie să scăpăm de unele mituri şi concepţii greşite despre care l-ai auzit probabil vorbind şi pe mecanicul care îţi schimba uleiul de la maşină.

Pe scurt, ingineria genetică se ocupă de studiul genomului uman: lipirea, duplicarea, copierea, înlocuirea şi altă formă de manipulare care implică genele ADN-ului uman. Există un interes atât de mare legat de activitatea genelor şi de efectul pe care ele îl au asupra corpurilor noastre, încât rămâne foarte puţin timp pentru a visa la crearea de monştri. Părerea mea este că cea mai activă parte a ingineriei genetice este studiul genelor în domeniul

medicinei şi pentru aplicaţii medicale. Până la urmă suntem conduşi de gena lăcomiei şi, într-o economie capitalistă globalizată, vindecarea genetică este domeniul în care se vor regăsi banii şi puterea în viitor. Acum se ştie că ingineria genetică va fi capabilă să trateze orice afecţiune umană imaginabilă. Urmează ca lumea să fie condusă de doi jucători mari: mass-media, care ne va învăţa ce trebuie să gândim, şi genetica, aceasta ne va permite să fim ceea ce dorim să fim. Dar mai întâi trebuie să înţelegem mai multe despre acest domeniu al ştiinţei, înainte să ne lansăm cu convingere în asemenea ipoteze.

Deci, ce sunt genele? vorbim despre gene ca şi cum le-am vedea zilnic, ca şi cum toţi am avea o grămadă de gene undeva în corpul nostru şi putem întinde mâna să luăm câteva oricând avem nevoie. Până la un anumit punct este adevărat, pentru că fiecare celulă din corpul nostru (cu excepţia câtorva) deţin materialul nostru genetic în interiorul nucleului celular. Acestea se numesc celule *eucariote* şi pot fi puse şi în categoria celulelor de animale, acolo unde cromozomii se găsesc în nucleul celulelor, înconjuraţi de membrana nucleară. Celălalt tip de celule se numesc *procariote*, dar nu vom vorbi despre ele la acest nivel.

ADN-ul nostru execută unele dintre cele mai complexe activităţi pe care ni le putem închipui şi totuşi structura moleculei de ADN este atât de simplă încât mintea noastră nu o poate concepe. Îmi dau seama cu îngrijorare că în majoritatea materialului – sursă pe care l-am folosit – ADN-ul a fost numit „cea mai complexă moleculă din corpul nostru”.

Nu sunt de acord cu asta. Simplitatea cu care este construită această moleculă este o altă indicaţie asupra miracolului vieţii şi suprema inteligenţă absolută a Dumnezeului creator sau a Fiinţei Supreme sau ce alt nume vreţi să-i daţi. Întotdeauna îmi imaginez ADN-ul ca pe o linie foarte lungă, formată din piese de Lego de trei culori diferite. Dacă vom considera că ADN-ul este o structură moleculară care conţine toate codurile şi

informaţiile de care este nevoie pentru a construi, controla şi menţine viaţa unui organism, dăm din nou peste indiciul subtil că ar trebui să trăim veşnic, pentru că ADN-ul ar trebui să controleze şi să menţină viaţa unui organism. Toate programele şi codurile care ne controlează corpurile se află în această moleculă minusculă. Structura este atât de simplă încât ridică o altă întrebare. Ar putea în vreun fel ADN-ul să fie extins la o altă dimensiune pe care ne-o dorim? Dacă tot folosim doar 3% din el în prezent, această sugestie ar putea părea prematură, dar nu ştim care vor fi nevoile noastre viitoare. Aş sugera că, odată ce vom înţelege materialul nostru genetic şi vom descoperi misterul din spatele codului său, vom putea să modelăm viitoarele molecule de ADN după cum vom avea nevoie de ele. Pe de altă parte, acest lucru ar putea fi deja programat în interiorul moleculei, ca o parte a funcţiei sale de evoluţie. Într-un fel, este asemănător cu sistemul metric: tot ceea ce facem este să adăugăm un o şi să creăm o nouă unitate de măsură. Iată cât de simplu este. Dar să aruncăm o privire de ansamblu rapidă asupra genomului pentru a demonstra acest lucru. Pentru cei care au ca obiect principal de studiu ştiinţa moleculară, îi rog să săriţi peste această secţiune.

Fiecare celulă din corpul nostru are un nucleu. În acest nucleu se găseşte o moleculă dublu spiralată, în forma unei scări răsucite, care poartă numele de ADN: acid dezoxiribonucleic. Această scară este formată din 46 de cromozomi, împărţiţi în 23 de perechi. O parte a cromozomului provine de la mamă, cealaltă parte provine de la tată. Oamenii care se nasc cu sindromul Down au un cromozom în plus, în total 47 de cromozomi, ceea ce le determină aspectul fizic neobişnuit şi activitatea creierului. Fiecare parte a cromozomului răsucit în spirala ADN-ului este format din trei componente. Un zahăr cunoscut sub numele de dezoxiriboză, fosfaţi şi una dintre cele patru baze: adenină, timină, guanină şi citozină. Ele sunt reprezentate de literele A, T, G şi C. Acesta este motivul pentru care oamenii de ştiinţă devin exuberanţi atunci

când găsesc urme de fosfat pe Marte, care ar putea indica existenţa unei forme de viaţă condusă de ADN. Zahărul şi fosfatul se combină pentru ca să formeze marginile paralele ale ADN-ului şi bazele se combină fiecare din ambele părţi pentru a forma braţele scării. Dar bazele care formează braţele spiralei de ADN se pot combina doar într-o anumită înşiruire. A se combină cu T, iar G se combină cu C. Aceste două combinaţii specifice A-T şi G-C care conţin codurile vieţii şi ale tuturor celorlalte funcţii complexe sunt cele care ne menţin în viaţă. O scurtă întindere a acestui cromozom, cu o întindere unică de A, T, G şi C, poartă numele de genă. Datorită înşiruirii unice a bazelor, această genă este codată special pentru a controla o anumită funcţie a corpului. Această genă poate fi identificată şi amprentată tocmai datorită înşiruirii unice a componentelor sale. Această activitate poartă numele de trasarea hărţii genelor. Cel mai mare cromozom uman conţine în jur de 280 de milioane de baze perechi de ADN şi se estimează că întregul genom uman este format din aproximativ trei miliarde de astfel de perechi. Tot acest material genetic din celulele unui om poartă numele de genom.

Totuşi, genele formează numai o parte neînsemnată din întregul genom. Aceste descoperiri uimitoare formează doctrina centrală a argumentaţiei mele din această carte. În mod incredibil, genele noastre active reprezintă aproape 3% din totalul ADN-ului prezent în cromozomii noştri. De ce?

Între fiecare genă se găsesc porţiuni întinse de ADN care nu par să fie codate pentru nimic anume. De ce ar fi creată o astfel de moleculă complexă ca să fie funcţională doar în proporţie de 3%? Oamenii de ştiinţă îl numesc ADN-ul rezidual, pentru că încă nu au descoperit ce mesaj secret ascunde, dacă ascunde vreunul. Potrivit teoriei evoluţioniste această ipoteză nu are sens. Dacă genomul a evoluat de la o structură simplă la o structură complexă, aceste lungi secţiuni de ADN nu ar exista. Ar sta în picioare ipoteza că numai un mic număr de gene au

evoluat în timp, doar ca să devină perimate, dar faptul că 97% din ADN pare să fie inactive lasă multe întrebări fără răspuns.

Unul dintre argumentele evidente pentru starea genomului nostru supraextins este acela că a fost manipulat genetic sau blocat în primele zile ale existenţei noastre ca specie. Genomul nostru ar fi putut fi creat sau copiat după genomul existent al unei alte specii sau chiar blocat pentru a permite doar unei porţiuni din el să funcţioneze. Dacă avem posibilitatea de a face asta în ziua de azi, de ce nu ne-ar fi făcut acelaşi lucru acum multă vreme un grup de fiinţe la fel de avansate cum suntem noi în prezent? Dovezile străvechi din preistoria noastră susţin clar că s-a întâmplat acest lucru. Vom parcurge în capitolele următoare traducerile actualizate ale tăbliţelor de argilă care fac referire la acest lucru.

Când s-a luat hotărârea înşiruirii întregului genom uman, ADN-ul rezidual a fost inclus în proiect pentru eventualitatea că ar putea să aibă o însemnătate încă nedescoperită. Prevăd că o astfel de funcţionalitate va fi descoperită pe măsură ce evoluăm şi descoperim din ce în ce mai mult. Rezultatul Proiectului Genomului Uman a fost acela că oamenii de ştiinţă au reuşit să înşiruiască şi să facă harta genomului uman. Al tuturor celor trei miliarde de perechi-bază. Faptul surprinzător este acela că 99, 9% din acest şir este la fel în fiecare om de pe Pământ.

Proiectul Genomului Uman a început în 1990, obiectivul său fiind acela de a trasa o hartă a întregului genom uman pentru ca să putem înţelege mai bine întreaga amprentă genetică a fiinţei umane. Pornind de la această hartă se puteau identifica apoi şirurile unice care indică genele şi funcţiile lor. Progresul înregistrat de proiect i-a convins pe cercetători că cele peste trei miliarde de perechi-bază ar putea fi aliniate în totalitate până în 2003, cu doi ani mai devreme decât termenul iniţial. Acest succes împreună cu sentimentul de grabă şi de recunoaştere a informaţiilor provenite din secvenţe de ADN au dus la o accelerare a procesului de studiu al

genomului în 1999. Întregul circuit de laboratoare publice internaţionale s-a angajat să realizeze o primă variantă a raportului până în anul 2000, ca un pas intermediar al programului, urmând ca varianta finală să fie disponibilă în 2003.

Echipa internaţională făcea publice constant date noi, pe măsură ce acestea deveneau disponibile. Până la sfârşitul anului 1999, peste un miliard de baze erau făcute publice în raportul intermediar şi, surprinzător, bariera de două miliarde a fost depăşită în martie 2000. Primul raport intermediar complet a reprezentat un reper ştiinţific major pentru omenire. În iunie 2000, proiectul intermediar final oferea o imagine completă asupra genomului. A devenit încă de la început o sursă de informaţii extrem de utilă pentru biologii de pretutindeni. Dar varianta intermediară nu conţinea o înşiruire de o acurateţe perfectă – munca pentru definitivarea ei continuă şi probabil va mai continua multă vreme, pe măsură ce se vor descoperi secrete ascunse în această moleculă aparent simplă.

Aşa cum se întâmplă în toate ştiinţele şi descoperirile, întotdeauna suntem luaţi prin surprindere atunci când ne aşteptăm cel mai puţin. Genomurile multor forme diferite de viaţă au o trăsătură în plus: conţin lanţuri de ADN, numite exoni, fiecare dintre ei participând la codarea unei proteine şi întroni, care sunt lanţuri de ADN necodificat. Relaţia dintre întroni inactivi şi ADN-ul rezidual nu este încă înţeleasă. Genele sunt formate din întroni şi exoni dispuşi alternativ, iar codurile programului genetic sunt conţinute de câţiva exoni împrăştiaţi mai degrabă decât într-un lanţ continuu de ADN. Cea mai mare parte a ADN-ului constă în lanţuri aparent nesfârşite de ADN rezidual. La oameni, 97% din ADN este format din gene necodificate, în vreme ce la creaturi simple, cum ar fi drosofilele, doar 17% din ADN conţine gene necodificate. Aceasta este o altă indicaţie posibilă a ciudatei manipulări care trebuie să fi avut loc la un moment dat în trecutul nostru îndepărtat şi se potriveşte perfect cu descoperirea celor 97% de ADN rezidual. Întronii necodificaţi nu par să

aibă vreun sens în schema evoluţiei lucrurilor. Mai înseamnă că drojdia cu un procent de numai 4% de gene necodificate şi drosofila cu 17% de gene necodificate sunt mult mai evoluate decât oamenii, în ceea ce priveşte structura ADN-ului. La momentul scrierii acestei cărţi, încă nu a fost determinat cu exactitate procentul de gene necodificate la maimuţe.

Bacteriile nu au întroni, şi biologii nu sunt siguri dacă primele forme de viaţă erau lipsite de întroni, dar au evoluat mai târziu în ADN-ul nostru, odată cu dezvoltarea vieţii multicelulare. Este possibil să fie adevărat pentru organismele primitive, dar surprinzătorul cod genetic al oamenilor ridica multe întrebări fără răspuns. Cred că oamenii de ştiinţă ar trebui să-şi revadă teoriile şi să le modifice. Ar trebui să se familiarizeze cu scrierile sumeriene, care descriu cu acurateţe manipularea genetică din procesul creaţiei lui Adam. Această informaţie îi va ajuta să umple câteva dintre golurile din marele puzzle ale originii omului.

Împărţirea genelor în întroni şi exoni permite ca citirea mesajului codat într-o genă să poată fi citit în mai multe feluri. Procesul se numeşte lipire alternativă şi a permis oamenilor de ştiinţă să codeze până la cinci sute de mesaje diferite dintr-un singur şir mic de ADN. Lipirea alternativă este o descoperire recentă, iar biologii încă nu-i cunosc importanţa pentru viaţă. Ceea ce indică, alături de faptul că folosim doar 3% sau mai puţin din genomul nostru, că mai avem de muncă până când genomul nostru va deveni complet operaţional. Mai indică şi imensa complexitate a decodării câtorva gene.

Ridic din nou întrebarea principală. De ce vor fi în stare oamenii atunci când întregul potenţial al genomului va fi deblocat? Sau… de ce aptitudini a fost privată omenirea atunci când acest întreg potenţial a fost oprit la momentul creaţiei noastre?

De-abia am băgat de seamă această descoperire incredibilă, atunci când gena lăcomiei umane şi-a arătat chipul. În vreme ce oamenii se certau asupra eticii

ingineriei genetice, a clonării şi a altor procese, care sunt conduse de cele mai multe ori de răbufniri emoţionale şi de foarte puţină înţelegere, giganţii farmaceutici lacomi încercau să pretindă şi să patenteze unele dintre genele nou-descoperite. Ei prevăd deja viitorul şi faptul că, dacă vor putea deţine drepturile asupra unora dintre genele noastre, vor controla toate procedurile medicale viitoare, legate de aceste gene. Nu trebuie să fii om de ştiinţă ca să înţelegi ce înseamnă asta. Dacă aţi crezut vreodată în conspiraţia privind crearea unei rase de supraoameni, ţineţi-vă bine. Acesta ar putea fi doar începutul. Odată ce controlul terapiei genelor ajunge în mâinile celor bogaţi, acest gen de fantezie SF va deveni o realitate imediată. De asta trebuie să ne păzim. Trebuie să încetăm să ne îngrijorăm despre clonare şi despre monştri, şi despre copiii fără părinţi şi să ne îngrijorăm mai degrabă de controlul exclusiv al genomului uman, exercitat de o mână de giganţi ai industriei medicale. Pe măsură ce informaţiile şi cercetarea se dezvoltă, banii vor putea să cumpere totul: înălţime, păr, culoarea ochilor, muşchi tonifiaţi, trăsături sexi, sănătate şi, în cele din urmă, viaţa eternă. Totuşi, cred că gena vieţii eterne va fi ultima pe care o vom descoperi.

Se pare că există totuşi un anumit grad de corectitudine şi de judecată sănătoasă în cercurile juridice de la nivelul global. Se pare că unele cereri de patentare ale unora dintre aceşti giganţi au fost respinse, pentru că genele sunt privite ca fiind proprietatea intelectuală a tuturor oamenilor şi nu pot fi deţinute exclusiv de o persoană sau un grup de persoane. S-a sugerat posibilitatea companiilor de a-şi putea proteja noile proceduri sau tratamente medicale descoperite, ceea ce va avea ca rezultat tratamente prin intermediul manipulării genetice. Astfel aceste descoperiri vor fi protejate împotriva exploatării pentru o perioadă de 15 – 20 de ani până se vor recupera costurile legate de cercetare şi dezvoltare. În acest fel, toţii oamenii pot beneficia de progres fără nicio discriminare socioeconomică.

În ultimii douăzeci de ani, au fost anunţate primele descoperiri legate de genele asociate cu bolile ereditare. Ca exemple pot fi enumerate fibroza chistică, hemofilia (formele A şi B), distrofia musculară şi maladia lui Huntington. Fiecare dintre acestea reprezintă un exemplu de boală moştenită, provocată de o genă defectă. Mai recent, s-a descoperit că genele sunt responsabile de boli şi mai complexe, cum ar fi cancerul de colon sau cancerul mamar. Acestea sunt două exemple dintre multele boli în care alţi factori, prezenţi atât în gene, cât şi în mediul de viaţă, provoacă începutul bolii. Boli complexe cum ar fi cancerul, bolile de inimă, diabetul şi multe disfuncţionalităţi psihiatrice implică mai multe gene, spre deosebire de alte boli mai simple, care sunt provocate de gene individuale. De departe, cele mai întâlnite boli care afectează sănătatea omului sunt cele provocate de asociaţiile de gene. Până de curând, complexitatea lor evidentă a limitat progresele noastre în ceea ce priveşte înţelegerea acestor boli. Accesul la şirul genomului uman împreună cu o catalogare completă a tuturor genelor au deschis calea către abordarea acestor probleme, către înţelegerea biologiei ascunse a fiecărei boli şi grăbirea dezvoltării unor tratamente mai eficace.

Descifrarea genomului uman este doar primul pas. Acum ştim că o simplă genă poate produce mai mult decât o singură proteină şi că în fiecare tip de celulă din corpul nostru se găseşte un set diferit de proteine. Marea provocare pe care o au de înfruntat oamenii de ştiinţă este aceea de a realiza harta preoteomilor[30]. Această hartă va dezvălui care genă produce o anumită proteină şi ce combinaţie de proteine se găseşte în fiecare celulă. Acest proces este mai complicat decât cel al cartografierii genomului şi, cel mai probabil, va lua mai mult de zece ani. Dar va contribui la modificarea percepţiei noastre asupra felului în care genele construiesc oamenii.

Începând cu 1999, am identificat un număr imens de

30 Preoteomul reprezintă setul de proteine conţinut de genom, celulă şi ţesut la un anumit moment, (n.t.)

gene şi activitatea pe care acestea o desfăşoară. Viteza noilor descoperiri din genetică este uluitoare. Să aruncăm o privire rapidă pe lista scurtă de gene care au fost identificate şi legate de o activitate anume. Ne va ajuta să ne facem o idee despre funcţiile importante din corpul nostru, pe care vom putea să le manipulăm pe măsura trecerii timpului. Multe dintre aceste gene au fost identificate şi la plante, şi animale. Pe cât de ciudat ar părea, importanţa lor pentru dezvoltarea oamenilor poate fi adesea crucială. De exemplu, identificarea genelor care fac plantele şi insectele să fie rezistente la radiaţii şi multe alte caracteristici care vor fi necesare pentru supravieţuirea omului.

Au fost identificate gene în următoarele secţiuni de activitate:

astm, cancer – inclusiv cel de sân, de plămâni, de colon şi de piele, boala Alzheimer, auz, fertilitate masculină, rezistenţa la radiaţii – 107 gene, Parkinson, genele eredităţii umane, grăsime şi obezitate, ciclul somn-veghe, rezistenţa plantelor la razele ultraviolete, căderea părului, durere, vedere, dezvoltarea embrionică, enfizem, azoospermia, bolile neurodegenerative, psoriazis, stoparea tumorilor, epilepsie, diabet juvenil, celulele care controlează îmbătrânirea – 150 de gene, dizabilităţile de învăţare, depresia bipolară, atacurile de cord şi bolile coronariene – peste 200 de gene, descoperite de compania finlandeză Jurilab.

Acest exemplu este doar o picătură dintr-un ocean. Mii de alte gene au fost identificate şi, până la lansarea acestei cărţi, vor mai fi descoperite şi mai multe. Se întâmplă atât de multe în acest domeniu al ştiinţei, încât nu pot rezista să nu mai subliniez alte câteva exemple:

Articol I. Oamenii de ştiinţă lucrează la un nou vaccin pentru ADN, care i-ar putea proteja pe oameni împotriva unei mari varietăţi de boli, de la muşcături de şerpi la SIDA, prin controlarea directă a producţiei de anticorpi.

Articol II. Biotehnicienii din Massachusetts iau gene care stimulează creşterea animalelor şi le injectează în

scoici pentru a grăbi procesul de maturizare şi de producere mai rapidă a perlelor. Primele scoici care au fost tratate astfel au crescut de 2, 5 ori mai repede decât scoicile obişnuite şi au avut nevoie de mai puţin timp pentru a produce perle mai mari. Este clar ce impact va avea această descoperire asupra valorii perlelor.

— Într-un studiu asupra gemenilor identici şi nonidentici, o echipă de medici din Londra a demonstrat că acneea are cauze genetice în 80% dintre cazuri. Factorii de mediu, cum ar fi alimentaţia incorectă sau produsele de înfrumuseţare grase, au o importanţă nesemnificativă. Echipa de medici este aproape de identificarea acelor gene care controlează activitatea acneică, ceea ce va conduce la un tratament mai eficient şi mai ieftin împotriva acneei.

— Germanul Hans-Heinrich Kaatz şi colegii săi de la Universitatea din Jena, au efectuat un experiment care demonstrează că genele introduse în plantele modificate genetic trec de la o specie la alta în salturi, prin intermediul bacteriilor, ajungând în stomacul animalelor care mănâncă acele plante. Ar putea aceste salturi să fi jucat un rol în grăbirea evoluţiei, de la virus la gazdă prin alterarea structurii genetice a gazdei? Această teorie este prezentată foarte argumentat în cartea lui Fred Hoyle, *Our Place in the Cosmos*, şi vom discuta despre ea în detaliu în capitolul 6.

— Cercetătorii din Cincinnati descoperă felul în care micile schimbări de la nivelul genei pot influenţa tendinţa unei persoane de a abuza de narcotice şi pot face diferenţa între o persoană predispusă la un abuz de heroină şi una care nu este. În viitor, descoperirile de acest fel vor uşura reperarea şi prevenirea dependenţelor. Cercetătorii au confirmat această descoperire şi au găsit câteva variante noi de gene, dintre care una pare să asigure protecţia împotriva dependenţei de droguri.

— Un grup de gene numit *noveigenes* suferă o modificare atunci când o persoană începe să dezvolte cancerul de prostată. Acest lucru poate fi folosit ca un sistem de alarmă timpuriu. Tot ce trebuie făcut acum este

să-şi dea seama ce poate face cu această genă şi să găsească o modalitate de reversibilitate a procesului.

— S-a descoperit că mutaţiile care au loc în gena FOXP2, în cromozomul 7, cauzează o anumită deteriorare a vorbirii. Se pare că aceste gene sunt necesare în dezvoltarea corectă a vorbirii şi a limbajului omenesc.

— Genele 17 CREB joacă un rol vital în mecanismul memoriei şi al învăţării. Dacă una dintre ele nu funcţionează, memoria pe termen lung nu poate funcţiona. Ele pornesc în timp real atunci când creierul înregistrează o informaţie nouă. Ceea ce înseamnă de fapt că procesul de învăţare porneşte aceste gene. Este un argument important pentru evoluţia genelor şi a ADN-ului, fiind o dovadă clară a felului în care natura lucrează împreună cu educaţia. Acesta este genul de interacţiune dintre stimul şi răspuns care, în anumite condiţii, ar putea debloca întronii şi genele reziduale, având ca rezultat evoluţia şi activarea genomului.

— Vasopresina şi oxitocina sunt hormoni care stimulează comportamentul relaţional. Gena receptoare pentru vasopresină se găseşte în cromozomul 12 la oameni şi este controlată de un promotor a cărui lungime variază de la o specie la alta. La rozătoare pare să joace un rol în formarea perechilor monogame, ceea ce înseamnă îndrăgostire, în termeni umani. Şi la oameni au fost identificaţi promotori cu lungimi diferite. Probabil acesta este motivul pentru care unii oameni nu pot păstra o relaţie. Şi mai poate înseamnă că probabilitatea de divorţ poate fi moştenită la fel ca şi posibilitatea unei căsătorii îndelungate şi fericite.

Acum iată câteva dovezi noi despre acea iluzorie genă violentă despre care am mai vorbit. Cercetările efectuate la Institutul de Psihiatrie din Londra oferă indicii fascinante despre felul în care comportamentul antisocial poate fi afectat de interacţiunea dintre gene şi mediul de viaţă. Un grup de neo-zeelandezi a fost supus examinării pentru a evidenţia că o copilărie plină de abuzuri poate duce la formarea unui comportament antisocial: s-a

descoperit că este adevărat, dar că se manifestă cu predilecţie la oameni cu un anume genotip. Oamenii care au fost maltrataţi când erau copii şi care aveau gene cu „răspuns redus" la monoaminooxidanţii de tip A din cromozomul X erau mai predispuşi la a avea probleme cu legea. La un test de personalitate a fost evidenţiat caracterul lor violent şi comportamentul antisocial. Cei cu gene „active" au fost în general rezistenţi la efectele relelor tratamente pe care le-au primit în copilărie. Diferenţa dintre genele „active" şi cele „cu răspuns redus" constă tot în lungimea promotorilor. Promotorii cu lungime scurtă şi medie au o activitate redusă, promotorii intermediari au o activitate intensă.

O genă numită p53 protejează corpul împotriva bolilor şi a degradării, dar tot p53 indică şi probabilitatea de a face cancer şi cât de repede îmbătrâneşti. Este cea mai importantă moleculă implicată în formarea cancerului. În dezvoltarea tuturor tumorilor sunt implicate defectele genei sau alte activităţi pe care aceasta le controlează. După 25 de ani de cercetări, începem să înţelegem în sfârşit cum funcţionează p53 şi cum cauzează sau previne cancerul.

Cercetătorii de la Institutul Medical Howard Hughes au identificat un număr mare de gene noi care controlează formarea unor cili mici, ca un fir de păr, care acoperă suprafaţa multor organe la o largă varietate de creaturi. Cilii sunt prezenţi într-un număr foarte mare şi în corpul omenesc, inclusiv în creier, nas, urechi, ochi, plămâni, rinichi şi spermă. Aceste gene sunt importante, pentru că aceşti cili sunt extrem de importanţi pentru transport şi ca structuri senzoriale, indiferent de locul în care se găsesc.

Am prezentat aceste exemple pentru a demonstra unde s-a ajuns în domeniul geneticii în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Lucruri care atunci păreau foarte bine ascunse astăzi sunt ceva obişnuit. Am împins limitele cunoaşterii foarte departe şi am făcut posibil ceea ce ne-am imaginat. Dar, pe măsură ce învăţăm, ne dăm seama cât de puţine cunoaştem. Este ca şi cum fiecare pagină

nouă este o introducere a unei cărţi întregi. Trebuie să ne reamintim că până şi unele dintre adevărurile nou-descoperite se vor dovedi false odată cu trecerea timpului. Dar nevoia de descoperire şi de explorare este bine închistată în genomul nostru şi numai dispariţia noastră ar putea-o opri. Aşa că, în vreme ce sărbătorim noile descoperiri ştiinţifice şi importanţa lor pentru specia noastră, ar trebui să sărbătorim şi dezgroparea vechilor adevăruri din preistorie. Indiciile şi informaţiile au fost lăsate în urmă de înaintaşii noştri, cu speranţa că vom putea construi pe baza lor fără să fie nevoie să muncim din greu pentru ca să le recâştigăm. Suntem o specie fragilă, aflată pe buza prăpastiei, balansând între o evoluţie rapidă către comuniunea universală a fiinţelor şi distrugerea şi dispariţia nu numai a omenirii, ci şi a întregii planete. Drumul care ni se deschide este destul de clar, dar trebuie să găsim o soluţie rapidă împotriva propagandei de milenii, a opresiunii religioase, a dogmei şi a fricii care au fost atât de adânc înrădăcinate în omenire, încât va fi nevoie de un miracol din partea adevăratului Dumnezeu pentru a-i elibera pe cei prinşi.

Din 1977, atunci când a fost descoperită secţionarea genelor, s-au scris multe lucruri referitoare la scopul existenţei întronilor şi a ADN-ului rezidual. Au existat numeroase teorii care au încercat să explice acest fenomen genetic uluitor, printre care se numără: relevanţa relaţiei dintre întroni şi exoni, diferitele mecanisme de selecţie, reproducerea genelor selecţionate, genele adaptative, cu un avantaj „fizic”, selecţia constructivă şi avantajul constructiv, controversa natură-nutriţie, pleiotropia scăzută şi pleiotropia ridicată, relaţia genotip-fenotip, evoluţia proteinelor, efectul primelor protogene, regiunile critice şi noncritice, ADN-ul egoist, întrecerea dintre secţiunile de ADN, evoluţia noilor gene şi adăugarea lor la genom, genele folositoare, amestecarea exonilor, modularitatea joasă şi înaltă, genele contractate şi efectele lor, competiţia dintre exoni, inserţia aleatorie a întronilor şi multe alte teorii mai simple sau mai complicate. O

nebunie, nu-i aşa?

Ceea ce mă surprinde este faptul că toate aceste teorii au abordat subiectul pornind de la perspectiva că întronii şi ADN-ul rezidual ocupau locul inutil în genom, unica lor funcţie posibilă fiind aceea a relevanţei poziţiei ocupate. Ei pot juca un rol într-o diviziune de ADN, dar, pentru că toţi întronii sunt descărcaţi de către mă RN (mesagerul Acid ribonucleic) înainte de a duplica fâşia de ADN secţionat, ei sunt percepuţi ca o pierdere inutilă de spaţiu şi un produs secundar care se întâmplă să fie prezent în genomul nostru. Dar, atâta vreme cât 99, 9% din ADN este identic la toţi oamenii, de ce mai este prezent în ADN-ul nostru acest spaţiu inutil şi cum de ADN-ul a evoluat în această formă, de vreme ce evoluţia favorizează genele dominante? Oamenii de ştiinţă ar trebui să scape de propriile dogme legate de cunoştinţele provenite din descoperirile arheologice şi să acorde o atenţie mai mare ipotezei că este posibil să fi fost creaţi acum 200.000 de ani, ca o imagine a creatorului nostru. Construcţia ADN-ului nostru are mult de-a face cu această ipoteză.

Nu ar trebui să fie un conflict între evoluţie şi creaţie, dar cei mai mulţi oameni de ştiinţă sunt atât de orbiţi de doctrina evoluţionistă, încât refuză cu încăpăţânare să ia în serios noile traduceri sumeriene referitoare la crearea lui Adam. Dacă ne-am putea apleca asupra acestei aşa-zise poveşti incredibile din trecutul nostru îndepărtat, s-ar putea să facem nişte legături care în prezent ne lipsesc. Cu toţii avem acelaşi genom, cu acelaşi spaţiu ocupat inutil în el şi, potrivit lui Adam cromozomial şi al Evei mitocondriale, îl avem chiar de la momentul creării noastre. Să nu uităm cuvintele importante, după care mulţi dintre noi trăiesc, că am fost făcuţi „după chipul creatorului nostru”. Dacă ne încredem în asta, trebuie să însemne că o parte importantă a anatomiei şi comportamentului nostru au fost moştenite de la creatorul nostru. Acestea sunt indicii clare, care m-au dus către singura concluzie logică. Genomului i-a fost dat să aibă lungimea pe care o are, aceeaşi lungime cu cea a

creatorului, a donatorului nostru genetic. Totuşi, genele au fost modificate, cele mai multe dintre ele înlăturate sau oprite (97%), lăsând în urmă o creatură servilă, lipsită de inteligenţă şi primitivă. Însă multe dintre genele indezirabile ale creatorului au rămas în nou-creatul ADN.

În această situaţie trebuie să ne întrebăm: Cine au fost creatorii noştri? Cât de evoluaţi erau? Cât de inteligenţi erau cu adevărat? Cât de mult foloseau din propriul genom în comparaţie cu noi? Potrivit teoriei mele, dacă aveau un genom perfect complet, nu se comportau ca atare. Cu siguranţă că au creat o dezordine pe această planetă, lăsându-şi progeniturile să supravieţuiască şi să se apere singure în această grădiniţă din comunitatea universală a fiinţelor. La fel ne vom comporta şi noi atunci când vom începe să colonizăm planeta Marte?

6

Panspermia

M-am întrebat adesea de ce atât de multe descrieri ale extratereştrilor au atât de multe elemente în comun cu oamenii. Toţi aceia care susţin că au fost răpiţi sau aceia care au fost contactaţi de extratereştri îi descriu într-un mod similar. Partea ciudată este că aceşti extratereştri par să aibă trăsături similare cu cele ale oamenilor şi nu seamănă cu nişte insecte monstruoase venite din spaţiu. Lucrurile stau aşa din cauză că oamenii care pretind că i-au văzut au halucinaţii sau îşi proiectează propria imagine în ei? Sau ar putea fi influenţa mass-mediei şi a filmelor care ne-au prezentat extratereştrii într-o formă umanoidă? Sau, mai degrabă, poate să existe o explicaţie logică sau chiar ştiinţifică pentru acest fenomen curios?

De când am aflat că Pământul nu este centrul universului şi că este posibil ca universul să fie infinit, ne putem deschide mintea către noi posibilităţi. Dar, la fel ca multe dinte lucrurile pe care le-am descoperit pe Pământ în ultimele două secole, am aflat şi că ele au fost deja descoperite de către înaintaşii noştri. Această afirmaţie este adevărată în special în ceea ce priveşte astronomia. În vechime, mesopotamienii, egiptenii, grecii, chinezii şi toate

populaţiile americane deţineau o cunoaştere mai avansată a cosmosului decât avem noi în prezent. Ştiau lucruri despre planete şi despre sistemul nostru solar pe care noi, în lumea occidentală, le-am redescoperit abia în ultima parte a secolului al XX-lea.

Un astfel de fenomen cosmic, reintrodus în cosmologia modernă în anii ’70 ai secolului trecut, este conceptul grec depanspermie. Acest cuvânt poate fi tradus prin sintagma „seminţe de pretutindeni” şi primul om care l-a folosit a fost filosoful grec Anaxagoras, născut aproximativ în anul 500 î.Hr. În Clazomena, un oraş din Asia Mică. El provenea dintr-o familie de nobili, dar a dorit să se dedice întru totul ştiinţei, renunţând la proprietăţile şi la rudele sale şi relocându-se la Atena, unde a trăit într-o relaţie strânsă cu Pericle. Cu puţin timp înainte de începutul Războiului Peloponezian a fost acuzat de lipsă de pietate, ceea ce însemna „nerecunoaşterea zeilor recunoscuţi de către stat”. Anaxagoras nu a avut numai onoarea de a oferi filosofiei o casă la Atena, unde a înflorit vreme de o mie de ani, ci a fost şi primul filosof care a introdus principiul spiritualităţii, cel care dă materiei viaţă şi formă. Anaxagoras şi-a expus doctrina într-o lucrare intitulată Despre *natură*, din care s-au păstrat doar câteva fragmente. Anaxagoras a postulat ideea că elementele independente, care coexistă în spaţiu şi în aer, creează viaţa. El le-a numit seminţe. Sunt ultimele elemente ale combinaţiei şi sunt indivizibile, infinite şi diferite în ceea ce priveşte forma, culoarea şi gustul. Comentatorii ulteriori vor vorbi despre ele numindu-le „omoiomereia”, un termen aparţinându-i lui Anaxagora şi care înseamnă „particule de acelaşi fel unul cu altul şi cu întregul pe care îl formează”.

Este fascinant felul în care zeii străvechi par să-şi fi făcut apariţia în locuri ciudate şi în vremuri ciudate. Iată-ne aici, încercând să desluşim originile unui subiect complet diferit şi iată cum aflăm că viaţa protagonistului nostru, Anaxagora, a fost influenţată de zei, pentru că el i-a negat pe zeii care erau recunoscuţi de către stat. Este

foarte clar faptul că aceşti zei antici aveau o puternică înrâurire asupra autorităţilor greceşti. Faptul că un filosof a fost întemniţat pentru că nu s-a supus zeilor trebuie să fi avut o puternică influenţă asupra regilor antici. Şi, aşa cum vom afla, controlul lor a fost absolut.

Atunci când conceptul de panspermie a fost reintrodus de o mână de oameni de ştiinţă serioşi, a fost întâmpinat cu multe critici şi cu sentimentul de ridicol pe care l-au experimentat cei mai mulţi vizionari de-a lungul istoriei omenirii. Într-un anumit fel, Aristotel a nimerit-o acum 2 400 de ani cu teoria sa privind „generaţia spontană", care a devenit filosofia preferată până de curând. A fost folosită abuziv şi greşit de creaţionişti din toate timpurile, pentru a susţine convingerile lor religioase înguste, care portretizează un tablou romantic al lui Adam şi al Evei în Grădina Raiului.

Dar, în 1864, Louis Pasteur a şocat lumea ştiinţifică cu experimentul său revoluţionar, care respingea conceptul generaţiei spontane. Această descoperire a avut o consecinţă practică în medicină, dovedind că microbii sunt principala cauză şi principalii purtători de boli. Prin intermediul unui experiment simplu, utilizând un balon sterilizat, el a demonstrat că o cultură poate creşte numai dacă microbii intră şi că aerul gol nu poate iniţia creşterea microorganismelor. Aşa cum a scris Pasteur: „Nu există circumstanţe cunoscute în care să poată fi confirmat că fiinţe microscopice au apărut fără ajutorul microbilor, fără părinţi similari acestora". El a demonstrat cu claritate că viaţa provine doar din viaţă. Dacă acest principiu a fost acceptat ca teorie fundamentală a originilor vieţii atunci, astăzi putem fi încă nesiguri de felul în care viaţa a început pe Pământ, dar măcar putem aborda această chestiune în mod diferit. Vom presupune că viaţa a fost însămânţată aici într-un anumit fel şi vom investiga posibilele mecanisme pentru această însămânţare. Este posibil ca bacteriile şi alte organisme microscopice să fi venit pe Pământ din spaţiu? Pot ele supravieţui condiţiilor aspre, radiaţiilor şi temperaturilor extreme pentru perioade lungi de timp?

Poate pentru milioane de ani?

De când Pasteur a făcut această descoperire, mulţi oameni de ştiinţă au confirmat-o prin spusele şi experimentele lor. Dar adevărata schimbare a venit în 1970, atunci când astronomii britanici Fred Hoyle şi Chandra Wickramasinghe au reaprins interesul internaţional pentru panspermie. Deşi afirmaţiile lor nu au fost luate în seamă de majoritatea lumii ştiinţifice ca fiind o filosofie depăşită, dovada lor experimentală nu a putut fi ignorată. Pe măsura trecerii timpului, interesul pentru aceste teorii reînnoite a atras interesul a tot mai mulţi oameni de ştiinţă, iar dovezile prezentate au fost copleşitoare. Brusc, panspermia a dobândit un nume nou, mai potrivit, şi anume teoria descendenţei cosmice. Dar pentru a dovedi această teorie era nevoie de dovezi solide. Până la urmă, toţi oamenii de ştiinţă spun că lucrează cu probe, nu-i aşa? Aceasta este diferenţa fundamentală dintre ei şi teologi, nu-i aşa? Mi se pare că, pe măsură ce timpul trece, teoriile ştiinţifice se bazează tot mai mult pe probabilităţi şi pe speculaţii, mai mult decât pe dovezi. Chiar şi în faţa unei dovezi irefutabile, persistă întotdeauna posibilitatea strecurării unui element de eroare. Aceasta este ştiinţa: întotdeauna a fost aşa şi probabil că va fi întotdeauna, cel puţin până când vom obţine o stare perfectă a genomului, ceea ce sperăm că ne va ridica la nivelul la care nu vom mai fi interesaţi de planul fizic şi vom fi puşi în legătură cu planul spiritual. Aşa că, pentru a pune la îndoială posibilitatea ca viaţa să fi ajuns pe Pământ din spaţiu necesită existenţa unei dovezi a vieţii în spaţiu… şi dacă există, cum a ajuns pe Pământ… şi odată ajunsă pe Pământ ce rol posibil ar putea juca în crearea vieţii, evoluţiei şi accelerării evoluţiei? Asta este ceea ce au dovedit Hoyle şi Wickramasinghe la începutul anilor ’70. Prin analiza spectroscopică a luminii stelelor îndepărtate, ei au arătat că există dovada vieţii în praful interstelar. Acest praf există prin spaţiu, fiind de fapt resturi de materie rezultate în urma creării sistemelor solare şi conţine organisme microscopice cum sunt

bacteriile. În acest praf este posibil să existe viruşi şi alte materiale organice. Acestea au ajuns acolo ca urmare a coliziunii unor corpuri cosmice, cum ar fi planete sau chiar supernove, şi ele apar atunci când o stea explodează şi îşi împrăştie conţinutul pe distanţe mari din spaţiu. Prin definiţie, aceasta înseamnă cu adevărat că astfel de coliziuni cosmice au avut loc timp de miliarde de ani. Ca o informaţie suplimentară, spaţiul se măreşte cu viteza luminii, dând naştere unui număr inimaginabil de stele şi planete şi mai multă materie care poate să intre în coliziune în spaţiu, împrăştiind şi mai multe microorganisme vii prin spaţiu, în fiecare milisecundă din timpul de pe Pământ. Acum, că deţinem dovada, următorul pas este acela de a convinge lumea că astfel de forme de viaţă ar fi putut ajunge pe planeta noastră sau pe orice altă planetă. Evident că aceste organisme vor supravieţui şi înflori numai pe planete care au condiţii favorabile pentru creşterea lor. Deci, cum a ajuns acest praf încărcat cu viaţă pe planeta noastră şi pe alte planete?

Vom discuta despre prezenţa asteroizilor şi cometelor în spaţiul cosmic. Cometele sunt probabil cele mai fascinante obiecte din Univers. Spun Univers, pentru că, dacă ele există în sistemul nostru solar, cel mai probabil există şi în celelalte. Cu cât studiem mai mult cometele cu atât suntem luaţi mai mult prin surprindere; fiecare an aduce noi informaţii uimitoare. Cele mai recente informaţii susţin că greutatea cometelor prezente în sistemul nostru solar depăşeşte greutatea însumată a planetelor. Dacă acest lucru este adevărat şi multe dintre dovezile privind abilitatea lor de a distribui organismele vii prin spaţiu sunt adevărate, atunci cometele devin principalii distribuitori ai vieţii în univers.

Se crede despre comete că sunt resturi de materie provenite de la crearea sistemului solar şi au fost descrise ca nişte giganţi bulgări de zăpadă murdară, aflaţi pe un fel de orbită în jurul soarelui. Aceste orbite sunt neregulate şi pot varia de la câţiva ani la multe mii de ani. Asteroizii, pe de altă parte, sunt consideraţi ca fiind resturi de planete

sau de luni, rezultate în urma unor ciocniri. Se discută în continuare despre diferenţa dintre cele două. Este posibil ca asteroizii să fie doar rămăşiţe ale unor comete vechi, din care au ars gheaţa şi praful şi s-au evaporat după mii de ani de călătorie prin spaţiu – fie din cauza apropierii prea mari de soare sau de alte corpuri mari care iradiază căldură, fie chiar din cauza radiaţiilor constante ale unor stele îndepărtate sau ale vânturilor solare.

Pe măsură ce zboară prin spaţiu, cometele şi asteroizii adună viaţă bacterială din praful interstelar, care se scufundă în gheaţă şi piatră. Gheaţa din comete acoperă şi protejează organismele microscopice de-a lungul călătoriei lor prin spaţiu. Cometa devine mijlocul de transport al organismelor vii şi pot călători împreună pe o durată egală cu vechimea omului pe Pământ. Cele mai noi descoperiri arată că viaţa microscopică poate supravieţui pe termen nelimitat în anumite condiţii. Aceasta înseamnă că odată ce praful stelar este încorporat în cometă, el poate supravieţui atâta timp cât este necesar pentru a fi depus pe o planetă ospitalieră.

Coada cometei este foarte spectaculoasă şi se poate întinde pe milioane de kilometri. Este formată din gaze şi praf desprins din *coma* (nucleul cometei) şi va conţine foarte multe particule microscopice vii. Mii dacă nu milioane de comete au ajuns în apropierea Pământului, lăsând în urmă din coada lor miliarde de mile de resturi spaţiale vii. Aceste comete traversează drumul multor planete, lăsând în urmă resturi vii care aşteaptă să atace un alt corp cosmic. Atunci când cometele se găsesc aproape de soare, activitatea lor sporeşte şi ele lasă în urmă mai mult de un milion de tone de gaz şi de praf viu în fiecare zi. Pe măsură ce planetele se învârt în jurul Soarelui, vor trece inevitabil prin aceste resturi vii, care rămân prinse în câmpul gravitaţional al planetei.

Dar cât de multe astfel de comete pot exista? Este posibil ca milioane de astfel de comete să fi trecut pe lângă soare şi vântul solar să nu le fi împrăştiat praful peste tot în spaţiu? Acum intervine din nou minunata natură umană,

pentru a ne reaminti cât suntem de suspicioşi şi cât de obsedaţi suntem de conflicte. În anii ’60 ai secolului al XX-lea, atunci când activitatea spaţială a cunoscut o creştere în jurul aselenizărilor navetei Apollo, serviciile secrete americane au fotografiat multe explozii la limita atmosferei Pământului, în timp ce supravegheau zona împotriva proiectilelor inamice. Era evident că se aştepta un atac din partea U.R.S.S. Şi, de aceea, aceste evenimente cosmice trebuie să-i fi speriat serios. Din fericire, şi-au dat seama rapid că nu era inamicul, ci comete şi alte obiecte spaţiale, cu diametre variind între 30 şi 50 de metri, care explodau atunci când intrau în straturi superioare ale atmosferei. Aparent, această informaţie a fost ţinută secret până în 1994 şi înţelegerea a ceea ce se întâmpla cu adevărat a prevenit un război nuclear la scară largă.

Se pare că serviciile secrete americane s-au mai relaxat puţin de la căderea Uniunii Sovietice, pentru că, pe 28 mai 1997, NASA a dat ştirea incredibilă că în fiecare zi, în atmosferă, intră mii de comete „mari cât o casă”. Ele se dezintegrează şi se distrug la o înălţime cuprinsă între 1.000 şi 20.000 de kilometri deasupra Pământului.

Principalul investigator al NASA în domeniul vestigiilor cosmice importante, dr. Lewis A. Frank, descrie coborârea acestora ca pe o „ploaie cosmică relativ liniştită”. Această informaţie sprijină teoria că toată apa de pe Pământ a ajuns aici din spaţiu.

Au existat mulţi oameni de ştiinţă care au susţinut cu hotărâre ideea distribuţiei vieţii din spaţiu, înainte ca Hoyle şi Wickramasinghe să o reactualizeze. Sir Isaac Newton a fost unul dintre aceştia. El era convins că sosirea constantă pe Pământ a materialul adus de comete era esenţială pentru viaţa pe această planetă. De atunci, s-a calculat că anual intră în atmosfera Pământului în jur de 1.000 de tone de resturi provenite de la comete.

Cometele şi asteroizii fie se lovesc de Pământ, fie explodează în atmosferă sau ard în atmosferă. Să reţinem că aceste corpuri cosmice călătoresc în spaţiu cu viteze incredibile de la 10 km/s până la 100 km/s. Dar, pentru că

nu există nicio frecare, viteza nu este un factor. Totuşi, ea devine un factor atunci când aceste obiecte sunt atrase către o planetă şi intră în atmosfera acesteia. Fricţiunile din atmosferă încep să încetinească obiectul şi să-l încălzească. Aceasta a fost una dintre dificultăţile majore pe care NASA a trebuit să le depăşească pentru a proteja navetele spaţiale împotriva incendiilor atunci când reintrau în atmosferă.

Am văzut cu toţii acel accident tragic în care unele plăci de protecţie au fost dislocate şi naveta Columbia s-a dezintegrat ca urmare a căldurii intense, în vreme ce se întorcea pe Pământ de pe Staţia Spaţială Internaţională.

Acum ştim că Pământul este implicat constant în coliziuni cosmice minore şi am fost martorii unei coliziuni spectaculoase în 1994, între planeta vecină Jupiter şi o cometă-gigant. Ştim că planetele şi lunile au cratere care nu sunt decât cicatricile unor coliziuni uriaşe din trecut, iar centura de asteroizi arată ca şi cum ar putea să reprezinte resturile de materie ale unei planete care a fost distrusă într-o coliziune cosmică. Nu este posibil ca, la un moment dat în trecut, Pământul să fi fost şi el implicat într-o astfel de coliziune? Genul de coliziune responsabilă pentru faptul că la început toată suprafaşa uscată a Pământului se afla concentrată într-o parte a planetei, în timp ca partea cealaltă era o groapă umplută cu apă? O coliziune de acest fel între Pământ şi o altă planetă ar fi avut ca rezultat contaminarea şi amestecarea seminţelor de viaţă între cele două planete. Pe măsură ce s-au îndepărtat, una s-a aşezat pe o orbită a Soarelui, acolo unde se află în prezent Pământul, în vreme ce planeta cealaltă a fost aruncată de pe orbită undeva departe în spaţiu, pe o orbită asemănătoare cu cele ale cometelor. Pe măsură ce aceste planete au evoluat şi viaţa de pe ele a evoluat, ele ar fi avut în comun multe specii identice de animale şi plante, izvorâte din aceeaşi sursă de viaţă, care s-a transferat între ele în timpul coliziunii. Ar trebui să fim surprinşi să găsim aceleaşi specii de plante şi animale pe ambele planete? Pare foarte plauzibil ca, având aceeaşi

sursă de viaţă, ele să fi evoluat în mod similar. Dacă, pe măsură ce planetele mari se rotesc în jurul soarelui, la fiecare câteva mii de ani locuitorii lor umanoizi vin pe Pământ pentru a observa activitatea de o planetă atât de frumoasă, ar trebui să fim surprinşi că extratereştrii pe care i-am întâlnit au multe trăsături comune cu ale noastre? Ne vom întoarce asupra acestui subiect mai târziu, când vom dezlega scrierile sumeriene.

În vreme ce unele comete şi asteroizi explodează în atmosferă, iar altele explodează deasupra pământului, cu doar câţiva kilometri înainte de impact, ca urmare a presiunii imense a aerului, unele dintre ele sfârşesc prin a se izbi de Pământ. Spun asta pentru că este genul de lucruri pe care îl vedem în filmele SF, dar nu ne dăm seama cât de reale sunt. Aşa cum se spune, „Adevărul este mai ciudat decât ficţiunea" şi aceasta se aplică lucrurilor care zboară în jurul nostru prin spaţiu.

Cea mai cunoscută explozie a unui meteorit în atmosferă s-a întâmplat la Tunguska, în Siberia, pe 30 iunie 1908. Explozia a ras pădurea pe o rază de 15 kilometri, devastând complet mii de kilometri pătraţi de vegetaţie. A fost auzită de la o distanţă de peste 600 de kilometri şi văzută de la mai mult de 1.000 de kilometri. Există mărturii din Franţa, de la Paris, potrivit cărora, la scurt timp după eveniment, pietonii s-au oprit pentru a se uita la ciudata şi neobişnuita lumină care venea de la est. Obiectul a fost cel mai probabil un meteorit, cu un diametru estimat de aproximativ 60 de metri, pentru că o cometă de această dimensiune ar fi explodat mai sus în atmosferă. Oricum, nimeni nu a investigat acel loc timp de 20 de ani de la explozie, ceea ce a dus la împuţinarea numărului dovezilor. Probabil că în Siberia există o ţintă magnetică, pentru că o nouă explozie atmosferică similară a avut loc în 1947. Bieţii ruşi! O explozie atmosferică este mult mai blândă decât un impact în plin. Ea permite conţinutului meteorului să se disperseze pe o suprafaţă întinsă, fără să fie distrus de şocul impactului. Efectul asupra planetei este totuşi mult mai devastator atunci

când obiectul explodează deasupra pământului. Este ceea ce au realizat şi experţii în bombardamente din cel de-al Doilea Război Mondial, înainte de a arunca prima bombă atomică asupra Japoniei.

În martie 1965, un obiect cu lungimea de 7 metri a explodat la aproximativ 30 de kilometri deasupra oraşului canadian Revelstoke. Investigatorii au ajuns la faţa locului rapid şi au recuperat multe fragmente cu mărimi de câţiva milimetri. A fost uimitor faptul că multe dintre ele nu au fost afectate de căldură, dovedindu-se un mecanism plauzibil şi chiar posibil de transport ale celulelor vii din spaţiu.

Asteroidul Eros, Cometa Wild 2, Craterul Tswaing, Pretoria, Africa de Sud, 1, 8 km diametru, creat de un meteorit de 30 de metri, cratere pe Luna Pământului, Suprafaţa plină de cratere a planetei Mercur, Callisto – luna lui Jupiter. Dar cea mai mare parte a materiei organice din spaţiu ajunge pe Pământ sub formă de praf. Acest sistem depăşeşte cantitativ cu mult depozitele rezultate în urma impacturilor asteroizilor şi cometelor.

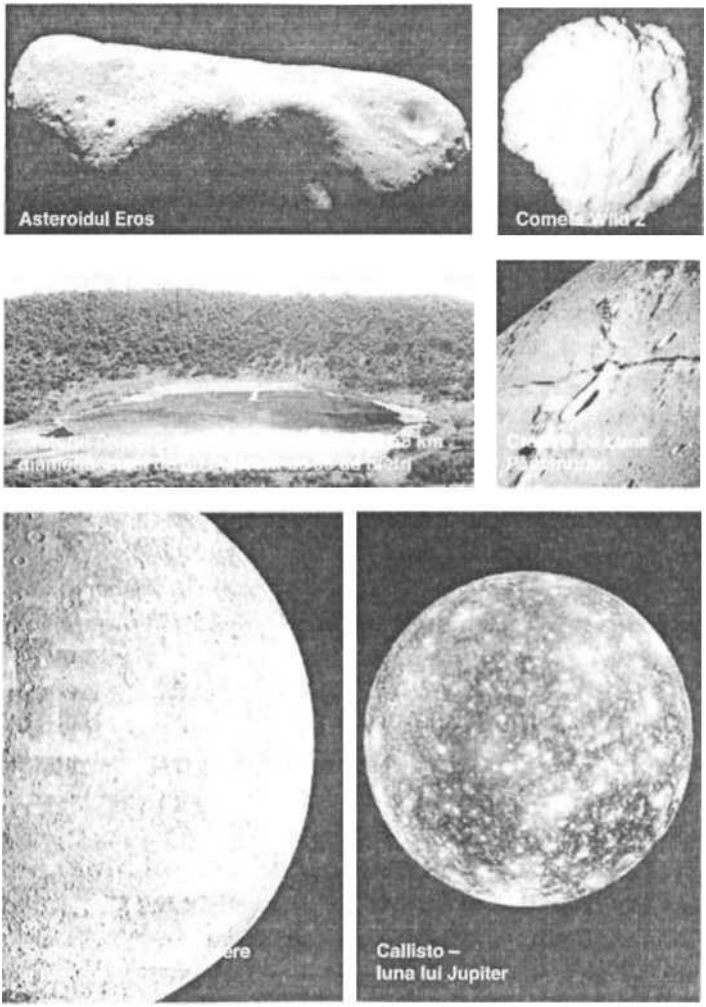

Fig 6.1 Dovada craterelor de diverse corpuri cosmice. Aproape toate corpurile cosmice au cratere, care aduc aminte de trecutul cosmic violent în care seminţele vieţii au transmise de-a lungul universului.

Şi, dacă viaţa poate rezista unui impact major, cum supravieţuieşte călătoriei prin atmosferă în particule mici de praf? Oare căldura razelor X şi chiar şi radiaţiile ultraviolete nu vor ucide organismele microscopice atât de expuse? Au fost făcute câteva descoperiri surprinzătoare legate de această metodă de transport a vieţii din spaţiu pe Pământ.

Pe lângă faptul că sunt în stare să reziste la niveluri de radiaţii ultraviolete de 3.000 de ori mai mare decât oamenii, multe bacterii pot rezista la temperaturi mai mari decât punctul de fierbere. Bacteriile şi viruşii sunt cunoscute pentru abilitatea de a se modifica foarte rapid în timp ce răspândesc noi forme de boală, cauzând dezastre în domeniul medical şi cel farmaceutic, aşa că este plauzibil ca ele să se modifice foarte repede de la starea în care există în spaţiu la o stare adaptată condiţiilor de pe Pământ. Bacteriile chiar sunt echipate cu sisteme celulare care le pot ajuta încălzirii bruşte în spaţiu. Ele se numesc proteine de „şoc termic”, care răspund în interval de câteva secunde la stimulii bacteriei. Se pare că aceste proteine se găsesc în forme asemănătoare la multe specii. Este un mecanism simplu de protecţie care le permite acestor organisme să ajungă vii pe Pământ, în ciuda schimbărilor bruşte şi dramatice de temperatură. Sunt convins că aceste proteine vor reprezenta o sursă mare de interes pentru inginerii geneticieni, odată ce vor găsi o metodă de încorporare a acestor gene în ADN-ul uman. Datorită ingineriei genetice totul este posibil, chiar dezvoltarea unei noi caracteristici umane, asemănătoare cu aceea a bacteriilor care rezistă acestor schimbări bruşte de temperatură. Aceasta va ajuta la dezvoltarea călătoriilor de explorare a spaţiului cosmic şi probabil ar fi un proces ştiinţific necesar, care ar ajuta NASA să ajungă în locurile cel mai puţin ospitaliere din spaţiu.

Pentru a reveni la vulnerabilitatea organismelor în spaţiu, s-a stabilit că un strat de praf cu o grosime de numai câţiva microni va proteja cu succes microbul conţinut împotriva radiaţiilor ultraviolete. Aşadar, organismul se îndreaptă spre Pământ prin mezosferă, la aproximativ 120 de kilometri de suprafaţa Pământului, acolo unde gazele de diferite tipuri ar putea constitui un factor de protecţie împotriva radiaţiilor ultraviolete. Apoi organismul coboară spre stratosferă timp de câteva zile, acolo unde este protejat de radiaţiile ultraviolete de către ozon. După aceea, cade destul de repede pe suprafaţa

pământului. Locul de aterizare poate să fie pe vârful munţilor, în râuri, în deşerturi sau zone împădurite, practic împrăştiindu-se în toate colţişoarele planetei.

Cu toţii am văzut stele căzătoare noaptea şi mulţi dintre noi şi-au pus repede o dorinţă, pentru că, undeva în trecut, acesta a devenit un ritual. Mă întreb dacă tradiţiile au ceva de-a face cu vechile credinţe ale oamenilor că stelele căzătoare şi cometele au fost adesea asociate cu epidemii şi boli? Dorinţa era cel mai adesea o rugăciune pentru sănătate şi protecţie împotriva bolii anunţate de mesagerul nemilos din cer. Stelele căzătoare sunt de fapt meteoriţi care intră în atmosferă şi cad pe pământ în timp ce ard. Cei mai mulţi dintre ei se evaporă, dar unii aterizează pe suprafaţa Pământului. Aşa că, de fiecare dată când vedem o stea căzătoare, putem fi martorii sosirii unei forme de viaţă extraterestră pe Pământ. Dar, dacă stelele căzătoare ard în atmosferă, vor supravieţui microorganismele acestei călătorii? Atunci când meteoriţi mici, de câţiva centimetri, lovesc Pământul, ei ard şi se evaporă. Particule de dimensiunea unei gămălii de ac se vor mişca cu o viteză de aproximativ 10 km/s şi se vor încălzi până la 3.000 de grade Celsius. Asta e suficient pentru a omorî orice organism care intră în atmosferă. Dar viruşii şi bacteriile sunt mai mici decât o gămălie de ac şi se încălzesc doar până la 500 de grade Celsius atunci când intră în atmosferă. Este suficient pentru a le distruge?

Universitatea din Ţara Galilor a efectuat experimente cu bacteria *Escherichia coli* (E coli) la temperaturi extreme, pentru a afla dacă bacteria poate suporta temperaturi care ajung până la 700 de grade Celsius pentru perioade de aproximativ 20 de secunde. În mod uimitor, bacteria a supravieţuit şi, după ce a fost plasată într-un mediu hrănitor, a revenit la normal. Aceste temperaturi experimentale sunt mult mai mari decât cele pe care le suportă un microorganism. Organismul ar fi încetinit, ar fi expus la temperaturi înalte pentru doar câteva secunde, după care ar coborî uşor pe Pământ.

Hoyte şi Wickramasinghe au fost ridiculizaţi pentru

propunerea lor, dar, printr-o excelentă demonstraţie ştiinţifică, toate criticile au fost demontate şi astăzi este universal acceptat că spaţiul conţine elementele necesare vieţii. Dar teoria lor a fost prea mult îndrăzneaţă pentru unii, atunci când a susţinut că toată viaţa vine din spaţiu, inclusiv bacteriile, viruşii, protozoarele, seminţele, polenul şi alte fragmente de materiale organice care conţin un ADN mai complex şi chiar larve.

Aceasta este o altă teorie a evoluţiei vieţii pe Pământ, cunoscută sub numele „Gaia”. Ea a fost introdusă de James Lovelock la începutul anilor ’70 din secolul trecut şi susţinea că viaţa controlează condiţiile de pe Pământ pentru a le face potrivite pentru viaţă. Combinarea teoriilor panspermiei şi Gaia este ceea ce alţii au numit moştenirea cosmică: o combinaţie ciudată de evoluţie darwiniană şi creaţie spontană. Ea susţine că, în vreme ce evoluţia ghidează toate organismele, viaţa a existat în Univers şi înainte de a ajunge pe Pământ şi că Pământul a fost doar un alt punct de destinaţie în calea selecţiei naturale universale, în vreme ce viaţa se răspândea pe alte planete. Acesta este felul în care o înţeleg eu. Mi se pare cel puţin foarte confuză. Ceea ce mi se pare mult mai logic este că toate planetele din univers au avut sau vor avea o expunere continuă la noile forme de viaţă din amalgamul vieţii microscopice interstelare. Pe unele planete a existat viaţă cu mult înaintea altora şi ele au fost capabile să evolueze mai mult de-a lungul timpului. Dar rămâne marea întrebare – unde au apărut primele forme de viaţă, înainte de a fi răspândite cu succes în întreg universul? Aceasta este mai mult o întrebare pentru filosofi, decât pentru biologi şi oameni de ştiinţă, aşa că le încredinţez acest subiect pentru dezbatere. Vom vedea că unele întrebări legate de originile noastre ne-ar putea îndrepta către răspunsuri mai puţin nonconformiste referitoare la originile vieţii. Trebuie să subliniez că obiectivele mele în această carte au mai mult de-a face cu dezvăluirea originii omului şi nu neapărat cu găsirea originilor vieţii. Evenimentele de mai jos au fost prezentate ca dovezi

pentru susţinerea teoriei moştenirii ancestrale. Nu fac decât să aducă dovezi irefutabile pentru a susţine teoria panspermiei, în forma sa originală: [31]

29 iulie 1997 Un om de ştiinţă de la NASA a anunţat descoperirea unor dovezi fosilizate de forme de viaţă microscopice provenite de pe un meteorit.

Primăvara 1998 O fosilă mică, găsită într-un meteorit şi fotografiată în 1966 a fost recunoscută de un microbiolog rus ca fiind bacteria magnetotactică.

Toamna 1998 Poziţia NASA referitoare la viaţa în spaţiu s-a modificat semnificativ.

4 ianuarie 1999 NASA a recunoscut oficial posibilitatea ca viaţa de pe Pământ să provină din spaţiul cosmic.

19 martie 1999 Oamenii de ştiinţă de la NASA au anunţat că încă doi meteoriţi conţin dovezi fosilizate solide asupra existenţei în trecut a vieţii pe Marte.

19 octombrie 2000

26 aprilie 2000

Echipa care operează spectometrul de masă în cadrul misiunii „Stardust” de la NASA a anunţat detectarea unor mari molecule organice în spaţiu. Nu se cunosc surse mai mari de molecule organice nonbiologice.

O echipă de biologi şi geologi au anunţat revitalizarea unei bacterii vechi de 250 de milioane de ani, întărind ideea că sporii de bacterie pot fi nemuritori.

13 decembrie 2000 O echipă NASA a demonstrat că magnetozomii descoperiţi pe meteoritul ALH 84001 de pe Marte sunt biologici.

Iunie 2002 Geneticienii au declarat că pasul de la

---

31 noiembrie 1995 Ziarul New York Times a publicat o ştire despre o bacterie care poate supravieţui unui nivel de radiaţii mai mare decât cel mai ridicat nivel înregistrat vreodată pe Pământ.

7 august 1996 NASA a anunţat descoperirea de dovezi fosilizate de viaţă primitivă pe meteoritul ALH 84001, provenit de pe Marte. Geneticienii au prezentat dovezi că multe gene sunt mai vechi decât ar putea să indice analiza fosilelor. Studii suplimentare au confimat această descoperire.

cimpanzeu la maimuţă a fost făcut cu ajutorul viruşilor.

August 2004 Un om de ştiinţă de la NASA a făcut publice fotografii ale unei cianobacterii fosilizate, provenită de pe un meteorit.

Alcătuit de Brig Klyce, www.panspermia.org

În decursul istoriei, cometele au fost asociate cu boli şi epidemii, care urmau la scurt timp după apariţia sau dispariţia lor. Acum ştim că mii de comete se evaporă zilnic în straturile superioare ale atmosferei, conţinutul lor ajungând prin intermediul ploii pe pământ. Viruşii şi bacteriile se pot modifica rapid, infiltrându-se în celulele noastre şi provocând modificări întâmplătoare ale anumitor gene, care au ca rezultat schimbări revoluţionare la anumite specii. Toate acestea ne duc la concluzia că salturile rapide în evoluţia speciilor se întâmplă şi s-au mai întâmplat şi în trecut.

Un astfel de exemplu, care a fost prezentat pe 13 noiembrie 2004 în revista *New Scientist*, este apariţia bruscă a liliecilor în lume acum 50 de milioane de ani. Asta este cu adevărat o dilemă în procesul evoluţiei, pentru că până în prezent nu a fost descoperită nicio fosilă a unui element intermediar care să facă legătura între strămoşii rozători şi liliecii moderni. O genă numită BMP2 este cea care a schimbat totul acum 50 de milioane de ani. Această genă este prezentă la lilieci, dar nu şi la şoareci. Cum a apărut brusc această genă? Conform unor teorii pe care le-am prezentat în această carte, este posibil ca genomul să-şi fi provocat evoluarea ca parte a procesului de autoîmbunătăţire a speciilor. Pare puţin forţat, asta putând însemna că şi oamenii ar putea evolua în această direcţie şi să înceapă să zboare, dacă autocontrolul sau procesul natural de selecţie consideră că nouă, oamenilor, ne-ar fi mai bine dacă am zbura. Dar, din câte îmi dau seama, aici este greşeala. Dacă genomul nostru are deja un fundament sau o structură prestabilită, atunci el trebuie să fie într-o stare de aşteptare a secţiunii potrivite de gene care să umple spaţiul gol. Va respinge, aşadar, orice combinaţie de gene străine şi va permite numai unor gene

predeterminate să umple spaţiile inactive, ocupate de ADN-ul rezidual. Aceasta este o situaţie teoretică raportată la oameni, pentru că avem suspiciunea că ADN-ul a fost modificat. Această situaţie nu se va aplica unor creaturi cum sunt şoarecii, care au evoluat în lilieci. Şi atunci ce altceva ar fi putut determina apariţia atât de bruscă a genei BMP2 la lilieci? În mod realist, aşa cum a arătat Hoyle, ar fi putut fi un efect viral al ADN-ului speciei, care a cauzat o anume mutaţie a celulelor şi care a dat naştere acestei schimbări atât de dramatice a structurii genetice.

Dar ce este un virus? Şi ce se întâmplă de fapt atunci când un virus ne infectează corpul? Există milioane de viruşi diferiţi, cunoscuţi de către biologi, dar este posibil să mai existe milioane de viruşi necunoscuţi. Cunoaştem foarte bine viruşii care ne aduc răcelile şi gripa. Un virus relativ obişnuit poate cauza carnagii inimaginabile şi moartea multor oameni. Gripa epidemică din 1918 a omorât în jur de 20 de milioane de oameni, iar în fiecare an, în Statele Unite ale Americii mor peste 36.000 de oameni din cauza gripei. Dicţionarul de ştiinţă Hutchinson descrie virusul astfel: „O particulă infecţioasă, constând într-un nucleu de ADN sau AM, închis într-o capsulă de proteină”. Viruşii nu sunt organisme celulare şi nu se pot reproduce decât prin invadarea unor celule vii, folosind sistemul celulei pentru a se reproduce. În acest proces ei pot deranja sau altera ADN-ul-gazdă. Corpul omenesc sănătos reacţionează producând o proteină antivirală, numită interferon, care încearcă să împiedice răspândirea infecţiei la celulele adiacente. Viruşii se pot modifica foarte repede pentru ca să împiedice gazda să dezvolte o rezistenţă permanentă.

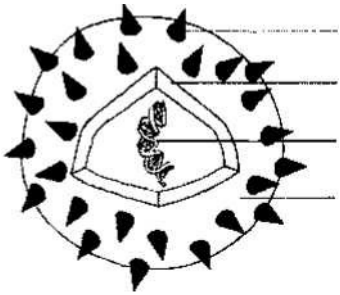

Ace
Înveliş proteic Acid nucleic Manta
Fig 6.2 Virusul

Atunci când răcim, virusul ne atacă celulele, sparg peretele celular şi varsă conţinutul în spaţiile dintre celule. Aceasta provoacă o serie de efecte secundare neplăcute: umflături, durere, secreţii mucoase nazale, dureri de cap, inflamări şi altele. Apoi atacă ADN-ul, la început desfăcând cele două spirale şi apoi ataşându-se de una dintre ele.

Apoi virusul se multiplică de mai multe ori, în vreme ce corpul nostru încearcă să se lupte cu acest invadator prin intermediul propriului sistem imunitar. La un moment dat, virusul părăseşte celula, lăsând ADN-ul să se recombine în cele două spirale. Se poate întâmpla ca cele două spirale ale ADN-ului să se combine incorect, având ca rezultat activităţi diferite ale genelor. Imediat ne vom găsi la începuturile unei posibile mutaţii sau chiar la pasul iniţial către evoluţia acelui organism. Viruşii pot suferi mutaţii atât de rapide, încât este imposibil să se menţină ritmul în crearea de noi vaccinuri. Este clar faptul că viruşii sunt organisme perfecte, proiectate pentru a supravieţui. Dacă au abilitatea de a ne invada genomul şi de a cauza boli deosebit de grave şi moartea, oare nu este posibil ca ei să fie responsabili în aceeaşi măsură pentru mutaţiile genetice care au efectul opus, care pot conduce la paşi evoluţionari pozitivi? Nu ar fi în interesul ADN-ul viral să dezvolte o gazdă mult mai puternică şi mai rezistentă pentru a-şi asigura existenţa perpetuă? Acesta este argumentul perfect în anumite aspecte pentru genele egoiste.

Bacteriile, pe de altă parte, sunt organisme microscopice, fiecare dintre ele constând într-o singură celulă lipsită de nucleu. Bacteriile pot fi găsite aproape oriunde pe Pământ, chiar şi în cele mai puţin ospitaliere locuri de pe Pământ, locuri cu aciditate ridicată, temperaturi ridicate sau coborâte. Unele bacterii sunt paraziţi care sunt foarte nocivi, deoarece produc toxine. Altele pot fi benefice oamenilor şi uneori chiar vitale, cum ar fi bacteriile digestive din stomacurile noastre. Bacteriile au ADN, dar şi mici piese adiţionale

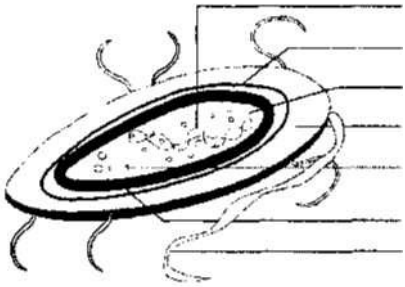

ADN
Perete celular Citoplasmă Capsule Ribozomi
Membrană plasmatică Flagel

Fig 6.3 Bacteria de ADN care poartă numele de *plasmide*[32]. Aceste plasmide poartă informaţia genetică adiţională şi se mişcă liber între bacterii, chiar dacă ele sunt specii diferite. De asemenea, plasmidele sunt responsabile pentru rezistenţa bacteriilor la antibiotice, dar sunt unelte foarte folositoare în ingineria genetică. Faptul surprinzător legat de bacterii este acela că se pot reproduce în doar 20 de minute. Alte organisme unicelulare, cum ar fi amiba, se divid în acelaşi fel.

Oamenii de ştiinţă estimează că au reuşit până în prezent identificarea unui procent cuprins 1% şi 10% din totalul bacteriilor de pe Pământ. Acest procent va rămâne scăzut în continuare, pe măsură ce noi bacterii ajung pe

32 Plasmidele sunt macromolecule de ADN, prezente în unele bacterii şi mai rar în celule eucariotc şi care se pot replica autonom de cromozomul „gazdei”, dar folosind aparatul replicativ al celulei în care se găseşte, (n.t.)

Pământ din spaţiu în fiecare minut.

În octombrie 2004, revista *New Scientist* a publicat un articol în care fulgerul este descris ca „propriul inginer al naturii”. Atunci când fulgerul atinge pământul, ucide organismele cu o radiaţie specială, dar bacteriile, aşa cum vom arăta în continuare, trec prin modificări de ADN. Timothy

Vogel, cercetător la Universitatea din Lyon, a explicat că bacteriile preiau orice rămăşiţă de ADN, rezultat în urma şocului: „Astfel se poate explica de ce genele se schimbă în lumea bacteriilor”. S-a sugerat ideea că acest fenomen va ajuta bacteriile să evolueze mult mai repede. Până în prezent, oamenii de ştiinţă au fost nedumeriţi de indicele de evoluţie al bacteriilor, pentru că rata de ADN nou încorporat nu se potrivea cu descoperirile lor. Această nouă descoperire vine să explice indicele rapid de evoluţie al diverselor forme de viaţă de pe Pământ.

Cei mai mulţi oameni se gândesc la bacterii ca la nişte mici chestii nesuferite, care ar trebui distruse în totalitate cu ajutorul noilor descoperiri: „Nu avem nevoie de bacterii… creează numai probleme şi ne fac rău”. Dar ar trebui să ne dăm seama că viaţa pă Pământ ar fi imposibilă fără bacterii, iar atunci când oamenii de ştiinţă spun că universul musteşte de viaţă, pot susţine asta pe baza proprietăţilor bacteriei.

Să aruncăm o privire asupra rolului crucial pe care îl joacă bacteriile în viaţa omului. În corpul nostru numărul de bacterii este mai mare decât cel al celulelor. Trec de la mamă la copil prin intermediul laptelui matern, încă de la naşterea copilului. Se ştie că lupta pentru echilibru a bacteriilor din corpul unui copil joacă un rol vital în dezvoltarea acestuia din urmă. În vreme ce unele bacterii sunt dăunătoare şi pot să cauzeze o încetinire a dezvoltării şi creşterii, alte bacterii sunt vitale pentru sănătatea noastră. Se ştie că prin administrarea diferitelor probiotice copiilor, cum ar fi *Lactobacillus*, se reduce riscul apariţiei eczemelor şi a alergiilor mai târziu în viaţă. Conform revistei *New Scientist*, următoarele bacterii predomină în

tractul nostru intestinal:

ORGANUL TIPUL DE BACTERIE

Colonul

Stomacul

Duodenul

Intestinul subţire

Lactobacilul, Streptococul, Stafilococul, enterobacteria, diferite tipuri de drojdie Lactobacilul, Streptococul, Bifidobacteria, Stafilococul, Entobacteria, diferite tipuri de drojdie Bifidobacteria, Bacteroizi, Lactobacilul, Streptococul, Stafilococul, Clostridiu, Enterobacteria, diferite tipuri de drojdie. Numărul de bacterii variază de la o mie la zece miliarde la fiecare mililitru.

Toate cele de mai sus, în plus Fusobacteria, Peptostreptococul, E. Coli, în cantităţi uriaşe, de până la zeci de mii de miliarde la fiecare gram.

Fred Hoyle demonstrează că există viaţă organică peste tot în Univers, şi nu numai că susţine acest lucru cu dovezi ştiinţifice, el explică că asemenea dovezi sunt plauzibile numai dacă luăm în calcul felul în care bacteriile se pot înmulţi. Brusc, totul are sens şi putem explica de unde provine atâta abundenţă de viaţă în spaţiu. Dacă plasăm o singură celulă de bacterie într-un mediu propice, termenul mediu de multiplicare al ei este de aproximativ două ore. Din una se fac două, din două se fac patru, din patru se fac opt şi aşa mai departe. Asta înseamnă că până la sfârşitul primei zile vom avea o colonie prea mică pentru a fi văzută cu ochiul liber, dar la sfârşitul celei de-a doua zile o colonie de 1.000 va avea 1000.000 de unităţi, care devine vizibilă cu ochiul liber şi măsoară a zecea parte din dimensiunea unei gămălii de ac. În cea de-a patra zi vom avea o mie de miliarde, care vor cântări aproximativ un gram. În cinci zile, colonia va cântări un kilogram, iar în şase zile vom avea o tonă de bacterii. În fiecare zi, greutatea va creşte cu 3 zerouri, ceea ce ne va duce la o grămadă de bacterii având înălţimea Everestului în doar 11 zile. Durează doar 13 zile pentru a produce o cantitate

de bacterii egală cu greutatea Pământului, 19 zile pentru a egala greutatea galaxiei noastre şi 22 pentru a o egala pe cea a Universului vizibil estimat. Aşadar, atunci când oamenii întreabă cum de poate exista o aşa abundenţă de viaţă organică în univers, le putem explica foarte simplu, folosindu-ne de aceste date.

Se pare că bolile infecţioase anaerobe, ciuma şi epidemiile se abat asupra oamenilor ca o pătură din cer. Şi totuşi, timp de milenii oamenii de ştiinţă şi doctorii au crezut că aceste boli se luau de la o persoană la alta. Nu e nevoie să fii om de ştiinţă pentru a concluziona că este imposibil ca aceste infecţii să se împrăştie în toată lumea, de la o persoană la alta în câteva ore sau câteva zile şi totuşi asta se întâmplă în fiecare an, odată cu venirea sezonului gripei. Aceste boli pot fi legate de apariţia periodică a unui număr de comete care au lăsat în urma lor milioane de tone de resturi de viaţă, în zborul lor pe lângă Pământ, pe orbite neregulate. Acest lucru se aplică şi pentru epidemiile oribile din trecut. Totul pare să se înlănţuiască logic. O cometă zboară în proximitatea planetei noastre, umplând spaţiul cu patogeni nemuritori din afara Pământului; câteva săptămâni mai târziu planeta trece printr-un lanţ de resturi organice şi colectează bacterii ucigaşe. Cât ai clipi, lumea este acoperită de specii microscopice străine, care produc boli şi ravagii, pentru că trupurile noastre trebuie să producă o nouă formă de rezistenţă pe care nu o posedă.

Unii arheologi cred că faraonii şi-au folosit cunoştinţele despre viruşi şi bacterii pentru a ascunde aşa-zise blesteme în mormintele lor. Prin închiderea unui lanţ de bacterii sau viruşi străvechi în mormintele lor, evoluţia acestor organisme a fost oprită câtă vreme au fost închise în mormânt, pentru a fi reactivate atunci când corsarii mormintelor le-au redeschis câteva mii de ani mai târziu. Morţile inexplicabile ale unor arheologi foarte cunoscuţi la scurtă vreme după ce au intrat în morminte i-au nedumerit timp de decenii pe oamenii de ştiinţă. Dacă încercăm să explicăm această dilemă prin intermediul viruşilor şi al

bacteriilor, ne putem muta rapid de la magia neagră la matematică. Bacteria a fost închisă pentru o perioadă foarte îndelungată de timp şi probabil că nu mai există pe Pământ în forma ei iniţială. Acesta înseamnă că trupurile noastre nu mai sunt obişnuite cu această bacterie şi nu pot dezvolta suficient de repede anticorpi împotriva ei. Rezultatul este rapid şi tragic. Alte exemple de astfel de contaminări preistorice sunt bacteriile care, aparent, au supravieţuit timp de 4 800 de ani în zidăria piramidelor din Perú, timp de 11.000 în intestinele bine conservate ale unui mastodont şi chiar şi 300 de milioane de ani în cărbune.

Unele bacterii au strategii de supravieţuire şi mai eficace: formează spori. Sporii sunt celule bacteriale, acoperite de un înveliş protector, aflate în stare latentă. În acest fel ele pot supravieţui nelimitat. Multe dintre molimele din Vechiul Testament pot fi explicate foarte simplu prin această bacterie fenomenală. Un exemplu scurt: în jurul anului 1.200 î.Hr., dumnezeu i-a pedepsit pe filistini pentru că i-au atacat pe evrei cu „mâncărimi în părţile intime”. Mâncărimile sunt de fapt plăgi, care apar ca urmare a ciumei bubonice. Această boală este bine cunoscută şi documentată încă din secolul al XIV-lea, iar unii oameni de ştiinţă încă susţin teoria că a fost cauzată de puricii care au transportat bacteria la oameni de la şoarecii infectaţi cu bacteria *Pasteurella pestis*. Aceasta poate fi explicaţia pentru un număr mic de infectări, dar vom demonstra în capitolul 11 cât de nepractică este răspândirea unei asemenea infecţii, atunci când este atribuită doar puricilor şi şoarecilor.

Aşadar, ce am învăţat în acest capitol? Coliziunile cosmice au loc de miliarde de ani; asteroizii, în special cometele, sunt cărăuşii şi distribuitorii vieţii în univers; viaţa există din abundenţă peste tot în spaţiu; viaţa ajunge pe Pământ venind din spaţiu în orice secundă, în fiecare zi, aşa cum o face de milioane de ani. De asemenea, am descoperit că bacteriile şi viruşii pot suferi mutaţii foarte rapid, determinând probabil plantele şi animalele să se

transforme şi ele prin interacţiunea ADN-ului lor cu aceste bacterii şi că electricitatea şi alţi factori de mediu fac bacteriile şi viruşii să se transforme pe cont propriu. Toate aceste informaţii conduc la concluzia că panspermia nu mai este un domeniu neclar al ştiinţei, ci teoria dominantă cu privire la felul în care viaţa a ajuns pe Pământ şi că marile coliziuni cosmice între planete ar putea avea ca rezultat transferul şi amestecarea multora dintre organismele de pe aceste planete, ceea ce ar conduce la un proces de evoluţie paralel pe două planete separate.

Cortex

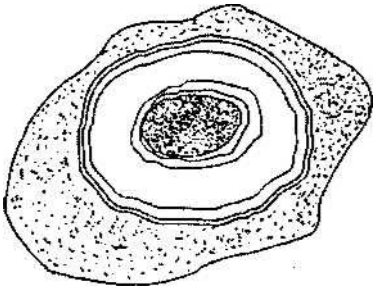

Fig. 6.2 Sporul

Membrană plasmatică

Nucleu

Peretele celular al microbului Mantaua interioară a sporului Mantaua exterioară a sporului

Exosporul

Deci, dacă putem accepta aceste descoperiri ştiinţifice din ultimii treizeci de ani, de ce să nu acceptăm posibilitatea ca specii similare cu noastră să fi evoluat pe o altă planetă? Tot ceea ce trebuie să facem acum este să dovedim că o asemenea planetă există undeva în profunzimea sistemului nostru solar şi am putea foarte bine să avem răspunsul la întrebarea de ce extratereştrii sunt de obicei descrişi ca fiind foarte asemănători cu oamenii. Ceea ce este ciudat este faptul că aceste informaţii ne-au mai fost dezvăluite de mai multe ori în trecut, dar părem hotărâţi să le ignorăm.

27 octombrie 1996

Planeta X

Aveam 22 de ani, eram în primul an de după absolvirea facultăţii, încercând cu disperare să devin o vedetă a muzicii pop. Dar în adâncul sufletului meu era o inimă de imitator de om de ştiinţă, atras de ştirile care-i făceau pe prietenii mei să caşte de plictiseală. La televizor a apărut şi a dispărut la fel de repede un nou spot despre Planeta X. Am rămas uluit atunci când am auzit că oamenii de ştiinţă se gândeau că au descoperit o nouă planetă mare în sistemul nostru solar, poziţionată după Pluto. Raportul era foarte convingător şi cita numele mai multor cosmologi de încredere. Dar atunci a fost prima şi ultima dată când am auzit despre acel raport. M-am aşteptat să citesc despre el în ziarul de a doua zi sau într-o revistă săptămânală, dar am fost foarte dezamăgit. Niciun ziar nu avea articole cu o asemenea ştire şi nimeni altcineva nu şi-a amintit nimic despre acest subiect. Din păcate, această întâmplare a avut loc cu treisprezece ani înaintea apariţiei Internetului iar găsirea de informaţii despre acest subiect nu era uşoară, mai ales în Africa de Sud, acolo unde mass-media era controlată de guvernul de apartheid[33]. Obiecte ciudate pe cer? Asta aducea prea mult cu o ameninţare comunistă. Deci, pentru un moment scurt, curiozitatea şi imaginaţia mi-au fost stârnite, pentru a se linişti apoi sub presiunea concertelor din fiecare noapte şi diferitelor stele din ochii mei. În anii care au urmat, am fost atras cu statornicie de cosmos şi de diversele tipuri de literatură. Nu mi-am dat seama niciodată cât de serios era privită problema planetei X şi cât de hotărât era urmărită de un număr mare de astrofizicieni şi alţi cosmologi. Ştirea care mă impresionase atât de mult era bazată pe un articol similar apărut în *New York Times*, pe 19 iunie 1982, care susţinea că ceva mare, dincolo de sistemul mostru solar, scutura planetele Uranus şi Neptun, provocând fluctuaţii de gravitaţie, ceea ce ducea la o mişcare neregulată pe

33 Sistem social, politic şi economic rasist de separare, impus de populaţia minoritară albă, în Africa de Sud, de-a lungul secolului al XX-lea (n.t.)

orbite. Forţa lăsa impresia unui obiect mare, îndepărtat şi nevăzut, care putea să contribuie la credibilizarea speculaţiei privind existenţa unei planete în spaţiul îndepărtat. În ultimii 200 de ani, descoperirea planetelor a avut mai mult de-a face cu matematica decât cu realizarea unor telescoape mai mari şi mai puternice. În acelaşi fel în care acum 150 sau 200 de ani, astronomii au prevăzut existenţa planetelor Uranus sau Neptun, acum prezic existenţa unei planete mari în spatele planetei Pluto. Datorită neregularităţilor matematice din orbitele gravitaţionale ale celorlalte planete, oamenii de ştiinţă erau atât de siguri că această planetă există încât au numit-o Planeta X.

Sistemul nostru solar reprezintă o parte relativ liniştită a Căii Lactee, galaxia noastră, dar s-a născut într-un trecut violent, care este evidenţiat de numărul mare de cratere de impact prezente pe toate planetele din jurul nostru. Să luăm un binoclu şi să privim Luna: n-o să ne vină să credem cât de mare este numărul craterelor pe care le vom vedea. Cel mai apropiat corp ceresc de Pământ a fost bombardat timp de miliarde de ani de asteroizi şi alte resturi spaţiale zburătoare. Acelaşi situaţie este valabilă şi pentru Mercur, Venus şi Marte. Multe dintre lunile planetelor gazoase poartă şi ele semnele acestui trecut violent. Este un miracol faptul că planeta noastră a scăpat de o coliziune cosmică majoră suficient timp încât viaţa să se dezvolte şi să înflorească. Totuşi, se spune că acum 65 de milioane de ani, ultimul asteroid uriaş s-a izbit de Pământ, ducând la dispariţia dinozaurilor. Acest asteroid este cunoscut sub numele de K-T. Dar să aruncăm o privire mai profundă în univers pentru a obţine o viziune mai realistă a întregului tablou.

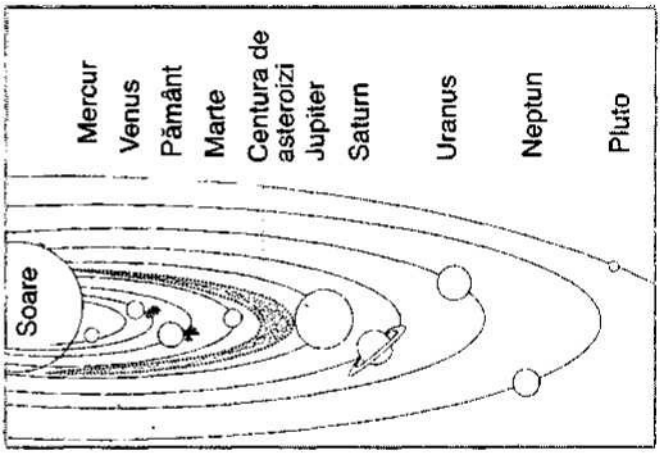

Fig 7.1 Este posibil ca centura de asteroizi să fi fost o planetă cunoscută sub numele de Tiamat?

Teoria Big-Bang-ului[34] pare să fie în continuare cea mai populară teorie privind crearea universului. Această teorie susţine că acum 13, 8 miliarde de ani Universul a luat naştere dintr-un punct singular, care a explodat dând naştere stelelor şi galaxiilor în timp ce se extindea cu viteza luminii. Am participat recent la o conferinţă susţinută de un astronom de origine sud-africană, dr. Tony Readhead, care conduce proiectul Institutului de Tehnologie Cosmică pentru Imagini de Fundal din California. El a pus la dispoziţie imagini fascinante din spaţiul cosmic, generate de o nouă generaţie de radiotelescoape. După ce a purtat întregul auditoriu printr-o călătorie în timp departe de Pământ spre adâncimile Universului, m-am simţit ca şi cum aş fi călătorit cu adevărat prin timp. Imaginile galaxiiilor şi ale încrengăturilor de galaxii şi cuasari m-au zăpăcit. Dar, atunci când a prezentat o imagine de dincolo de cei 13, 8 miliarde de ani, am fost scuturat de un şoc. Era de un negru catran. Nu exista nimic dincolo de acest punct. Nimic pe care să-l putem vedea sau imagina. Tocmai ce călătorisem dincolo de marginea universului cunoscut. Ceea ce este uimitor este că, în ciuda tuturor cunoştinţelor

34 Big Bangui este modelul cosmologic ce. ne vorbeşte despre condiţiile iniţiale şi dezvoltarea ulterioară a Universului, (n.t.)

acumulate în lume, nimeni nu s-a hazardat să presupună ce s-ar afla dincolo de acest punct. Oricum, dacă se continuă mişcarea dincolo de acest punct pentru o perioadă foarte îndelungată de timp, este posibil să ajungem la un alt univers. Dar asta mă aduce foarte aproape de a deveni ţinta unui atac filosofic, aşa că mai bine ne întoarcem în partea mai familiară a universului cunoscut.

Universul a continuat să se extindă, dând naştere unor stele noi cu o viteză de neimaginat. Se pare că sistemele planetare aşa cum este al nostru, cu toate planetele, lunilesatelit şi celelalte corpuri, să fie format din gazul amestecat cu praf ce au însoţit naşterea propriei stele, în cazul nostru soarele. Primele stele care s-au format din hidrogenul şi heliul primul big bang nu ar fi putut avea planete, pentru că încă nu existau elemente grele. Aceste elemente care sunt necesare pentru crearea planetelor au apărut abia după ce a doua generaţie de stele a început să explodeze şi să împrăştie asemenea elemente prin univers. Aceste elemente necesare construcţiei planetelor au fost realizate în interiorul stelelor prin nucleosinteză. Odată ce o stea se naşte, resturile care rămân în urma acestui eveniment se împrăştie prin Univers, pregătite să fie absorbire de planetele noi, care încep să se formeze în jurul stelei.

Aşa cum am menţionat mai sus, nu mai devreme de 1994 exista un mare grad de scepticism cu privire la existenţa altor planete în univers, în afara sistemului nostru solar. Dar de atunci au fost descoperite multe planete noi. Acum se crede, în principal datorită descoperirilor constante de planete noi, că sistemele planetare nu se formează izolat, ci după un anumit standard. Norii interstelari sunt atât de mari încât, atunci când unul dintre ei se prăbuşeşte, se sparge în bucăţi suficiente pentru a forma sute, dacă nu milioane de stele cum este soarele nostru. Aceşti nori interstelari sunt ca nişte creşe astronomice care dau naştere constant la stele noi. Aceste stele formează ulterior o asociaţie haotică,

denumită *fascicul deschis* de stele, care este dispersat în funcţie de orbitele pe care stele le urmează individual prin galaxie. Puternicele câmpuri magnetice, generate de stelele tinere menţin o atracţie puternică asupra materiei care le înconjoară. Această forţă va capta toată materia aflată la distanţă de miezul stelei. Dar, odată ce miezul acestui nou sistem solar se prăbuşeşte pentru a forma o stea, o parte din materialul din care este formată rămâne în urmă, la distanţă de miezul stelei. Este ţinută departe de centrul norului printr-o rotire centrifugată, transformându-se într-un disc de praf de stele în jurul noii stele. Astfel de discuri au fost văzute în jurul stelelor noi, ele confirmând ipotezele noastre privind formarea sistemelor planetare.

Un efect de disc similar cu cel din jurul stelelor tinere poate fi văzut în jurul planetelor mari, cum este Saturn, cu menţiunea că aceste discuri sunt mult, mult mai mici.

Fig 7.2 Dezvoltarea norului primordial, din care se vor naşte stele

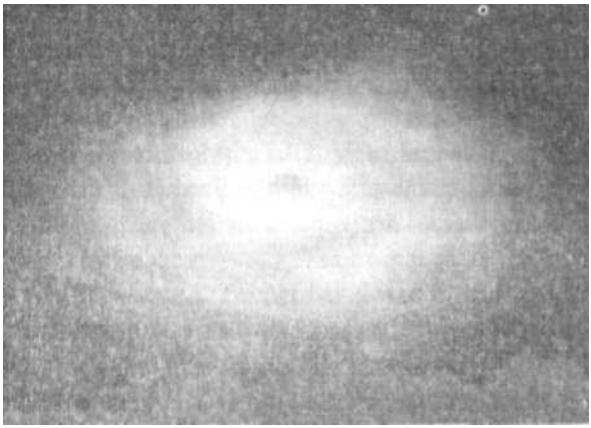

Fig 7.3 Discul primordial de praf de stele

Căldura emanată de stea împrăştie materiile uşoare, cum ar fi hidrogenul şi heliul, care sunt cele mai apropiate de stea. Materialul care rămâne în urmă este format din miliarde de granule minuscule de praf care se unesc şi rămân lipite împreună, formând blocuri din ceea ce urmează să devină începuturile unei noi planete. Aceste blocuri se transformă în pietre mici, apoi în pietre mari şi chiar în pietre de mărimea unui asteroid. În vreme ce aceste pietre se rotesc în roi în jurul Soarelui, se lovesc unele de altele, fiind presate din ce în ce mai puternic de gravitaţie.

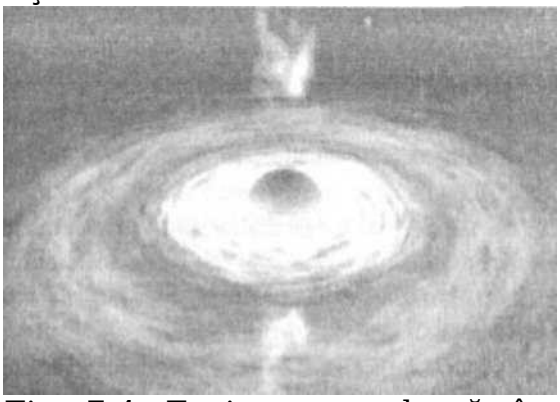

Fig 7.4 Fuziunea nucleară împrăştie materialele uşoare, creând spaţiu pentru dezvoltarea planetelor

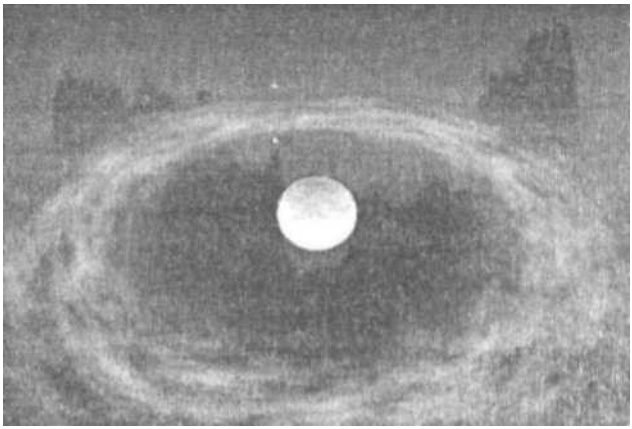

Fig 7.5 Discul primordial se învârte în jurul stelei, ducând ia formarea unei planete

Blocurile cele mai mari au cea mai mare gravitaţie şi vor atrage din ce în ce mai mult material până când vor deveni planete mari şi Luni.

Avem acum sistemul nostru solar, cu cea mai apropiată stea, Soarele nostru, care ne dă lumină, căldură şi viaţă. Mercur, Venus, Terra şi Marte sunt cele patru planete interioare ale sistemului nostru. Dar de unde vin toţi asteroizii şi toate cometele? Între Marte şi Jupiter se află un inel cosmic de resturi, cunoscut ca centura de asteroizi. Se crede că întregul conţinut combinat al centurii de asteroizi ar putea constitui o planetă de patru ori mai mare decât Pământul. Aceasta este o informaţie fascinantă din lumea ştiinţei moderne, pentru că vechii sumerieni aveau aceleaşi cunoştinţe despre dimensiunile acestei posibile planete, înainte de a deveni centură de asteroizi. În binecunoscuta *Enuma Elish* sau *Povestea creaţiei*, tăbliţele de argilă descriu în detaliu cum marea planetă pe care o numeau *Tiamat* a fost spulberată în urma unei mari coliziuni cosmice. În continuare, ele descriu planeta că ar fi fost un „uriaş de apă" cu „vene de aur", a cărei „burtă" a fost izbită de Lunile lui Nibiru. Mai departe se povesteşte cum Pământul a moştenit apele şi zăcămintele de aur ale acestei planete. Toate au venit de pe planeta Tiamat. Detaliile din *Povestea creaţiei* sunt atât de intense încât depăşesc orice putere de imaginaţie, Cum

ştiau autorii acestor tăbliţe atât de multe informaţii acum mai mult de 5.000 de ani? Ar putea asteroizii să fie rămăşiţele unei planete mari care a fost distrusă cu mult timp în urmă de o coliziune cosmică? Astăzi ştim că asteroizii sunt formaţi din aceleaşi elemente cu cele patru planete interioare. Asta ar putea sugera că ar putea să existe minereu de aur în multe fragmente care se învârt în jurul Soarelui. Coincidenţa incredibilă este aceea că tăbliţele de argilă ne spun acelaşi lucru. Ele arată cu claritate că bogatele minereuri de aur de pe Pământ sunt similare cu acelea din bucăţile din centura de asteroizi. Tăbliţele care descriu *Povestea creaţiei* nu sunt doar nişte poveşti. Ele ne pun la dispoziţie o înşiruire detaliată de evenimente care au dus la naşterea planetei noastre. Ni se spune, fără folosirea unor termeni neclari, că Pământul este cea mai mare rămăşiţă a planetei Tiamat, planetă care a fost pulverizată şi a devenit centura de asteroizi care există şi în prezent.

Dincolo de această centură de asteroizi se găsesc patru planete, cunoscute ca *giganţiigazoşi*, care au un mic nucleu pietros, în vreme ce restul planetei este format din diverse gaze, care le dau culori distincte. Toate aceste cunoştinţe şi cercetări au fost răsplătite în aprilie 1999, atunci când primul sistem multiplu de sisteme extrasolare a fost descoperit la o distanţă de 44 de ani-lumină de Pământ. *Upsilon Andromedae* este o stea-soare, care are trei planete gigant, orbitele a doua dintre ele fiind mai apropiate de Soarele lor decât este Pământul de Soarele său. Din acel moment, vechea convingere potrivit căreia planetele nu erau etalonul în univers s-a schimbat pentru totdeauna. Până la momentul în care această carte a plecat spre tipar, astronomii au descoperit aproximativ 130 de plante extrasolare. Se estimează că sistemul nostru solar are în jur de 4, 5 miliarde de ani. Bombardamentul planetelor cu resturi din spaţiu a început cam acum 4, 5 miliarde de ani şi s-a încheiat acum 4 miliarde de ani. Deşi ne-am bucurat de o perioadă destul de lungă de stabilitate în sistemul nostru solar, încă mai sunt mulţi monştri

cosmici care zboară prin cosmos şi care ne pun în pericol viaţa.

De mii de ani, cometele au fost observate şi s-a scris despre ele. Au fost considerate ca mesageri ai lui Dumnezeu sau semne ale răului. Dar de unde vin ele? Se cunosc două surse de comete. Despre cureaua Kuiper, care se găseşte în spatele planetei Neptun, se presupune că ar conţine un miliard de comete, care sunt corpuri de piatră şi gheaţă rămase în

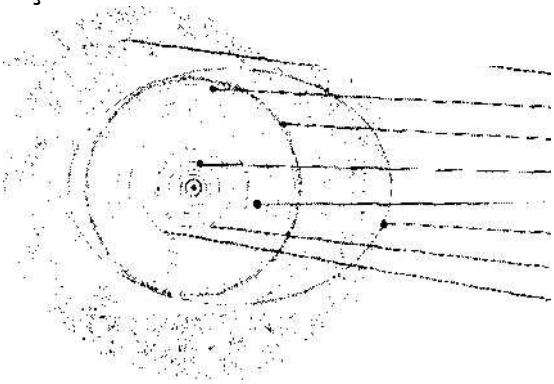

Norul Oort Neptun
Centura Kuiper Marte Jupiter Pluto
Centura de asteroizi Asteroizii troian

Fig 7.6 Există două surse cunoscute de comete: Centura Kuiper şi Norul Oort.

urma formării sistemului nostru solar. Cealaltă sursă de comete este cunoscută ca Norul Oort, care încercuieşte practic sistemul nostru solar şi se consideră că este formată dintr-un milion de milioane de comete, mai multe decât toate stelele din galaxia Căii Lactee. În anul 2004 se estima că ar conţine un miliard de stele. Acesta este un alt indiciu rapid despre felul în care evoluează cunoştinţele noastre şi cum se modifică percepţia noastră. Una dintre teoriile legate de felul în care s-a format Norul Oort este aceea că a luat naştere în timpul creaţiei sistemului nostru solar din materialul din care s-au format planetele-gigant, dar şi multe bile de gheaţă şi praf care au fost influenţate de gravitaţia giganţilor gazoşi, în acelaşi fel în care corpurile din centura de asteroizi au intrat sub influenţa

lui Jupiter. Este posibil ca unele dintre aceste corpuri îngheţate să fie atrase pe orbite şi aduse aproape de soare, având ca rezultat evaporarea lor. Acelea care nu s-au evaporat au fost îndepărtate din zona planetelor gigant şi au ajuns pe orbita acestora, la o distanţă de 100.000 de ori mai mare decât distanţa de la Pământ la Soare.

Aceasta înseamnă o distanţă de probabil 15 milioane de milioane de kilometri, ceea ce înseamnă atât de departe de Soare încât aceşti bulgări de zăpadă murdară au fost parţial influenţaţi de gravitaţia altor stele. De-a lungul miliardelor de ani, orbitele lor au devenit mai line, iar ele au devenit o cochilie sferică de comete în jurul sistemului solar, cunoscută acum sub numele de Norul Oort. Deşi aceasta este doar o teorie, Norul Oort rămâne o realitate, constând în toate acele miliarde de comete, mari şi mici.

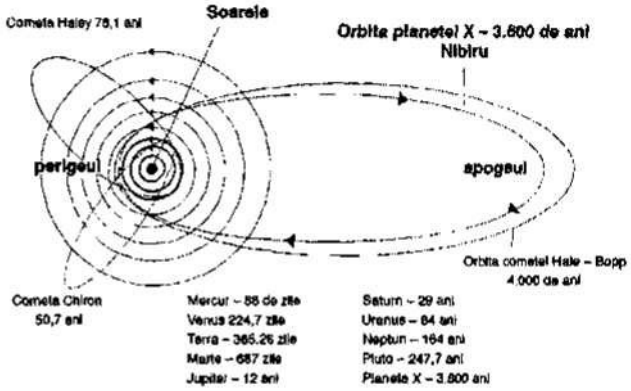

Fig 7.7 Orbitele planetelor

Cometele pe care le vedem din când în când se află toate pe o orbită eliptică alungită, în jurul Soarelui. Ele s-au desprins din norul-părinte şi au fost atrase către soare. Ele se tot apropie de Soare pe măsură ce se rotesc în jurul său şi apoi sunt aruncate departe în spaţiu, într-un mod asemănător cu modul de funcţionare al unei pendule. Orbitele lor se pot găsi la mai multe mii de ani. Ceea ce este foarte interesant este similaritatea orbitelor acestor comete cu orbita teoretică a planetei X. Dacă alegem să dăm crezare scrierilor sumeriene, orbita planetei X, pe

care o numeau „Nibiru”, este foarte asemănătoare cu cea a cometelor care gravitează în jurul Soarelui. „O mare orbită eliptică”, aşa o numeau tăbliţele de argilă acum mii de ani. De vreme ce noi, oamenii moderni, am descoperit ultimele trei planete din sistemul nostru solar abia în ultimii 220 de ani, este dificil pentru noi să înţelegem cum cineva acum 6.000 de ani putea să ştie atât de multe despre sistemul nostru solar şi despre planetele care îl formau. Aceasta este o realitate neplăcută, care indică limpede marea noastră neştiinţă în legătură cu cosmosul, în secolul al XXI-lea.

Cu foarte puţin timp în urmă ni s-a pus la dispoziţie ceea ce anumiţi astronomi nonconformişti încearcă să demonstreze de câteva sute de ani, iar specialiştii în cosmologie folosesc pentru a-şi mai repara din orgoliul rănit – existenţa planetei X. Acesta nu este un drăguţ nume SF inventat de nişte studenţi glumeţi, ci numărul roman X, care este echivalentul numărului arab 10. Planeta X este cea de-a zecea planetă din sistemul nostru solar cunoscut. Mai trebuie să aduc în discuţie un alt aspect interesant, şi anume simbolismul aparţinând perioadei sumeriene şi o anume „planetă a trecerii” care a fost adesea reprezentată cu o cruce pe tăbliţele de argilă şi pe cilindrii sumerieni. Vom examina aceste artefacte străvechi mai târziu.

Şi astfel continuă obsesia legată de planeta X. Să privim cu atenţie povestea astronomului francez Alessandro Morbidelli care, în 2003, a îndrăznit să sugereze că ar putea exista o planetă mai mare în spatele planetei Pluto, care se mişcă pe o orbită eliptică alungită în jurul soarelui, cu durata de 3 600 de ani. Asemănările dintre faptele prezentate în articolul său şi textele sumeriene sunt uimitoare. Ceea ce este interesant este faptul că astromonul francez pare să nu fi auzit vreodată poveştile sumeriene despre o planetă numită Nibiru.

În februarie 2003, o prestigioasă publicaţie lunară franceză, *Science & Vie*, a publicat o actualizare a inventarului de planete din sistemul nostru solar, în lumina noilor descoperiri din centura Kuiper. Articolul făcea

anunţul senzaţional că în sistemul nostru solar mai există încă o planetă necunoscută. Autorul a numit-o „o planetă-fantomă a cărei orbită este probabil prea alungită pentru a putea fi văzută”. Articolul scris de Valerie Greffos, s-a bazat pe declaraţiile lui Alessandro Morbidelli, un astronom de la Observatorul de pe Coasta de Azur. El sugera că pe vremea când sistemul nostru solar era haotic, a avut loc o coliziune cosmică în care a fost implicată o planetă care era situată pe locul unde astăzi se găseşte centura de asteroizi. Toate acestea s-au întâmplat acum 3, 9 miliarde de ani şi, ca urmare a acestor evenimente, planeta-fantomă este prinsă pe o orbită eliptică neobişnuit de lungă care se întinde pe câteva mii de ani. El a declarat mai departe: „Mă aştept ca într-o zi să descoperim o planetă nouă, de dimensiunile planetei Marte”. Morbidelli a pus la dispoziţia revistei o schiţă probabilă a orbitei eliptice, care includea şi o poziţie speculativă a locului în care se găsea planeta la momentul respectiv. Este o coincidenţă faptul că schiţa este aproape identică cu cea propusă de Zecharia Sitchin în cartea sa, *A douăsprezecea planetă*, apărută în 1976? De vreme ce astronomul francez nu este primul care vorbeşte cu atâta siguranţă despre Planeta X, eu cred că asemenea speculaţii sunt mult prea apropiate pentru a fi privite ca nişte simple coincidenţe. Această obsesie trebuie să însemne mai mult decât simplele speculaţii ale unei mâini de savanţi trăsniţi, aflaţi în căutarea unei planete invizibile, Nu atât de invizibilă pe cât pare, atâta vreme cât mulţi oameni de ştiinţă au prezentat calcule matematice care indică existenţa unui lucru în spaţiul îndepărtat care le confirmă calculele.

Sitchin a devenit o autoritate în domeniul studiului vechilor tăbliţe de argilă sumeriene. Se spune că deţine cea mai mare colecţie privată, care numără peste 800 de tăbliţe vechi, acoperite de scriere cuneiformă. Sitchin a studiat cu atenţie timp de mulţi ani aceste tăbliţe, dar şi altele şi a descifrat şi interpretat multe mesaje complicate şi a prezentat teorii deschizătoare de drumuri, care acum sunt luate în considerare de un număr tot mai mare de

oameni de ştiinţă vizionari. Una dintre multele poveşti care apare înscrisă pe unele dintre tăbliţe este o poveste complicată despre Nibiru, planeta-mamă a populaţiei Anunnaki, zeii civilizaţiei sumeriene. Aceste cunoştinţe ale sumerienilor sunt aparent aceleaşi cu cele pe care aparent le-a redescoperit astronomul francez, la aproape 28 de ani după ce Sitchin a publicat pentru prima oară *A douăsprezecea planetă*, carte care conţine traducerea acestor tăbliţe antice.

Asemănările dintre munca lui Sitchin şi cea a lui Morbidelli sunt cutremurătoare:

— La începuturi, sistemul solar era haotic.

— Mai exista o „planetă în plus", pe locul unde se găseşte în prezent centura de asteroizi.

— În textele sumeriene această planetă poartă numele de Tiamat.

— O ciocnire cosmică „a deranjat şi a rearanjat" sistemul solar descris în *Enuma Elish*, sau *Povestea creaţiei*.

— Pe baza descoperirilor făcute pe Lună, această coliziune ar fi avut loc acum 3, 9 miliarde de ani.

— După coliziune, sistemul solar a primit o nouă planetă, Nibiru, care ulterior a fost redenumită Marduk de către babilonieni, după numele zeului lor.

— Orbita ei este eliptică şi nu circulară.

— La perigeu, cei mai apropiat punct de Soare, ea trece printre Jupiter şi Marte.

— Orbita ei durează mai multe mii de ani. Sitchin a aplicat ca unitate de măsură a timpului Shar-ul sumerian, care echivalează cu 3 600 de ani pentru o rotaţie completă pe orbită. Această durată este similară cu durata mai multor comete cunoscute.

Este cu adevărat remarcabil că avem un autor, om instruit şi om de ştiinţă în toată puterea cuvântului, care a început să prezinte întregii lumi la începutul anilor ’70 realităţile ascunse ale trecutului nostru şi un astronom care practic l-a citat în detaliu pe Sitchin, expunându-şi propriile descoperiri la 28 de ani distanţă.

Ceea ce este interesant este orbita eliptică a primelor comete din timpul formării sistemului nostru solar. Până în prezent, cometele i-au nedumerit pe astronomi, dând naştere multor speculaţii. În vreme ce toate planetele, cu excepţia lui Pluto, gravitează în jurul Soarelui pe acelaşi plan şi în aceeaşi direcţie, toate dintre ele mişcându-se pe o orbită mai mult sau mai puţin circulară, cometele par să-şi urmeze propriile căi, fără să se supună regulilor obişnuite. Cometele se mişcă pe orbite eliptice în planuri diferite, în direcţie opusă faţă de planete. Sunt împinse departe în spaţiu, uneori la o distanţă de sute şi chiar mii de ani, pe orbitele lor.

Tăbliţele *Enuma Elish* pun la dispoziţie o explicaţie plauzibilă asupra originii cometelor şi a comportamentului lor ciudat. Puţin mai târziu vom arunca o privire mai atentă asupra acestor tăbliţe de ceramică misterioase. Teoria curentă despre comete este susţinută de dovada astrofizică potrivit căreia cometele care s-au stabilit în Norul Oort au pornit pe nişte orbite eliptice foarte largi care le-au dus atât de departe în spaţiu încât au fost afectate de gravitaţia altor stele. Acest lucru a cauzat o fluctuaţie a orbitei cometelor. Unele dintre cometele din acest nor rămân totuşi la distanţe mari, dincolo de marginea sistemului solar, posibil la jumătatea distanţei faţă de cea mai apropiată stea. Putem să cântărim această teorie şi să tragem propriile concluzii. Dacă acest lucru se poate întâmpla cu o cometă, de ce nu s-ar putea întâmpla şi cu o planetă? Presupusa planetă-fantomă trebuie să fi intrat în sistemul solar în acelaşi fel în care au intrat cometele. De la marginea sistemului solar, virând printre Marte şi Jupiter şi ieşind pe drumul celorlalte planete departe în spaţiu. O asemenea planetă, cântărind de milioane de ori mai mult decât o cometă ar avea nevoie de mult mai mult timp pentru a se stabiliza pe o orbită în u nu l Soarelui. Aşadar, este posibil ca ea să continue pe orbita eliptică timp îndelungat, înainte de a-şi găsi o orbită stabilă în jurul Soarelui. Dacă orbita unei asemenea planete are 3 600 de ani, pare să se potrivească ipotezei că

ar fi fost subiect de dezbatere şi factor de influenţă pe Pământ în u nu l anului 5.000 î.Hr. şi la intervale succesive de 3 600 de ani.

Trebuie să revenim pentru puţin timp la centura de asteroizi localizată între planetele Marte şi Jupiter. Deşi am menţionat în treacăt că reprezintă probabil rămăşiţele unei planete, această afirmaţie trebuie privită cu înţelegerea faptului că informaţiile despre această parte a sistemului nostru solar sunt foarte speculative. Centura de asteroizii sporeşte cu siguranţă misterul asupra sistemului nostru solar, iar astronomii sunt nesiguri asupra factorilor care ar fi cauzat acest fenomen. Unii învăţaţi, cum este Zecharia Sitchin, au analizat vechea poveste sumeriană a creaţiei, care pare să descrie lupta dintre bine şi rău în diferite forme. El le prezintă ca un eveniment istoric care descrie crearea planetei noastre şi a Lunii. Oamenii de ştiinţă sunt de părere că Luna este prea mare în raport cu Pământul pentru a fi fost creată ca un satelit în timpul naşterii sistemului solar. De fapt, Luna este al cincilea satelit ca mărime din sistemul nostru solar, comparându-se cu sateliţii unor planete ca Jupiter, Saturn şi Neptun. Luna noastră este pur şi simplu prea mare pentru ca să se fi născut în aceleaşi condiţii ca celelalte luni. Legile fizicii nu ar permite unui satelit atât de mare să se formeze în jurul unei planete mici, cum este Pământul.

O teorie mai populară despre originile lunii este teoria marii împroşcări. Aceasta a fost prezentată pentru prima dată în 1975, la Institutul de Ştiinţă Planetară din Arizona de artistul-astronom Bill Hartmann şi de colegul său Donald Davis. În numărul din luna mai 2002, revista *Astronomy Now* a prezentat un articol în care marea împroşcare este descrisă astfel:

Pământul abia apucase să se omogenizeze pe orbita solară atunci când a suferit o explozie devastatoare. O planetă, având jumătate din dimensiunile Pământului s-a izbit foarte puternic de el. Coliziunea a vaporizat părţile exterioare ale celor două planete în adâncime, iar miezul planetei s-a scufundat în centrul Pământului, acolo unde

cele două miezuri au format un singur miez. Resturile, aproximativ 80% din crusta şi mantaua Pământului, au fost răspândite în spaţiu. Treptat, particulele din inelul de resturi de pe orbită s-au unit dând naştere unui singur satelit mare. Doar această teorie se potriveşte datelor cunoscute. Dar până recent şi această teorie prezenta probleme serioase, pentru că, potrivit ei, sistemul format de Pământ şi Lună se învârtea prea repede. Acum această problemă a fost rezolvată şi majoritatea cercetătorilor sunt de acord că Marea împroşcare, aşa aranjată cum pare, reprezintă adevărul.

Aş spune că, în multe aspecte, această teorie se potriveşte cu povestea din *Enuma Elish*, descrisă de către sumerieni. Ceea ce a mai fost creat în urma acestei coliziuni este centura de asteroizi. Să ne concentrăm din nou pe această parte a sistemului solar. Este uimitor că numai o porţiune minusculă din greutatea totală a centurii de asteroizi a fost aruncată de-a lungul timpului. Acest lucru se datorează în principal efectului gravitaţional al planetei Jupiter, dar este posibil ca, la un moment dat, un asteroid gigant să fi fost împins către Soare, să se fi ciocnit de Pământ, să-şi fi pierdut prin topire mult din conţinutul său de metal şi piatră şi să fi fost respins ca un satelit gigant, prins în orbita gravitaţională a Pământului, răcit şi apoi să fi devenit luna noastră. Aceasta este o altă teorie despre originea lunii.

Sumerienii aveau o altă teorie despre crearea Lunii. O planetă numită Tiamat, care exista pe locul unde acum se află centura de asteroizi, a fost implicată într-o coliziune cosmică cu o planetă invadatoare, pe nume Nibiru. A fost prinsă de efectul gravitaţional al Soarelui nostru pe o lungă orbită eliptică. A devenit cea de-a doisprezecea planetă a sistemului nostru solar, pentru că sumerienii considerau Luna şi Nibiru ca făcând parte dintre planete. Se explică de ce o asemenea planetă a fost înfăţişată ca o cruce şi rămasă astfel în istorie: intersectarea traseelor cu alte planete. Există numeroase referinţe clare despre această planetă în numeroase tăbliţe de ceramică şi sigilii

cilindrice, provenite din civilizaţia sumeriană, dar şi de la alte civilizaţii, mai vechi. Această planetă este întotdeauna reprezentată printr-o cruce. Atât Nibiru, cât şi Tiamat aveau propriile luni, care au fost implicate într-o coliziune cosmică spectaculoasă. Rezultatul acestei coliziuni a fost distrugerea planetei Tiamat, care a devenit centura de asteroizi, crearea Pământului din cel mai mare bloc desprins din Tiamat şi captarea unei Luni, aparţinând de Tiamat sau Nibiru, care a fost prinsă de gravitaţia noii planete formate, Pământul. De aceea Luna este atât de mare comparativ cu dimensiunile Pământului, pentru că la început a fost Luna unei planete mult mai mari. Acest eveniment întâmplător a fost cel care a dus la apariţia anotimpurilor şi fluxului şi refluxului pe Pământ, care au contribuit la apariţia formelor de viaţă unice de pe Pământ.

Revista *New Scientist* a dedicat coperta unui număr recent „Planetei care a zdrobit Pământul”. Autorul articolului a oferit teoria unei „planete jucăuşe”, implicată într-o coliziune cosmică. Ceea ce este mai fascinant este că planeta-fantomă era numită „Theia”, fără nicio altă explicaţie. Este posibil ca autorul să se fi gândit la Tiamat?

De ce cunoaştem atât de puţine lucruri despre această planetă? Pentru început, orbita sa de 3 600 de ani este prea lungă pentru intervalele de timp omeneşti atât de scurte. Abia ne putem referi la întâmplări care au avut loc pe Pământ acum 200 de ani, cum putem înţelege o planetă şi o posibilă civilizaţie care intră în vizorul nostru o dată la 3 600 de ani? Adevărul este că, de-a lungul timpului, omenirea a primit mai multe indicii privind această civilizaţie. Informaţii detaliate au fost consemnate de scribi de-a lungul miilor de ani, scriind despre experienţele lor antice pe o planetă tânără, pentru folosinţa generaţiilor viitoare, dar civilizaţia noastră nu le-au luat în seamă, considerând că nu este posibil să fie adevărate. Bunicul meu refuza să creadă că omul a păşit pe Lună, iar eu mă gândeam că era foarte naiv şi prost informat. Aşadar, să ne imaginăm că o astfel de planetă

există cu adevărat, „o planetă radiantă”, numită Nibiru, aşa cum este numită de către niruani în câteva inscripţii antice. Mai departe, dacă există viaţă pe această planetă, cine sunt locuitorii ei şi ce influenţă au avut ei asupra planetei Pământ? Aceasta este o întrebare care a fost pusă în mod regulat de milioane de ori de către oameni obişnuiţi cu minţi iscoditoare şi de oamenii de ştiinţă care au fost implicaţi în căutarea acestei planete X.

În timpul căutărilor pentru iluzoria planetă X, au fost descoperite diferite alte obiecte în sistemul nostru solar, cel mai recent chiar la marginea centurii Kuiper. Pluto şi luna sa, Charon, sunt adesea considerate ca membrii foarte mari ai centurii Kuiper şi cunoscute sub numele de Corpuri din Cureaua Kuiper (CCK). Dimensiunile medii ale altor CCK variază între 10 şi 50 de kilometri în diametru. Dacă unul dintre ele s-ar ciocni de Pământ, impactul ar avea consecinţe atât de grave încât ar putea să distrugă întreaga planetă şi toată viaţa de pe ea. Această curea este sursa principală pentru toate cometele de perioadă scurtă, care se învârt în jurul Soarelui în mai puţin de 200 de ani, aşa cum este cometa Halley. Alte comete, cum este Kohoutek, se găsesc pe orbite mult mai largi, iar astonomii presupun că orbita lor s-ar întinde de la 7.500 la 75.000 de ani. Această presupunere se aliniază genului de gândire aplicat cu privire la planeta X. În 1930, atunci când a fost descoperită planeta Pluto, a fost adesea considerată ca fiind planeta X, dar a devenit clar în scurtă vreme că nu putea fi acel corp ceresc care exercita o asemenea turbulenţă asupra planetelor Uranus şi Neptun. Să reţinem că oamenii de ştiinţă au descoperit că aceste două planete prezintă tulburări ale traiectoriei gravitaţionale pe orbită, iar Pluto era pur şi simplu prea mică pentru a putea avea un asemenea efect asupra lor. Ca acest lucru să fie posibil, corpul care producea aceste efecte trebuia să fie de multe ori mai mare decât Pluto. Dezbaterea continuă, unii căutând cu înfrigurare planeta X, alţii renunţând la ea ca la o prostie evidentă.

Foarte recent, un alt CCK a fost descoperit. Quaoar

are un diametru de 1 250 de kilometri, jumătate din diametrul planetei Pluto şi este cel mai mare CCK cunoscut până în prezent. Un studiu al sistemului solar a relevat faptul că acesta nu este un cimitir plin de corpuri moarte şi îngheţate. Studiul evidenţiază faptul că aceste CCK ar fi putut fi calde la un moment dat în trecut. Această concluzie vine în sprijinul teoriei care spune că procesele planetare, cum este vulcanismul, pot apărea pe corpuri aflate la distanţe uriaşe faţă de Soare. Vulcanismul ar putea veni în sprijinul existenţei planetelor la distanţe atât de mari faţă de Soare. Tăbliţele sumeriene descriu planeta Nibiru astfel: „o planetă radiantă”, care este simbolizată de o cruce, pentru a indica poziţia de răscruce a planetei, dar şi a radiaţiei sub formă de căldură care emană dinspre planetă. În tăbliţele de argilă ni se spune despre importanţa atmosferei dense, care protejează planeta Nibiru împotriva lungilor perioade reci, atunci când planeta se află cel mai departe de Soare, cât şi de perioadele fierbinţi atunci când ea este cel mai aproape de Soare. Deteriorarea acestei atmosfere a reprezentat motivul care i-a adus pe Anunnaki de pe Nibiru pe Pământ.

Până în prezent, oameni de ştiinţă au găsit în jur de 1.000 de CCK, dar se cunosc foarte puţine lucruri despre compoziţia lor din cauză că sunt la o distanţă prea mare şi sunt estompate. Dar, detectarea gheţii cristaline sugerează faptul că Quaoar este sau a fost de un corp diferit de Soarele nostru. Ar putea să fie proximitatea faţă de planeta radiantă Nibiru? Această ipoteză a fost susţinută de profesorul David Jewitt, de la Universitatea din Honolulu, Hawaii, şi de Jane Luu de la Institutul de Tehnologie din Lexington, Massachusetts. Cei doi cercetători au descoperit primul CCK în 1992 şi au făcut aceste ultime observaţii. Au susţinut că trebuie să fi fost un corp cu dimensiuni apreciabile care să poată avea un asemenea efect asupra acestui CCK. Ar putea fi acesta un indiciu real despre o îndepărtată planetă X?

Dacă privim descrierile detaliate ale bătăliilor cereşti dintre zei şi coliziunile planetelor pe care *Enuma Elish* le

descrie atât de viu, aproape că sună prea fantastic pentru ca să fie considerate reale. Totul pare atât de îndepărtat în spaţiu şi atât de departe în timp, încât ne luptăm să găsim relevanţa pentru existenţa noastră la acest moment în timp, dar tot ceea ce trebuie să facem este să ne ridicăm ochii spre cer pentru ca să vedem cât de vulnerabili suntem în faţa unui atac cosmic. Poate nu din partea altor planete, ci din partea unor asteroizi uriaşi şi chiar a unor comete. Adesea auzim ştiri despre asteroizi care au trecut aproape de Pământ, fără ca noi să fi băgat de seamă, până au trecut pe lângă noi, neobservaţi. Acest gen de ignoranţă ar putea duce la dispariţia rasei umane cât ai clipi şi ar putea cauza o coliziune cosmică de proporţii, nu foarte departe de evenimentele spectaculoase descrise în tăbliţele sumeriene. Există probabil mai multe mii de asteroizi uriaşi care zboară prin sistemul nostru solar, mulţi dintre ei ajungând foarte aproape de Pământ. Aceştia sunt numiţi Asteroizi Apropiaţi de Pământ (AAP). Eros este un AAP alungit, care măsoară 33 de kilometri lungime, 13 kilometri lăţime şi 33 de kilometri înălţime; suficient de mare ca să distrugă Pământul şi viaţa de pe el. Până în prezent au fost identificaţi în jur de 150 de AAP, dar mai există mulţi alţii. Cel mai mare AAP cunoscut este 1 036 Ganymede, cu un diametru de 41 de kilometri. Potrivit astronomilor, există peste 1.000 de AAP al căror diametru este mai mare de un kilometru şi care ar putea pricinui stricăciuni catrastrofale Pământului. Chiar şi AAP mai mici ar putea cauza distrugeri importante dacă ar fi să se lovească de Pământ.

Aceste informaţii ne duc înapoi la evenimentele tragice care au avut loc la Tunguska, în Siberia, pe 30 iunie 1908. Un meteorit măsurând între 90 şi 200 de metri în diametru a explodat deasupra Pământului, chiar înainte de impact. A ars complet pădurea acoperită de zăpadă pe o rază de 2 100 de kilometri pătraţi şi a distrus în jur de 80 de milioane de copaci. Dacă acolo ar fi fost un oraş, vă puteţi imagina drama care ar fi avut loc.

Acum aproximativ 65 de milioane de ani a avut loc un

impact şi mai devastator pe Pământ. Un asteroid cu diametrul de 10 kilometri s-a izbit de Pământ în zona peninsulei Yucatán, din Mexic, şi a dus nu numai la dispariţia dinozaurilor, ci şi a tuturor animalelor cu greutatea de peste 30 de kilograme şi a unei părţi importante a vegetaţiei. Impactul ar fi dus la penetrarea scoarţei terestre, împrăştiind praf şi alte resturi în atmosferă, cauzând incendii uriaşe, activitate vulcanică, tsunamiuri şi furtuni devastatoare cu vânturi puternice şi chiar ploaie acidă. Impactul ar fi dus la schimbări chimice în atmosfera Pământului, favorizând creşterea concentraţiei de acid sulfuric, acid nitric şi compuşi pe bază de fluoruri. Mai mult, valul de căldură degajat de forţa impactului ar fi incinerat toate formele de viaţă întâlnite în cale. După impact, praful şi rămăşiţele care au fost aruncate în atmosferă au blocat timp de mai multe luni lumina Soarelui şi au contribuit la scăderea temperaturii planetei. Organismele care nu s-au putut adapta la schimbările de lumină şi temperatură au murit. Pentru că energia plantelor provine de la soare, ele ar fi fost primele afectate de asemenea schimbări de climat. Multe familii de fitoplancton şi plante au murit, iar nivelul de oxigen de pe Pământ a scăzut dramatic. Din cauza lipsei de oxigen au fost afectate atât uscatul, cât şi oceanele, toate organismele care nu s-au putut adapta la un consum mai mic de oxigen murind sufocate. Drama a continuat. Din această transformare a mediului au rezultat schimbări majore în circuitul de hrană, erbivorele murind de foame după ce vegetaţia s-a uscat. Apoi carnivorele au fost nevoite să se mănânce între ele şi, în cele din urmă, au murit şi ele. Cadavrele lor mari au asigurat pentru o vreme hrana pentru animalele mai mici.

Aceasta trebuie să fi fost cu siguranţă o explozie spectaculoasă. Ca să ne reamintim cât de spectaculoase pot fi exploziile cosmice, tot ceea ce trebuie să facem este să ne amintim cel mai observat eveniment din istoria omenirii. În 1994, 21 de bucăţi din cometa Shoemaker-Levy s-au izbit de Jupiter. Toată lumea a încremenit în

vreme ce urmărea acest eveniment, iar toate telescoapele erau îndreptate către Jupiter, pentru ca să aducă acele imagini dramatice în casele noastre. Părţile cele mai mari ale cometei au cauzat explozii de un milion de ori mai puternice decât toate exploziile atomice care au avut loc pe Pământ. Cu alte cuvinte, dacă acea cometă ar fi lovit Pământul, noi nu am mai fi aici astăzi şi după toate probabilităţile nici planeta.

Iată aşadar că nu este atât de greu să ne închipuim o coliziune cosmică. Suntem foarte norocoşi că magia televizorului ne-a reamintit aceste evenimente. Tot ceea ce aveau sumerieni acum 6.000 de ani erau nişte tăbliţe de argilă şi un scrib care înregistra evenimentele cu scrierea cuneiformă, în loc de formatul video.

Acum, că ne-am explorat universul, sistemul nostru solar, cometele, asteroizii şi coliziunile cosmice, avem suficiente informaţii pentru a evidenţia probabilitatea existenţei unei planete X, în părţile îndepărtate ale sistemului nostru solar, care ne vizitează la fiecare 3 600 de ani? Vom explora multe alte părţi neexplicate ale Marelui Puzzle Uman, care mă fac să cred că o astfel de planetă există. Vom descoperi că această planetă este legată de existenţa noastră pe Pământ printr-o serie de evenimente ciudate, care include transferul de germeni de viaţă între ele la începuturi, dar şi prin intermediul manipulării genetice, la mult timp după ce viaţa s-a dezvoltat şi a evoluat pe Nibiru şi pe Pământ. Manipularea genetică pe care rudele noastre cosmice au exercitat-o asupra noastră acum aproximativ 200.000 de ani este consemnată cu grijă pentru noi în tăbliţele străvechi. Vă rog să luaţi din nou în considerare toate cunoştinţele pe care le avem despre cosmos şi cât de mult pare că învăţăm în fiecare zi de la oamenii de ştiinţă care studiază cerul. Odată ce am concluzionat că toată înţelepciunea noastră este încă în fază incipientă, concluzia evidentă este una pe care nu o putem rosti. Ceea ce mă roade acum este indiferenţa cu care ne debarasăm de atâta informaţie care ne-a fost lăsată moştenire de scribi din alte vremuri, atunci

când lumea arăta cu totul altfel. Se pare că, dacă aceste informaţii nu sunt conforme cu felul în care ne place să privim la începuturile istoriei noastre, nu suntem atât de dornici să le înglobăm în bagajul nostru de cunoştinţe. Pentru a încheia acest capitol într-o notă inspiraţională, iată câteva declaraţii referitoare la planeta X din partea oamenilor de ştiinţă, vizionarilor şi gânditorilor din trecut şi prezent.

Este o certitudine faptul că avansarea omenirii din Paleolitic (Epoca de Piatră Veche) la Mezolitic (Epoca de Piatră Medie) şi la Neolitic (Epoca de Piatră Nouă) şi apoi la marea civilizaţie sumeriană a avut loc acum aproximativ 3 600 de ani. Este clar că Anunnaki au vizitat Pământul şi au aprobat creşterea nivelului de civilizaţie al omenirii (cunoştinţe, ştiinţă, tehnologie). Dar, aşa cum am încercat să explic la seminariile recente (încă nu am reuşit să o fac într-o carte), vizitele pe Pământ şi în apropiere (pe ceea ce poartă numele de periheliu) de Nibiru nu coincid. Acest lucru are o semnificaţie imensă, pe care cei care mi-au citit doar prima carte o ignoră.

Zecharia Sitchin

În domeniile arheologiei, geologiei şi astronomiei, ultimii ani au adus o mulţime de fapte care trebuie coroborate cu presupunerile că au existat mişcări fizice cu caracter global la începuturi; că aceste catrastrofe au fost cauzate de agenţi extratereştri şi că natura acestor agenţi poate fi identificată. Amintirea cataclismelor a fost ştearsă, nu din cauza insuficienţei legendelor scrise, ci din cauza unor procese caracteristice care mai târziu au determinat naţiuni întregi, împreună cu elitele inteligenţei, să citească aceste alegorii şi metafore în care sunt descrise cu claritate aceste anomalii cosmice.

Immanuel Velikovsky

Dr. Robert S. Harrington, fostul şef al Observatorul Naval al Statelor Unite ale Americii, a calculat câţiva parametri ai planetei X şi ai orbitei sale. Harrington a pornit de la perturbările de pe orbitele planetelor Neptun şi Uranus, ştiind că Pluto nu poate fi responsabilă pentru

acestea. Observaţiile pe care le-a folosit au fost furnizate de Almanahul Oficiului pentru Navigaţie al Observatorului Naval al Statelor Unite ale Americii şi merg până în 1833 pentru Uranus şi 1846 pentru Neptun.

Robert Harrington, articolul Harrington, Marina Statelor Unite ale Americii

Foarte multe date empirice indică faptul că fiecare punct al suprafeţei Pământului a fost studiat cu atenţie, multe schimbări climatice au avut loc aparent din senin. Acest lucru este explicabil dacă suprafaţa aparent rigidă a Pământului trece, din când în când, printr-o dislocare extensivă.

Albert Einstein

8

Natura umană

Se pare că acordăm foarte multă grijă creşterii copiilor noştri în modul potrivit. În funcţie de cultura din care provenim, variaţiunile cuvântului *potrivit* pot fi extreme. În lume sunt multe culturi adânc înrădăcinate, fiecare dintre ele având felurite obiceiuri, ritualuri şi credinţe. În ultimii 100 de ani am trecut prin două războaie mondiale, pe lângă cel de-al treilea război mondial, prin câteva conflicte locale, cum ar fi cele din Coreea, Vietnam, Afghanistan, Irak şi alte conflicte care au fost considerate ca fiind revolte minore, cum ar fi cea din Haiti. Este uimitor că, în ciuda numeroaselor conflicte care au avut loc în ultimii cincizeci de ani ai secolului al XX-lea, am experimentat probabil unul dintre cele mai paşnice şi mai tolerante capitole din istoria omenirii. Fac această declaraţie foarte rezervat, pentru că, până nu vom elimina toate conflictele din societatea noastră, nu vom fi liberi. Această perioadă va fi cunoscută pentru totdeauna pentru prăbuşirea Uniunii Sovietice şi pentru transformarea Chinei dintr-un gigant comunist în economia cu cea mai rapidă creştere din lume şi partenerul ideal de afaceri pentru oricine. Dar ar trebui să fim conştienţi că există şi alte forme de conflict şi agresiune decât războiul pur şi simplu. Am devenit experţi în tehnici de manipulare pentru

ca să-i convingem pe alţii să ne urmeze, deşi nu este neapărat în beneficiul lor. Banii şi puterea militară vă vor ajuta să faceţi jocurile fără să fi nevoie să trageţi nici măcar un singur glonţ şi uneori trecem cu vederea asemenea incidente. Asta se întâmplă fie pentru că genele noastre violente ar fi trecut în clandestinitate, fie pentru că am obţinut noi gene care s-au transformat prin afişarea naturii lor violente într-o formă mai subtilă.

James Watson, unul dintre descoperitorii structurii ADN-ului, scrie în cea mai nouă carte a sa, intitulată *ADN-ul*: *Secretul vieţii*, următoarele: „Înţelegerea geneticii nu înseamnă doar înţelegerea motivelor pentru care arătăm la fel ca părinţii noştri. Înseamnă şi luarea contactului cu unii dinte cei mai vechi inamici ai omenirii: defectele din genele noastre, care pot cauza boli genetice".

Această declaraţie susţine excelent argumentaţia mea. De ce ar trebui să fie genomul nostru aşa de incomplet, atât de plin de defecte dacă noi evoluăm de milioane de ani? Pur şi simplu nu ar avea sens şi, indirect, sprijină teoria că ADN-ul nostru a fost modificat la începuturile existenţei noastre. Vorbesc frecvent despre „gene violente" şi „gene leneşe" deoarece cred cu tărie că ele există în materialul nostru genetic. Dovezile sunt peste tot în jurul nostru. Dacă ne comportăm într-un anumit fel, ceva trebuie că ne conduce din interior, iar ADN-ul nostru este programul principal care predetermină toate caracteristicile noastre. Aşa cum nu putem nega faptul că o persoană are ochii albaştri, atunci când acest lucru este evident, nu putem nega nici că afişăm un comportament violent, atunci când acesta este afişat limpede. Şi totuşi, există şi cealaltă latură a caracterului nostru, cu trăirile paşnice şi binevoitoare, care trebuie să depindă de un grup de gene care le controlează. Este un mister forţa care conduce această luptă pentru înţelegere pe care o poartă un număr tot mai mare de pământeni, pentru că ştim acum că genele violente sunt încastrate în ADN. Am fost martorii unei schimbări dramatice spre toleranţă între civilizaţiile de pe glob, acolo unde acum 100 de ani imperialismul era

o misiune pentru puterile globale care anihilau civilizaţiile mai slabe în numele lui dumnezeu şi al regelui. Dar, în vreme ce societatea reducea discrepanţele în anumite sectoare, se dezvoltau discrepanţe în alte sectoare. Intoleranţa religioasă este cu adevărat un factor îngrijorător la adresa păcii mondiale, pentru că, împreună cu religia, vine o forţă aproape indestructibilă care o conduce din interior: fanatismul! Atâta vreme cât un anumit grup de oameni crede că ocupă o poziţie morală şi religioasă mai înaltă decât alte grupuri, ne confruntăm cu spectrul dezastrului. Toate eforturile politicienilor de a crea un mediu de schimb global stabil nu vor însemna nimic atâta vreme cât ne confruntăm cu ameninţarea violenţei fanatismului religios. Dacă nu vom putea arăta un nou drum religios al moderaţiei hoardelor de fanatici religioşi, există un risc major ca întreaga problemă să se îndrepte către un conflict violent.

Mai există un alt segment de dezvoltare globală care atrage genele violente din unii dintre noi într-un mod mult mai subtil: războiul economic. Discrepanţele dintre bogaţi şi săraci reprezintă cel mai îngrijorător aspect al globalizării, iar acest aspect nu dă semne de diminuare, din contră este în creştere. Atâta vreme cât vom avea un grup sau o naţiune care dobândeşte măreţie pe spatele altei naţiuni, nu va exista niciodată o stare de armonie pe Pământ. Aşa cum am arătat mai devreme, creierul nostru este un organ de o complexitate imensă, pe care este posibil să nu-l înţelegem niciodată pe de-a întregul. Creierul pare să joace un rol de interfaţă între planurile fizic şi spiritual ale fiinţei noastre. Este ca un computer condus de pachet de softuri foarte bine dezvoltate care se numeşte genom. Dar computerul-creier poate funcţiona doar la nivelul permis de pachetul de software, iar acest software are nevoie de actualizare permanent. Această actualizare nu poate avea loc decât prin acţiunea ADN-ului. Mulţi oameni de ştiinţă au făcut pronosticuri îndrăzneţe legate decât la sută din capacitatea creierului folosim noi, oamenii, dar adevărul este că nu putem începe

să estimăm capacitatea creierului. Aşa avansat cum este, creierul poate executa numai funcţiile pentru care a fost programat prin intermediul materialului genetic. Cu cât este mai avansat software-ul, cu atât sunt mai uimitoare funcţiile pe care le poate îndeplini creierul. La fel cum computerul tău îşi actualizează periodic software-ul din baza de date Microsoft, genomul tău se luptă încontinuu să se actualizeze din rezervorul de ADN, aflat în permanentă dezvoltare. Există totuşi un conflict constant între felul de a fi şi educaţie. În vreme ce unii dintre noi sunt educaţi pentru ca să devină lideri în afaceri, alţii, care cresc în societăţi mai puţin privilegiate, sunt marginalizaţi „în mod natural" pentru ca să rămână clasa muncitoare, de unde provin sclavii care muncesc la maşina globală.

NU putem scăpa de trecutul nostru, care este construit foarte mult pe explorare, invazii, ocupaţie, dominaţie, cruciade şi război şi în care civilizaţia mai puternică atacă pur şi simplu civilizaţia mai slabă ca parte a dreptului neîndoielnic de extindere a zonei de influenţă. Doar pentru că am ajuns să cunoaştem trecutul şi să înţelegem efectele complexe ale unui conflict, nu înseamnă că ştim cum să facem faţă acestui defect genetic, aşa cum indică James Watson. Defectele noastre genetice nu ne afectează doar sănătatea fizică, ci şi starea de spirit. Această stare de spirit este controlată de ADN-ul „defect", care ne aduce la situaţii de conflict. Pentru a fi în stare să gestionăm această nevoie neostoită de conflict, trebuie să ştim cu exactictate de unde venim şi de ce suntem aşa cum suntem, pentru ca să nu mai existe speculaţii, deoarece această incertitudine devine o justificare ascunsă pentru felul în care ne comportăm. Din păcate, toate eforturile depuse în domeniul originilor psihologiei umane au fost bazate pe prezumţii speculative asupra origilor noastre. Complexitatea naturii umane ne duce aşadar înapoi la originile noastre. Sociologii africani şi americani susţin că societatea va mai avea nevoie de câteva sute de ani ca să depăşească efectele reziduale ale sclaviei şi aceasta a fost doar o opresiune temporară a unui grup împotriva altuia,

care a avut loc fără niciun fel de manipulare genetică sau chirurgicală. Să ne imaginăm răul făcut umanităţii la momentul creaţiei, atunci când capacitatea sa genetică a fost puternic amputată. Calea sinuoasă a istoriei umanităţii ne-a lăsat cu cicatrici pe care trebuie să le vindecăm, într-o încercare de a începe să înţelegem natura noastră umană.

La nivel personal, am fost un optimist incurabil, un mesager al energiei pozitive, găsind părţile bune în orice lucru şi am creat constant. Ce am creat, vă întrebaţi? Am creat orice. Se pare că, atunci când oamenii sunt ocupaţi să facă un lucru creativ, minţile lor accesează porţiunea nonviolentă a genomului. Un exemplu foarte simplu poate fi acela al grădinăritului, al plantării unor flori. Terapia prin grădinărit este bine documentată. Continuăm cu alte exemple simple cum ar fi construirea unei căsuţe într-un copac sau repararea unui scaun vechi. Poate deveni atât de banal ca şi cum ai scrie o listă de cumpărături. Procesul creativ pare să învingă activitatea genelor violente. Există poveşti incredibile din război, în care armatele au încetat conflictul pentru a juca un meci de fotbal, înainte să reînceapă să se omoare între ele. Totuşi, această filosofie populară dă naştere unei dileme. Cum rămâne cu oamenii care creează arme de război? Ce se întâmplă cu relaţia dintre genele creative şi genele violente din sistemul lor? Se poate să fie atât de absorbiţi de procesul creativ încât să ignore complet efectele creaţiei lor? Sau este posibil ca genele violente să fi devenit atât de iscusite încât să manipuleze genele creative pentru ca să-şi împlinească propriile nevoi? Unele dintre aceste ipoteze au fost analizate în detaliu sub masca genelor egoiste, dar acestea sunt răspunsuri pe care le vom găsi pe măsură ce avansăm în timp. Pentru moment, măcar ridicăm aceste întrebări, având posibilitatea de explorare, datorită societăţii evoluate şi iluminate în care trăim, a limitelor care ne-ar fi adus pieirea acum câteva sute de ani.

Este mare păcat că un grup de oameni avizi de putere şi-au însuşit comunismul şi s-au folosit de beneficiile comue ca să-şi hrănească lăcomia.

Comportamentul liderilor comunişti era contrar doctrinei lor. Cred că undeva în viitor, într-o omenire mai evoluată, această doctrină a comuniunii ar putea deveni mai folositoare pentru omenire. În forma sa teoretică, oferă un răspuns utopic la multe dintre problemele globale. Probabil că voi fi huiduit de milioane de capitalişti, dar cred că ideea originală cu privire la punerea în comun are multe legături cu structura noastră genetică ascunsa. Populaţiile din sudul Africii au o doctrină comună pe care o numesc *ubuntu*, care este bazată pe principiile împărţirii şi protejării întregului sat sau a întregii comunităţi. Acest concept precede cu mii de ani comunismul, putând fi chiar una dintre sursele originare ale acestuia. Se pare că a funcţionat cu succes timp de mii de ani, până când triburile au fost invadate de colonişti şi forţate să renunţe la această tradiţie străveche în favoarea democraţiei şi a capitalismului. A fost aceasta o mişcare înţeleaptă sau una prostească? Voi veţi fi judecătorii, dar eu cred că supravieţuirea comunităţii globale ar putea deveni dependentă de unele dintre filosofiile simple ale civilizaţiilor vechi de pe Pământ. Capitalismul este o reţetă pentru dezastru, dar corporaţiile bogate şi puternice care domină lumea nu vor admite niciodată lucrul acesta, atâta vreme cât se vor afla în postura de conducere. Vor continua să exploateze şi să înrobească păturI largi ale popoarelor, atâta vreme cât sunt în vârful ierarhiei. Apoi vor fi detronate de alte companii, care vor face acelaşi lucru. Trebuie să ne punem întrebarea: unde duc toate acestea?

Un genom perfect nu are nevoie de violenţă, lăcomie, frivolitate şi toate acele caracteristici care au produs atât de multă suferinţă omenirii. Aşadar, pe măsură ce evoluăm, vom avea nevoie să hrănim din ce în ce mai puţin aceste rezervoare de materialism ale psihicului nostru şi vom deveni mai deschişi la conceptul de împărţire universală? Încă o dată, această chestiune a punerii în comun nu este nouă pentru omenire. Suntem implicaţi în punerea în comun, pe diferite niveluri: în casele noastre, în

cadrul familiilor extinse şi chiar la serviciu, dar, ca să ducem această împărţire la extrem, ar trebui să eliminăm orice formă de recompensă materială din ecuaţia globală.

Acest concept pare de negândit pentru cineva care lucrează pe pieţele economice sau financiare, pentru că, aşa cum o văd ei, lumea este condusă de economie – cu alte cuvinte, de bani. Singura problemă este că banii produc bani şi, în cele din urmă, nu ne duc nicăieri. Scopul financiar a fost factorul principal din spatele multor războaie. Expresia „bogaţii devin mai bogaţi, iar săracii fac copii" este foarte adevărată şi foarte periculoasă pentru perspectivele viitoare ale supravieţuirii omenirii, întrucât copiii oamenilor săraci devin sclavii corporaţiilor internaţionale din lumea modernă.

Războaiele brutale, purtate în câmp deschis de mii de oameni, în lupte sângeroase, au fost înlocuite de terorismul internaţional, care este mai înfiorător şi mai dificil de contracarat. Dar cea mai mare ameninţare la adresa supravieţuirii noastre este terorismul economic. Acest relativ nou-venit în ecuaţia dominaţiei globale a înlocuit superioritatea nucleară şi a fost dezlănţuit pe nesimţite din spatele uşilor închise ale giganţilor multinaţionali împotriva naţiunilor mici care nu se aşteptau la aceasta. Până la urmă, este mult mai înţelept şi mai profitabil să invadezi o ţară prin preluarea bunurilor sale economice şi prin însuşirea bogăţiilor şi resurselor naturale decât să le bombardezi mai întâi, înainte de a le cuceri. Deci, în esenţă, nimic nu s-a schimbat de la Alexandru cel Mare şi Hanul Attila. Doar metodologia s-a schimbat. Gena violentă încă sălăşluieşte în fiecare dintre noi. În vreme ce unii dintre noi au învăţat să o suprime, poate chiar prin intermediul propriului proces de evoluţie, o altă genă mai periculoasă ameninţă să ocupe locul cel mai important: gena lăcomiei.

Dacă îl întrebăm pe orice om obişnuit de pe stradă, ne va spune că îşi doreşte pace şi armonie în lume, dat mulţi oamenii sunt încă pregătiţi să lupte pentru pace. Probabil că ai văzut tricourile pe care scrie: „Să lupţi

pentru pace este ca şi cum te-ai regula pentru virginitate". Este abordarea cea mai apropiată de adevăr. Dincolo de toate violenţele şi lăcomia din lume se află un râu nesfârşit de bunăvoinţă, dar pentru că mass-media a devenit obsedată de sânge, maţe vărsate şi alte lucruri scabroase, rar mai avem ocazia să auzim şi despre lucrurile bune care se întâmplă în lume. Într-o zi obişnuită, în lume se întâmplă mai multe lucruri bune decât lucruri rele, dar aceasta nu este alegerea editorilor. Acesta este un aspect foarte ciudat al naturii umane, care trebuie că îşi are rădăcinile într-o defecţiune genetică macabră pe care încă nu o înţelegem. Editorii de ştiri par să fie convinşi că veştile bune nu se vând. Am avut această discuţie cu o serie de producători de emisiuni de radio şi de televiziune, care au avut tendinţa de a-mi respinge sugestia despre ştirile bune cu o anumită aroganţă, ca şi cum ar fi ştiut exact ce fel de ştiri vrea să consume omul obişnuit de pe stradă. Eu cred că au devenit sclavii genelor violente şi lacome care ne conduc personalitatea. S-au instalat într-o zonă sigură din care folosesc senzaţionalul violent ca să-şi vândă ştirile. Nu sunt suficient de curajoşi pentru a împinge limitele propriei construcţii genetice spre explorarea nevoilor adânci ale societăţii globale. Cât de mult va mai supravieţui mass-media prin hrănirea noastră cu astfel de ştiri negative? Cât de mult va mai rezista o persoană obişnuită să consume şi să digere ştirile senzaţionale care ne sunt vândute ca o informaţie crucială, fără de care nu am putea trăi?

Bunăvoinţa şi mărinimia pe care le afişează zilnic oamenii sunt uimitoare: de la Maica Tereza la muncitorii şi voluntarii din situaţiile de conflict, Crucea Roşie, Semiluna Roşie, o pleiadă de organizaţii de ajutorare şi de caritate, grupuri pentru sprijinul orfanilor, cantine sociale, adăposturi de noapte, o listă aparent nesfârşită de ONG-uri, atât de devotate, există atât de multă bunăvoinţă în lume încât rămâi de-a dreptul copleşit. Conceptul de împărţire pare să fie puternic înrădăcinat în cultura umană. Atunci când vedem la televizor un reportaj despre

un dezastru, câteva organizaţii internaţionale sunt deja la faţa locului pentru a se ocupa de el. Unul dintre citatele mele preferate este: „Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face”. Am crezut întotdeauna că acesta este unul dintre crezurile la care ar trebui să subscriem atunci când ne aflăm într-o stare de nervi. Distincţia dintre bine şi rău este foarte vizibilă prin ochii copiilor: atunci când le spunem poveşti despre personaje negative, încep să plângă imediat. Instinctiv nu le plac personajele rele şi vor ca binele să învingă răul. Şi totuşi, unii cresc şi aleg calea violenţei, în timp ce alţii nu fac această alegere. Condiţionările de ordin social împreună cu genele violente sunt cele care îi determină pe copii să crească şi să se transforme în nişte monştri? Cum se poate ca un copil pur, care plânge atunci când mama vitregă ridică vocea la Cenuşăreasa, să se transforme într-un dictator la nivel global, care nu-şi numără victimele cu zecile, ci cu milioanele? Este adevărat că au existat pacificatori ca Mahatma Ghandi sau Nelson Mandela, care au servit ca model pentru cea mai mare parte a lumii în anganjarea în dialog mai degrabă decât în război şi care au reprezentat o încheiere însufleţitoare a secolului al XX-lea. Acesta reprezintă un material fertil pentru predicatorii teoriilor naturii umane versus educaţie. Suntem un produs al mediului în care trăim sau suntem produsul ADN-ului nostru?

Psihologii au speculat anii de-a rândul despre resorturile violenţei dintre oameni. Au existat teorii fantastice: influenţa părinţilor, a prietenilor, a vecinilor, a climatului, a bolilor, a stelelor şi o serie de alţi factori externi care joacă un rol important în comportamentul nostru. Se poate să fie adevărat, dar aceştia sunt doar factorii care stimulează genele violente. Reacţia în lanţ, care urmează după stimularea genelor violente, este diferită de la un om la altul. Acesta este momentul în care totul devine mai complex. Dacă am fost creaţi cu un genom restricţionat, creatorul nostru trebuie să fi făcut asta cu un scop. Din tăbliţele sumeriene reiese clar că cei care ne-au creat deţineau cunoaşterea deplină a procedurilor

medicale şi ştiinţifice, dar asta nu înseamnă că ei înşişi avea un genom perfect. Şi, dacă suntem braţul genetic al unei specii umane mult mai dezvoltate, care s-a stabilit pe Pământ în trecutul îndepărtat, înseamnă că încă mai purtăm părţi ale structurii lor genetice. Simplu fapt că am ajuns să analizăm aceste situaţii, care în trecut păreau de neimaginat, este un semn clar că această poveste înseamnă mai mult decât pare la prima vedere. Nivelul nostru de dezvoltare, atins în secolul al XXI-lea, trebuie să fie asemănător cu cel al astronauţilor Anunnaki atunci când au ajuns pentru prima oară pe Pământ. Cred că în aproximativ 100 de ani vom fi pregătiţi să descoperim întreg adevărul despre izvoarele noastre şi originile reale ale rasei umane. Dovezile vor fi tot mai convingătoare, frica îngrozitoare faţă de dogma religioasă se va diminua, iar oamenii vor căuta răspunsuri adevărate mai degrabă decât să asculte mormăielile negustorilor de putere conservatori.

Prăpastia imensă între a avea şi a nu avea este mai mare ca niciodată. Faceţi o comparaţie între uriaşa schismă socială dintre un om de ştiinţă, care încearcă să culeagă probe materiale de pe Marte şi un vagabond care ia în calcul eventualitatea jefuirii unei alte persoane pentru zece dolari. Diferenţele dintre oameni sunt izbitoare. Dacă toţi ne naştem egali, am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru ca să schimbăm asta; acesta este un aspect foarte deranjant al naturii umane care are cu siguranţă rădăcinile înfipte adânc în genomul nostru. Sunt unii oameni mai valoroşi decât alţii? Dacă ne putem lipsi de trupurile noastre, dar nu ne putem lipsi de sufletele noastre, nu ar trebui să scăpăm de trupurile imperfecte, păstrând doar câteva pe planetă, până când va evolua un corp mai aproape de perfecţiunea genetică? La acest moment, am putea permite omenirii să se multiplice după inima fiecăruia, pentru că ADN-ul nu ne-ar permitem să facem nimic care să dăuneze planetei sau omenirii.

Să analizăm nevoia noastră neostoită de explorare. Ne-am descurcat destul de bine în 30 de ani de când

primele corăbii spaţiale vikinge au fost lansate într-o expediţie planetară în adâncimile sistemului nostru solar. Ne-am descurcat bine într-o perioadă atât de scurtă de timp. Am primit fotografii cu toate planetele sistemului solar, înainte ca această corabie să părăsească sistemul nostru solar şi să dispară adânc în spaţiu, pe drumul către stelele îndepărtate. Această dorinţă obsesivă de explorare şi cucerire este puternic înrădăcinată în genele noastre şi, aşa cum am arătat în capitolele precedente, este o provocare a umanităţii încă de la momentul creaţiei sale. O putem urmări înapoi până la Grădina Raiului. Totul a început aici, atunci când Adam nu s-a supus dumnezeului său şi a vrut să încerce experienţe noi. Trebuia pur şi simplu să ştie mai mult, să exploreze, să forţeze limitele, fără ca măcar să ştie ce face. A fost un răspuns natural care i-a fost dictat de către ADN. Săracul, tatăl tuturor oamenilor să primească informaţii false încă de la început! Nici nu e de mirare că suntem atât de confuzi.

De atunci, am reuşit să ajungem la o mai bună înţelegere a locului nostru în univers. Ştim acum că nu suntem centrul creaţiei, lucru pe care încă îl învăţam atunci când eram un copil în clasa întâi şi am avut contact fizic cu multe dintre planetele din jurul nostru. Aşadar, următorul pas în aventura noastră de cucerire este să ne stabilim pe o altă planetă. Norocul nostru este că pe niciuna dintre aceste planete nu trăiesc fiinţe inteligente. Am fi puşi în faţa unei dileme morale, dacă am găsi o fiinţă avansată pe una dintre aceste planete. Ce-ar trebui să facem? Presupun că totul ar depinde de gradul de inteligenţă al respectivei fiinţe. Acest aspect ar juca un rol crucial în felul în care ar trebui să ne purtăm cu ele.

Aşadar, haideţi să ne imaginăm că fiinţele de pe Marte sunt mai mult sau mai puţin evoluate ca noi. Primul lucru care s-ar întâmpla ar fi acela că sistemul nostru defensiv ar intra în acţiune. Am afişa un grad sporit de îngrijorare că am putea fi atacaţi şi colonizaţi de către vecinii planetari. Aşadar, am avea la dispoziţie un număr de opţiuni. Să întindem mâna prieteneşte, să atacăm sau

să ne retragem şi să aşteptăm. Se spunea adesea că istoria nu ne-a învăţat nimic şi aceasta este situaţia în care cei mai mulţi dintre noi vom dovedi că este adevărat. În situaţii de conflict, un atac surprinzător l-ar prinde pe oponent cu garda jos sau, chiar mai bine, complet nepregătit. Loviturile preventive sunt justificate pe baza hotărârilor unor oameni ca George W. Bush şi a multora dintre discipolii săi. Aşa că probabil am alege această variantă şi vom uita lecţiile istoriei. Odată ce i-am surprins şi supus pe locuitorii marţieni, îi vom ocupa şi vom începe să le exportăm cultura noastră globalizatoare. Dar care va fi această cultură? Cultura americană, desigur. Până la urmă, ei suportă cea mai mare parte a costurilor, aşa că vor avea întâietate în introducerea tipului de cultură pe care-l doresc. Dar dacă Statele Unite ale Americii acţionează singure în această invazie a planetei Marte şi îi supune pe marţieni împotriva voinţei restului lumii? Brusc, ne vom afla sub ameninţarea iminentă a unui atac marţian. Puteţi identifica rădăcinile adânci ale unei gene violente? Ştiu că este o simplă ipoteză prostească, dar nu este departe de ceea ce se întâmplă pe Pământ. Din câte ştim, nu există nicio formă inteligentă de viaţă pe Marte, aşa că stabilirea şi colonizarea acestei planete nu va avea încă nicio consecinţă serioasă. Este probabil că, acelaşi tip de colonizare a avut loc pe Pământ acum 445.000 de ani. Vom expune dovezile lăsate moştenire pe mii de tăbliţe de ceramică sumeriene. Din analele istoriei omenirii putem deduce că urmările invaziilor pot fi catrastrofale.

S-au scris multe cărţi despre posibilitatea ca oamenii să se stabilească pe Marte. Într-un fel ciudat, nu pare atât de imposibil pe cât am crezut la început. Cunoscând foamea de explorare a oamenilor, la un moment dat vom trimite exploratori care să se stabilească pe Marte. Multe minţi strălucite au stabilit care sunt paşii necesari pentru ca viaţa să înflorească acolo. Cele mai importante trei criterii sunt: o atmosferă care să-i protejeze pe colonişti de radiaţiile cosmice şi care să conţină gazele necesare care să permită respiraţia fără aparate, apa şi mâncarea.

Potrivit ultimelor comunicări făcute de NASA, o atmosferă în care să se poată trăi va fi creată în următorii 200 de ani. Au fost făcute propuneri excelente pentru a întruni aceste trei condiţii şi aceste propuneri vor fi aplicate în viitor. Să ne imaginăm pentru un moment că, dacă vom reuşi să populăm planeta Marte, să rezolvăm problema oxigenului şi a apei şi să se punem pe picioare nişte comunităţi active pe planeta vecină, una dintre primele resurse de care vom avea nevoie este munca. În vreme ce roboţii vor fi capabili să îndeplinească unele dintre sarcini, nu va putea fi evitată implicarea oamenilor, prin faptul că oamenii pot efectua munca propriu-zisă, de care vom avea nevoie pentru a crea o comunitate stabilă şi durabilă pe Marte. Construirea structurilor, a rezervoarelor, drumurilor, mineritul, prepararea mâncărurilor, sistemul de sănătate şi aşa mai departe.

Dacă nu înfruntăm dilema morală impusa de religia noastră, vom aştepta timp de mai mulţi ani ca să primim ajutor de pe Pământ sau vom căuta o altă soluţie? Călătoria spre Marte durează trei ani, la viteza de croazieră a navetelor, şi nu s-ar putea transporta decât un număr foarte mic de persoane. În acest caz, am lua în considerare posibilitatea de a clona bărbaţi şi femei care să fie educaţi şi înzestraţi potrivit pentru diferitele sarcini care trebuie îndeplinite pe Marte? Oare se va aplica şi pe Marte aceeaşi regulă morală care interzice clonarea oamenilor pe Pământ? Dacă am putea scoate din această ecuaţie interferenţa emoţională şi cea religioasă, clonarea ar fi cu siguranţă o opţiune realistă. Până la urmă, toţi copiii ar fi îngrijiţi, educaţi şi protejaţi de autorităţile marţiene. Li se va pune totul la dispoziţie. La un moment dat în viitor, atunci când noii oameni marţieni se vor fi maturizat şi vor fi devenit capabili să procreeze, noi vom fi introdus deja pe Marte valorile familiale care ne sunt atât de dragi aici, pe Pământ. Aşadar, clonarea nu trebuie să fie un lucru atât de râu. Ne poate ajuta să avansăm în spaţiu, fără să fie nevoie de o intervenţie fizică constantă de pe Pământ. I-ar face pe aceşti pionieri ai spaţiului

arhisuficienţi şi independenţi. La fel ca un general într-o situaţie de război, generalul de pe Marte ar decide care sunt cele mai potrivite măsuri care trebuie să fie luate pentru a face faţă situaţiei, fără să fie nevoie să aştepte instrucţiuni de la superiorul său de pe Pământ. Se va ajunge la această situaţie pe Marte? Poate… este posibil… probabil. Totul depinde de cât de impresionant va evolua călătoria în spaţiu în următorii 20 – 30 de ani. Dacă vom putea înfrânge gravitaţia şi vom ajunge să înţelegem şi să folosim ştiinţa electromagneţilor cu mai multă eficienţă, dacă vom reuşi să înlocuim sistemul de propulsie arhaic cu unul nou, atunci toate acestea sunt posibile.

Rămâne întrebarea, cum vom rezolva problema muncii pe planetele pe care le vom cuceri? Aici rezidă dilema morală a omenirii, care este strâns legată de originile şi evoluţia noastră. Natura umană care modelează gândurile, nevoia de a explora şi a inventa, neajunsurile genomului şi iminenta înţelegere a acestor neajunsuri, toate acestea joacă un anumit rol. Suntem atât de aproape de înţelegerea întregii poveşti a omenirii, dar mai sunt câteva dificultăţi pe care trebuie să le depăşim. Este o poveste incredibilă care ne va elibera din închisoarea morală şi din leagănul omenirii: planeta Pământ. Toate acestea sunt programate în cadrul ADN-ului nostru, al fiecăruia dintre noi. Tot ceea ce trebuie să facem este să avem răbdare şi să fim cumpătaţi, pe măsură ce decodăm programul uman şi deblocăm genele inactive care ne vor elibera spiritele. Să ne întoarcem la planeta Marte. Am aterizat cu succes, am stabilit o bază şi am petrecut câţiva ani – cu ajutorul ştiinţei avansate – pentru a accelera dezvoltarea unei atmosfere, generând oxigen din dioxidul de carbon prins sub suprafaţa planetei, şi chiar am scos apă din gheaţa subterană. Am plantat mii dacă nu chiar milioane de copaci şi alte tipuri de vegetaţie, cum ar fi iarbă, porumb, orz, ovăz, grâu şi multe altele. Toate se dezvoltă foarte bine cu ajutorul fertilizatorilor pe care i-am creat din nitrogen şi fosfaţi, iar sistemele de irigaţii menţin umiditatea optimă. Ne confruntăm acum cu prima dilemă

legată de muncă. Brusc, lucrurile scapă de sub control şi încep să crească şi să se dezvolte în jurul nostru. Avem nevoie urgentă de forţă de muncă umană. Depăşim curând această problemă făcând paşii necesari pentru rezolvarea situaţiei şi dăm naştere unei armate de copii clonaţi. Sunt crescuţi cu tot confortul şi iubiţi de către creatorii şi educatorii lor, punându-le la dispoziţie tot ceea ce este nevoie, în vreme ce sunt educaţi pentru dezvoltarea aptitudinilor necesare pentru a putea să execute anumite sarcini de la frageda vârstă de 16 ani. Pe măsura trecerii timpului putem crea clone umane mai bine adaptate la mediu, pentru a susţine nevoile expansiunii marţiene. Împerecherea între clonele adulte este strict interzisă, din cauza problemelor fizice neprevăzute şi pentru un control strict al numărului de oameni din colonie. De fapt, clonele umane au fost create de la început fără cromozomul sexual pentru prevenirea înmulţirii lor pe cont propriu, dar după două decenii ne dăm seama că este mai simplu să lăsăm aceste clone să se înmulţească între ele, în anumite condiţii. O procedură genetică rapidă le permite să procreeze pe cont propriu timp de câţiva ani. Le învăţăm importanţa monogamiei şi puritatea valorilor familiei. Experimentează pentru prima dată însemnătatea cuvântului părinte şi responsabilitatea. Brusc, avem o rasă de oameni marţieni, care s-au născut din părinţi marţieni şi toate experienţele lor sunt limitate la istoria marţiană. Aceşti marţieni nu au fost creaţi ca sclavi, ci ca egali ai oamenilor.

Comunitatea şi populaţia de pe Marte cresc şi la fel cresc şi necesităţile lor. Metalele rare preţioase sunt extrase şi expediate înapoi pe Pământ, devenind un lux râvnit printre marţieni, iar aceştia încep a se împodobi cu ele, ca un simbol al statului lor social. Pe măsura trecerii timpului, aceste metale devin atât de râvnite încât se transformă în monedă locală. Marţienii de pretutindeni încep să tranzacţioneze cu această monedă, acest lucru având ca efect afectarea transporturilor către Pământ. Curând după aceea, schimburile cu aceste metale sunt

scoase în afara legii şi devin ilicite. Într-un interval scurt de timp, apare o nouă elită marţiană, organizată pe principii mafiote, şi începe să controleze puterea, în timp ce activităţile criminale continuă. Odată cu această rapidă naştere a dorinţelor materiale şi monetare ale marţienilor apare şi o nouă dilemă foarte serioasă. Sunt acum 12 875 de persoane pe Marte, iar probleme sociale complexe îşi fac loc în toate sferele societăţii. Cea mai îngrijorătoare este apariţia claselor sociale, care ameninţă balanţa echităţii. De vreme ce aceasta a fost încă de la început o expediţie finanţată de guvern, toţi oamenii înrolaţi au jucat un rol vital în această misiune pe Marte. Toţi au primit aceeaşi remuneraţie, în vreme ce toate nevoile şi solicitările zilnice au fost satisfăcute din fondurile expediţiei. Prima echipă a lucrat perfect, fără niciun conflict, fiecare dintre ei având o anumită funcţie de îndeplinit şi fiecare membru a fost un element crucial pentru echipă. Dar brusc toate acestea s-au schimbat, prin apariţia unei noi clase muncitoare. Ar trebui tratat acest muncitor la fel ca primii membri ai echipei? Sau vor fi priviţi ca „mai puţin egali”, de vreme ce au fost creaţi pentru o muncă de servitori? Şi cum vor fi remuneraţi? Cu mâncare, haine, distracţii, acces gratuit la sporturi şi alte lucruri care le vor satisface nevoile, în vreme ce trăiesc liniştiţi în comunitatea marţiană în creştere? Sau vor primi o remuneraţie pecuniară, proporţională cu munca pe care o efectuează? Una dintre opţiuni este crearea unei structuri comune, în care toţi sunt egali şi toţi trebuie să contribuie pentru binele întregului grup, cealaltă este aceea de a planta seminţele sistemului capitalist care vine cu probleme sale imediate, legate de lăcomie şi proprietate. Care este cea mai puţin rea dintre cele două rele? În cazul primului sistem s-a putea întâmpla ca unii indivizi să nu muncească, să nu lucreze la capacitatea maximă şi să creeze nemulţumirea celorlalţi lucrători, care ar trebui să muncească mai mult pentru a compensa lenea colegilor. Celălalt sistem va da naştere imediat claselor sociale, în care unii devin mai bogaţi în vreme ce alţii vor

deveni nemulţumiţi de ceea ce au. Corupţia şi lăcomia se vor infiltra în aceste comunităţi, aducând o listă de efecte sociale nedorite.

Acum aş vrea să tragem adânc aer în piept şi să încercăm să răspundem la această întrebare. Dacă este posibil ca noi, rasa umană, să ne aflăm pe punctul de a coloniza alte planete, atunci nu ar fi posibil, date fiind împrejurările de nepătruns ale apariţiei noastre, ca noi înşine să fi trecut printr-un şir de evenimente similare aici, pe Pământ? Nu este cazul să examinăm dovezile din preistorie pentru a prezenta o ipoteză bazată pe dovezi ştiinţifice şi fizice, şi nu prin religii inventate de oameni, care ţin rasa umană prinsă într-un cerc de dogme religioase, vini şi frică?

Frica este o unealtă foarte puternică şi a fost folosită dintotdeauna de către dictatori. Frica de pedeapsă, răul fizic, tortura şi moartea în chinuri i-au hăituit pe oameni încă de la începuturi, dar frica de tortura spirituală este la fel de puternică.

Frica nebună că vei merge în iad după moarte, acolo unde vei arde veşnic, este foarte reală pentru miliarde de oameni de pe Pământ. Această frică, inoculată de către creator, a fost planul pe care l-au urmat dintotdeauna liderii politici şi religioşi. Aceste unelte puternice nu au fost folosite numai de dictatorii sângeroşi, ci şi de liderii vicleni din lumea modernă, ca un instrument eficace de propagandă. Trusturile mass-media le-au asigurat acestor lideri acces direct la oameni. Datorită acestui acces, ei au putut să creeze şi să controleze campanii nesfârşite de propagandă, atât de subtile încât nici cei mai vehemenţi critici ai lor nu le-au putut recunoaşte. Rămân uimit întotdeauna de felul în care giganţi media ca BBC şi CNN pot discrimina sau îşi pot alege tabăra cu atâta uşurinţă, atunci când se referă la „soldaţii israelieni” şi, în aceeaşi frază, îi numesc pe oponenţii lor „militanţi palestinieni” sau „teroriştі”. Într-o secundă, ei legitimează un grup, în vreme ce îi reduc pe oponenţii acestui grup la statutul unui grup dezgustător de barbari. Dacă îmi aduc aminte corect,

nu la fel s-au referit la Mişcarea Antiapartheid, atunci când Nelson Mandela făcea parte din această grupare de revoluţionari. Ei erau numiţi „luptători pentru libertate”, cu o cauză justă, recâştigarea pământului lor. Deci, ce se întâmplă în Orientul Mijlociu? Trusturile media au decis că palestinienii sunt doar nişte barbari brutali care merită să fie anihilaţi? Indiferent dacă ne place sau nu, acest subtil joc de cuvinte ne va influenţa în cele din urmă felul în care gândim, pe măsură ce anii de repetiţie ne vor anihila abilitatea de face diferenţa între adevăr şi propagandă.

George W. Bush s-a folosit cu mare eficienţă de mass-media după atacurile de la 11 septembrie 2001 ca să-i facă pe americani să se teamă de aproape orice. S-a folosit de canalele media ca să-i facă pe americani să creadă că toată lumea reprezintă o ameninţare şi toată lumea vrea să atace Statele Unite ale Americii, să le invadeze şi să le distrugă. O manevră iscusită pentru unirea întreagii populaţii în jurul său, care să-l urmeze orbeşte într-un nou conflict global pentru instaurarea dominaţiei americane. Această frică inoculată a devenit imediat o justificare pentru toate actele de război împotriva altor state, bazată doar pe propaganda guvernului american. Ceea ce este cu adevărat trist este faptul că bietul popor american este complet ignorant la această dezvoltare care le-a consumat pur şi simplu vieţile. Sunt bucuroşi să-şi plătească taxele, să-şi întărească forţa armată şi să invadeze lumea întreagă ca să o împiedice să se angajeze în orice fel de viitoare acte de agresiune împotriva „pământului celor liberi”. Vă sună familiar? Nu este foarte asemănător cu ceea ce au făcut acum 2 300 de ani Alexandru cel Mare şi Imperiul Roman? Dacă adăugăm elementul reprezentat de războiul economic dus de cea mai mare economie împotriva restului lumii, avem un tablou cumplit al felului în care arată de fapt lumea civilizată. Adevărul este că ne aflăm într-o stare de conflict permanent. Cel mai vizibil şi mai periculos este conflictul economic aflat în creştere. Până nu demult exista un singur jucător care deţinea controlul deplin asupra economiei mondiale, dar, printr-o serie de

evenimente neaşteptate, imposibilul a avut loc şi fostul gigant economic este ameninţat. Dragonul adormit s-a trezit şi, prin intermediul populaţiei sale imense, China a înclinat dramatic balanţa puterii economice în doar câţiva ani.

Aşadar, care este urmarea acestui război militar şi economic? Nu este nicio urmare: războiul va continua să fie cea mai mare ameninţare la adresa rasei umane şi va continua să provoace suferinţe de neimaginat oamenilor de pretutindeni. Se pare că nu putem face nimic pentru calmarea acestei gene violente până nu începem să înţelegem ingineria genetică şi nu localizăm această genă şi genele înrudite sau până când vom evolua cu adevărat ceva mai mult. Alături de noul său prieten, gena lăcomiei, ele fac o parte a ADN-ul să devină atât de puternică şi cu un control atât de puternic asupra omenirii, încât va fi foarte greu de luptat împotriva ei. Chiar dacă unii vor spune că mintea poate face orice, programul din genele noastre este cel care dictează. Gena violentă şi cea a lăcomiei sunt stimulate de o varietate de resorturi ca să iasă din ascunzători şi să se activeze. Aceste resorturi depind de o varietate de factori care ne influenţează vieţile şi poate şi activitatea genelor noastre pe măsură ce creştem. Există posibilitatea ca aceasta să nu fie o genă cu adevărat violentă, ci doar un element al unui grup de gene, care are o funcţie total diferită atunci când lucrează împreună şi, la fel ca un computer cu probleme de software, o genă va funcţiona defectuos dacă programul său nu este complet şi a fost disturbat de factori externi. Vom descoperi şi aceste lucruri pe măsură ce cunoaşterea noastră asupra genomului va creşte.

George Soros este probabil cel mai bogat şi mai filantrop om din lume. A dobândit o avere uriaşă şi, în acelaşi timp, a fost implicat în programe de donaţii neîntrerupte, finanţând activităţi în întreaga lume. El este cu adevărat un fenomen ciudat, pentru că a face bani şi a construi un imperiu aşa cum a făcut el cere un anumit tip de caracter, asociat în mod obişnuit cu determinarea,

dedicarea, perseverenţa, lipsa de milă, cruzimea, dar şi cu o strategie vizionară, genul de trăsături pe care le au liderii militari. Este de la sine înţeles că drumul către succesul economic presupune un drum alternativ, dar George Soros este cunoscut mai mult pentru calităţile sale pozitive. Sumele de bani pe care le cheltuieşte pentru sprijinirea financiară a ţărilor aflate în nevoie şi miile de instituţii de caritate din lume sunt cu adevărat însufleţitoare. La nivel global se observă o creştere a numărului oamenilor extrem de bogaţi, dar Soros rămâne în continuare cel mai bogat dintre ei[35]. Cel mai interesant lucru este reprezentat de descendenţa sa. Fiind de origine maghiară, el este foarte apropiat de locul principal de activitate al civilizaţiei Anunnaki din vremurile străvechi. Este excelent pentru încercarea mea de a descoperi posibilele legături genetice cu creatorii noştri. Principalele reşedinţe şi palate ale Anunnaki se găseau în Orientul Mijlociu. Aici s-au instalat şi de aici conduceau. Aici este locul unde au luat naştere nişte decizii cruciale care au fost implementate atunci, cum ar fi decizia de a crea clone umane care să presteze muncile de pe Pământ. Dacă primii oameni au fost creaţi în această parte a lumii, folosind un amestec format din ADN-ul Anunnaki şi ADN-ul lui *homo erectus* pentru crearea unei specii noi, înseamnă că a existat o perioadă în care Orientul Mijlociu a avut o populaţie în creştere, formată din noii oameni, care evoluau pe măsură ce îndeplineau sarcini lucrative pentru stăpânii şi zeii lor. Este posibil, dată fiind natura promiscuă a oamenilor, ca „fiii lui Nefilim să le fi văzut pe fiicele omului” (aşa cum se menţionează în Geneză 6: 1 – 2) şi că au întreţinut raporturi sexuale cu ele, dând naştere unui nou fond genetic, mult mai avansat decât cel al „speciei sclave” *homo sapiens*. Aşadar, este posibil să existe un grup de oameni mai avansaţi din punct de vedere genetic în Orientul apropiat, care să aibă un genom mai avansat în anumite privinţe? Aceştia ar putea fi indivizii bogaţi şi

35 La 1 ianuarie 2013, cel mai bogat om din lume, conform revistei Forbes, este miliardarul mexican Carlos Slim (n.t.)

binevoitori care au evoluat mai repede şi au început să simtă efectele genelor eliberate, pe care noi, ceilalţi, încă nu le-am experimentat. Este acesta un posibil motiv pentru care în întreaga lume avem oameni care s-au ridicat din mlaştina umană pentru a ne arăta calea către o nouă înţelepciune şi o nouă viziune, oferindu-se pe sine ca exemplu? Ghandi şi Mandela sunt doar un exemplu. Ar putea fi ei mai evoluaţi din punct de vedere genetic doar pentru că strămoşii lor aveau mai mult sânge Anunnaki în vine decât sânge uman?

Este curios că unii oameni bogaţi sunt copleşiţi de un sentiment de vină odată ce au acumulat averi mari. Bănuiesc că este vorba despre conştientizarea faptului că nu le poţi lua cu tine, ceea ce duce la o serie de conflicte morale interioare. Ne sunt daţi, în medie, în jur de optzeci de ani ca să realizăm ceva în vieţile noastre. De vreme ce am fost eliberaţi din starea de specie sclavă, în care am fost creaţi iniţial, ne confruntăm cu o dilemă: Ce facem cu tot acest timp care ne-a fost dat pe Pământ? Susţin în această carte că, pe măsură ce genomul va evolua, va permite minţii noastre să interacţioneze pe mai multe niveluri cu lumea din jurul nostru. Susţin ideea că o minte evoluată va interacţiona diferit cu spiritul universal sau cu Dumnezeu cu majusculă, aşa cum îmi place să-L numesc. Relaţia dintre om şi divinitate va avea un impact neîndoielnic asupra comportamentului indivizilor şi asupra schimbării opiniilor lor asupra chestiunilor globale privind omenirea. Între timp, în vreme ce diverse structuri care ne-au fost impuse ca specie primitivă încă mai rezistă, ne eliberăm de lanţurile robiei şi inventăm trecuturi noi, pasiuni şi cunoştinţe.

Este incredibil felul în care anumite sectoare ale economiei globale ne-au influenţat felul în care ne comportăm, îmbrăcăm, vorbim, mâncăm, facem dragoste şi ne angajăm în războaie. Secolul trecut este plin de exemple fantastice despre această particularitate impresionantă a omenirii.

Să luăm ca exemplu industria tutunului. Înainte de

avântul filmelor artistice, fumatul nu era un lucru atât de la modă. Brusc, marele ecran a fost invadat de vedete care ţineau între degete ţigarete lungi şi sexi. Aprinderea unei ţigări a devenit o scenă definitorie în aproape toate filmele, regizorii îndrăgostindu-se de felul în care camerele de filmat înregistrau rotocoalele de fum. În doar câţiva ani, fumatul a fost asociat cu sclipirea şi eleganţa şi toţi voiau să fie la fel de fermecători ca vedetele lor preferate. Sănătatea corporală nu-i preocupa, imaginea era cel mai important lucru. Este posibil ca producătorii de ţigarete să fi avut vreo legătură cu aceste filme? Oare se foloseau de puterea mass-mediei pentru atragerea noilor consumatori?

Serialele au avut un impact atât de mare asupra comportamentului oamenilor, încât nu ne vine să credem. Sute de milioane de oameni din întreaga lume se adunau în fiecare zi în faţa televizoarelor pentru a se prosterna, în timp ce urmăreau cu religioziate serialul lor preferat. A devenit o pseudo-religie pentru unii să nu-şi încheie seara fără să-şi ia doza de suprarealism. Cu riscul de a fi considerat misogin, am auzit confesiuni ale unor femei care susţineau că-şi planifică ziua după scenariul din serialul preferat. Le afectau stările de spirit, nevoile, relaţiile şi chiar vieţile. Nu este acesta un semn clar al unei civilizaţii defecte, aflate în căutarea unui reper? Şi de unde provine această populaţie defectă?

Pe măsură ce descoperim prăfuitele tăbliţe de înţelepciune lăsate de primii noştri înaintaşi, vom începe să descoperim dovada clară că suntem produsul unui grup de fiinţe avansate, care au trăit pe Pământ acum aproximativ 443.000 de ani. Este copleşitoare dovada că ei i-au creat pe oameni ca pe nişte muncitori primitivi pentru a-şi uşura munca în minele de aur, dând naştere primei specii de sclavi şi întărind obsesia noastră pentru aur. Vom descoperi cu uimire cât de asemănător este comportamentul nostru cu cel al populaţiei Anunnaki, cea care ne-a creat. Pentru că am primit o parte însemnată din ADN-ul lor, nu ar trebui să fim surprinşi dacă prezentăm aceleaşi caracteristici, care, în cele din urmă, le-au distrus

unitatea lor de pe Pământ. Arătăm la fel ca ei, ne comportăm la fel ca ei şi, încet, ADN-ul nostru evoluează spre configuraţia sa originală, pe care o avea la creatorii noştri, Anunnaki. În esenţă, noi suntem extratereştrii de pe planeta Pământ.

9

Aurul

Obsesia fără sfârşit

9

Am fost întrebat de mai multe ori de-a lungul vieţii ce-aş schimba dacă aş lua viaţa de la capăt. Poate am fost foarte norocos sau ignorant sau poate chiar arogant, dar nu aş schimba nimic. Zilele copilăriei mele au fost atât de pline de zâmbet, distracţie şi aventuri nesfârşite, în vreme ce creşteam pe câmpurile aurii din Africa de Sud, încât nu-mi pot imagina viaţa altfel. Pentru cei care nu au avut bucuria să viziteze câmpiile aurii din West Rand, în Africa de Sud, nu fiţi dezamăgiţi, pentru că aceste câmpii nu sunt de fapt pline cu aur.

Numele lor sugerează totuşi un peisaj plin de dâmburi aurii strălucitoare cât poţi cuprinde cu privirea. Tot ce trebuie să faci este să întinzi mâna şi să-l iei. Din contră, West Rand este o câmpie mai degrabă plată, plină de culturi de porumb, vârtejuri de vânt, praf, furtuni de după-amiază şi canale de scurgere. Există o mică porţiune de dealuri, care par să ţină de la Johannesburg până la Potchefstoom, întinzându-se pe o lungime de 150 de kilometri. În vreme ce călătoreşti de-a lungul acestui drum de două ore, treci pe lângă obişnuitele aşezări miniere, care au între 200 şi 5.000 de locuitori.

Au nume impozante ca: Zuurbekom, Westonaria.

Randfontein, Venterspost, Waterpan, Hills Haven, Libanon, Fochville şi faimoasa Carletonville. Trăsătura comună, care este definitorie pentru toate, este şirul de puţuri miniere: mici, uriaşe, din beton şi de oţel. Canalele de scurgere sunt un fenomen fascinant în aceste zone, în principal din cauza foamei de aur a omului. Ca urmare a activităţii miniere subterane apa se scurge şi lasă locul

formaţiunilor de rocă de dolomit care se usucă şi devin casante. Din cauza trecerii timpului şi a presiunii ele se prăbuşesc în interior şi dau naştere canalelor de suprafaţă, cu efecte devastatoare asupra oamenilor. Aceste canale pot varia de la câţiva metri diametru la câţiva kilometri, iar adâncimea lor variază de la o gaură la alta. Cursul de golf Venterspost, acolo unde mi-am desăvârşit invidiatul handicap de 22, a fost construit în jurul unui astfel de canal, având câteva caracteristici care te forţează să cureţi gaura înainte să loveşti. Cu multe prilejuri am fost forţaţi să ne aventurăm în canalul uriaş în căutarea bilelor pierdute. Cel mai adesea merita să facem această călătorie, captura punându-ne la dispoziţie bogăţii din lumea golfului la care un copil 12 ani putea doar să viseze… Bile pentru Africa.

Totul în West Rand gravita în jurul aurului, care avea efectul de a spulbera orice altă industrie imaginabilă. Satele erau, şi încă mai sunt şi astăzi, construite ca să ofere familiilor de mineri tot ce era nevoie ca să-i ţină ocupaţi. Asta era valabil numai pentru minerii albi, în vreme ce forţa de muncă neagră migrantă a fost înghesuită în cămine care, pe măsura trecerii timpului, au devenit cauza unor mari probleme socio-economice. Dar pentru cei norocoşi existau înotul, golful, tenisul, squash-ul[36], popice, badmintonul, jukskei-ul[37], activităţile de club şi evenimentele sociale permanente. Acesta era raiul pentru orice copil. Ce ne-am fi putut dori mai mult? Fiecare casă avea afişate la vedere comorile din subteran, constând de obicei din bucăţi de minereu de aur, prin care erau vizibile vinele de aur şi de alte metale. Aceste pietre erau aşezate de obicei deasupra căminului, în mijlocul mesei, deasupra milieurilor sculptate sau chiar transformate în scrumiere. Este incredibil de crezut că 60% din producţia

---

363 Sport de mare viteză, asemănător cu tenisul, care se joacă în 2 sau în 4 jucători, într-o cameră formată din patru pereţi, cu rachete de tenis şi o minge mică de cauciuc, (n.t)

37 Joc tradiţional sud-airican, care constă în nimerirea cu potcoave a unor ţăruşi de lemn, înfipţi în pământ la anumite distanţe, (n.t)

contemporană de aur provenea din această zonă, care se întindea pe o rază de 200 de kilometri şi includea şi părţi întinse din Statele Libere.

În vreme ce locaţia geografică nu părea din cale afară de relevantă pentru mine şi pentru ceilalţi mineri în anii ’70, la jumătatea anilor ’90 a început să-mi ridice multe întrebări în minte, atunci când a devenit clar că Leagănul Omenirii era localizat chiar aici, în Africa de Sud. Nu este ciudat că se găsea în sudul Africii, acolo unde tăbliţele sumeriene susţin că avea loc cea mai mare parte a primelor activităţi miniere de extragere a aurului, la scurt timp după ce primii Anunnaki au ajuns pe Pământ, acum 450.000 de ani? Şi, potrivit tăbliţelor, tot aici în sudul Africii, aproximativ 200.000 de ani mai târziu, primul reprezentant al noii specii, Adam, a fost pus să muncească. Ar trebui să fim surprinşi că toate aceste fapte încep să se lege? Da, ar trebui, pentru că ştim deja că istoria nu ne-a învăţat nimic şi privim încă o dată aceste coincidenţe incredibile şi refuzăm să credem informaţiile pe care ni le oferă.

Să ne întoarcem în 1970 la West Rand, la sutele de mii de oameni care creşteau în industria minieră şi asta era tot ceea ce ştiau, tot ceea ce aveau nevoie, până într-acolo încât mi-a părut întotdeauna rău de copiii din oraş. Nu am înţeles niciodată ce făceau oamenii care trăiau în alte oraşe şi în alte părţi ale ţării. Ce putea fi mai important decât aurul? Ce altceva se afla acolo? Vieţile noastre erau atât de prinse de activităţile legate de mineritul pentru aur, încât era cu adevărat greu să-ţi imaginezi un alt fel de viaţă. Până la urmă, părinţii noştri erau responsabili de extragerea din pământ a acelui metal strălucitor – lingourile de aur care erau invidiate în întreaga lume. Mi-aduc aminte clar tristeţea care înconjura prăbuşirile subterane de stânci care aveau ca urmare moartea unor oameni pe care îi cunoşteam foarte bine, cum era prietenul tatălui meu care a murit în subteran, în căutarea aurului, sau oamenii care au fost înghiţiţi de canale în timp ce jucau tenis duminică dimineaţa. Dar, în

vreme ce astfel de tragedii aveau loc, noi le găseam o anumită justificare şi consideram că totul este bine, pentru că făceam parte din marele plan de producere a aurului pentru omenire. Viaţa continua pur şi simplu şi, în fiecare zi, tot mai multe camioane încărcate cu aur ieşeau din curtea exploatării, pentru a fi livrate cuiva, undeva într-un colţ îndepărtat al lumii.

Gândindu-mă din nou la acest scenariu, după 30 de ani, par să existe foarte puţine diferenţe între munca anevoioasă pe care o presta tatăl meu pentru extragerea metalului strălucitor şi cea a primilor mineri primitivi, care lucrau în minele de aur la începuturile umanităţii. Ambii au venit pe această lume, având un număr predeterminat de ani de trăit, şi-au îndeplinit sarcinile şi au îmbogăţit un zeu invizibil. Asemănările dintre dintre speciile umane sclave de la începuturile omenirii şi muncitorul din mină din prezent sunt chiar uluitoare. Dacă examinăm textele sumeriene şi vedem cum era tratat muncitorul primitiv de către zei săi în timp ce lucra în mină, executând munca grea pentru stăpânul său şi primind în schimb tot ceea ce avea nevoie în Grădina Raiului, ne dăm seama că nu s-au schimbat prea multe de mii de ani.

Muncitorii primitivi trebuie să se fi întrebat şi ei unde se duce acest metal strălucitor; era subtilizat de către zei şi nu mai era văzut niciodată. De ce era atât de important pentru zei? Ce făcea acest metal galben să fie atât de râvnit? De ce nu aveau voie muncitorii să-l păstreze sau să-l stăpânească? De ce erau pedepsiţi atât de aspru dacă păstrau o parte din el? De ce se depunea atât de mult efort pentru descoperirea lui? Cine îl folosea… şi pentru ce? Dar probabil că aceste întrebări nu şi-au găsit niciodată răspunsul în acele vremuri străvechi. Dacă astăzi gândim diferit, oare ştim cu adevărat unde ajunge aurul? Şi cine ajunge să-l folosească şi în ce scop? Credem că ştim… cu toţii avem răspunsuri ştiinţifice şi indicatori economici care ne sunt arătaţi în fiecare zi, dându-ne un sentiment puternic de încredere pentru „piaţa aurului este stabilă”. Explicaţiile cu privire la ce se întâmplă cu toate aceste

metale preţioase din pământ umplu paginile ziarelor economice, dar eu suspectez că povestea aurului nu este cunoscută şi nici înţeleasă pe deplin nici de cei mai informaţi oameni din secolul al XXI-lea. Este ca şi cum ar exista un monstru mai mare undeva în cer, care consumă acest metal preţios extras de pe Pământ.

De ce suntem atât de obsedaţi de aur? Ce a cauzat această obsesie preistorică? De ce a fost aurul şi nu alt metal preţios? Cum de putem urmări această obsesie înapoi în trecut până la Leagănul Omenirii? Apariţia bruscă a civilizaţiei în jurul anului 11.000 î.Hr. a fost strâns legată de agricultură, comunităţile organizate şi domesticirea animalelor de către „omul gânditor”. Pentru această situaţie nu pare să existe o explicaţie valabilă. Antropologii sunt uimiţi de dispariţia aproape totală a omului şi de regresia uşoară de dinainte de Marele Potop de acum aproximativ 13.000 şi de brusca lui reapariţie în forţă, ca din senin, şi de apariţia civilizaţiei în Orientul Apropiat. De aici s-au răspândit în întreaga lume abilităţile nou-dobândite. Aceste statistici sunt acceptate astăzi de majoritatea învăţaţilor. Au apărut în urma Potopului şi aveau deja aur, iar fascinaţia pentru metalul auriu este vizibilă şi în ziua de azi.

Un alt aspect care-i nedumereşte pe istorici este viteza cu care această varietate de produse agricole continua să apară din Orientul Apropiat, începând cu anul 8.000 î.Hr. sau chiar mai înainte. Era ca şi cum Orientul Apropiat devenise un incubator botanic, producând încontinuu noi specii de plante domesticite. Cum era posibil ca omul primitiv, care trăia în continuare în peşteri, să fi dobândit nişte cunoştinţe atât de avansate? Această perioadă este descrisă ca sfârşitul perioadei Paleolitice sau a Epocii vechi a Pietrei, şi începutul Epocii Mijlocii a Pietrei sau perioada Mezoliticului. Asta înseamnă că întreaga activitate zilnică a omului avea în continuare ca punct central piatra. Matriţele sale erau din piatră, satele erau protejate de ziduri de piatră, uneltele sale erau făurite din piatră, morţii erau acoperiţi cu pietre, şi aşa

mai departe. Deci, cine îl ghida, îl îndrepta pe drumul civilizaţiei arătându-i calea, hrănindu-l cu inteligenţă? Pare să existe o legătură clară între ancorarea lui Noe lângă un pământ fertil, unde a plantat viţa-de-vie şi apariţia civilizaţiei în Orientul Apropiat. Este foarte straniu felul în care acest om primitiv, care abia abia ieşea din epoca de piatră, avea cunoştinţele avansare necesare pentru a rafina şi procesa aurul, cu mii de ani înainte de a se ajunge la apariţia acestei ocupaţii.

Oare în spatele ajutorului dat pentru exploatarea aurului se afla aceeaşi mână care l-a ajutat pe om şi în agricultură? Aceasta pare să fie o explicaţie plauzibilă. Sau încă mai credem că omul primitiv a evoluat treptat spre descoperirea tuturor tehnologiilor avansate? Teoria aluviunilor poate fi plauzibilă, pentru că este relativ uşor să găseşti aur în râuri, cerni noroiul, găseşti aurul şi îl şlefiieşti. Pepitele de aur pot să varieze ca dimensiuni, de la cele foarte mici la cele destul de mari şi, adesea, ele strălucesc în apă, ceea ce ar atrage atenţia multora care trec pe lângă ele. Problema este că multe dintre şirurile preistorice de minerit erau de fapt instalaţii miniere. Acest aspect complică lucrurile. Chiar şi diferenţa subtilă dintre felul în care arată aurul adus de aluviuni faţă de cel din sedimentele de rocă cere un ochi antrenat pentru a o recunoaşte. Pur şi simplu nu mi-l pot imagina pe omul primitiv mergând singur acum 12.000 de ani, împiedicându-se de o piatră, fapt care l-a dus la descoperirea neaşteptată a unui exploatări de minereu de aur. El a văzut că acea piatră este diferită faţă de altele. La o privire mai atentă, el a văzut sedimentele de aur din piatră. A ştiut instinctiv că, dacă sparge piatra, ar putea extrage aurul din ea, dar mai întâi trebuia să treacă prin următorul proces:

Se permite trecerea soluţiei de cianură de sodiu printr-un grup de pietre măcinate mărunt, care sunt dovedite a conţine aur şi argint, şi apoi se colectează sub formă de cianură de aur şi cianură de argint.

Se adaugă zinc la această soluţie, rezultând un

precipitat pe bază de zinc pe de o parte şi aur şi argint de cealaltă parte. Zincul este îndepărtat prin folosirea acidului sulfuric, lăsând în urmă un amestec de aur şi argint care mai departe este procesat pentru individualizarea lor. Tehnica cianurilor este foarte simplă şi uşor de aplicat şi foarte populară în zonele unde resturile miniere conţin cantităţi surprinzător de mari de metale valoroase. Prin folosirea acestei tehnici se pot aduce mari prejudicii mediului înconjurător, din cauza gradului mare de toxicitate pe care îl prezintă cianurile.

WIKIPEDIA

Am o problemă serioasă în a crede că omul primitiv s-a angajat pe cont propriu în acest proces, cu mult înainte de a fi auzit de agricultură şi de alte aspecte de bază ale civilizaţiei. Singura referinţă privind această activitate există în tăbliţele sumeriene. Le luăm în serios sau ne debarasăm de informaţiile încapsulate în aceste tăbliţe? Mulţi istorici au ales să se debaraseze de aceste informaţii şi, făcând asta, au lipsit omenirea de o privire fugară asupra comportamentului inexplicabil al oamenilor din Antichitate. De ce a existat această obsesie nebună pentru aur încă de la începuturile omenirii? De ce această obsesie mai există şi astăzi? Când a hotărât omul să-şi facă lănţişoare de aur şi să se împodobească cu acest metal strălucitor? Care au fost adevăratele motive şi motivaţii ale primilor oameni? Mulţi oameni cred că răspunsul este simplu: ne vor spune că raritatea aurului îl face atât de dorit, dar răspunsul nu este satisfăcător. De ce avea nevoie omul primitiv de aur de la bun început, de vreme ce existau alte obiecte mult mai strălucitoare cu care se putea împodobi? Ce făcea aurul să fie atât de rar şi de dorit în defavoarea tuturor celorlalte pietre şi metale strălucitoare? În afara aurului aluvional, care se putea epuiza foarte repede, cine l-a învăţat pe om să extragă aurul din minereu?

Istoria aurului are o poveste fascinantă. Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost obsedaţi de aur. Goana după aur din anii 1850, Vaticanul, conchistadorii spanioli,

vikingii din Evul Mediu, romanii, grecii, egiptenii, mayaşii, incaşi, olmecii, tolmecii, mesopotamienii, akkadienii, sumerienii şi misterioşii Anunnaki au fost cu toţii obsedaţi de aur. Dintotdeauna aurul a fost obsesia regilor. A fost obiectul de sacrificiu ales de dumnezeu şi de ceilalţi zei antici, care cereau ofrande de la supuşii umani. A fost un simbol al bogăţiei şi succesului în multe religii, iar Vechiul Testament este plin de referiri la aur într-o mulţime de situaţii. Aici sunt incluse şi instrucţiunile precise date de dumnezeu lui Moise cu privire la dimensiunile Chivotului Legii şi la materialele care urmau să fie folosite la construcţia lui. Următoarele instrucţiuni provin chiar din Exod 25: 10 – 22.

— Chivotul urma să fie construit din lemn de acacia şi trebuia să aibă 114 centimetri lungime, 69 de centimetri lăţime şi tot 69 de centimetri înălţime.

— Urma să fie poleit cu aur atât la interior, cât şi la exterior. De asemenea, urma să fie îmbrăcat în aur.

— Să se toarne patru inele de aur care să fie prinse în cele patru colţuri: două inele pe o parte şi celelalte două inele de cealaltă parte.

— Să se facă un cadru din lemn de acacia şi să fie îmbrăcat în aur.

— Marginile să fie introduse în inelele de pe marginea Chivotului pentru ca acesta să poată fi transportat.

— Marginile trebuiau să rămână prinse în inele şi să nu fie scoase niciodată.

— Tăbliţele cu porunci să fie puse în Chivot.

— Să se facă un scaun de binecuvântare, de 114 centimetri lungime şi 69 de centimetri lăţime.

— Să se facă doi heruvimi de aur; să fie lucraţi manual şi puşi la cele două laturi ale scaunului.

— Cei doi heruvimi să fie dispuşi la cele două capete. Heruvimii să fie făcuţi dintr-o singură bucată şi să se unească deasupra scaunului.

— Heruvimii să aibă aripile întinse, să acopere scaunul cu aripile lor şi să stea faţă în faţă. Feţele

heruvimilor să fie îndreptate către scaunul binecuvântării.

— Să se aşeze scaunul deasupra chivotului şi să se pună decalogul în chivot.

— „Mă voi întâlni cu tine deasupra scaunului binecuvântării, între cei doi heruvimi care acoperă chivotul decalogului; îţi voi vorbi de acolo despre tot ceea ce ţi-am poruncit în legătură cu israeliţii”.

Aceste instrucţiuni sunt destul de clare. Dacă ar fi să primesc un asemenea plan, aş fi de-a dreptul curios să ştiu de ce dimensiunile şi materialele trebuie să fie atât de exacte, dacă tot ceea ce trebuia să facă acest sipet pretenţios era să care nişte valori de la Johannesburg la Bloemfontein. Este posibil ca acest Chivot să fi fost vreun fel de mijloc de comunicaţie, în loc de container pentru nişte viitoare porunci? Până la urmă, dumnezeu i-a spus lui Moise: „Ne vom întâlni acolo, deasupra scaunului binecuvântării, între cei doi heruvimi care stau deasupra Chivotului Legii; îţi voi vorbi de acolo despre toate poruncile pe care le am în ceea ce-i priveşte pe israeliţi”. Nu-i aşa că un zeu atotputernic i-ar fi putut vorbi lui Moise de oriunde? Decât să-l convoace într-un loc anume între doi heruvimi suspicioşi! Marginile slujeau numai la transportarea dispozitivului sau erau şi nişte antene pentru a recepţiona mesaje? Erau heruvimii un soi de sistem de amplificare unde Moise trebuie să stea ca să audă mesajele lui dumnezeu? Toate devin foarte ciudate şi suspicioase odată ce eliminăm trăirea religioasă. Adevărul istoric este că aurul a jucat un rol foarte neobişnuit în întreaga istorie a omenirii, depăşind adesea toate barierele, ca să devină obiect de practici rituale sau religioase. De ce ar avea dumnezeu o foame atât de insaţiabilă de aur? Înainte de a ne continua speculaţiile privind o asemenea foame divină de aur, să aruncăm o privire peste acest metal şi la toată agitaţia iscată în jurul lui. Ce-i face aşa de special?

Aurul este un metal remarcabil, cu o serie de proprietăţi şi combinaţii chimice unice, ceea ce-i face de neînlocuit într-o largă paletă de aplicaţii zilnice, esenţiale

în viaţa modernă. Mii de aplicaţii zilnice au nevoie de aur ca să funcţioneze cât mai bine pentru perioade lungi de timp. În principiu, aurul este indestructibil, complet reciclabil şi este imun la efectele aerului, apei şi oxigenului. Aurul nu se va oxida, nu va rugini şi nu va coroda. Aceste proprietăţi fac din aur un component vital în multe aplicaţii medicale, industriale şi electrice.

Aurul este cel mai nonreactiv dintre toate metalele. Nu reacţionează niciodată cu oxigenul, de aceea nu va rugini şi nu va oxida. Masca de aur din mormântul lui Tutankamon arată la fel de strălucitoare ca atunci când a fost dezgropată în 1922 şi la fel ca atunci când a fost îngropată în anul 1352 î.Hr. Aurul este unul dintre cele mai bune conducătoare de electricitate dintre toate metalele şi poate conduce şi cel mai mic impuls de curent la temperaturi variind de la – 55° C până la 200° C. Este, aşadar, o componentă vitală pentru industriile computerelor şi a telecomunicaţiilor. Este cel mai flexibil dintre toate metalele, putând fi prelucrat în cabluri foarte subţiri fără să se rupă. O uncie de aur (28, 4 grame) poate fi prelucrată într-un fir de 8 kilometri lungime. Poate fi modelat şi întins în foiţe deosebit de subţiri. O uncie de aur poate fi prelucrată într-o foiţă de 12 metri pătraţi. Aurul reflectă cel mai bine energia infraroşie. Asta înseamnă că aurul de puritate mare poate reflecta până la 99% din razele infraroşii. Asta face ca aurul să fie materialul de protecţie ideal împotriva căldurii şi a radiaţilor pentru cosmonauţi şi pompieri. În acelaşi timp, aurul este un excelent conductor pentru energia termală şi pentru căldură. Este folosit pentru transferul căldurii de pe instrumentarul fragil. Pentru acest motiv, se foloseşte un aliaj care conţine 35% aur, în boturile navetelor spaţiale, acolo unde temperatura poate ajunge până la 3300°C.

Aşadar, ce avea dumnezeu în plan atunci când i-a dat instrucţiuni atât de precise lui Moise? A consemnat cineva în scris aceste instrucţiuni sau au fost nişte detalii mai complicate, care au fost omise, deoarece cel care a consemnat nu a putut înţelege detaliile fine? De ce nu

numai oamenii, ci şi zeii antici erau atât de obsedaţi de aur? Atunci când începi să analizezi toate coincidenţele şi eşti atent la ceea ce au lăsat sumerienii în urmă, totul începe să capete sens. Cei mai mulţi dintre oameni au încă viziunea naivă că omul a descoperit accidental aurul, că a devenit un bun tranzacţionat, admirat de către regi şi, în cele din urmă, a devenit moneda de schimb globală, care urcă şi coboară pieţele de acţiuni. Nu pot să fiu de acord cu această viziune simplistă, care este bazată în mare parte pe percepţia curentă din secolul al XXI-lea asupra acestui metal.

Istoria mineritului pentru aur are rădăcini schiţate vag, la fel de neclare ca şi restul istoriei antice a omenirii. Cele mai vechi documente scrise palpabile pe care le avem sunt tăbliţele de argilă sumeriene, dar acestea sunt în continuare respinse de mulţi învăţaţi. Totuşi, în ultimii zece ani, a avut loc o mare schimbare radicală privind încrederea acordată acestor tăbliţe. Pe măsură ce tot mai multe tăbliţe au fost verificate şi traduse, nonconformişti ca Zecharia Sitchin au primit tot mai multe laude pentru teoriile lor revoluţionare cu privire la înaintaşii şi creatorii noştri, iar tăbliţele au început să aibă un impact real asupra sanctuarului ştiinţei. Aşadar, dacă acceptăm conţinutul tăbliţelor sumeriene, va trebui să acceptăm şi faptul că mineritul aurifer are o vechime de câteva sute de mii de ani, mult mai vechi decât oricine dintre noi îşi poate imagina. Dar, aşa cum vom vedea, totul se potriveşte perfect în Marele Puzzle Uman şi ne pune la dispoziţie informaţii capitale, ca să înlăturăm toate prostiile cu care am fost îndoctrinaţi de sute de ani. Va trebui să fim curajoşi ca să facem faţă adevărului adevărat, pentru ca acesta nu este ceea ce vor instituţiile globale să credem de fapt. Acest lucru mă duce către o singură concluzie. Vechii „zei” care au locuit pe Pământ şi care au înrobit omenirea ar putea fi încă activi printre noi în feluri pe care nu le putem înţelege şi nu permit răspândirea cunoaşterii, conducând cu o mână de fier prin intermediul opresiunilor religioase asupra „speciei sclave”.

În tăbliţele sumeriene există referinţe clare asupra felului în care a zeii au introdus regalitatea, rolul marilor preoţi, ca purtători ai instrucţiunilor zeilor către oameni şi asupra neîntreruptelor activităţi miniere pentru căutarea metalului preţios care i-a adus pe Anunnaki pe Pământ de la bun început. Preoţii şi regii erau adesea convocaţi la întâlniri cu dumnezeu, în care primeau instrucţiuni clare pe care trebuiau să le transmită popoarelor lor. Acesta era un eveniment obişnuit în Vechiul Testament, Moise şi Avraam fiind două dintre exemplele cele mai cunoscute a felului în care dumnezeu a interacţionat cu omul, dându-i instrucţiuni clare. De ce nu se mai întâmplă acest lucru în ziua de azi? Sau am devenit prea isteţi pentru zeii şireţi din timpurile biblice? În ultimul capitol al acestei cărţi, „Povestea omenirii”, voi descrie pe larg crearea lui Adam şi a muncitorului primitiv care trebuia să sape în minele din sudul Africii, ca să extragă aur pentru zeii săi. Dar cred că trebuie să pregătesc acest moment prin explicarea unor principii fundamentale derivate din miile de tăbliţe sumeriene care formează baza afirmaţiilor făcute în acest capitol.

Traducerea constantă şi fără grabă a tăbliţelor sumeriene ne oferă pentru prima dată o privire asupra istoriei antice a omenirii şi răstoarnă tot ceea ce am învăţat despre asta până acum. Oferă o povestire scrisă a întregii istorii a ascensiunii civilizaţiei pe Pământ, dar nu este ceea ce mulţi dintre noi s-ar aştepta. Şi totuşi, la o evaluare a tot ceea ce este consemnat, sper că va avea o însemnătate la fel de mare pentru voi aşa cum are pentru mine. Iată un scurt rezumat al istoriei complicate a omenirii, aşa cum este consemnată de tăbliţele sumeriene, doar pentru a servi ca ghid pentru anumite afirmaţii din acest capitol:

Anunnaki erau astronauţi şi exploratori care s-au stabilit pe Pământ acum aproximativ 443.000 de ani, sub comanda lui Anu, de aici şi numele de Anunnaki. Cei doi fii ai lui Anu, Enlil şi Enki, au primit controlul asupra noii baze. Ei au venit în căutare de aur ca să contribuie la

încetinirea degradării atmosferei şi a stratului de ozon de pe planeta lor, Nibiru. De-a lungul timpului, ei au trimis peste 600 de exploratori şi muncitori pe Pământ, au deschis o multitudine de puţuri miniere în sudul Africii şi un centru de comandă spaţial în Orientul Apropiat, la Eridu, cea mai veche aşezare de pe Pământ. După câtăva vreme şi după plângerile primite de la acei Anunnaki care trebuiau să sape în mine, ei au creat o clonă, care era un amestec din ADN-ul lui *homo errectus*, *o* creatură care trăia pe Pământ. Ei l-au numit Adam pe acest muncitor primitiv şi, după câtva timp, i-au creat o parteneră ca să se poată înmulţi şi să nu mai fi nevoie ca sarcina să fie purtată de femele-surogat Anunnaki. Iată o traducere făcută după o tabletă sumeriană: „Să-l creăm pe Lulu, un muncitor primitiv, ca să preia munca grea… să-l facem după asemănarea noastră”.

Noua specie de sclavi a devenit foarte căutată de Anunnaki din Orientul Apropiat şi a început să fie folosita şi aici, departe de leagănul său african. Anunnaki au mai stabilit o bază şi pe Marte, de unde puteau să expedieze transporturi mai mari, datorită forţei gravitaţionale mai scăzute. Aceste lucruri se întâmplau înaintea evenimentelor cosmice care au avut ca rezultat Marele Potop pe de Pământ şi care au făcut ca Marte să-şi piardă atmosfera. Cei care locuiau pe Marte se numeau Igigi, dar evenimentele cosmice i-au forţat pe Igigi să părăsească Marte şi să se întoarcă pe Pământ. Copiii Annunanki şi Igigi au fost numiţi „Nefilim” în cartea Genezei şi în alte izvoare scrise: „Cei care au coborât din rai pe Pământ”. Chiar şi Geneza vorbeşte despre aceşti Nefilim care au venit pe Pământ şi „au văzut că fiicele omului erau frumoase şi au făcut copii cu ele”. Astfel a luat naştere o specie nouă de oameni, numiţi Arienii, care au trăit separat de ceilalţi oameni şi au influenţat într-o mare măsură civilizaţiile viitoare. Ei erau urmaşii lui Marduk, despre care vom auzi mai multe mai târziu.

Toate aceste activităţi au avut motive întemeiate. Planeta Nibiru se mişcă pe o orbită de 3 600 de ani în jurul

Soarelui, la fel cu orbita multora dintre comete. La una dintre apropierile faţă de Soare, Nibiru a ajuns neobişnuit de aproape de Pământ şi de Marte, provocând o mare mişcare geologică a cărei urmare a fost marele Potop de acum aproximativ 13.000 de ani. În acelaşi timp, prezenţa planetei Nibiru a făcut ca atmosfera lui Marte să fie „aspirată". Anunnaki au văzut această catastrofa ca pe o oportunitate să scape de specia sclavă pe care o creaseră şi care ajunsese la un număr foarte mare. Specia sclavă devenise o problemă de care nu puteau scăpa. Avea nevoie de supraveghere continuă, de îngrijire şi de hrănire, întocmai ca nişte copii mici, neajutoraţi. Deveniseră nesupuşi, iar unii începuseră să aibă gânduri de independenţă, de încălcare a regulilor muncii şi ale slaviei din mine. Dar cea mai mare problemă pentru Enlil a fost aceea că unii dintre Nefilimi aveau copii cu femei umane, dând naştere unei noi subspecii, contribuind astfel la agravarea problemei. La momentul conceperii lui Adam, între cei doi fraţi au avut loc neînţelegeri. Enlil se opusese cu totul creării unei noi specii şi acum avea oportunitatea perfectă să elimine problema umană prin intermediul unui dezastru natural. Dar Enki, creatorul omenirii, le-a spus unora dintre progeniturile sale să se salveze cu ajutorul unei bărci. Restul face parte din istoria omenirii.

Apropierea Pământului de Nibiru a avut un efect devastator şi pentru aceasta din urmă, perturbându-i încă o dată atmosfera. Atunci când Anunnaki credeau că şi-au salvat planeta şi că se întorc acasă, mineritul aurifer a trebuit să fie reluat. Ca o ironie a sorţii, au fost bucuroşi că unii dintre oameni au supravieţuit, dar de data aceasta i-au înzestrat cu înţelepciune şi i-au învăţat tot ce trebuiau să ştie despre civilizaţie şi supravieţuire, în vreme ce erau uşor absorbiţi în familia extinsă de zei. Zeii au împărţit lumea într-o serie de regiuni, încredinţând fiecare zonă unuia sau mai multor copii Anunnaki de pe Pământ. Neînţelegerile şi mânia au început să dea naştere la conflicte între zei, unul dintre ei numit Marduk/Ra/Amun, autoproclamându-se „zeu deasupra tuturor". El şi-a extins

influenţa asupra lumii împotriva voinţei celorlalţi zei Anunnaki, dând naştere unei rupturi. Marduk pare să fie dumnezeu din Vechiul Testament, care a început să interzică oamenilor venerarea altor zei în afara sa. Era numit şi „zeul violent”, care în jurul anului 2.500 î.Hr. a început să-i forţeze pe oameni să-l accepte ca zeu unic. A promis recompense şi compasiune celor care i se supuneau şi pedepse celor care nu voiau să se supună. A început să promită nemurirea celor care-l urmau, faraonii fiind primii şi cei mai importanţi beneficiari ai promisiunilor sale. Acestea sunt motivele pentru neobişnuita obsesie legată de viaţa de după a regilor egipteni. Ceilalţi Anunnaki au hotărât că trebuie să acţioneze decisiv şi cu forţă maximă împotriva lui Marduk. Acesta este momentul Sodoma şi Gomora pe care îl consemnează Biblia. Distrugerea a fost violentă şi pe scară largă, având consecinţe groaznice. Dar cumva, Marduk a scăpat din acest măcel, iar evenimentele l-au făcut să fie şi mai temut şi adorat de către oamenii care au supravieţuit. Şi astfel familia sa înrudită din nordul Mesopotamiei, Arienii, a invadat pământurile din estul şi vestul Europei, cucerind toate populaţiile umane şi impunându-şi supremaţia ariană asupra lor, această situaţie fiind prezentă şi în zilele noastre.

Trebuie să vă spun că nu inventez nimic din toate acestea, într-un moment de nebunie S.F. Pe cât de ridicole par aceste povestiri, nu sunt cu nimic mai ridicole decât ceea ce se întâmplă în lume la ora actuală. Puteţi fi judecătorii dovezilor prezentate şi puteţi decide dacă vreţi să rămâneţi o specie sclavă sau vreţi să începeţi să exploraţi noile opţiuni care ne sunt prezentate pe măsură ce dezgropăm din ce în ce mai multe artefacte preistorice care ne spun o poveste complet diferită despre descendenţa noastră umană, faţă de cea pe care o ştim.

Să ne întoarcem la obsesia legată de aur. Membrii speciei sclave săpau în mine, indiferenţi faţă de locul pe care îl ocupau în tabloul general. Ştiau că acesta este singurul lucru care li se cere. Trăiau în tabere asemănătoare cu cele folosite în prezent în minele din

Africa de Sud. Sclavilor le era pus totul la dispoziţie, dar ei nu aveau libertatea de alegere şi niciun alt viitor în afară de minerit.

Erau născuţi pentru sclavia în mină şi mureau ca sclavi în mine. Dar trebuie să fi existat sclavi care s-au răsculat şi au evadat în tufişurile dese din Africa, ca să întemeieze mici familii, învăţând să supravieţuiască prin vânătoare şi cules. Populaţia Khoi-San este una dintre acestea. A venit o vreme când unora dintre sclavi le-a fost permis să părăsească taberele miniere pentru a merge să locuiască în sălbăticia Africii, probabil atunci când erau bătrâni şi neputincioşi şi nu mai erau în stare să facă munca pentru care fuseseră creaţi.

Grupuri ale primilor pământeni au format cete şi mici triburi, dezvoltându-şi propria cultură africană, plină de zei mitologici şi poveşti care sunt înţelese cu greu de către istorici. Văzută din această perspectivă, pare logic de ce propriile culturi şi religii africane sunt atât de diferite de cele din restul lumii. Pentru că aici, în Africa, au fost creaţi primii oameni, care au trăit în sclavie şi izolare faţă de celelalte comunităţi şi şi-au construit propriile culturi unice, puternic influenţate de zeii lor stăpânitori. Au existat foarte puţine contacte între aceşti primi oameni din Africa şi restul lumii, acolo unde aveau loc împerecheri între oameni şi odraslele Anunnaki, dând naştere Arienilor din nord. Este posibil chiar să fi avut loc o răscoală a speciei sclave împotriva asupritorilor, după aproximativ 100.000 de ani de trudă.

După răscoala speciei sclave, atunci când multora le-a fost permis să părăsească taberele, mineritul a continuat în vreme ce mulţi dintre sclavi au încercat să trăiască în nouformatele comunităţi şi să supravieţuiască iară ajutorul zeilor lor. Este posibil ca această relaţie dintre sclavi şi Anunnaki să-şi găsească ecoul în structurile religioase din ziua de azi? Este posibil ca Anunnaki să conducă în continuare omenirea cu o mână de fier, în special în ceea ce priveşte producţia de aur din timpurile moderne? De-a lungul istoriei, multe dintre societăţile secrete şi-au avut

izvorul la originile omenirii, iar aşa-zisa Frăţie a Şarpelui şi alte teorii ale conspiraţiei apar cu regularitate. Cel mai important lucru despre teoriile conspiraţiei este acela că rămân exact aşa cum le este numele. Dar faptul că originea noastră umană este pusă la îndoială, că rolul aurului în lume are origine neclare, că preoţii şi Biserica au jucat un rol neîndoielnic în goana după aur şi bogăţie, toate indică posibile conspiraţii atât de adânci încât nu pot fi concepute de o minte obişnuită.

Doar ca să demonstrăm cât de confuzi sunt istoricii în legătură cu originile aurului şi posibila sa însemnătate pentru primii oameni, iată câteva extrase aleatorii în legătură cu originile aurului:

Aurul era probabil primul metal pe care I-au cunoscut hominizii, pe care îl găseau sub formă de pepite sau lamele în pământ sau pe malurile apelor, şi erau atraşi de frumuseţea sa intrinsecă, uşurinţa în prelucrare şi aparenta sa indestructibilitate.

Găseasc foarte ridicolă această afirmaţie. De ce ar avea un metal moale vreo valoare pentru un hominid primitiv, o creatură asemănătoare maimuţelor, a cărei preocupare era supravieţuirea, mâncarea şi adăpostul? Dar Anunnaki aveau nevoie de aur şi aveau nevoie de un muncitor care să scoată aurul din pământ.

În timpul Epocii Pietrei, metalul pare să fi dobândit o anume sacralitate datorită solidităţii şi durabilităţii sale, fiind iniţial purtat ca amuletă şi ulterior prelucrat pentru obţinerea obiectelor religioase şi a idolilor.

Totul e bine, dar de ce tocmai aurul decât orice alt metal sau piatră preţioasă să aibă o asemenea importanţă? Nu exista niciun motiv justificabil pentru un asemenea comportament al oamenilor primitivi decât dacă imitau pe cineva, dând valoare metalului pentru un anumit motiv.

În vremea primelor civilizaţii induse, sumeriene şi egiptene (în perioada anilor ’3.000 – 2000 î.Hr.), aurul nu era preţuit numai pentru calitatea sa, ci devenise un simbol al bogăţiei şi al rangului social.

Exact! Până la acest moment, oamenilor le fusese

dezvăluită civilizaţia de către zei şi aurul era cunoscut ca „proprietate a zeilor”. Această afirmaţie este foarte bine documentată de conchistadorii din America Centrală. Lor li s-a spus în mod repetat de către nativi că tot aurul „aparţine zeilor”. În vremurile biblice, dumnezeu îi recompensa în diverse moduri pe cei care-l urmau. Aurul era una dintre recompense, pentru că era preţuit de oameni ca un metal divin. Orice om căruia îi era îngăduit să păstreze aurul sau argintul primit de la zei ca o formă de recompensă era admirat de toată lumea. Aveau în posesie ceva „dumnezeiesc” sau „divin”, ceea ce reprezenta un privilegiu social imens, ducând la creşterea dorinţei şi a cererii pentru aur.

Homer (circa 1.000 î.Hr.), în *Iliada*, poem epic scris în Grecia antică, a descris în repetate rânduri aurul ca un semn al bogăţiei printre muritori şi ca un semn al splendorii printre nemuritori.

Iată dovada. Homer avea aceeaşi viziune în ceea ce priveşte aurul. Cum de ştia aceste lucruri, pe care intelectualii noştri moderni le-au redus la prostii mitologice, care nu trebuie luate în serios? Următoarea afirmaţie vine în sprijinul dezamăgirii mele în ceea ce-i priveşte pe învăţătorii moderni ai istoriei omenirii. În rândul învăţaţilor moderni pare să existe o părere unanim acceptată pe care eu o găsesc arogantă, îngustă şi ignorantă. Aceştia ar trebui să citească mai mult, să-şi deschidă ochii şi să înceteze să mai umple minţile copiilor noştri cu jumătăţi de adevăr şi prostii groaznice, retorică istorică regurgitată, nedemnă nici măcar de hârtia pe care este scrisă.

Primele referinţe la descoperirile de aur sunt în esenţă legende sau mituri. *Chronicum Alexandrinum* (anul 628) atribuie descoperirea aurului zeului Mercur, zeul roman al comerţului şi al negustorilor, fiul lui Jupiter sau al lui Pisus. Referinţe asemănătoare privind primele descoperiri de aur apar şi în scrierile hinduse (*Vedele*) ca şi în cele chinezeşti şi ale altor popoare vechi.

Ce alt sprijin ne-am mai putea dori referitor la ceea

ce am citit în tăbliţele sumeriene? Cu siguranţă că istoricii lui Alexandru ştiau mai multe decât ştiu istoricii din ziua de astăzi şi ei trebuie să fi fost familiarizaţi cu biblioteca din Alexandria care conţinea milioane de cărţi, pe care istoricii de azi nu le mai pot consulta. Ei nu ezită să numească divinităţile „zei”, în vreme ce istoricii moderni le-au redus la statutul de figuri „mitologice”.

Iată ce mai spun sursele istorice despre aur:

„Descoperirea elementului pe care-l numim aur se pierde în Antichitate”. Această afirmaţie nu este adevărată. Iată un extras dintr-o tăbliţă sumeriană, tradusă de Zecharia Sitchin: „Să se obţină aur din apă, să fie testat pentru salvarea lui Nibiru”.

Aceasta este prima referire făcută despre aur în preistoria noastră. Vorbele rostite de Anu, regele de pe Nibiru, înainte de a-i împrăştia pe Anunnaki pe Pământ în căutarea aurului. Ignorăm aceste înscrisuri şi le privim ca pe o prostie? De ce ar fi fost oamenii preistorici atât de obsedaţi de aur încât să scrie poveşti atât de elaborate despre el? Ar fi făcut asta doar dacă aurul ar fi jucat un rol crucial în supravieţuirea lor, şi a jucat. A fost principalul şi unicul motiv pentru care Anunnaki au venit pe Pământ şi singurul motiv pentru care a fost creată omenirea.

Principala sursă de aur în perioada antică a constituit-o cu siguranţă depozitele de aluviuni, deşi există dovezi evidente ale unor zăcăminte de aur în Egipt, India şi în alte locuri. Depozitele aluvionare erau prelucrate în cea mai crudă formă prin oprirea sau prin cea mai simplă formă de barare a apei. Părţile expuse ale filoanelor sfărâmicioase erau pur şi simplu scoase din apă, crestate sau zdrobite cu cele mai banale unelte, ciocane de piatră, pene de os, oase sau lopeţi de lemn. Rareori erau pur şi simplu străpunse sau şlefuite şi doar în cazul pietrelor moi din zona de oxidare. Incendierea era probabil folosită de către vechii egipteni, evrei, indieni şi alte populaţii pentru a dezmembra filoanele dure de cuarţ.

De ce ar fi vrut primii oameni să spargă pietrele care conţineau aur, dacă nu ar fi ştiut cum să extragă aurul din

minereu? Trebuie să fi cunoscut procedeul, altfel nu ar fi recunoscut depozitele de aur din minereu. Şi avem dovezi că au folosit focul pentru spargerea minereului, asta înseamnă că trebuie să fi ştiut şi restul procedurii complexe, inclusiv punctul de topire la aproximativ 700°C. Dar de ce să fim atât de surprinşi? Tăbliţele sumeriene relatează cu exactitate felul în care obţineau aurul din minereu şi cum îl topeau. „Cum era extras un nou metal din piatră… într-un loc unde se topeau şi rafinau metalele…” şi aurul era astfel obţinut.

De-a lungul istoriei omenirii, acolo unde apăreau dovezi ale existenţei aurului, apăreau noi tabere, aducând prosperitate pentru unii şi disperare pentru alţii. De fapt, se pare că, dacă nu ar fi existat dovezi ale aurului încă de la începuturile Antichităţii, civilizaţia s-ar fi dezvoltat mult mai târziu. Toate aşezările umane timpurii par să fie strâns legate de existenţa aurului.

Toate zăcămintele mici sau mari care aveau semne vizibile ale existenţei aurului erau exploatate de sclavi, condamnaţi şi prizonieri de război care erau trimişi de autorităţi la exploatările şi minele aurifere.

Termenul *mină* este foarte relevant în această situaţie, deoarece cele mai multe sunt deschise pentru exploatarea minereului. Şi atunci de ce ar fi săpat mine precum cele din sudul Africii, acum 50.000 de ani sau mai mult, dacă nu aveau ştiinţa extragerii minereului?

Primele referinţe despre mineritul aurifer apar în codexurile egipetene, pe coloane, în pictogramele şi inscripţiile din mormintele faraonilor. Cea mai veche hartă geologică pe care o cunoaştem datează din timpul faraonului Seti I (aproximativ 1 320 î.Hr.). Pe ea apar drumuri, casele minerilor, animalele vânate, munţii auriferi şi aşa mai departe. Vechile civilizaţii sumeriene, akkadiene, asiriene şi babiloniene au utilizat aurul pe scară largă, dar sursele de unde provenea acest aur sunt nesigure.

Asta nu este adevărat! Tăbliţele de argilă ne oferă foarte multe informaţii despre aur, indicând operaţiunile

miniere, prelucrarea, topirea şi modurile de folosire. Dar istoricii care scriu asemenea prostii despre istoria aurului sunt probabil aceiaşi oameni care îi consideră pe egipteni ca întemeietori ai mineritului pentru aur şi, în aceeaşi propoziţie, nu iau în seamă ceea ce egipteni ţineau la mare preţ – zeii lor – care le-au dat toată înţelepciunea şi ştiinţa, inclusiv pe cea a mineritului pentru aur.

În Vechiul Testament al evreilor există numeroase referinţele la aur şi la mineritul aurifer. Sunt menţionate şase surse pentru aur în Vechiul Testament. Acestea sunt Havila, Ofir, Şeba, Midian, Ufaz şi Parvaim. Poziţionarea exactă a celor şase locaţii a dat naştere la multe speculaţii. Unele voci susţin că toate cele şase surse sunt arabe, altele au sugerat locaţii mult mai îndepărtate.

Dacă măcar ar acorda atenţie acelor scripturi mistice antice care ne-au fost lăsate moştenire! Dar, din nefericire, acestea au fost clasificate ca mitologie, deci niciun istoric serios nu ar putea să admită că o asemenea ficţiune i-a influenţat părerea profesională. Există referinţe foarte clare şi detaliate legate de sudul Africii sau „Abzu”, ca fiind primul loc de unde a apărut aurul în lume. Se întâmplă să fie primul loc din lume unde primii muncitori primitivi au fost puşi să lucreze în minele de aur şi se întâmplă să fie Leagănul Omenirii. Nu sunt prea multe coincidenţe?

Au existat multe speculaţii legate de localizarea lui Ofir, pământul de o bogăţie fabuloasă, plin de aur, de unde flota regelui Solomon a adus în regat peste 34 de tone de aur. La Regi 10: 22, în Vechiul Testament, sunt menţionate cargouri de lemn de santal, pietre preţioase, fildeş, maimuţe şi păuni, ceea ce sugerează navigaţia în jurul Africii. Diferitele referinţe despre Tars sugerează că aurul ar fi putut proveni din oraşul minier spaniol Tharsis.

Alte zone predilecte sunt estul Africii şi sudul Africii, în principal Zimbabwe, în special ruinele Marii Culturi Zimbabwe. Întregul plan arhitectural, modelul reşedinţei principale, camerele personalului, arta construirii unei structuri de piatră fără mortar, ar fi reprezentat o

reşedinţă perfectă pentru zeul Enki din Abzu, aşa cum îl numesc tăbliţele. Ar fi putut să fie acesta principalul punct de comandă al minelor regelui Solomon? Care l-a ocupat la mii de ani după ce Enki „a construit acest loc în Abzu”. Sudul Africii nu a dus lipsă de mine, iar în ultimii 200 de ani de explorare au fost descoperite peste 500 de ruine pe ceea ce era cunoscut sub numele de teritoriul Monomotaţia. Acest ţinut se întindea de pe coasta Mozambicului până în interiorul continentului şi includea Zimbabwe. Diverse autorităţi în domeniu, cum ar fi Bruce, Huiet, Quartremere şi Guillain, la fel ca şi majoritatea celor care au studiat ulterior ruinele din Zimbabwe, susţin ipoteza că Monomotaţia (Zimbabwe) este de fapt Ofir din Vechiul Testament.

Există, de asemenea, o distincţie clară între mai vechiul Zimbabwe şi noile structuri care au fost construite în perioadele următoare. Ar putea să fie aceasta o repetiţie a sindromului piramidelor? Structurile originale au fost construite de Anunnaki la Abzu, sub comanda lui Enki, pentru a-i servi ca reşedinţă. Mii de ani mai târziu, la fel ca în cazul piramidelor, regii din timpurile biblice, fenicienii şi himiariţii şi-au construit propriile structuri, care nu respectă stilul şi calitatea celor originale. În *Adapted Excerpts* din the *Ancient Rutns of Rhodesia*, scrisă de R.N. Hali şi W.G. Neal, putem citi despre „primul sau vechiul” Zimbabwe şi de un alt Zimbabwe mai recent. Cei doi scriu despre „structurile masive care, în vreme ce respectau în general primul model Zimbabwe, erau construite pe două sau trei terase armate, înălţate până la creasta dealurilor, înconjurându-le şi uneori acoperindu-le în întregime”. Ei susţin că aceste structuri aemănătoare unui tort de nuntă etajat lipsesc din ruinele structurilor construite în prima perioadă din Zimbabwe. Şi totuşi, toate aceste ruine târzii prezintă dovezi că au fost ridicate de adoratori ai naturii şi aveau templul orientat „deschis către ceruri”, cercul sacru şi turnurile conice „locuri înalte”, monoliţii şi toate dovezile adoraţiei falice. Acest stil este reprezentat, printre mulţi alţii, de populaţiile Dhlo-Dhlo, Regina,

Meteme şi Kharmi.

Legătura feniciană cu ruinele frapantă. Monumentele, pietrele sculptate şi statuile găsite în Zimbabwe au un stil identic cu acelea care predomină în Sardinia şi în alte culturi vechi din Orientul Apropiat, incluzând şi cultul pentru zeul Baal. Cei doi exploratori, Neal şi Hall, au condus această călătorie la pragul dintre milenii. Ei au explicat că există o „similaritate miraculoasă" între ruinele târzii ale civilizaţiei Zimbabwe şi 3.000 de *nuraghe* sau fortăreţe terasate, care acoperă insula Sardinia. Dovezile privind adorarea naturii abundă în suprastructurile rhodesiene şi sardiniene. Epoca fortăreţelor sardiniene se întinde până în Epoca Bronzului, cuprinsă în intervalul 3500 î.Hr. – 1500 î.Hr., iar învăţaţi precum Geyard scriu: „Nu ezit să consider numeroasele edificii rotunde din Sardinia, care sunt acum cunoscute sub numele de nuraghe, ca fiind monumente închinate adorării lui Baal". Ruinele din perioada târzie a culturii Zimbabwe aduc cu astfel de monumente închinate zeului Baal, care era slăvit şi adorat în tot Orientul Apropiat şi în Egipt, în perioada cuprinsă între anii 2.500 î.Hr. şi 200 î.Hr. Acest lucru ne oferă o legătură clară între civilizaţiile avansate din nord şi îndepărtatele terenuri aurifere din sud, cunoscute în vremurile biblice sub numele de Ofir.

Aceasta este o descoperire incredibilă. Nu numai că avem dovezi clare pentru a susţine că minele regelui Solomon erau într-adevăr localizate în sudul Africii, dar avem şi dovada palpabilă că au existat două civilizaţii distincte în Zimbabwe, despărţite de mii de ani. Cea mai recentă sau Civilizaţia Zimbabwe Târzie a fost activă între anii 2000 î.Hr. şi 200 î.Hr. îşi construiau altarele şi casele de locuit în acelaşi fel cu fraţii lor din nord, din Orientul Apropiat, şi se rugau aceluiaşi zeu Baal. Această civilizaţie este diferită de o alta, o civilizaţie preistorică mult mai veche, numită de învăţaţi Primul Zimbabwe. Cele din preistorie datează de acum peste 50.000 de ani, aşa cum au arătat descoperirile făcute de arheologul Peter Beaumont în minele vechi din Swaziland, în sudul Africii.

Dar tăbliţele sumeriene ne spun că aceste mine au o vechime de peste 200.000 de ani. Pare incredibil de înghiţit? În prezent, există o legătură între mitologia antică şi istoria mai recentă, care au un punct natural de întâlnire. Problema „altarelor şi templelor" este crucială în această situaţie. În vreme ce ultimele civilizaţiii biblice din Ofir îşi proslăveau zeii, prima cultură Zimbabwe nu avea nicio nevoie şi nici cunoştinţă despre adorarea unui zeu. Primii Anunnaki au fost cei care au creat minele cu ajutorul noii specii de sclavi care au fost primii mineri de pe Pământ. Nu aveau nevoie de temple şi nici de adorare, pentru că un astfel de ritual a apărut pentru prima dată în intervalul cuprins între anii 6.000 î.Hr. şi 4.000 î.Hr., cu 190.000 de ani mai târziu. Dar, după aceea au sosit regii şi marinarii din nord, în jurul anului 2.500 î.Hr. şi şi-au construit casele ca o copie mai puţin fidelă a structurilor originale ale primilor Anunnaki şi imediat au construit în vecinătate locurile de închinare. Până la urmă nu voiau să-l supere pe zeul răzbunării, altfel ar fi fost pedepsiţi. Mai există multe alte asemănări curioase, cum ar fi numele râurilor şi a ale altor locuri, care se adaugă la teoria Marelui Zimbabwe.

Planurile de navigaţie ale regelui fenician Necho, din anul 610 î.Hr., întinzându-se de la Marea Roşie până la sud-estul coastei africane sau Monomotaţia, reprezintă doar un indiciu că pământurile Ofirului se găseau în această parte a lumii. Suportul pentru aceste teorii a devenit mai bogat de-a lungul deceniilor, iar dovezile par să fie de neclintit. Nu a existat nicio altă parte a lumii care să-i fi putut aproviziona pe regele Solomon şi pe regina din Şeba cu atât de mult aur în acele vremuri. Dacă multe dintre minele vechi din Monomotaţia ar fi putut fi acoperite cu pământ şi noroi în timpul Marelui Potop, altele au rezistat pentru a spune povestea mineritului preistoric în Leagănul Omenirii.

Alte sugestii privind amplasarea minelor regelui Solomon se găsesc în munţii Taurus, din sudul Turciei, în nord-vestul Arabiei Saudite şi, posibil, în Eldorado-ul care

apare în Vechiul Testament, la Evrei. Zona Nubiei din Sudan a fost o sursă importantă de aur pentru egipteni. Întâmplător, particula „Nub" din cuvântul Nubia înseamnă aur în egipteană. În vremea domniei reginei Hatshepsut (circa 1503 î.Hr. – 1482 î.Hr.) şi după aceea, navele egiptene au adus cantităţi însemnate de aur şi stibină din zonă în Egipt. Celelalte două surse de aur menţionate în Vechiul Testament sunt Uphaz (Ieremia 10: 9 şi Daniel 10: 5) şi Parvaim (II Cronici 3: 6). Unde ar fi putut fi aceste locuri? Până în prezent, istoricii nu au reuşit să identifice niciun indiciu.

În vreme ce discuţiile despre aur sunt omniprezente în Vechiul Testament, referinţele la siturile geologice de aur şi argint sunt relativ rare. La Iov 28: 1 scrie: „Există cu siguranţă un filon de argint şi un loc în care găsesc aur". Cine sunt „aceia" pe care îi menţionează? De ce ar fi ei atât de obsedaţi de aur?

Sudul Indiei este cunoscut de mult pentru bogăţiile sale, iar în vremurile antice de aici se extrăgea aur. În *Bibliotheca Historica*, în secolul I î.Hr., Diodorus Siculus scria că în India „pământul conţine filoane bogate de multe feluri, inclusiv multe de aur şi argint". Încă o dată, indică spre stăpânirea meşteşugului prelucrării minereului şi nu doar spre obişnuita metodă a cernerii aluviunilor.

În China, aurul era extras şi prelucrat încă de la începuturi, incluzând civilizaţia Shang de pe râul Hunag-Ho (1800 î.Hr. – 1027 î.Hr.). Mineritul aurifer a fost introdus în Coreea cel mai probabil în jurul anului 1122 î.Hr., de către urmaşii lui Ki-ja, care migraseră din China. Din Coreea, diverse metode de minerit au fost transmise în Japonia, probabil în jurul anului 660 î.Hr., potrivit lui Bromehead.

Aurul era cunoscut primilor amerindieni, dar metalul nu era aşa de preţuit în acea perioadă... Mai târziu, în timpul primelor secole din era creştină, aurul a căpătat o importanţă mai mare în cadrul civilizaţiilor olmecă, zapotecă, mayaşă, aztecă şi a altor civilizaţii din Mexic şi America Centrală şi în cadrul civilizaţiei incaşe în America

de Sud.

Asta nu este adevărat. Civilizaţiile din America Centrală şi din Anzi au fost obsedate de aur de mii de ani, cele mai multe dintre legendele orale şi scrise care fac referire la aur putând fi identificate până în anul 12.000 î.Hr. Aceste civilizaţii continuă să ne susţină prin intermediul literaturii că „aurul aparţine zeilor”. Astfel, aurul ar fi devenit foarte important în viaţa de zi cu zi şi este motivul pentru care aceste civilizaţii au evoluat.

Aurul nu era preţuit de amerindienii din Canada şi din Statele Unite ale Americii, iar aborigenii din Australia nu păreau să dea atenţie acestui metal preţios.

Explicaţia ar putea fi aceea că Anunnaki nu au găsit zăcăminte mari de aur în acele zone, suficiente pentru a le atrage atenţia? Şi de aceea primele aşezări ale omului în aceste zone, cu scopul de a extrage aurul, au avut loc abia mult mai târziu? Sau obsesia pentru aur i-a cuprins mult mai târziu, odată ce a devenit o obsesie umană, moştenită de la zei?

Ultimele câteva pagini au fost doar o mostră din confuzia care înconjoară originile aurului de pe această planetă, dar confuziile şi contradicţiile se înrăutăţesc. De aceea nu am nicio problemă în a mă orienta către alte dovezi ştiinţifice, care pot fi considerate inferioare sau esoterice de către mulţi oameni învăţaţi şi să descopăr adevărul real din spatele bogatei mitologii antice şi a tradiţiilor orale aparţinând multor civilizaţii. Aurul este o componentă principală în cele mai multe, dacă nu în toate mitologiile antice. Şi totuşi, pe cât de ciudat ar părea, după studierea a peste 600 de poveşti mitologice africane, nu am găsit nicio trimitere clară la aur. Poate exista o imagistică ascunsă în unele dintre ele, dar absenţa totală a aurului din aceste poveşti este pur şi simplu o enigmă. Mă conduce spre formularea unor noi teorii.

În Africa a fost de fapt leagănul primilor oameni şi, dacă ei au fost creaţi ca sclavi pentru a munci în minele de aur, erau cu adevărat nişte „muncitori primitivi” aşa cum sunt numiţi în tăbliţele sumeriene. Ca specie primitivă, în

zorii existenţei umane, nu aveau niciun sentiment şi nici înţelegere pentru ceea ce făceau. În ceea ce-i privea, primeau mâncare şi adăpost, în vreme ce-şi exercitau muncile chinuitoare pentru un motiv pe care nu-l înţelegeau. Era o rutină: an după an. „Lucrul" după care săpau nu avea nicio valoare pentru ei. Nu-l puteau mânca şi nici nu-l puteau folosi în vreun fel. Doar după câteva mii de ani, după ce capacitatea mentală a omului a sporit considerabil şi a avut loc împerecherea între oameni şi odraslele „divine" ale lui Nefilim, nou-apăruţii oameni au început să acorde o anumită valoare acestui metal. Asta s-a întâmplat numai după ce civilizaţia şi regalitatea le-au fost conferite oamenilor de către zei şi numai după întemeierea sistemului global de negoţ. Ciudatul metal ar fi putut dobândi o ciudată valoare sentimentală, după ce sclavii au început să-şi întemeieze propriile aşezări în Africa şi să trăiască departe de taberele miniere. Nu înţelegeau la ce putea fi folosit acest metal şi singurul fel de exprimare a inteligenţei lor a fost acela de a se împodobi cu el în cât mai multe feluri pentru a-şi indica rangul social şi importanţa. La fel ca fraţii lor din America de Sud, ei au ştiut dintotdeauna că aurul aparţine zeilor.

Presupunerea mea este că, asemenea multor teorii ştiinţifice, ridicolul este urmat adesea de respect. Atunci când vom parcurge textele sumeriene în ultimele capitole, vom fi uimiţi de cât de simplu poate fi explicat totul, dacă lăsăm deoparte prejudecata şi avem mintea deschisă către noile realităţi.

Primele semne ale mineritului din America Centrală datează de acum aproximativ 12.000 de ani, înainte de emergenţa agriculturii pe Pământ, spre finalul ultimei ere glaciare. Aceasta a fost o perioadă dificilă pentru omenire. Ea se afla sub ameninţarea constantă din partea fenomenelor naturii şi a animalelor sălbatice. Oamenii erau preocupaţi de asigurarea hranei şi a unui adăpost, ducând o viaţă predominant nomadă. Cum şi de ce le-ar fi putut părea interesant aurul?

Cele mai vechi semne ale mineritului aurifer devin şi

mai interesante atunci când vizităm aşa-zisul Leagăn al Omenirii, aflat la doar douăzeci de minute la nord de Johannesburg, în Africa de Sud. În vreme ce arheologii fac descoperiri uluitoare cu privire la originile omenirii, dau peste fenomene inexplicabile legate de mineritul aurifer. Oamenii de ştiinţă de la universităţile Yale şi Groeningen au descoperit staturi după straturi de activitate minieră, datând din anul 7690 î.Hr. Ei i-au îndemnat pe cei care săpau să caute mai adânc, fiind recompensaţi cu găsirea unei mine vechi în apropiere de celebrul Lion Park. Au dat la o parte o piatră de hematită cu o greutate de cinci tone, care acoperea o peşteră foarte largă. Datarea cu carbon a unei bucăţi de cărbune i-a uluit pe arheologi, atunci când au văzut că data din perioada anilor ’26.000 î.Hr. – 20.000 î.Hr. Nevenindu-le să creadă ce au descoperit, au căutat mai departe şi au descoperit mai multe guri de acces către mine din anul 41.000 î.Hr., plus sau minus 1 600 de ani. Adrian Boshier şi Peter Beaumont şi-au extins căutările în sudul Swazilandului, unde au găsit mine străvechi, care conţineau nuiele, frunze, iarbă şi pene care fuseseră aduse cel mai probabil de către mineri. Au mai descoperit oase zimţate, care indică abilitatea omului de a număra chiar şi în acele vremuri îndepărtate. Datarea altor resturi găsite la faţa locului indica o vechime de 50.000 î.Hr. Aceasta trebuie să fie o provocare pentru istorici, evoluţionişti şi creaţionişti deopotrivă. Cum de este posibil aşa ceva? Cum vor explica acest lucru suporterii diferitelor doctrine? Aici aş dori să intervin şi să reamintesc cititorilor teoria mea potrivit căreia creaţia şi evoluţia ar trebui analizate simultan. Convergenţa celor două este inevitabilă. În vreme ce evoluţia este vizibilă la cele mai multe forme de viaţă din jurul nostru, există o serie de dovezi clare privind intervalul de timp în care a fost creat omul. Va trebui să acceptăm realitatea că cele două curente de gândire vor face parte din Marele Puzzle Uman.

Nu ar trebui să fim surprinşi de faptul că minerii preistorici scoteau aur în sudul Africii acum câteva sute de mii de ani. Până la urmă, peisajul geologic nu s-a schimbat

deloc de atunci şi, dacă aurul este în continuare prezent într-o asemenea abundenţă în această zonă, trebuie să fi fost şi atunci.

Trebuie să ne reamintim că până în 1970 aurul extras din Africa de Sud reprezenta 75% din totalul aurului extras în lume. Asta înseamnă că primii oameni ştiau unde se găseşte aurul sau cineva mult mai inteligent le-a indicat unde să sape. Aşadar, trebuie să întrebăm din nou… de ce a început omul primitiv să caute aur cu atâta râvnă imediat după ce a fost creat? Pur şi simplu nu are sens.

Foamea de aur a crescut pantagruelic cu trecea anilor, într-atât de mult încât regii şi papii trimiteau corăbii în Lumea Veche care să se întoarcă cu cât mai mult aur cu putinţă. Această foame de aur a atins apogeul în timpul sângeroaselor invazii spaniole din Lumea Nouă. Abundenţa de aur găsită de conchistadori în America Centrală, alături de poveştile mitologice despre oraşe de aur ca Eldorado sau Cibola, ridică în mod sigur următoarea întrebare: Unde au găsit aceşti aşa-zişi primitivi nativi atât de mult aur? Se spune că în cei 200 de ani de activitate ai conchistadorilor, spaniolii au jefuit mai mult aur din America decât cantitatea extrasă din toată lumea de atunci şi până în prezent. Acest lucru este evident că nu poate fi dovedit, dar poate stimula imaginaţia. Cărţile de istorie ne spun o poveste previzibilă despre istoria şi originea aurului în lume. Ceea ce se ştie este că aurul a fost dintotdeauna şi se pare că va fi întotdeauna un subiect de controversă, speculaţie şi conspiraţie.

În mijlocul foamei de aur s-a aflat omniprezentul Vatican, care susţinea isprăvile conchistadorilor. Împărţeala era de 90% pentru Vatican şi 10% pentru regatul spaniol. Regele avea în schimb o înţelegere separată cu conchistadorii care îşi aveau partea din prăzile adunate din satele de nativi americani din Lumea Nouă. Se mai spune că Vaticanul deţine cel mai mult aur din lume. O teorie populară a conspiraţiei susţine că Vaticanul nu numai că a încercat, dar a şi reuşit să fure rezervele de aur ale Statelor Unite ale Americii, cu ajutorul unui preşedinte

american iezuit. Această teorie este interesantă, pentru că are câteva decizii prezidenţiale importante care o susţin. Faimoasă este decizia preşedintelui american Richard Nixon care, pe 15 august 1971, a hotărât ca valoarea dolarului să nu mai fie raportată la aur. Brusc, dolarul nu mai avea aurul în spate pentru a-i susţine valoarea şi a devenit o simplă bucată de hârtie, cu antetul guvernului american pe ea.

Ordinul Iezuit a fost o forţă foarte puternică în apele tulburi ale societăţilor secrete, făcând legătura cu formarea ordinului Illuminati, în statul german Hess, în jurul anului 1340 şi chiar cu întemeierea Lojei Rosicruciene, în anul 1100, în oraşul german Worms, aflat, de asemenea, în statul Hess. Ordinul Iezuit a fost întemeiat în anul 1540 de un combatant creştin transformat în cleric, Ignaţiu de Loyola, ca una dintre organizaţiile care milita împotriva Reformei, lansată de catolici pentru împiedicarea dezvoltării protestanţilor. William Bramley a scris o carte revelatoare, care se ocupă pe larg de cele mai secrete societăţi din istoria omenirii, făcând legătura dintre timpurile moderne şi grădina Raiului şi cu aşa-numita Frăţie a Şarpelui. Este o lectură captivantă şi dezvăluie multe secrete întunecate ale trecutului nostru îndepărtat, indicând cu convingere o anumită formă de intervenţie a unor fiinţe mult mai inteligente şi mai evoluate. Dar, chiar dacă erau mai avansate, asta nu înseamnă că nu erau violente sau însetate de sânge. Toate aceste trăsături urâte sunt prezente în mod evident la oamenii moderni, ca nişte cicatrici vizibile din timpuri străvechi. Din comportamentul nostru şi controlul manipulator exercitat asupra noastră de societăţile secrete, putem deduce că influenţa acestor fenomene stranii a împiedicat în multe feluri omenirea să evolueze mai repede şi să descopere secretele originilor noastre. În acelaşi timp, se pare că au existat întotdeauna nişte societăţi secrete care au avut o anumită formă de cunoaştere şi informaţie superioară, care a avut un efect opus asupra progresului uman. Voi rezista tentaţiei de a

mă avânta prea mult în acest subiect pe care Bramley l-a acoperit senzaţional în cartea „Zeii Edenului”.

Aurul a continuat să joace un rol central în evoluţia omului până într-acolo încât, în timpul goanei după aur care a început în jurul anului 1850 în California, călugării de la Vatican s-au folosit de veşmântul lor ca de un scut ca să fure aurul de la americanii nativi de-a lungul coastelor mexicane şi californiene. Există dovezi despre munca grea, sclavia şi tortura la care au fost supuşi nativii de către călugării catolici în numele lui dumnezeu şi pentru căutarea aurului pentru Vatican.

Aurul a fost probabil primul metal cunoscut de omenire, iar referirile asupra lui sunt aproape concomitente cu apariţia scrisului. Întreaga istorie a omenirii este inextricabil legată de producţia de aur. Dacă recunoaştem valoarea textelor sumeriene de pe tăbliţele de argilă, vom afla că am fost creaţi de Anunnaki ca o specie sclavă, cu singurul scop de a munci în minele de aur. Răspunsul la întrebarea „De ce a fost omenirea atât de obsedată de aur încă de la început?” este chiar simplu. Aurul este primul lucru pe care l-a cunoscut omul primitiv. A fost înconjurat de aur şi a fost consumat de aur. Adevărul este că nu omul a fost cel consumat de aur, ci Anunnaki, stăpânii şi zeii omului, au fost cei consumaţi.

Atunci când explorăm această obsesie pentru aur, începem să înţelegem efectul covârşitor pe care trebuie să-l fi avut asupra primilor oameni, cum le-a şlefuit comportamentul viitor şi cum le-a ghidat propria frivolitate, lăcomie şi dorinţă de a fi asemenea zeilor. Foarte rapid, acest aur interzis a devenit cel mai râvnit bun printre sclavii umani. Ei au găsit căi ilegale de a şi-l procura, dar, cel mai adesea, aurul era folosit pentru a-i recompensa din când în când pentru actele lor de supunere. Şi, pe măsură ce timpul a trecut, o cantitate mai mare de aur a încăput pe mâinile oamenilor. Fără să ştie cu exactitate ce să facă cu el, au început să folosească nou-dobânditul fruct interzis în feluri neobişnuite. L-au transformat în brăţări, coliere, inele, ornamente, bijuterii

şi o întreagă listă de obiecte al căror unic scop era acela de evidenţiere a statutului social al proprietarului în comunitatea aflată în dezvoltare. Au făcut copii după posesiunile zeilor, după carele, locuinţele, simbolurile şi chiar şi imaginea acestora. Arheologii au descoperit efigii nenumărate ale multora dintre zeii antici. Valoarea aurului a explodat atunci când Anunnaki le-au dat voie oamenilor să părăsească taberele miniere şi trăiască în propriile comunităţi aflate în creştere.

Această perioadă pare să coincidă precis cu dezvoltarea bruscă a civilizaţiei în Orientul Apropiat, în jurul anului 7.000 î.Hr. Mulţi oameni s-au stabilit acolo, continuând să muncească pentru zeii lor. Minele din sudul Africii au continuat să producă aur, dar oamenii dezvoltaseră deja comunităţi mari, care acoperiseră părţi întinse ale continentului. Artefactele de aur dobândiseră statutul de cel mai important simbol de pe Pământ, iar oamenii au început să se împodobească din ce în ce mai mult cu noi bijuterii simbolice. Cu cât aveai mai mult aur, cu atât era mai importantă poziţia în comunitate. Mai înseamnă că aveai ceva pe care să-l vinzi sau cu care să negociezi. Asta este exact ceea ce aştepta genomul uman modificat: un stimul pentru activarea câtorva gene inactive, care vor cauza dezastre regulate în următoarele mii de ani. Gena lăcomiei, gena avariţiei, gena opulenţei şi alte câteva splendori ascunse în ADN-ul nostru, de care încă nu suntem conştienţi la acest moment. Şi aşa a început cursa nesfârşită pentru posesie şi control în rândul oamenilor primitivi, care astăzi este mai acerbă ca niciodată. Întotdeauna am fost fascinat de triburile primitive din lume şi de importanţa pe care o acordau obiectelor decorative şi celor strălucitoare. Nu am putut înţelege niciodată cum de erau atâtea similitudini între ritualurile şi zeităţile lor, de vreme ce ei erau despărţiţi de mii de kilometri, oceane şi continente. Dar moştenirea ancestrală comună, cu toată magia ei, pare să le lege pe toate. Multele ritualuri care sunt practicate şi astăzi de triburile uitate ale lumii şi importanţa pe care acestea o

acordă obiectelor decorative şi de ornament pot fi legate de apariţia omului acum 200.000 de ani şi de rolul pe care aurul l-a avut în evoluţia sa.

Această obsesie pentru aur a fost rapid adoptată de oamenii Orientului Apropiat din mezolitic (Epoca de Mijloc a Pietrei, din anul 10.000 î.Hr. până în anul 4.000 î.Hr.) şi neolitic (Epoca Târzie a Pietrei, din anul 4.000 î.Hr.) după Marele Potop de acum aproximativ 13.000 de ani, în vreme ce erau ajutaţi de zeii lor ca să deprindă ştiinţele agriculturii, arhitecturii, a traiului în comun. Tăbliţele sumeriene ne pun la dispoziţie dovezi privind creşterea rapidă şi rafinata cultură artistică. Aceste metode au fost rapid copiate şi dezvoltate la proporţii uriaşe de către regatul egiptean. Toţi oamenii moderni sunt conştienţi de marile realizări egiptene şi de marile bogăţii pe care egiptenii le-au acumulat. Cantităţile de aur găsite în camerele mortuare ale faraonilor i-au uluit pe arheologi atunci când acestea au fost descoperite. Acesta era un lucru pe care spărgătorii de morminte de acum 200 de ani îl ştiau foarte bine, pentru că ei jefuiau aceste bogăţii încă de la primele zile de după potop.

Până la acest moment, unii dintre zei se hotărâseră să-l ajute pe om să iasă din sclavie şi să-l doteze cu deprinderile necesare ca să supravieţuiască. Acest fapt a cauzat tensiuni fără precedent printre zeii Anunnaki, ceea ce a dus la certuri, conflicte şi bătălii sângeroase pentru controlul asupra unei lumi care se diviza rapid. Diverşi zei şi-au căutat refugiul în zone îndepărtate ale lumii, cum ar fi cele două Americi, China, Australia, India sau oriunde îşi puteau întemeia un refugiu sigur. La flecare pas al acestor etape, Anunnaki i-au pus pe oameni să execute muncile grele din procesul de construire a unor noi civilizaţii. Zeii îi controlau pe oameni cu o mână de fler, dându-le instrucţiuni stricte cu privire la flecare lucru, recompensându-i atunci când găseau de cuviinţă şi pedepsindu-i sever atunci când sclavii umani nu se supuneau. Aceasta este în mare povestea celor mai multe dintre religiile populare de la începuturile timpurilor, în

special în Vechiul Testament. Examinăm „mânia zeilor” în alte capitole, care ne vor arăta nevoile similare celor omeneşti pe care le aveau zeii străvechi. Această globalizare pusă la cale de zei explică de ce acest comportament dictatorial a fost experimentat în toată lumea de către toate comunităţile primitive de oameni.

În vreme ce măiestria artistică egipteană şi creaţia de obiecte spectaculoase din aur nu avea precedent pe Pământ, potrivit ultimelor descoperiri din Irak şi Siria, principalul leagăn al prelucrării aurului a fost în cadrul civilizaţiei sumeriene, începând cu anul 5.000 î.Hr. Aşezată între fluviile Tigru şi Eufrat, de aici au fost lansate direcţiile de dezvoltare pentru următoarele generaţii. Sumerienii făceau negoţ cu grâu şi orz, călătoreau în aval şi în amonte după alte bunuri, inclusiv aur. Grecii au numit ulterior acest pământ Mesopotamia, „Pământul dintre fluvii”. Aici au apărut şi au evoluat sumerienii până în jurul anului 2000 î.Hr., în oraşe precum Uruk, Larsa, Umma şi Ur. Aceste oraşe aveau o reţea bine planificată de străzi şi nişte societăţi foarte bine organizate. Au fost pionierii scrierii cuneiforme pe tăbliţe de argilă, de dimensiunile unei cărţi poştale, şi scriau poezii. Priceperea în prelucrarea lemnului, pietrei, fildeşului, pietrelor semipreţioase şi în special a aurului era uimitoare. Multe astfel de produse pot fi admirate la British Museum, în Londra, la University Museum, în Philadelphia şi, mai aproape de originile lor, la Baghdad Museum, în Irak, care din nefericire a fost prădat în timpul atacurilor lui George W. Bush. Cupe de aur, căşti, brăţări, ghirlande şi lanţuri de o măiestrie delicată relevă o înţelegere excelentă a felului în care trebuiau exploatate proprietăţile unice ale aurului, maleabilitatea, ductilitatea şi elasticitatea. Istoricul bijutier Guido Gregorietti spunea despre acele timpuri că sumerienii „aveau de fapt mai multe tipuri de bijuterii decât există astăzi”.

Oare cu adevărat sunt sumerienii aceia care au scris primul capitol din istoria aurului sau acest lucru se întâmpla simultan în mai multe locuri din lume? Se prea

poate să fi fost pionieri în producţia bijuteriilor de aur, dar aurul era extras în întreaga lume, sub supravegherea zeilor rebeli care aveau ştiinţa mineritului şi dorinţa de a-şi revendica pentru sine o parte din această planetă.

După cum putem vedea, sumerienii nu aveau aur ei înşişi, aşa că trebuiau să-l importe din altă parte. Acesta era probabil o mare oportunitate pentru noii zei împrăştiaţi în lume ca să-şi aducă prăzile de aur în Sumer, stabilind legături comerciale, în vreme ce oamenii de sub stăpânirea lor îşi continuau munca, plini de frică şi de supunere. Expertul în bijuterii Graham Hughes spune că „Meşteşugul sumerian este îmbogăţit cu atingeri delicate sofisticate, linii fluente şi un concept al eleganţei liniei care sugerează că începuturile prelucrării aurului trebuie să-şi fi avut obârşia în prima perioadă a Mesopotamiei”. Cum este posibil acest lucru? Că oamenii primitivi au apărut în timpul Epocii de Piatră, au întemeiat comunităţi bine structurate şi au arătat imediat o excelentă stăpânire a procedeului de fabricaţie al unora dintre cele mai rafinate bijuterii pe care le cunoaştem în prezent? Comorile sumeriene dezvăluie cât de bine ştiau meşterii aurari să prelucreze aurul. Foloseau diverse aliaje şi încastrau aurul în ornamente solide sau concave. Urmăreau filonul de-a lungul marginilor crăpăturilor cu ajutorul tehnicii pierdute a cerii. Urcioarele şi cupele erau modelate dintr-o foiţă plată de aur, folosind un tratament sofisticat cu căldură. Puteau să modeleze aurul în foiţe subţiri sau în benzi. Acest tip de înţelegere bruscă şi de sofisticare arată clar intervenţia unei forme de inteligenţă, care nu putea fi decât a stăpânilor şi zeilor Anunnaki.

Aşadar, acum ştim că originea umanităţii este cumva legată direct de producţia de aur de pe Pământ, iar oamenii sclavi au fost ajutaţi de către zeii lor creatori să se civilizeze, care au dat naştere din greşeală comerţului cu aur pe Pământ, prin dispersarea şi forţarea propriei populaţii de muncitori să sape după acel metal preţios. Datorită activităţii miniere de extragere a aurului şi a procesului de fabricaţie al bijuteriilor care avea loc în mai

multe centre din lume, Sumerul a fost locul de adunare pentru cei mai mulţi Anunnaki de pe Pământ, devenind astfel centrul de civilizaţie cu cea mai rapidă dezvoltare, fixând standardul pentru o industrie care consumă cea mai mare parte a aurului în lumea de astăzi.

Aceasta este povestea incredibilă a industriei de bijuterii, care a fost produsul accidental al unei specii sclave şi al unui grup de astronauţi care stăpâneau această specie. În secolul al XXI-lea, Estul consumă peste 75% din producţia anuală de aur. În anul 2002, această cantitate era de 2 726, 7 tone.

Trebuie să facem un pas în spate ca să evităm să fim orbiţi de toate aceste poveşti incredibile. Până la urmă, am ajuns departe în aceşti 11.000 de ani. Am evoluat fizic şi spiritual. Dacă avem mult ADN de Anunnaki în celulele noastre, trebuie să ne întrebăm cât de avansaţi erau aceştia de fapt? Teoria mea este că nu erau atât de avansaţi cum am crezut la început. Spun asta pentru că tipul de comportament pe care l-au afişat încă din primele zile pe această planetă poartă Simptomele unei specii care este departe de a avea un genom complet. Am moştenit multe dintre trăsăturile acestei specii. Îmi doresc să scăpăm de nevoia primitivă de a ne mai acoperi cu acest metal strălucitor pe măsură ce evoluăm pentru a deveni fiinţe mai inteligente. Până la urmă, totul a fost un mare accident.

Pentru a se proteja împotriva competiţiei unei noi specii pe Pământ, zeii Anunnaki s-au asigurat că genomul speciei sclave a fost sever amputat. S-au asigurat că noua specie umană nu va trăi prea mult, că era expusă la boli, că nu-şi folosea o parte prea mare din creier şi că avea o memorie finită. Singurul lucru pe care nu l-au luat în calcul a fost evoluţia genomului nostru şi a inteligenţei. Poate că nu au luat în calcul aspectele legate de evoluţie, pentru că nu se aşteptau cu adevărat să stea prea mult pe această planetă.

10

Civilizaţia instant şi Sumerul

Cuvântul *civilizaţie* este probabil unul dintre cuvintele folosite cel mai des în mod greşit în toate limbile lumii. Facem referire constantă la probleme care vizează lumea „civilizată” şi facem comparaţii calitative între Occidentul dezvoltat şi economiile emergente. Se face referire constant la „prima lume” şi la „lumea a treia”. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu „Lumea a doua” care lipseşte? Sau lumea civilizată a decis că prăpastia dintre stilul ei de viaţă civilizat şi restul bieţilor nenorociţi este atât de mare, încât nu este nevoie de cultura unei „a doua lumi”? Deşi cuvântul civilizaţie nu are o componentă de distincţie exclusivă, bazată pe criterii de stabilitate financiară sau bogăţie a cetăţenilor săi, pare să fie folosit tocmai ca un indicator al acestui criteriu. Mass-media vorbeşte despre civilizaţiile vechi pe un ton misterios, care sugerează că acestea nu erau chiar atât de civilizate, dar nu înţelegem cum aceste personaje josnice din acea perioadă îndepărtată au putut să construiască monumente atât de impresionante. Chiar şi istoricii, antropologii şi arheologii sunt vinovaţi de aceste osanale lirice a civilizaţiilor din trecut şi totuşi tratează textele şi documentele acestor civilizaţii cu o profundă lipsă de respect şi cu mult scepticism. Ca şi cum strămoşii noştri ar fi avut vreun motiv să transmită informaţii nefolositoare urmaşilor din secolul al XXI-lea. Atitudinea noastră este marcată de o profundă neîncredere, ca şi cum ar exista un complot antic al cărui scop este să ne dezinformeze, pe „noi”, cei mai „avansaţi” oameni din era tehnologiei. Făcând asta, oamenii de ştiinţă introduc sistemul nivelurilor de civilizaţie, plasându-ne la apogeul tuturor civilizaţiilor, pentru motive evidente. Înţelepciunea antică şi aşa-zisa civilizaţie sunt depăşite imediat şi automat de cea a noastră, pentru că noi trăim în timpul prezent. Trebuie să fim mai civilizaţi, pentru că avem tehnologie, avem mass-media, trăim într-o lume liberă, în care adevărul triumfa în cele din urmă, pentru că suntem prea deştepţi ca să fim păcăliţi de profeţi falşi. Este adevărat?

Sugerez să aruncăm o privire mai atentă asupra felului în care suntem manipulaţi şi controlaţi. Dacă s-ar pune problema penalizării civilizaţiei în funcţie de gradul de ignoranţă al fiecăruia, am fi cea mai penalizată adunătură de oameni din toate timpurile. Am studiat în detaliu rădăcinile posibile ale omenirii şi încă nu ştim, nici măcar nu suspectăm, de unde venim. Există dovezi covârşitoare care susţin faptul că sumerienii ştiau exact cine sunt, de unde provin şi care era „zeul lor" adevărat: zeul sumerienilor, cel care avea control absolut asupra puterii şi conducea întreaga lume. Era dumnezeul cu literă mică, iar familia sa şi ei au fost transformaţi în personaje mitologice de poveste de către civilizaţiile următoare. Acele prime învăţături ne-au scăpat cumva, la fel ca şi cunoaşterea extensivă a cosmosului. Este posibil ca, din aceleaşi motive, să fi rătăcit cunoştinţele de astronomie şi abilitatea de raportare la strămoşii noştri?

Astăzi, cei mai mulţi oameni din lume au creierul atât de manipulat de religie, încât orice descoperire privind trecutul nostru şocant este considerată imediat ca fiind o chestiune esoterică, mitologică, diabolică sau parte a unui cult ori o erezie. Suntem atât de controlaţi de mass-media şi de industria publicitară, încât ne bazăm deciziile prin imitarea personajelor serialelor de televiziune. Dacă suntem măturaţi de un tsunami gigant, care măsoară 200 de metri înălţime, când urmaşii noştri ne vor descoperi rămăşiţele peste 200.000 de ani, vor crede oare că scenariile de seriale şi personajele acestora au fost evenimente şi personaje reale? Orice este posibil.

Dacă dezvăluim adevărata însemnătate a civilizaţiei, este posibil să vedem că oamenii din secolul al XXI-lea nu îndeplinesc aceste criterii. Este foarte vizibil că există o ruptură la nivel global între „gânditori" şi „discipoli". Prin asta nu înţeleg că, dacă mergi la serviciu la ora 9.00 la 17.00, eşti un discipol, ci este mai degrabă o lovitură îndreptată către mecanismele fricii, implementate cu succes pentru a controla mase mari de oameni, indiferent dacă aceste mecanisme sunt politice, religioase sau de alt

fel. Alegerile prezidenţiale desfăşurate în Statele Unite ale Americii în anul 2004 sunt cel mai bun exemplu. Majoritatea americanilor a votat cu George W. Bush din cauza fricii. Au fost atât de inteligent manipulaţi de către mass-media, încât au crezut cu adevărat că cel pe care-l votau îi va proteja împotriva răului dezlănţuit din lume. Pentru restul lumii era evident ceea ce se petrecea în America, dar americanul obişnuit credea cu tărie că întreaga lume vrea să invadeze SUA, fie prin a veni să locuiască acolo şi să le fure locurile de muncă, fie prin intermediul terorii. Aparent, America are cea mai avansată economie din lume, dar este şi cea mai civilizată? Nu cred. Iată şi dovada. Doar pentru că suntem mai avansaţi din punct de vedere tehnologic nu înseamnă că avem şi capacitatea colectivă să raţionăm, să gândim sau să rezolvăm problemele mai bine decât o făceau strămoşii noştri acum 6.000 de ani. De fapt, Grecia este cea mai cunoscută pentru gânditorii ei, cum sunt Socrate, Aristotel şi Platon. Aceşti filosofi sunt citaţi mai mult ca niciodată, iar influenţa lor a săpat crevase în societăţile noastre. Asemenea artiştilor morţi a căror mistică ciudată face ca operele lor să ajungă la preţuri astronomice, filosofii antici sunt mult mai preţuiţi acum decât erau în vremea lor.

Pun pariu că, dacă l-am pune pe Platon în ipostaza de a vorbi liber despre gândurile sale legate de viaţă şi de moarte, ar umple toate stadioanele de-a lungul turneului său mondial. Părem să acceptăm înţelepciunea lor şi cărţile scrise, dar nu vom accepta cărţile scrise de alţi învăţaţi antici, doar pentru simplul fapt că nu ştim cine sunt. Aceasta este o abordare superficială din partea noastră şi mă simt ruşinat de un astfel de comportament. Pe cât de populari erau aceşti oameni învăţaţi din vremurile antice, nu erau consideraţi profeţi ai timpurilor lor, deşi li se purta atât de mult respect. Cum se poate una ca asta? Răspunsul este detaliat în capitolul al XV-lea, care vorbeşte despre Iisus şi despre alţi profeţi. Vom descoperi în capitolele următoare că aşa-zişii profeţi pe care am ajuns să-i venerăm au fost iscusit construiţi şi plantaţi de

către zeii din acele timpuri, în vreme ce gânditorii nu au intrat în această categorie. Gânditorii nu se potriveau profilului de lider religios care să atragă pelerinii aflaţi în căutarea unui refugiu spiritual. Gânditorii erau prea independenţi ca să fie manipulaţi în asemenea fel, acest fapt cauzând multe probleme între nou-creata specie de sclavi şi zeii ei.

Şi atunci care este de fapt înţelesul cuvântului *civilizaţie*? Dicţionarul îl descrie ca „un stadiu avansat de dezvoltare umană, marcat printr-un nivel ridicat de artă, religie, ştiinţă, organizare socială şi politică”. Şi totuşi, cuvântul *civil* înseamnă „aparţinând sau constând din populaţia obişnuită de cetăţeni, fără membrii ordinelor militare sau religioase”. Putem să distingem imediat un conflict, de vreme ce religia este unul dintre criteriile care marchează gradul de „civilizaţie”, şi totuşi este exclusă explicit din înţelesul cuvântului „civil”.

Asasinatele politice sunt obişnuite în zilele noastre aşa cum era şi în timpurile străvechi. Pentru că războiul este declarat de liderul politic al unei ţări, asta înseamnă că preşedintele sau regele nu poate să fie considerat civil sau asimiliat civilizaţiei. Adevărul este că înţelesul adevărat al acestui cuvânt este extrem de neclar şi este folosit de indivizi după bunul plac, atunci când vor să creeze o distincţie generală între ei şi alţii consideraţi ca fiind mai puţin civilizaţi. Dacă ducem şi mai departe această diseminare şi vom încerca să determinăm din definiţie gradul nostru actual de civilizaţie, vom ajunge la o concluzie interesantă. „Nivel ridicat de artă” putem spune că nivelul artistic curent este destul de ridicat în întreaga lume. Scriitorii noştri, creatorii de filme, dramaturgii şi pictorii creează mai mult ca niciodată, aşadar adunăm multe puncte la această categorie. Ştiinţa – este un domeniu greu de judecat, pentru că există dovezi fizice potrivit cărora oamenii de acum câteva mii de ani ştiau mai multe despre ştiinţă, medicină şi astronomie decât cunoaştem noi în prezent. La fiecare sit arheologic din Mesopotamia sunt găsite aproape întotdeauna tăbliţe de

lut, unele datând din anul 3800 î.Hr., care conţin informaţii despre realizările vechilor civilizaţii sumeriene. Ele descriu cosmosul, planetele, şcolile şi procedurile medicale, chirurgia, ingineria genetică, construcţia obiectelor de zbor, călătoriile în spaţiu şi multe altele.

Totuşi, istoricii au considerat că aceste informaţii sunt greu de crezut şi astfel ele au devenit o parte a mitologiei mai degrabă decât a istoriei. Să reţinem că părintele anatomiei moderne, Leonardo da Vinci, îşi risca viaţa acum 500 de ani disecând corpuri în puterea nopţii ca să poată să deseneze organele interne. Aceasta era o perioadă în care Biserica deţinea controlul complet asupra vieţii oamenilor, omorând şi distrugând tot ceea ce nu corespundea imaginii unui comportament religios. Din păcate, am moştenit o mare parte din acest comportament şi-l practicăm cu „religiozitate” şi astăzi. Şi astfel, pe scara progresului ştiinţific, nu putem spune că am depăşit realizările civilizaţiilor trecute. În planul religios, suntem mult mai puţin conştienţi de realitatea umană faţă de nivelul popoarelor vechi, în principal pentru că am redus realitatea lor la nivel de mitologie. Dacă nivelul religios ca indice al civilizaţiei se bazează pe toleranţa religioasă, atunci suntem cu siguranţă mai puţin civilizaţi decât erau strămoşii noştri. În ultimii 1.000 de ani au avut loc cele mai brutale conflicte religioase din toată istoria omenirii. Concluzia mea este că, până nu începem să tratăm cu respectul cuvenit textele şi tăbliţele vechi, vom rămâne prinşi într-un cerc al ignoranţei care va ţine pe loc civilizaţia noastră. Cum putem să pretindem că avem un nivel real de inteligenţă dacă noi încă nu ştim de unde venim? Ce fel de specie civilizată suntem dacă nu avem o legătură directă spre originile noastre? Cum ne putem aştepta să obţinem unitatea şi armonia între civilizaţiile de pe pământ când toate aceste teorii sunt conduse de grupări de religii disparate, fiecare dintre ele pretinzând că deţine adevărul?

Rămâne adevărul că trecutul nostru este plin de realizări incredibile ale multor civilizaţii, care au lăsat

urme şi indicii ale măririi şi decăderii lor. Multe dintre aceste civilizaţii scriu despre „timpurile de dinainte” sau despre „timpul dinaintea timpului” sau despre „timpurile de odinioară”, atunci când fac referire la locul de unde au primit aceste cunoştinţe. În vremuri în care comunicaţia la nivel global era inexistentă, aceste grupuri de oameni foarte capabili s-au aşezat în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii şi au început să pună la punct oraşe foarte bine structurate, cu monumente colosale şi piramide, de la ruinele japoneze, chinezeşti şi thailandeze mai recente până la vechile ruine din Egipt, Orientul Apropiat, America Centrală şi civilizaţiile din munţii Anzi din America de Sud.

Ca să putem demonstra cu adevărat aroganţa şi lăcomia din prezent, tot ceea trebuie să facem este să aruncăm o privire la felul în care Columb şi Cortés au acţionat asupra oraşelor antice şi a locuitorilor lor atunci când au invadat pentru prima dată Lumea Nouă în secolele al XV-lea şi al XVI-lea. Erau atât de preocupaţi să fure aur şi alte artefacte, încât nici nu s-au gândit vreo clipă la formidabilele realizări în faţa cărora stăteau. Gena lăcomiei avea mult de muncă, condusă de gena cuceritorilor, prezentă la acei conchistadori. Cum este posibil ca acele civilizaţii să fi apărut din senin, aproximativ în aceeaşi perioadă de timp, având o asemenea cunoaştere avansată asupra cosmosului şi a arhitecturii, fără ca măcar să ştie una de existenţa celeilalte? Mai sunt exemple de astfel de activităţi antice inexplicabile în jurul cărora se mai nasc speculaţii şi în prezent. Insula Paştelui, Stonehenge, ruinele Marelui Zimbabwe sunt doar câteva dintre ele. Să facem o scurtă excursie printre aceste situri antice pentru a vedea cum par a fi toate legate între ele. Să încercăm să răspundem unei întrebări recurente: cine ar fi putut să fie responsabil pentru o asemenea legătură în acele vremuri străvechi? Omniprezenţii zei Anunnaki, desigur!

Pe măsură ce avansăm în această carte, vom descoperi că zeii antici din mitologie din toate civilizaţiile umane nu erau creaţia imaginaţiei oamenilor. Vom descoperi, de asemenea, că nu sunt manifestări ciudate şi

supranaturale ale lumii spirituale şi orice altă fiinţă greu de definit din a patra dimensiune. Au fost de fapt un grup de exploratori care s-au stabilit pe această planetă sub conducerea lui Anu, comandantul lor suprem, de unde li se trage şi numele de Anunnaki. Ei sunt astronauţi străvechi, despre care vorbesc foarte detaliat tăbliţele sumeriene, şi vom demonstra fără nicio îndoială că Anunnaki au condus lumea acum 400.000 de ani, jucând rolul de zei, în vreme ce-şi creşteau propriile creaturi primitive, specia sclavă umană, într-o stare de civilizaţie.

Unul dintre membrii familiei extinse de Anunnaki a fost ales responsabil pentru toate activităţile de pe noua planetă, care includea şi amplasamentul Marelui Zimbabwe. Întreaga istorie a astronauţilor Anunnaki, veniţi de pe planeta Nibiru este povestită cu foarte multe detalii de sutele de tăbliţe de argilă. Nu este dificil de înţeles că ei traversau cerul în „caretele" lor şi că erau veneraţi în egală măsură şi chiar temuţi până la un anumit punct de toate civilizaţiile antice de pe Pământ. Aşadar, nu vă panicaţi, vi se va dezvălui întreaga istorie.

Acum aproximativ 200 de ani, arheologii au fost şocaţi atunci când au început primele săpături în zona Egiptului. Toţi credeau că Grecia era locul care dăduse lumii conceptul de civilizaţie. Napoleon auzise foarte multe lucruri despre aceste ruine impresionante şi despre piramide şi, când a ajuns în Egipt, în 1799, alături de armata sa şi de un anturaj format din oameni de ştiinţă, unul dintre obiectivele sale a fost acela de a contribui la dezvăluirea secretelor piramidelor. Nu a reuşit acest lucru, dar ceea ce au găsit la Rosetta a fost o lespede de piatră care a devenit cunoscută sub numele de Piatra Rosetta şi este una dintre primele dovezi arheologice importante descoperite vreodată. Măsoară 114 centimetri înălţime, 72 de centimetri lăţime şi 28 de centimetri grosime. Pentru cei care folosesc sistemul de măsurare anglo-saxon, înseamnă 3 picioare şi 9 inchi lungime şi 2 picioare şi 4, 5 inchi lăţime. Pe piatră erau trei inscripţii. Textul cu hieroglife egiptene era însoţit de o traducere în limba

greacă, înţeleasă de oamenii de ştiinţă, şi de o a treia inscripţie care era scrisă în demotică, un stil de scris cursiv, care a apărut mai târziu în istoria egipteană şi care era folosit doar pentru documentele laice. Astfel, piatra avea pe ea un text în trei tipuri de scriere, dar doar în două limbi, egipteană şi greacă. S-a descoperit rapid că toate trei conţineau acelaşi mesaj şi, pentru că grecii l-au putut traduce imediat, a oferit indicii reale pentru prima dată de la descoperirea hieroglifelor egiptene.

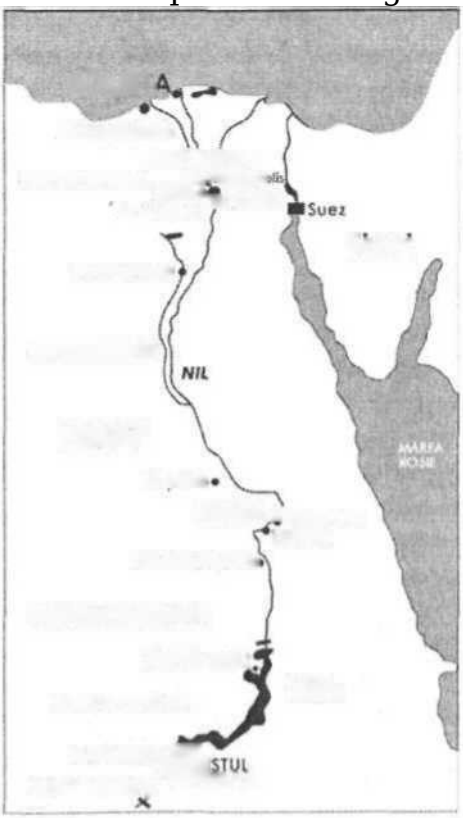

În mare, această descoperire a dus la o impulsionare a analizei şi a treducerilor textelor hieroglifice, uimindu-i pe oamenii de ştiinţă cu vestea că rădăcinile dinastiei regale

ROSETT, *scriptul inismoe*
DELTA nilului t VAhcHii.
giza-teairo sakkara

ALEXANDRIA
Sinai
Heakleopolh TGIPTUL *mijlociu*
EGIPT
Abvdos
THEBES» *2* KARNAK
LUXOR
Hlefokonpollsi
EGIPTUL SUPERIOR
BH1 a MAU
LACLH MASJ *IP*
NUBIA *INFERIOARA*
BAIUNA., DORGINARIL/ ADNDAN

Fig. 10.1 Harta Egiptului, înfăţişând şi amplasarea oraşului Rosetta egipteane ajungeau până în anul 3200 î.Hr. Această descoperire a iscat un cutremur în lumea arheologiei şi a fost un nou exemplu tipic al gradului scăzut de civilizaţie din acele vremuri aşa-zis moderne. Foarte curând s-a descoperit că alfabetul elen, care fusese influenţat de cel latin, se

Fig. 10.2 Piatra Rosetta dezvoltase undeva în Orientul Apropiat. Grecii au admis că cel care a adus pentru prima oară alfabetul din Est a fost

Fig. 10.3 Detalii de pe piatra Rosetta, care indică trei texte diferite în două limbi: egipteană şi greacă un fenician numit Kadmus. Avea acelaşi număr de litere şi aceeaşi ordine ca vechiul alfabet evreiesc, dar în secolul al V-lea î.Hr., poetul Simonide din Ceos a crescut numărul literelor la douăzeci şi şase. Se prea poate ca Alexandru cel Mare să fi fost un luptător neostenit, dar a şi adunat multe informaţii despre Imperiul Persan, pe care l-a învins în anul 331 î.Hr. Sfetnicii săi au concluzionat că persanii trebuie să se fi tras din populaţia ariană sau „populaţia de lorzi”. După cunoştinţele sale, misterioasa populaţie de lorzi apăruse în trecutul îndepărtat în zona Mării Caspice şi s-a răspândit în est către India şi spre sud către „pământurile lui Medes şi ale lui Parsees”, aşa cum erau numite acele pământuri în Vechiul Testament. Cirus cel Mare a fost un rege arian şi fondatorul Imperiului Persan, care a cucerit aproape întreaga lume cunoscută, cu aproximativ 200 de ani înaintea lui Alexandru. Curios este faptul că până la ajungerea lui Alexandru la putere, arienii se stabiliseră şi controlau toată Europa, fiind descendenţi ai aceloraşi strămoşi persani ca şi perşii. Ceea ce s-a întâmplat a fost că arienii au început să lupte împotriva arienilor, fără ca măcar să-şi dea seama.

Noile dovezi apărute şi tăbliţele de ceramică din Orientul Apropiat au captat interesul arheologic abia în 1843, atunci când Paul Emile Botta a demarat primele excavaţii planificate profesional din Mesopotamia. Pământul pe care astăzi se află Irakul modern, în jurul fluviilor Tigru şi Eufrat, a furnizat comori remarcabile, multe dintre ele purtând urmele ilizibile ale scrierii

cuneiforme, stilul de scris folosit de către sumerieni. Numele *cuneiform* a fost folosit pentru prima dată în 1686 de Engelbert Kampfer, care a considerat greşit că textele pe care le-a văzut în Persia sunt tipare decorative şi le-a descris ca fiind *ameates*, care s-ar traduce prin „impresiuni lăsate de o pană”. Pe măsură ce valul de căutători de comori şi arheologi s-a scurs către acea parte a lumii, pentru a face săpături în Asiria şi Babilonia, mii de tăbliţe de argilă au fost găsite printre miile de coline din regiune. S-au găsit biblioteci formate din asemenea tăbliţe, strâns unite între ele. Primele cuvinte traduse din scrierea cuneiformă au fost Dur Sharu Kin, care înseamnă „oraşul înconjurat de ziduri al regelui drept”, aşa cum era cunoscut Sargon al II-lea din Asiria. Asta nu este tot ceea ce au dezgropat: au mai dezgropat statui, basoreliefuri care se întindeau pe mai mult de o milă dacă erau desfăşurate, palate, temple, case, grajduri, turnuri, depozite, coloane, porţi, pereţi, terase, grădini, decoraţiuni de o largă varietate şi multe alte evidenţe clare ale unei civilizaţii bine dezvoltate. Dar piesa principală a oraşului era piramida zigurată pe şapte niveluri, cunoscută sub numele de „scara către rai” a zeilor. Toate acestea au fost construite acum aproximativ 3.000 de ani în numai 5 ani. Aceasta era demonstraţia unor realizări efective. Astăzi nu putem să cuantificăm cât timp ar dura să ridicăm nişte

Fig. 10.4 Harta Mesopotamiei construcţii la o asemenea scară. O altă informaţie crucială pe care au descoperit-o a fost aceea că limba comună vorbită în Asiria şi Babilonia era akkadiana.

Această descoperire era cu adevărat fascinantă, dar surprizele nu s-au terminat aici. Pe multe tăbliţe erau postscriptumuri care menţionau că textele fuseseră copiate de pe originale mai vechi. Cine ar fi putut să scrie aceste originale? Şi unde se află acum aceste originale?

Un alt aspect important este reprezentat de principalele zeităţi ale celor două culturi, asirienii îl aveau pe ea principal zeu pe „omniscientul" Asur. Babilonienii îl aveau pe zeu principal, pe Marduk, „fiul colinei pure". Panteonul celor doi zei era acelaşi, reconfirmând ipoteza anterioră că zeii preistorici erau activi pe o suprafaţă întinsă din lume. Potrivit tăbliţelor akkadiene, regatul Akkad a fost întemeiat de Sharrukin, „conducătorul drept", cel care pretindea că Enlil i-a indicat pământul şi i-a dat voie să-l guverneze. Vom descoperi că Sharrukin nu a fost singurul zeu care a spus aceste lucruri, există dovezi scrise că mai mulţi regi au afirmat aceleaşi lucruri. Întotdeauna era vorba despre un zeu care l-a numit regele unei anumite întinderi de pământ şi i-a permis să conducă poporul, în

vreme ce primea mesaje de la zeul său. Aceasta este o legătură clară cu panteonul nostru de zei care au condus lumea. Nu numai că au creat specia de muncitor sclav pentru minele de aur, dar dovezile indică şi că ei şi-au familiarizat odraslele cu toate aspectele civilizaţiei, printre care şi regalitatea, în intervalul cuprins între anii 9.000 î.Hr. şi 3.000 î.Hr.

Să facem un salt brusc înapoi în timp, de la Sargon din Asiria de acum 3.000 de ani, la Sargon din Akkadia, de acum 5.000 de ani. Akkadiana este prima limbă semită cunoscută, înainte de ivrit, aramaică (care a fost limba lui Iisus), feniciană şi canaanită. Limba akkadiană se trăgea dintr-o limbă mai veche, la care se face referire în post-scriptumurile de pe tăbliţe. Cea mai importantă informaţie obţinută din aceste tăbliţe akkadiene se află într-un text legat de nume, genealogii, fapte, puteri şi îndatoriri ale zeilor. În Facere se găseşte un memento splendid pentru anumiţi istoricii nesiguri de existenţa unui loc numit Akkad, întemeiat de Sargon, care susţine în tăbliţe că „pe malurile Akkadiei ancorau nave" venite din ţinuturi îndepărtate. Şi în Facere „şi începuturile regatului său: Babel şi Erech şi Akkadia, toate în ţinuturile lui Shin ar".

Săpăturile din Akkad au adus descoperiri remarcabile. Cea mai importantă este biblioteca regelui Ashurbanipal din Ninive, unde au fost descoperite 25.000 de tăbliţe conţinând texte akkadiene, multe dintre ele specificând faptul că au fost copiate după „texte mai vechi". Bazat pe stilul silabic al limbii akkadiene, învăţaţii credeau că originea lor se găsea într-o limbă scrisă mai veche, similară hieroglifelor egiptene. Presupunerile lor au fost recompensate de o tăbliţă aparţinând lui Ashurbanipal, care se încheia astfel: „a 23-a tăbliţă: limba sumeră nu s-a schimbat". Dar, aşa cum a subliniat Zecharia Stetchin, un alt text scris de însuşi regele Ashurbanipal a pus cireaşa pe tort. „Zeii scribilor mi-au încredinţat darul cunoaşterii acestei arte. Am fost iniţiat în secretele scrisului. Pot chiar să citesc tăbliţele complicate în sumeriană; înţeleg cuvintele enigmatice din inscripţiile

din piatră care provin din zilele dinaintea Potopului”.

Unele dintre tăbliţe datează de la originile Imperiului Akkadian, în jurul anului 2350 î.Hr. şi au pus la încercare cunoştinţele istoricilor timpului, continuând să constituie o provocare pentru omenire şi în prezent. Era o adunătură de prostii din vremurile apuse sau este o dovadă istorică adevărată care reflectă un eveniment istoric real? Trebuie să mai facem încă o dată această alegere. Opţiunea va altera irevocabil felul în care vom percepe moştenirea ancestrală şi originile speciei umane.

În 1869, francezul Jules Oppert a sugerat că ar trebui ca popoarele antice să se numească sumeriene, iar pământul lor să se numească Sumer, pentru că mesopotamienii şi-au proclamat legitimitatea, luându-şi numele de „Regatul Sumerului şi al Akkadiei”. Şi astfel sugestiile sale au fost adoptate. Oppert nu avea habar că vechiul nume biblic al Sumerului era Shinar, aşa cum apare în Facere, că „oraşele regale Babbilon, Akkad şi Erech se aflau pe pământul «Shinar» (Shumer)”. Pe multe dintre tăbliţe erau liste lungi de cuvinte care nu puteau fi înţelese de nimeni pentru perioade îndelungate de timp, dar, după ce s-a făcut legătura între Akkadia şi Sumer, oamenii de ştiinţă şi-au dat seama că tăbliţele care conţineau cuvintele ciudate erau de fapt dicţionare antice sumerian-akkadian, ceea ce le-a permis să arunce o privire asupra primei limbi scrise de pe Pământ. Această descoperire a jucat un rol important în grăbirea traducerilor şi înţelegerea multor tăbliţe antice, dar nu i-a luminat în mod special pe traducători. În mod repetat, istoricii, antropologii şi alţi oameni de ştiinţă au redus tăbliţele sumeriene la statutul de obiecte mitologice. Până la urmă, ştim că este imposibil să fi existat toţi aceşti zei care zburau prin lume acum mii de ani! Ştim că există un singur „dumnezeu”, dumnezeul din Biblie, Coran, Kabala sau al hinduşilor, al budiştilor, al bahailor sau al multor altora. În esenţă, nu suntem diferiţi cu nimic faţă de oamenii din timpurile străvechi. Chiar şi astăzi, grupuri diferite de oameni se roagă la zei diferiţi. Se pare că ne

complăcem în această situaţie chiar şi în secolul al XXI-lea. Fiecare are credinţa sa şi toţi cred cu convingere că dumnezeul lor este cel real. Dacă acceptăm acest lucru astăzi, de ce nu putem să acceptăm că lucrurile au stat la fel şi în trecutul nostru îndepărtat? Singura diferenţă era aceea că zei din trecut aveau contact permanent cu oamenii, aşa cum stă scris în Biblie, Coran şi textele sumeriene. Acei zei erau omniprezenţi, îşi făceau apariţia într-o clipită, fie personal, fie prin trimiterea unor îngeri în locul lor.

Au fost necesari 65 de ani de săpături pentru a dezgropa oraşul antic sumerian Lagash. Săpăturile au început în 1877 şi nu s-au încheiat decât în 1933. Acest efort a avut ca rezultat o cantitate impresionantă de materiale arheologice. Din eforturile oamenilor de ştiinţă şi din probele păstrate cu sfinţenie am învăţat că oraşul a avut „conducători drepţi”, care erau numiţi EN. Şi şi că Lagash-ul a avut la conducere 43 de EN. Şi într-o perioadă de 650 de ani. Din aceleaşi dovezi am aflat că aceşti EN. Şi puteau deveni conducători numai cu încuviinţarea zeilor. Toate acestea erau doar lucruri imaginate? Şi, dacă erau, cum putea restul populaţiei să permită regelui să preia tronul, dacă zeii nu se făceau văzuţi sau auziţi de către popor? Cu siguranţă oamenii din acele timpuri nu ar fi permis acest lucru decât dacă ar fi fost convinşi că noii EN. Şi erau într-adevăr numiţi de către zei. A fost dezgropată o descriere a lui Ur-Nammu, conducătorul din Ur, care-l înfăţişează în timp ce ordonă construirea unui templu pentru zeul său, potrivit instrucţiunilor sale precise. Alţi eroi biblici, cum sunt Moise, Solomon şi Ezechiel, au construit şi ei temple pentru zeii lor, conform instrucţiunilor primite. Solomon a primit „înţelepciune” de la dumnezeu după ce a construit un templu la Ierusalim. Ezechiel a avut o viziune dumnezeiască a unei persoane care părea făurită din bronz şi ţinea în mână o balanţă de măsurat greutăţi, iar Moise a construit o casă în deşert pentru stăpânul său, după ce a primit instrucţiuni clare despre cum trebuia să o construiască. Şi atunci care este

diferenţa dintre regii străvechi, care primeau instrucţiuni de la aşa-zişii zei mitologici, şi cunoscutele personaje biblice care au primit instrucţiuni similare de la dumnezeul biblic? Niciuna, aş spune. Este o dovadă copleşitoare că este vorba despre acelaşi zeu sau zei, care au avut de-a face cu oameni diferiţi, în timpuri diferite.

Una dintre cele mai impresionante construcţii s-a realizat cu aproximativ 1 200 de ani înaintea lui Moise. Regele ludea şi-a aşezat instrucţiunile într-o inscripţie lungă şi detaliată.

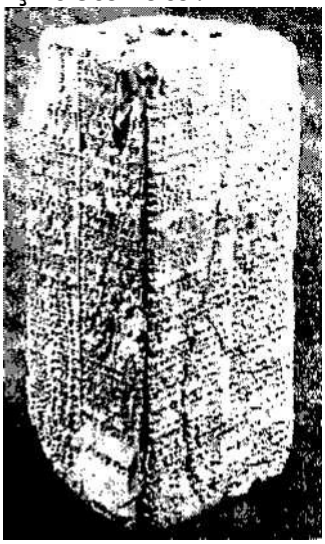

Fig. 10.5. Lista regelui sumerian. Probabil cel mai important document descoperit vreodată de oameni. Enumera aproximativ 149 de regi şi de conducători de pe Pământ, începând cu 10 conducători de dinaintea Potopului, care se întind pe o perioadă de circa 240.000 de ani. Enumera numele conducătorilor din multe dinastii şi subliniază că fiecare regat a fost coborât din Ceruri pe Pământ de către Anunnaki sau biblicii Nefilim. Această listă arată, de asemenea, venirea pe Pământ din colonia spaţială a lui Igigi sau Anakim din Biblie. Mai putem citi că Sodoma şi Gomora au fost distruse de Ninurta, cunoscut în Biblie sub numele de Yahweh.

Vorbeşte despre „un om care strălucea ca raiul” şi care „mi-a poruncit să-i construiesc un templu şi, după

coroana de pe capul său, era cu siguranţă un zeu”. Regele ţine în mână un fel de piatră, „care conţine planul templului”. Planul era atât de complex, încât a căutat sfatul unei zeiţe, care i-a indicat oameni şi zeităţile „potrivite” care l-ar putea ajuta. Apoi a recrutat 216.000 de oameni pentru realizarea proiectului. O asemenea desfăşurare de forţe este de neconceput în secolul al XXI-lea; abilitatea de a coordona, controla, caza şi hrăni un număr atât de mare de muncitori indică faptul că civilizaţia sumeriană era foarte avansată în jurul anului 3.000 î.Hr. Marile realizări ale sumerienilor au devenit evidente doar pe măsură ce tăbliţele au fost transcrise şi înţelese. Acum este evident că Sumerul este originea întregii culturi şi civilizaţii de pe Pământ, punând la dispoziţie toate fundamentele pe care le cunoaştem în prezent. Uimitor este faptul că înţelepciunea sumeriană s-a pierdut în timpul traducerii sau în vremea Antichităţii, pentru că o parte dintre activităţile la care se face referire depăşesc clar puterea de înţelegere a translatorilor. În Sumerul antic existau mii de sclavi care lucrau fără oprire ca să surprindă cea mai mare parte a activităţilor zilnice. Existau tot felul de scribi în temple, tribunale şi locuri de negoţ. Scribi începători, scribi avansaţi şi scribi regali, care surprindeau totul în argilă. Există atât de multe informaţii despre vieţile şi activităţile lor, încât ne pun la dispoziţie un tablou foarte clar al felului în care erau organizaţi. Înregistrările nu au o natură spirituală, dar indică fără niciun fel de dubiu gradul de control exercitat de zeii exigenţi, care trebuiau să fie tot timpul mulţumiţi. Vorbesc şi despre unităţi de măsură, despre calculul preţurilor şi despre înregistrarea recoltelor.

Iată o scurtă privire asupra primelor lucruri inventate de sumerieni. Pe lângă arhitectură şi inginerie, sumerienii au inventat:

Scrisul – inclusiv un precursor al presei tipografice.

Cu un sigiliu cilindric, încastrat într-o piatră dură, care putea fi rostogolit în argilă, lăsând în urmă o impresiune clară, puteau pune la dispoziţia şcolilor şi a

profesorilor materiale educaţionale.

— Şcolile – care erau conduse de un *ummia*, „un profesor expert”.

— Există dovezi privind pedepsele corporale la şcoală pentru absenţe, lipsa curăţeniei, lenea, producerea de zgomote, comportamentul neadecvat şi chiar şi pentru scrisul neîngrijit.

— Surprindeau în argilă reţete medicale şi dezbateri literare.

— Au fost primii care au introdus parlamentul bicameral, cataloagele de bibliotecă, codurile de legi, metodele de învăţământ şi cele curriculare, certificatele medicale şi chiar mişcarea fizică.

— Produsele textile şi uneltele sumeriene erau atât de căutate, încât armatele invadatoare se băteau pentru resturile de îmbrăcăminte, aşa cum se menţionează în Vechiul Testament, la Iosua 7: 21, că nimeni nu putea rezista „unei haine bune de Shinar”, deşi jefuirea era pedepsită cu moartea. Până în anul 3800 î.Hr., avansaseră în folosirea tehnologiei, care a avut ca rezultat TUG-ul, cunoscut ulterior ca toga romană. Sumerienii o numeau TOG. TU. SHE, ceea ce înseamnă „îmbrăcămintea care se poartă înfăşurată”.

— Moda, tunsorile şi bijuteriile îşi au originea aici.

— Au inventat primul sistem matematic care le permitea efecturarea unor calcule matematice complexe, bazate pe sistemul sexagezimal, acolo unde 10 combinat cu 6 „celest” = 60.

— Cele 360 de grade ale cercului, astronomia avansată, calendarul, săptămâna de şapte zile, cuptoarele, cărămizile, clădirile foarte înalte – cum sunt piramidele şi ziguratele ceramica şi chiar arta şi sculptura au apărut pentru prima dată în Sumer.

Zecimal Sumerian (Sexagezimal)
1 1
10 10
1 Ox6
(10 x6) x10

(10 xbx10) x6
(10 x 10) x 10
(1 Ox 1 Ox 1 O) x 1 O
10 x10

— Metalurgia şi prelucrarea metalelor maleabile cum sunt aurul, argintul şi cuprul.

— Crearea aliajului de bronz prin topirea cuprului împreună cu cositorul.

— Au fost primii care au dezvoltat o serie largă de bijuterii decorative.

— Au introdus prima monedă, sub forma unui shekel, transformând într-o primă economie capitalistă mii de ani de societate socialistă strictă care nu folosea banii.

— Cunoştinţele vaste despre agricultură erau uimitoare. Plantarea şi recoltarea cerealelor, producerea fainei pentru diferitele tipuri de pâine, produse de patiserie, biscuiţi, prăjituri şi terciuri.

Bucătăria sumeriană era foarte rafinată şi avea o îndelungată experienţă în pregătirea unor meniuri generoase pentru zeii care aveau un apetit mare. Da! Zeii cereau să le fie preparate diverse feluri de mâncare şi aduse în temple sub formă de ofrande. Aici era inclus şi vinul din struguri şi din curmale, iaurturile din lapte, untul, smântâna şi brânzeturile. Zeii oraşului Uruk cereau ca ofrande zilnice cinci tipuri de băuturi şi mâncăruri diferite. Sumerienii scriau chiar şi poezii despre mâncare.

În vinul de băut în apa parfumată în uleiul parfumat Am gătit această pasăre Pe care am mâncat-o.

Vasta bibliotecă a regelui Ashurbanipal din Ninive ne-a oferit o privire şi asupra practicii medicale, descriind domenii ca terapia, chirurgia, poruncile şi incantaţiile. De asemenea sunt prezentate informaţii legate de onorariile chirurgilor şi de amenzile pe care trebuiau să le plătească dacă dădeau greş. Chirurgul îşi pierdea o mână dacă vătăma ochiul unui pacient în timpul unei operaţii. Se face referire la „terapii cu apă” şi „terapii cu ulei” sau A. ZU şi IA. ZU, dacă este să-l citǎm pe Zecharia Sitchin. Se menţionează chiar şi îndepărtarea cataractei şi curăţarea

oaselor. O tăbliţă veche de 5.000 de ani, găsită la Ur, face referire la „doctorul Lulu”. Existau şi veterinari care erau cunoscuţi ca doctori de „vite şi de măgari”. Toate aceste texte indică limpede că aceşti oameni practicau medicina, dar şi o formă de vrăjitorie.

În domeniul social, au introdus alcoolul, lucru evident din rădăcinile arabice şi akkadiene *kohl* şi *kuhlu*. Acesta era folosit în domeniul medical, iar unele instrucţiuni vizau folosirea vinului, berii sau mierii ca solvenţi atunci când se administrau prafuri pe cale orală. Şi de unde credeţi că au preluat romanii ştiinţa bitumului, asfaltului şi petrolului, pe care le-au folosit cu atât de mult succes în construcţii şi în războaie? De la sumerieni, desigur. Dacă ne raportăm la descoperirile făcute în oraşul antic Ur, aflăm că oraşul a fost găsit sub o grămadă de bitum. Iar originea cuvântului *naphta* provine din cuvântul *napatu*, care înseamnă „pietre care ard”.

Unul dintre punctele de bază ale civilizaţiei şi dezvoltării, roata, a fost folosit pentru prima dată tot de către sumerieni. Fără să fie depăşiţi de cei de pe uscat, constructorii de corăbii aveau propriul dicţionar care individualiza 105 tipuri de nave, după formă, felul de funcţionare şi destinaţie şi mai includea 69 de termeni sumerieni folosiţi în construcţia navelor. Existau trei tipuri principale de nave: nave cargo, de pasageri şi cele folosite în exclusivitate de către zei.

Sunt convins că deja vă gândiţi că poate interacţiunea dintre aşa-zişii zei şi strămoşii noştri era mai complexă de atât. Acesta este doar începutul. Dovezile se adună din ce în ce mai mult, pe măsură ce descifrăm tăbliţele care fac legătura cu multele activităţi şi evenimente din trecutul nostru îndepărtat. Am aflat că zeii Anunnaki au fost primii noştri strămoşi avansaţi, care au venit pe Pământ cu un scop anume – aurul! De la sosirea lor pe Pământ în căutarea aurului, acum 443.000 de ani, până la crearea lui Adam ca *hdu amelu* sau muncitor primitiv, până la crearea Evei la scurt timp după Adam, până la simbolurile grafice ale muncii extenuante din

minele de aur din sudul Africii, până la Potop şi la civilizaţiile subsecvente, speciei sclave i-a fost dat să ajute la hrănirea celor care au supravieţuit marii inundaţii în vreme ce trebuia să muncească din greu pentru a extrage suficient aur care să salveze atmosfera planetei Nibiru. Ce frază lungă… dar ce călătorie! Veţi fi uimiţi să vedeţi cât de uşor se potrivesc toate piesele acestui puzzle şi vă veţi întreba de ce a fost nevoie de atât de mult timp pentru ca adevărul să iasă la iveală. Răspunsurile scrise ne aşteaptă să ni le însuşim, dar vom descoperi felul în care creatorii şi zeii noştri conducători l-au manipulat cu grijă pe om, transformându-l într-o specie servilă, cu frică de dumnezeul cu literă mică.

Să ne întoarcem la săpăturile din Mesopotamia: ceea ce impresionează cu adevărat este simţul dreptăţii la sumerieni. S-a crezut pentru multă vreme că regele akkadian

Hammurabi a promulgat primul cod de legi din istorie, Codul lui Hammurabi. Dar săpăturile din Mesopotamia au dovedit altceva. Cu mult înainte de Hammurabi, care se spune că ar fi domnit între anii 1792 î.Hr. şi 1750 î.Hr., au mai fost câţiva regi şi legiuitori care au primit instrucţiuni de la zeii lor să scrie şi să instituie diverse coduri de legi. Unul dintre aceşti legiuitori a fost cel din oraşul Eshnunna. Unele dintre legile pe care a fost instruit să le scrie aveau de-a face cu preţul mâncărurilor, închirierea de care şi ambarcaţiuni, legile proprietăţii, chestiunile familiale, problemele legate de sclavie şi drepturile celor săraci. Înaintea sa şi acţionând sub ordinele stricte ale marilor zei pentru „a aduce bunăstarea pentru sumerieni şi akkadieni”, a fost codul lui Lipit-Ishtar, legiuitorul din Isin. Din păcate, de pe tăbliţe nu au putut fi recuperate decât un număr de 38 de legi. Cu aproximativ 500 de ani înaintea lui Hammurabi, în jurul anului 2350 î.Hr., a trăit Ur-Nammu, care a fost conducătorul oraşului Ur. El a fost instruit de zeul Nannar să scrie un cod de legi care să reglementeze problema hoţilor. Ei sunt descrişi ca „acaparatorii vitelor, oilor şi măgarilor cetăţenilor”. Legile

aveau secţiuni dedicate comportamentului social. „Orfanii nu vor cădea pradă celor bogaţi”, „văduvele nu vor cădea pradă celor puternici” şi „omul care are un singur shekel nu va cădea pradă celui care are 60 de shekeli”. Şi, dacă asta nu era suficient de impresionant, cu 250 de ani mai devreme şi cu 1.000 de ani înainte de Hammurabi a existat un EN. Şi numit Urukagina, care a fost forţat să introducă reformele „necesare”, în jurul anului 2600 î.Hr. El a primit instrucţiuni de la zeul Ningirsu să „repună în vigoare decretele din vremurile trecute”. Prima problemă care se ridică imediat este aceea că, dacă aceste reforme erau necesare, civilizaţia lor trebuie să fi existat de ceva vreme. Învăţaţii numesc această descoperire „o dovadă preţioasă a primelor reforme sociale bazate pe simţul libertăţii, egalităţii şi justiţiei”. Nu sunt sigur cu privire la

Fig. 10.6. Codul lui Hammurabi

Fig. 10.7. Codul lui Ur-Nammu corectitudinea acestei fraze, întrucât ştim că mai multe forţe criminale erau angrenate la începuturile civilizaţiei umane.

Nu sunt împăcat asupra raţiunilor pe care le-au avut atât Enlil şi Enki în asemenea activităţi, deşi fiecare dintre ei au avut anumite justificări.

Enki şi Enlil erau fraţi pe jumătate şi erau fiii lui Anu, comandantul suprem al planetei Nibiru. Enki a fost primul care a ajuns pe Pământ acum 445.000 de ani, în căutarea aurului şi ca să stabilească o bază înainte ca mai mulţi Anunnaki să ajungă aici pentru a extrage preţiosul metal. Cei doi fraţi aveau personalităţi complet diferite. Enki era umanist şi creativ din punct de vedere ştiinţific, având inima unui poet, în vreme ce Enlil era tipul de politician cu o mare dorinţă de a controla. El avea misiunea să controleze omenirea prin intermediul violenţei religioase, fricii şi opresiunii şi s-a opus întotdeauna creării unei noi specii de sclavi, în vreme ce Enki era înclinat spre ştiinţă, fiind cel care a planificat şi creat specia umană. Aşadar, nu este surprinzător că a încercat să ridice omenirea într-un efort de accelerare a evoluţiei acesteia. Prin intermediul tăbliţelor am aflat că Enki avea o afinitate deosebită pentru noua sa creaţie. Încă nu este clar care dintre cei doi

au avut rolul mai important în orchestrarea acestor reforme legale, dar, la fel ca şi restul informaţiilor pe care încă nu le cunoaştem, şi aceasta va apărea în cele din urmă. Instinctul îmi spune că probabil amândoi au avut de-a face cu înserarea acestor principii legale, dar fiecare a avut propria motivaţie. Ştim ce s-a întâmplat până la final: suntem dovada vie a acelor legi. Şi totuşi unele părţi ale lumii au avut o abordare complet diferită a legilor care le guvernau culturile. Aceasta este o posibilă dovadă care pune în lumină felul în care cei doi fraţi Anunnaki au încercat să controleze omenirea, fiecare în felul său, fiecare exercitându-şi controlul în diferite părţi ale lumii. Încep să cred că Enki a jucat rolul principal în întemeierea primei societăţi secrete, pe care William Bramley o numeşte „Frăţia Şarpelui”, imediat după alungarea sa din „Edin”, aşa cum îl numeau sumerienii. După un conflict pe care l-a avut cu fratele său, Enlil, în legătură cu emanciparea lui Adam şi a Evei, creatorul omenirii, Enki, şi-a dat seama că Enlil va duce o campanie aprigă împotriva sa.

Oamenii trebuiau controlaţi cu orice preţ, iar Enlil era un strateg desăvârşit şi un maestru al propagandei. Enki

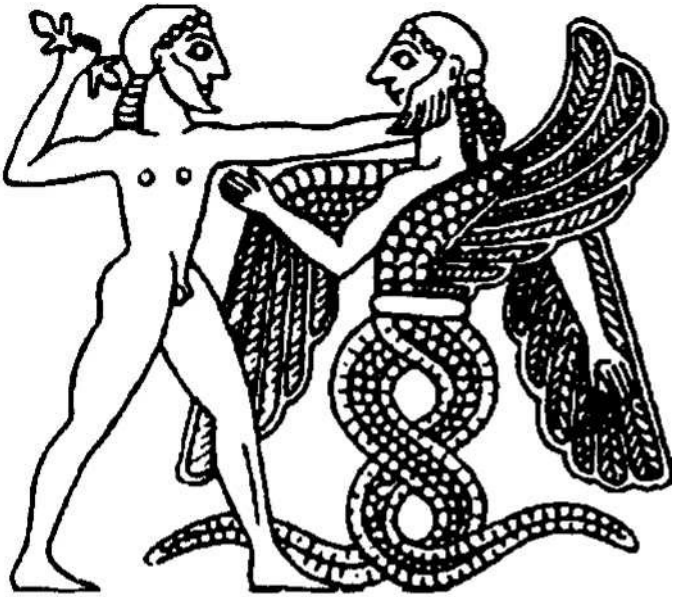

Fig. 10.8 Reprezentare clasică grecească a unei lupte între Zeus şi fratele său, Hades, ca urma a unei neînţelegeri. Vom descoperi că aceasta este povestea identică a certei lui Enlil şi Enki din Grădina Raiului. Enki a fost reprezentat printr-un şarpe şi a fost alungat din Rai, pentru că a încercat să ajute primul cuplu uman. Observaţi coada şarpelui care ia forma unei spirale duble de ADN. Aripile sunt un simbol constant în toate mitologiile care vorbesc despre şarpele înaripat, zeul creator.

trebuia să apeleze la o abordare mai puţin făţişă ca să ajute omenirea să evolueze. O astfel de posibilitate a fost aceea a întemeierii unui mic grup de oameni cărora le-a fost făcută introducerea în domeniile gândirii, informaţiei şi tehnologiei. Venise timpul pentru societatea secretă. Cum am putea să explicăm altfel gânditorii şi filosofii incredibil de avansaţi din timpurile străvechi şi micile grupuri de oameni mult mai bine informaţi şi mai abili din punct de vedere tehnic? Pe cât de uimitoare este această apariţie bruscă a civilizaţiei de acum câteva mii de ani, pe atât de enigmatică este apariţia acestor gânditori avansaţi. De unde ar fi putut apărea pe Pământ un mic grup de indivizi cu minţile atât de ascuţite? Cine i-a ajutat să vadă

lucrurile atât de diferit? Cum de erau atât de informaţi şi de iluminaţi faţă de restul oamenilor care venerau cu nervozitate un zeu răzbunător? Trebuie să fi avut vreun mentor, un sfătuitor sau un gardian care le-a făcut cunoscute asemenea idei avansate. Deşi William Bramley a urmărit genealogia acestor societăţi secrete înapoi până în Grădina Raiului, există câteva zone de interes unde sunt amestecate cu activitatea manipulatorie a lui Enlil, care s-a autoproclamat singurul zeu al omului, dumnezeu din Biblie, care continua să-i pedepsească pe supuşii săi neascultători şi să-i recompenseze pe aceia care se supuneau.

Inconsistenţele istorice de o mare violenţă şi totuşi de o mare mărinimie încep să aibă o nouă tendinţă pe măsură ce dezvăluim motivele celor doi fraţi Anunnaki. Vom explora mai mult din comportamentul lor prin studierea tăbliţelor cunoscute sub numele de „Cartea pierdută a lui Enki”, care au fost meticulos prezentate de Zecharia Sitchin în 2002.

În Urukagina, corpul legiuitor era format dintr-un judecător regal, care era ales dintre treizeci şi şase de oameni şi alţi trei sau patru judecători, care formau un fel de juriu. Se ţineau registre meticuloase asupra contractelor, procedurilor curţii, judecăţilor şi sentinţelor.

Un ritual mai interesant care a fost moştenit de ivriţi şi evrei este perioada de zece zile care marchează începutul noului an evreiesc. În timpul acestei perioade, evreii trebuie să-şi analizeze activitatea din anul care tocmai s-a încheiat şi, pe baza faptelor lor, soarta noului an va fi aleasă pentru ei de către zeu. Acest proces a fost adoptat din cultura sumeriană, acolo unde zeul Nanshe venea pe pământ în fiecare an pentru a evalua faptele fiecărui om, fără să se bazeze pe bogăţia materială sau pe cuceriri, ci mai degrabă pe convingerea „de a fi făcut lucrurile corect”. Soarta lor pentru anul care începea era determinată pe baza unei evaluări făcute pe acest criteriu de către zeul Nanshe.

Profesorii de la Universitatea Berkeley din California

susţin că au reuşit să citească şi să interpreteze scrierea cuneiformă de pe o tăbliţă datând aproximativ din anul 1800 î.Hr. Se pare că în Sumer muzica şi cântecele erau interpretate în temple, acolo unde au fost descoperite multe cântece de iubire. Pe tăbliţe figurau versurile, iar pe marginea tăbliţelor se găseau notele muzicale. Vom descoperi că Inanna, zeiţa iubirii, a fost cea care a condus revoluţia artistică. Tăbliţele fac referiri constante la ea ca fiind foarte frumoasă, iubitoare de muzică şi de interpretare muzicală, de scris şi de poezie. În timpul săpăturilor de la Nippur, care la un moment dat era centrul religios al Sumerului şi al Akkadiei, s-au găsit în jur de 30.000 de texte, multe dintre ele fiind încă studiate în prezent. Bogăţia de descoperiri culturale a continuat în Shurupak, unde au fost descoperite şcoli cu o vechime de peste trei milenii. În colina de la Tell Brak, situată în nordul Mesopotamiei, arheologii au descoperit vechea capitală a imperiului Akkadian, oraşul Nagar, care data din anul 2000 î.Hr. Este şi locul unuia dintre cele mai vechi situri religioase, Ochiul Templului. La Ur, locul de naştere al lui Avraam, săpăturile au scos la iveală arme, carete, bijuterii, căşti realizate din aur, argint, cupru şi bronz, vase magnifice, rămăşiţele unei fabrici de ţesături, registre de tribunal şi o piramidă în trepte. Multe informaţii fascinante, sub formă de inscripţii, care fac referire la „imperiile anterioare” au fost găsite la Umma, iar la Kish este o altă piramidă etajată şi alte clădirii monumentale care datează cel puţin din anul 3.000 î.Hr.

Oraşul sumerian Uruk sau „Erech”, situat pe malurile fluviului Eufrat, este în continuare considerat de mulţi cercetători ca fiind primul oraş din lume. Acest oraş găzduieşte cea mai veche construcţie din piatră cunoscută până în prezent, o bucată de pavaj de calcar care datează din mileniu al IV-lea î.Hr. Au mai fost găsite printre alte obiecte şi o roată de olar, un cuptor şi oale colorate foarte minuţios. Până în anii ’90 ai secolului trecut, părerea generală era aceea că primele oraşe au apărut între anii 3800 î.Hr. şi 3500 î.Hr., dar această perioadă este dusă mai

spate în timp de către noile săpături din Siria, Turcia şi Irak. Toată această activitate din Orientul Apropiat este susţinută puternic de cele descrise în „Cartea lui Enki”, care datează din anul 2050 î.Hr. Această importantă descriere a oamenilor preistorici subliniază activitatea primilor colonişti de pe Pământ, explorarea întregii regiuni şi stabilirea propriilor tabere acum 445.000 de ani. Putem acum să avem un tablou mai complet a ceea ce s-a întâmplat în marea zonă mesopotamiană de-a lungul câtorva mii de ani. Într-un articol, apărut în revista *New Scientist*, pe 18 septembrie 2004, se vorbea pe larg despre „drumul către civilizaţie”, iar arheologul McGuire Gibson de la Universitatea din Chicago a prezentat câteva descoperiri senzaţionale, dar totuşi aşteptate. De-a lungul deceniilor au apărut multe indicii potrivit cărora civilizaţia trebuie să fi apărut imediat după sfârşitul ultimei ere glaciare în Orientul Apropiat şi în America Centrală, cu aproximativ 9.000 de ani î.Hr. Acum există o dovadă reală care susţine aceste teorii.

Săpăturile de la Uruk indică aşezări care se înfiripau în jurul anului 8.000 î.Hr., dar de-abia în anul 3500 î.Hr. s-au dezvoltat la standardele unui oraş, care acoperea o suprafaţă de 2, 5 kilometri pătraţi şi avea o populaţie de aproximativ 50.000 de persoane. Paul Collins, expert în Orientul Mijlociu antic, de la Muzeul Metropolitan din New York, spune că „au existat clădiri impunătoare, structuri monumentale de dimensiunile Panteonului, care l-ar încadra în statutul de oraş, dar, pentru a fi clasificat formal ca oraş, era nevoie de dovada unei împărţiri în zone între centrele administrative, zonele rezidenţiale, pieţe şi aşa mai departe”. Avea nevoie şi de fortificaţii pentru a demonstra că era demn să fie apărat. Uruk îndeplinea aceste criterii din abundenţă în jurul anului 3500 î.Hr. Totuşi, potrivit textelor antice, Eridu a fost primul oraş sumerian. Multe dintre afirmaţiile din documente au fost confirmate atunci când arheologii au descoperit la locul săpăturilor un templu închinat zeului Enki, „zeul sumerian al înţelepciunii”. Părea să fi fost construit şi reconstruit de

multe ori, dar, pe măsură ce au săpat mai adânc, au dat de pământ neatins, datând din anul 3800 î.Hr.

Nu departe, la nord de la Tell Brak, se găseşte Tell Hamoukar, care a fost studiat o perioadă de echipa lui McGuire Gibson. S-au găsit dovezile unui oraş bine definit datând din anul 3700 î.Hr., care se întindea pe 12 hectare şi era înconjurat de un zid de apărare. Multele cuptoare de cărămidă găsite în oraş sugerează că pe locul săpăturilor se afla o zonă de preparare a unor cantităţi mari de mâncare.

Este uimitor că, de fiecare dată când arheologii se apucă de săpături importante în marea zonă mesopotamiană, dezgroapă dovezi mai vechi şi mai impresionante a vieţii în comun organizate şi a unei culturi şi civilizaţii bine organizate din ce în ce mai vechi. Revista *New Scientist* arată că David şi Joan Oates de la Universitatea Cambridge, care au studiat situl încă din 1976, au descoperit artefacte datând din mileniile doi şi trei î.Hr. În 1981, au dezgropat de sub fundaţia zidului oraşului resturi datând din anul 3.000 î.Hr. Le-a mai luat încă zece ani ca să revină la locul săpăturilor, dar, când au făcut-o, au descoperit dovezi destul de bine conservare din mileniul al patrulea î.Hr. şi chiar mai vechi, printre care şi ruinele unei clădiri mari, cu pereţi foarte groşi şi cu o uşă foarte grea, datând din mileniul al V-lea î.Hr. Pare să fi fost o clădire administrativă similară cu cele existente în prezent în lumea arabă. Joan Oates este convinsă că vor exista săpături care vor descoperi mai multe „oraşe în toată puterea cuvântului” în partea sudică, mai vechi de anul 4.000 î.Hr. În acelaşi timp, Gibson a arătat abundenţa de obiecte de ceramică şi alte artefacte, împrăştiate în toată regiunea, care includ zona mediteraneeană şi Peninsula Arabă. Acestea fac dovada că „pulsul comerţului” era puternic în această regiune. Un alt sit, numit el-Queili, care se situează la câţiva kilometri est de Uruk, a fost descoperit, dar nu a fost explorat din 1980. La acea vreme, ultimele dovezi care au apărut de la acest sit au fost de la ceea ce Joan Oates a numit „case uimitor de

mari”, care datau din anul 6.000 î.Hr.

În cartea sa, *The Godess and the Bull*, Michael Balter scrie despre descoperirile uimitoare din nordul Turciei, de la situl Catalhoyuk, de pe platoul anatolian. Începând cu anul 1958, acest sit a furnizat foarte multe artefacte preistorice. Au fost descoperite sute de structuri, „artă uluitoare” şi multe alte dovezi care indică existenţa unei vieţi stabile aproape de anul 7.000 î.Hr. Este evident că mai există multe lucruri ascunse în nisipurile timpului în toată zona în care Anunnaki au aterizat prima dată. Este evident că aceştia nu au rămas doar la marginea Golfului Persic, la Eridu, multe texte sumeriene antice indicând faptul că ei şi-au întemeiat reşedinţe şi alte amplasamente la nord-vest, de-a lungul Asiei Mici până pe teritoriul de astăzi al Turciei. Influenţa lor s-a răspândit prin Grecia şi Macedonia şi chiar mai la nord, în Europa antică, ajungând până în Scandinavia. Putem deduce că oriunde erau zeii mitologici, acolo trebuie să fi fost prezenţi Anunnaki. Pe măsură ce arheologii moderni continuă să sape, vom descoperi probele ca să putem să dovedim fără posibilitatea de tăgadă că

Fig. 10.9. Anatolia şi Orientul Apropiat brusca evoluţie a civilizaţiei a avut loc aproape imediat după finalul ultimei ere glaciare, acum 11.000 sau 12.000 de ani.

În sudul Africii există totuşi dovezi fizice ale unei culturi mult mai arhaice şi ale unor civilizaţii de un nivel

inferior, datând de acum 77.000 de ani. Bordurile descoperite la Blombos, în Africa de Sud, dovedesc că oamenii erau implicaţi în conceperea unor piese ornamentale sau decorative cu mult, mult timp în urmă. Aceasta nu înseamnă că vârful a ceea ce va fi numit civilizaţie a fost atins în acea etapă. Ei erau în cea mai mare parte vânători-culegători, care au lăsat în urmă o pistă pe care noi trebuie să o descoperim. Aceste prime semne ale prezenţei umane în sudul Africii merg mână în mână cu Leagănul Omenirii, care este aşezat la nord de Johannesburg. Cei mai mulţi oameni de ştiinţă au acceptat faptul că primii oameni de pe Pământ au locuit în această parte a lumii. Vom citi descrieri detaliate în tăbliţele de argilă care susţin aceste teorii. Vom citi cum Anunnaki „l-au creat pe Adam ca o imagine a lor, din esenţa lor" ca să trudească în minele de aur din sudul

Africii, acum 200.000 de ani. Este o coincidenţă faptul că cea mai recentă datare ştiinţifică a lui Adam şi a Evei îi plasează în acelaşi loc şi în aceeaşi perioadă?

REGIUNEA BALCANO-DANUBIANĂ

Cu toate că ne-am concentrat asupra acestei activităţi intense din Atrica şi Mesopotamia, la nord-vest, în regiunea balcano-danubiană, existau semne ale unei activităţi susţinute datând din anul 9.000 î.Hr. Dintr-un mic sat numit Rast, situat în vestul României, a apărut o figurină mică acoperită „cu motive ciudate geometrice şi abstracte", care semănau cu o formă de scriere necunoscută până atunci. Abia în 1989, Maria Ghimbutas a observat pentru prima dată semnele de pe această figurină, intitulată „Madonna", şi a realizat că aceste inscripţii decorative ciudate nu urmau niciun set de tipare sau structuri repetitive cu o spaţialitate logică predeterminată, ceea ce a dus la concluzia că trebuia să fie o formă timpurie de scriere proto-europeană, datând de dinainte de anul 5.000 î.Hr. Această descoperire a şocat lumea ştiinţifică, fiind mai veche cu 2000 de ani decât cele mai vechi texte sumeriene cunoscute. Şi aşa a luat naştere misterul scrierii balcano-danubiene, cunoscut acum ca

fiind cea mai veche formă de scriere din istoria omenirii.

La început a existat o controversă legată de noua limbă scrisă, dar acum, cei mai mulţi oameni de ştiinţă sunt de acord că uimitoarea descoperire era într-adevăr un limbaj scris proto-european. Este uimitor că până în prezent nimeni nu a fost în stare să-l descifreze sau să lanseze o ipoteză despre ce fel de limbaj este şi de unde ar fi originar. Ştim totuşi destul de multe lucruri despre cultura proto-europeană, care datează de dinainte de anul 9.000 î.Hr. Oamenii de ştiinţă scriu că activităţile de comerţ au început în zona vestică a Mării Egee.

Fig. 10.10 Vestigii arheologice cu exemple din scrierea balcanedanubiană atunci când triburile de vânători-culegători au adoptat noile cunoştinţe din Anatolia şi au început să se mute către vest. Noile tehnici descoperite le-au permis să creeze obiecte de olărit superbe, figurine umane, artefacte din cupru şi din alte metale. Tehnica scrisului şi influenţa lor s-au răspândit pe valea Dunării, în sudul Ungariei, Macedoniei, Transilvaniei şi în nordul Greciei. Este important de reţinut că ei au construit palate, temple, nave şi au dat naştere unor noi tehnici de lesătorie. Tehnica forjării cuprului a apărut în jurul anului 5500 î.Hr., ceea ce nu ar trebui să ne surprindă de vreme ce am văzut acelaşi lucru într-un alt loc din Anatolia, acolo unde aceşti proto-europeni au

dobândit toată priceperea, unde am găsit dovezi ale unei civilizaţii bine întemeiate în jurul anului 6.000 î.Hr., care ştia cum să prelucreze metalele, inclusiv bronzul.

Este perfect logic că sumerienii care forjau metale în jurul anului 6.000 î.Hr., la Catalhoyuk, care întâmplător este situat tot în Anatolia, şi-au extins cunoştinţele către culturile proto-europene. De asemenea, este mai mult decât probabil că Anunnaki au folosit o limbă diferită de cea a sumerienilor. Ar putea fi acel scris indescifrabil din Europa antică limbajul scris al Anunnaki?

CIVILIZAŢIA DIN VALEA INDULUI

Este remarcabil că scrierile antice din Valea Indului au apărut în anul 3300 î.Hr., la doar 500 de ani după textele cuneiforme sumeriene. Aceşti zei sumerieni acopereau cu siguranţă o mare parte a lumii. Ştim acest lucru din tăbliţele de argilă care arată felul în care Anunnaki au călătorit în întreaga lume, punându-i pe oamenii din diferite regiuni sub controlul anumitor zei. Se consideră că zeii din Orientul Apropiat călătoreau spre destinaţii îndepărtate, în toate direcţiile, iar estul era cu siguranţă unul dintre acele locuri unde au şi dispărut în vreme ce stabileau noi aşezări şi căutau aur. Străvechea civilizaţie indusă este un exemplu al felului în care arheologii îşi continuă săpăturile mai adânc în trecut. Din senin, descoperirile recente din jurul sitului Harappan / Ravi au împins cu 700 de ani înapoi data estimată a primelor scrieri care au apărut în Valea Indului. Există multe legături clare şi evidente între zeii induşi şi cei sumerieni. Istoricii sunt de acord că există o legătură bine definită între Anu, Enlil, Enki, Ninhursag şi ceilalţi zei Anunnaki din cultura, arta, poezia şi scrierile de la Harappan. Un astfel de exemplu este înfăţişarea simbolului celest al lui Anu pe un vas cu policromie din Harappanul Timpuriu.

Simbolurile şerpilor, ale stelelor şi ale altor zeităţi sumeriene uşor de recunoscut sunt vizibile în mare parte din cultura Indu. Este evident acum că majoritatea zeilor hinduşi sunt, în esenţă, zeii sumerieni cu numele

schimbate. Dovada este vizibilă pe tăbliţele grafice, sigilii şi alte forme

Fig. 10.11. Exemple de scriere hindusă, care nu a fost descifrată până în prezent. Unele semne au fost descifrate ca fiind simboluri pentru zei şi stele.

de reprezentare a zeilor şi zeităţilor. Cele şapte zeiţe divine supravegheate de un zeu superior, înfăţişate pe tăbliţele hinduse, sunt foarte asemănătoare cu cele şapte zeiţe Anunnaki, care au dat naştere primului grup de muncitori primitivi de pe Pământ, în vreme ce erau supravegheate de Enki sau de

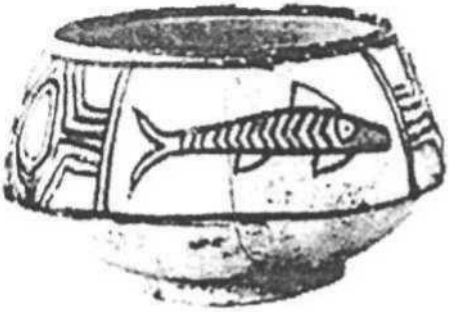

Fig. 10.12. În cultura Harappan simbolul stelei nu înseamnă numai „zeu”, ci şi Anu sau „cer”. Imaginea stelei a fost iniţial simbolul exclusiv pentru zeul cerului, Anu. Întâmplător, Anu era şi zeul conducător al panteonului de zei sumerieni. Această formă particulară de simbol stelar reprezintă în cultura sumeriană şi planeta radiantă Nibiru. Simbolul peştelui este unul dintre cele mai populare motive ale primei perioade Harappan. Peştele mai reprezenta şi conceptul de zeu şi îl simboliza pe „zeul apelor”. În istoria sumeriană, Enki era adesea reprezentat ca o zeitate sub forma unui peşte şi a unui zeu acvatic care controla apele.

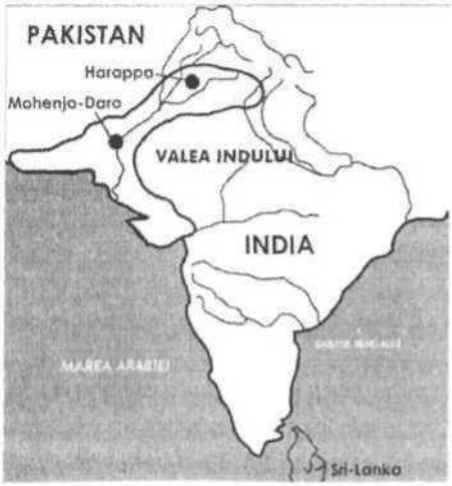

Fig. 10.13 Civilizaţia Văii Indului, situată în epoca modernă între India şi
Pakistan

fiul acestuia, Ningishzidda, cel care a creat amestecul genetic pentru primii oameni, conform documentelor sumeriene.

Civilizaţia hindusă are rădăcini înfipte adânc în trecut, ceea ce susţine legenda poemelor vedice, a căror naştere este apropiată de anul 8.000 î.Hr. şi care au supravieţuit numai prin transmitere orală până când au fost scrise pentru prima dată în jurul anului 3.000 î.Hr. Asko Parpola, o figură proeminentă în studiul culturii indiene antice, atrage atenţia asupra faptului că civilizaţia Indului poate fi urmărită neîntrerupt până în jurul anului 8.000 î.Hr., trecând prin epoca cuprului (5.000 î.Hr. – 3600 î.Hr.), prin Harappan-ul Timpuriu (3600 î.Hr. – 2600 î.Hr.), până la Harappanul Plin (în jurul anului 2550 î.Hr.), care ulterior a dispărut în jurul anului 1800 î.Hr. Există o multitudine de dovezi privind existenţa unor legături strânse cu Mesopotamia, printre care se numără comerţul foarte bine dezvoltat, comerţul pe apă şi contactele culturale apropiate. Oraşele vecine Harappa şi Mohenjo-Daro erau bine dezvoltate în jurul anului 3.000 î.Hr. Aveau structuri similare, construite din acelaşi tip de cărămizi; erau capitalele provinciilor din care făceau parte şi erau parte a unui guvernământ unificat care avea aptitudini organizaţionale extraordinare. Acesta este genul de influenţă pe care zeii sumerieni l-ar fi impus ca să-şi poată exercita controlul asupra oamenilor din această parte a lume. Oamenii din Harappa foloseau chiar tehnici de irigaţie sumeriene pe pământurile de-a lungul văii. Valea Indului are propria comoară antică nedesluşită: scrierea indusă. Ceea ce este uimitor este că, la fel ca în cazul scrierii balcano-danubiene, s-au făcut foarte puţine progrese pentru descifrarea ei în mai mult de 70 de ani. Este posibil ca acest tip de scriere să fi derivat dintr-un tip de scriere Anunnaki, folosit de protoeuropeni? Până la urmă, dovada este chiar sub nasul nostru, Anunnaki au fost la fel de activi în cultura din Valea Indului cum au fost şi în culturile protoeuropene.

Nu ar trebui să fim surprinşi de această influenţă

vastă a culturii sumeriene şi de descoperirea unor scrieri străvechi nedescifrate. Este posibil ca aceste scrieri să fi fost folosite de avansaţii Anunnaki ca o formă de comunicare, în vreme ce ex

Fig. 10.14. Săpăturile de la Mohenjo-Daro. Această ruină, datând aproximativ din anul 2500 î.Hr., reprezintă rămăşiţele unei băi Harappa, indicând similarităţile culturale ale civilizaţiilor greacă, romană şi cea din Valea Indului.

plorau lumea? Exploratorii din secolul al XV-lea au făcut exact acelaşi lucru atunci când s-au mutat în cele două Americi. Cu siguranţă nu au ajuns într-un loc şi au rămas acolo pentru că „părea destul de potrivit”. Au continuat să se mişte spre interiorul continentului în toate direcţiile şi au continuat să exploreze. Este ironic că, la mii de ani după ce Pământul a fost populat de căutătorii de aur de pe altă planetă, gena pe care am moştenit-o de la ei a răbufnit atât de puternic atunci când spaniolii au descoperit bogăţiile de aur din cele două Americi în secolul al XV-lea. Asta explică faptul că, după ce au epuizat zăcămintele de aur din Orientul Apropiat, Anunnaki au explorat şi restul Pământului. Ei au căutat de fapt cu mult timp înainte ca rezervele de aur să se epuizeze. Au avut norocul să poată beneficia de toate avantajele tehnologiei avansate şi ale zborului, care i-au purtat către locuri mai îndepărtate, cum erau America Centrală şi Anzii. Tăbliţele

fac referire adesea la felul în care aceştia scanau mările şi uscatul în căutarea unor semne de aur la suprafaţă. Tăbliţele poartă, de asemenea, inscripţii ale gradului sporit de îngrijorare al Anunnaki în ceea ce privea viitorul planetei Nibiru. Cantitatea de aur produsă pe Pământ nu era suficientă ca să rezolve problema stratului de ozon care se degrada. Putem considera această situaţie ca fiind ciudată sau poate chiar de luat în glumă, că o specie atât de avansată ar avea o problemă cu stratul de ozon. Ar trebui să ne mai gândim încă o dată. Care este una dintre cele mai presante probleme de mediu care îi preocupă pe oameni în prezent? Încălzirea globală şi stratul de ozon. Este foarte simplu, stratul de ozon ne protejează împotriva razelor mortale care sunt prezente în spaţiu. Cei doi vinovaţi sunt razele ultraviolete şi razele X. Fără stratul de ozon ne-am prăji ca un cartof în ulei încins sau ar fi ca şi cum s-ar porni un cuptor imens în cer, îndreptat cu gura spre Pământ. Ideea este că, dacă întâlnim acum aceste probleme aici, ele vor fi întâlnite pe multe alte planete locuibile din galaxie. Aşa că, înainte de a ignora problema ozonului, ca pe o halucinaţie inventată, ar trebui să ne mai gândim încă o dată. Este reală, este prezentă aici şi acum, pe planeta pe care o numim casă. Cum vom trata problema ozonului peste 100 de ani de acum înainte, atunci când va începe să distrugă recoltele şi pământul arabil? Nu ştiu… poate până atunci vom fi descoperit nişte noi tabere minumate pe Marte, Europa sau Titan sau pe orice alt corp ceresc din sistemul nostru solar, ca să găsim o posibilă salvare.

CIVILIZAŢIILE DIN AMERICA CENTRALĂ

Unul dintre cele mai uluitoare evenimente din istoria omenirii este apariţia bruscă a civilizaţiei în cele două Americi, care i-a adus în atenţia lumii pe incaşi, olmeci, tolteci şi pe primii mayaşi din Peninsula Yucatán. Istoricii şi arheologii nu se pot pune de acord asupra perioadelor şi a posibilelor date la care aceste culturi misterioase au apărut brusc, afişând foarte multe dintre caracteristicile comportamentale ale populaţiilor din Mesopotamia. O

asemenea apariţie bruscă a unor populaţii organizate pe un continent îndepărtat este mult prea incredibilă pentru a fi descrisă ca o coincidenţă. Indică, fără îndoială, un exemplu extrem al expansiunii sumeriano-Anunnaki în lume pentru căutarea aurului, aur care se găsea din belşug în cele două Americi.

Această apariţie bruscă a civilizaţiei în America Centrală s-a întâmplat practic în acelaşi timp în care exploda şi în Mesopotamia, la scurt timp după sfârşitul ultimei ere glaciare. Vechile secrete ale mayaşilor şi incaşilor i-au făcut pe arheologi şi pe istorici să bâjbâie în ceaţă timp de mulţi ani. Cum este posibil ca acum 11.000 de ani o civilizaţie virgină să fi apărut din senin, de-a lungul Atlanticului, la 10.000 de mile depărtare de aşa-zisul leagăn al civilizaţiei din Mesopotamia dacă nu prin amestecul acestor Anunnaki extrem de mobili? Posibilitatea ca un astfel de eveniment să aibă loc întâmplător pe o planetă unde singura zonă activă pare restricţionată între Golful Persic şi Marea Mediterană sfidează toate legile probabilităţii. Imediat după apariţia civilizaţiei în Orientul Apropiat, protomayaşii au apărut în America Centrală. Deţineau toate cunoştinţele pe care le aveau culturile bine dezvoltate. Ştiau totul despre agricultură, construiau oraşe şi piramide la fel de impresionante ca şi cele ale egiptenilor şi ştiau cum să extragă aurul din minereu. S-au vehiculat multe teorii despre originea incaşilor.

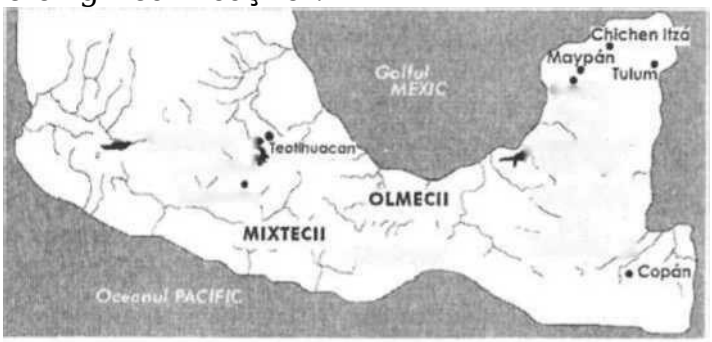

TOLTECII i
Tenochtitton”.

Xochicateo
ZAPOTECII
Urmal
Etznă
% PENINSULA r YUCATÁN
ÎL-rikai.
„X!
MAYAŞII 41

mayaşilor, toltecilor şi olmecilor, care împreună au modelat culturile din zona Anzilor şi din America Centrală timp de mii de ani. Preistoria poate fi împărţită în două regiuni în care zeii Anunnaki au fost activi: America Centrală, care include Mexicul şi America de Sud, în special Perú şi Bolivia, acolo unde a început totul, potrivit incaşilor. Mayaşii din Peninsula Yucatán din Mexic aveau aur, iar incaşii şi strămoşii lor aveau cositor.

Fig. 10.15 Civilizaţiile din America Centrală

Atunci când au ajuns în cele două Americi, Anunnaki aveau în minte mai mult decât aurul. Ei se aflau şi în căutarea cositorului. Cositorul este elementul necesar pentru a crea bronzul, împreună cu cuprul. În această perioadă din istoria Pământului, bronzul era metalul preferat. Se pare că rezervele de cositor din Mesopotamia erau pe sfârşite, iar Innana sau Ishtar face o referire clară în tăbliţele sumeriene la „munţii de cositor" din America Centrală. Ea le-a cerut permisiunea zeilor superiori să plece în căutarea cositorului pe noile pământuri. „Lăsaţi-mă să pornesc la drum spre zăcămintele de cositor. Lăsaţi-mă să aflu despre minele lor". Aceşti munţi de cositor au fost identificaţi în zonele din jurul lacului Titicaca, din Bolivia. Chiar şi astăzi, în multe părţi din această regiune se produce în continuare cositor. Anunnaki vorbeau despre cositor ca despre „metalul divin" şi îl numeau AN. NA, care înseamnă „piatră celestă". Ei numeau bronzul care rezulta din combinaţia de cupru şi cositor ZA. BAR, care înseamnă „metal dublu strălucitor".

Referinţele antice la sursele aluvionare de cositor i-au încurcat pe mineralogi, deoarece cositorul pur este

foarte rar. Totuşi, David Forbes, care a efectuat studii de mineralogie în America de Sud, a rămas uluit atunci când i s-a arătat o bucată de cositor pur, având o piatră încastrată la mijloc, în loc ca piatra să încastreze cositorul, ceea ce demonstrează că astfel de depozite au existat în Antichitate şi poate mai există şi în prezent. Ele nu proveneau dintr-o mină. Minele şi râurile din acea zonă erau bogate în aur şi alte metale. El era convins că oamenii care au exploatat acele depozite bogate din râuri ştiau despre aur şi cositor şi despre procesul de extragere al acestora din minereu.

Fig. 10.16. Exemplu de piramidă mayaşă tipică. Piramida El Castillo de la Chichén Itzá, Mexic

Poveştile fascinante din legendele andine încep cu zeul Viracocha, care a fost „creatorul omului” şi „dumnezeul raiului”, care a venit pe Pământ în Antichitate, stabilindu-se pe malurile lacului Titicaca, în apropierea oraşului antic Tiahuanacu, „locul unde se nasc zeii”. Poveştile şi legendele incaşe vorbesc despre oraşul-capitală Cuzco, care a fost întemeiat de „copiii soarelui”, care au fost creaţi şi instruiţi de marele zeu Viracocha, atunci când acesta s-a stabilit pe malurile lacului Titicaca. Există multe versiuni cu privire la stabilirea primilor oameni. O astfel de versiune provine de la Juan de Betanzos, care scrie că Viracocha a creat lumea în două faze. Multe dintre aceste legende antice au acelaşi scenariu ca Biblia şi documentele sumeriene, care vorbesc

despre Potop ca despre un moment de împărţire. O străveche povestire Quéchua spune că zeul creator „a făcut mai întâi cerurile şi Pământul”, apoi a creat omenirea. Dar „aceşti oameni i-au făcut în vreun fel rău lui Viracocha şi el s-a înfuriat”. Continuarea este că „acei primi oameni şi liderul lor au fost transformaţi în pietre, drept pedeapsă”, apoi, după o perioadă de întuneric, „a creat din pietre bărbaţii şi femeile”. Apoi le-a dat tuturor sarcini şi abilităţi şi le-a spus unde trebuie să meargă să se stabilească. Sunt multe asemănări cu povestea biblică a Potopului, dinainte şi de după Potop. Şi lui Noe i s-a spus „mergi şi te înmulţeşte”. Mai sunt şi alte poveşti despre primul strămoş mayaş sau incaş sau andin, care se numea Manco Capac, care a fost creat de dumnezeu. El a fost primul rege numit de dumnezeu, fiind primul monarh. Unii spun că ar fi sosit cu barca pe mare, venind dintr-un alt loc, în vreme ce alţii spun că dumnezeu i-a dat un sceptru de aur, numit „Tupac-yauri”, care înseamnă „sceptrul splendid”. Cu acest sceptru de aur el a pornit în căutarea unui loc anume şi se spune că ar fi întemeiat capitala incaşă, oraşul Cuzco. El a fost primul incaş, după care toţi au fost numiţi „copiii soarelui”.

Fig. 10.17. Civilizaţia andină

Popol Vuh este considerată cartea sacră a mayaşilor

Quiché. A supravieţuit secole de-a rândul, scrisă în limba latină la scurt timp după invazia spaniolă din secolul al XVI-lea. Aceasta este o copie a originalului care a fost pierdut în Antichitate, dar conţine unele poveşti fascinante. Menţionează că „primii oameni creaţi de dumnezeu au fost imperfecţi", ceea ce se corelează cu descrierile detaliate privind încercările repetate ale lui Enki, Ninhursag şi Ningishzidda de a crea primii muncitori primitivi.

De-a lungul timpului, mulţi s-au pronunţat şi au spus poveşti despre civilizaţiile antice din cele două Americi. De asemenea, originile acestor protoamericani au fost legate de existenţa extrem de controversată a insulei Atlantida sau Poseidon. Platon făcea referire la astfel de oameni din Atlantida în jurul anului 350 î.Hr., atunci când a scris că mesopotamienii şi protoeuropeni erau atacaţi de către „insulari". El scria că au trecut în jur de 9.000 de ani de la războiul dintre „cei din afară" şi „cei dinăuntru" care s-a desfăşurat la „Coloanele lui Hercule". „Coloanele" se referă la Gibraltar, care desparte Oceanul Atlantic de Marea Mediterană. Această consemnare ar plasa lupta în jurul anului 9500 î.Hr., imediat după ultima epocă glaciară. Această ultimă epocă glaciară joacă un rol capital în toată preistoria, apărând iar şi iar ca un reper pentru începutul celor mai multe activităţi ale omului modern, indiferent dacă aveau loc în Mesopotamia sau în cele două Americi. Sfârşitul ultimei epoci glaciare a adus apariţia bruscă a omului civilizat în anumite locuri din lume şi este privită de mulţi ca fiind începutul potopului care a măturat Pământul, civilizaţia umană trebuind să fie reconstruită de la temelie. Aşadar, nu ar trebui să fim surprinşi că mulţi oameni de ştiinţă susţin că primii oameni care au sosit în cele două Americi veneau de pe insula pierdută Atlantida, în perioada în care s-a sfârşit ultima epocă glaciară. S-ar potrivi perfect, pentru că insula lor era pe cale să fie înghiţită de valurile uriaşe care inundaseră Pământul în acea vreme. În decembrie 2004, am văzut cât de devastator poate să fie pentru o insulă un tsunami relativ

mic. Să ne imaginăm ce-ar face o inundaţie de zece până la douăzeci de ori mai mare. Acesta este motivul pentru care primii oameni s-au stabilit de la început pe marginile muntoase ale lacului Titicaca, departe de apele înalte şi aproape de bogatele zăcăminte de aur, cositor şi alte metale. Aceasta este perioada în care omul a făcut cunoştinţă cu agricultura şi creşterea animalelor, aşa cum este subliniat în multe tăbliţe sumeriene, în special în *Cartea pierdută a lui Enki*, care descrie cu multe detalii activităţile şi relaţiile dintre zeii Anunnaki şi oamenii nou-creaţi.

Există dovezi clare privind cultivarea plantelor în Valea Teotihuacán, în jurul anului 7.000 î.Hr., dar există şi dovezi că ar fi existat o inundaţie devastatoare până la această dată, care a permis ca civilizaţia să se dezvolte mult mai târziu, în jurul anului 3100 î.Hr. Barry Fell, profesor la Universitatea

Harvard, a dovedit cu succes că cele două Americi au fost vizitate în jurul anului 5.000 î.Hr. de protoeuropeni şi de africani. Vase romane au fost găsite pe fundul mării în apropierea Braziliei, au fost găsite monede romane pe plaja din Massachusetts, au fost găsite vase cartagineze pe coastele Hondurasului, dar nu a fost autorizată studierea lor pentru a proteja importanţa istorică a lui Cristofor Columb. Profesorul Fell vorbeşte şi despre multe locuri din cele două Americi unde s-au găsit scrieri în limbile cartagineză şi celtă. Pe pietrele de mormânt, pe grămezile de pietre şi în pivniţele de piatră au fost găsite multe inscripţii punice, datând din Epoca Bronzului, între anii 1200 î.Hr. şi 3.000 î.Hr. Mai există şi inscripţii în limba celtă originală Ogham, din perioada preromană a Franţei şi Spaniei. Pe o piatră cioplită de pe o ambarcaţiune din Tarshish există o inscripţie care spune: „Călătorii din Tarshish declară această piatră”. Aceasta este traducerea din limba punică tartesiană.

Una dintre descoperirile cele mai uimitoare din toată istoria arheologiei a fost calendarul mayaş. Atunci când a fost descoperit, i-a lăsat fără cuvinte pe toţi cei care au

vrut să-l descifreze. A fost nevoie de munca de investigaţie continuă a unui bibliotecar german, Ernst Fostermann, care a reuşit să descifreze codul în 1880 şi să dezvăluie incredibilul mister. Atunci când calendarul mayaş a fost în cele din urmă explicat, a dezvăluit cunoştinţele incredibile pe care mayaşii le aveau despre cosmos, sistemul solar şi mişcarea planetelor, inclusiv a Lunii noastre. Calendarul mayaş a devenit cunoscut ca „Marea Numărătoare”. În loc să folosească puncte de referinţă irelevante ca să construiască un calendar, ei s-au folosit de mişcarea soarelui, a lunii şi a planetei Venus pentru a calcula puncte precise în timp, „prima” apariţie sau „naşterea” lui Venus. Toate culturile mesopotamiene credeau că există cinci „vârste” sau „sori” diferiţi. După mulţi ani de descifrare ale formulelor matematice mayaşe, oamenii de ştiinţă au căzut de acord că începutul Marii Numărători a fost pe 13 august, în anul 3114 î.Hr. şi se va încheia pe 22 decembrie 2012. Asta înseamnă o perioadă de 5 126 de ani. Nu se ştie care este semnificaţia exactă a lungimii epocii sau a datei de final, dar nu mai este mult şi vom afla. Unii oameni de ştiinţă susţin că ar avea de-a face cu o schimbare a câmpului magnetic al Pământului, atunci când polul nordic şi cel sudic se mişcă din poziţia curentă, stabilind noi poli magnetici.

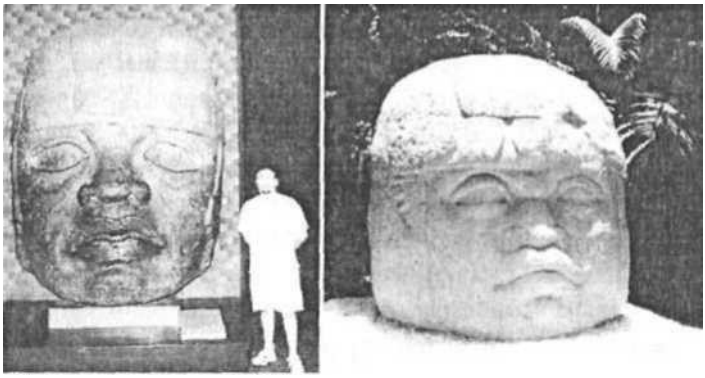

Fig. 10.18. Figuri de piatră gigantice, aparţinând civilizaţiei olmece. Erik Parker stă în faţa unui cap gigantic olmec. Este doar un exemplu din câteva astfel de lucrări, descoperite în junglele din Mexic. Observaţi trăsăturile

tipic africane şi acoperământul protector de pe ambele capete. Aceste aspecte îi nedumeresc de multă vreme pe istorici.

Misterul civilizaţiilor din America Centrală continuă cu civilizaţia olmecă. Aceasta a apărut în zona Tabasco din Mexic, la fel de brusc ca şi celelalte, dar trăsăturile fizice africane erau complet diferite de cele ale altor localnici. Potrivit calendarului mayaş, olmecii par să fi apărut în jurul anului 3114 î.Hr. Imensa piatră funerară găsită în 1862 la Veracruz arată fără urmă de îndoială trăsăturile africane ale acestei populaţii. Au mai fost găsite alte câteva pietre de mormânt, pe toate fiind vizibile aceste trăsături africane. Pe alte inscripţii erau mereu înfăţişaţi purtând unelte în mâini, în căutarea aurului. Pe multe dintre reprezentările de pe pietre şi sigilii se pot vedea detalii ale uneltelor, dovedind clar că aceştia erau oameni experimentaţi care aveau o cunoaştere bună despre extragerea minereului.

Să analizăm puţin această situaţie. Dacă ai descoperi aur într-o zonă îndepărtată şi ai avea nevoie de mineri experimentaţi care să facă faţă pericolelor muncii sub pământ, ai încerca să-i antrenezi pe oamenii lipsiţi de experienţă din zonele limitrofe sau ai aduce o echipă de mineri bine pregătiţi care să înceapă munca, pregătindu-i în acelaşi timp şi pe localnici? Mulţi oamenii de ştiinţă cred că lucrurile s-au petrecut în acest fel. Zeii Anunnaki au venit în America pentru a săpa după aur şi şi-au adus mineri experimentaţi din Africa. Este o explicaţie simplă pentru apariţia olmecilor în America Centrală. Mai explică şi de ce spaniolii care au invadat regiunea 4.500 de ani mai târziu au găsit atât de mult aur.

Ca să cuprindem pe de-a întregul măreţia bogăţiilor de aur care i-au întâmpinat pe invadatori trebuie doar să menţionăm numele oraşului peruan Cuzco. Acolo unde conchistadorii au găsit marele Templu al Soarelui, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu aur. Capelele şi criptele strămoşilor erau pline de o varietate de statuete şi imagini. Templul găzduia o grădină artificială în care toate plantele

– arbuştii şi copacii – erau făcute din aur. În curte era o imitaţie a unui lan de porumb, ale cărui tulpini erau realizare din argint, iar pănuşele erau din aur, acoperind două hectare sau 20.000 de metri pătraţi. Spaniolii şi-au dat seama că trebuiau să lupte pentru acest aur deoarece toate aceste culturi americane credeau că aurul este un dar de la zei şi că aparţine zeilor. Presupunerea noastră este că olmecii erau un grup de mineri din Africa, aduşi în America de către stăpânii lor Annuaki-sumerieni ca să sape după aur. În acest moment, în civilizaţia noastră foarte bine informată din secolul al XXI-lea, nu există o explicaţie mai bună. Până la urmă, Anunnaki au venit pe aceste pământuri ca să găsească mai mult aur şi aveau nevoie de mineri experimentaţi. Cine să îndeplinească cel mai bine această sarcină dacă nu minerii africani, care au fost special creaţi pentru această sarcină de către Anunnaki şi care acumulaseră foarte multă experienţă până în acel moment? Multe reprezentări ale minerilor olmeci scot în evidenţă un tip avansat de mecanism de control al focului, pe care îl îndreptau către suprafaţa pietrei. Seamănă cu un utilaj care produce o flacără sau o rază de căldură care taie piatra. Minerii sunt înfăţişaţi purtând pe cap un aparat care produce raze de lumină. Prea greu de crezut? Aceste reprezentări şi sculpturi în piatră au supravieţuit timp de 5.000 de ani, iar astăzi încă mai scoatem aurul cu ajutorul uneltelor de mână şi al lămpaşelor, în ciuda nivelului tehnologic ridicat. Şi atunci de ce să nu fi fost posibile aceste lucruri? Se pare că olmecii aveau un mod mai inteligent de a face aceste lucruri. Probabil că aveau multe cunoştinţe despre inginerie şi construcţii, pentru că piramidele şi oraşele lor pierdute nu sunt cu nimic mai prejos decât construcţiile mayaşe sau cele egiptene. Ei sunt cunoscuţi pentru construirea a ceea ce pare a fi cea mai veche piramidă din America şi pentru introducerea sistemului de numărare „punct şi bară”, care se pare că a fost folosit ulterior de mayaşi pentru realizarea calendarului lor. Au cultivat porumbul şi alte plante şi au inventat un joc cu o minge de cauciuc, care ar putea să fie

strămoşul fotbalului şi al baschetului. Erau cunoscuţi ca „oamenii de cauciuc”, acesta fiind înţelesul cuvântului *olmec*. Inginerii spanioli de mai târziu au vorbit adesea despre „minele preistorice de aur” de la siturile mexicane.

Dacă aveţi dubii privind legătura dintre africani şi olmeci, iată o informaţie ciudată. Stilul de scris olmec este foarte apropiat de cel folosit de populaţia *vai* din vestul

Africii. De asemenea, olmecii vorbeau o limbă care se asemăna foarte mult cu limba manding (Malinke-Bambara) care se vorbea în vestul Africii. Este doar o altă coincidenţă? Se crede că olmecii sunt cei care au adus scrierea în Lumea Nouă şi că aveau un stil de scris atât silabic, cât şi hieroglific. Descifrarea scrierilor olmece din Mexicul antic ne permite să aruncăm o privire asupra lumii acestora. Rafinesqua a publicat o lucrare importantă despre scrierea mayaşă în anul 1832, care a ajutat la descifrarea scrierii olmece.

Marile oraşe olmece – care s-au dezvoltat la La Venta, San Lorenzo şi Laguna de los Cerros, precum şi centrele mai mici cum este cel de la Tres Zapotes – nu erau doar simple situri religioase vacante, ci şi aşezări dinamice care includeau artizani şi fermieri, dar şi preoţi şi conducători. Apoi erau toltecii, aztecii, zapotecii, mixtecii şi celelalte grupuri care au trăit şi au influenţat culturile din America de-a lungul a mii de ani. Toţi fac trimiteri reciproce cu privire la cunoştinţele despre extragerea aurului şi a altor deprinderi. Cel mai uimitor este că toate aceste culturi americane aveau un lucru în comun: toate venerau aceleaşi zeităţi, ale căror nume însemnau „şarpe cu aripi” sau „şarpe zburător”. Zeul principal se numea Kukulkán la mayaşi, Quetzalcoatl la azteci, Viracocha la incaşi, Gucumatz în centrul Americii, Votan în Palenque şi Zamna în Izamal.

Civilizaţia incaşă precolumbiană a avut o dezvoltare extraordinară a societăţii umane şi a culturii, rivalizând cu primele civilizaţii din Egipt şi Mesopotamia. Există câteva mituri despre civilizaţiile preincaşe şi, la fel ca în cazul tuturor celorlalte civilizaţii străvechi, legendele şi vechile

sculpturi în piatră şi monumentele lor vorbesc despre creaţia zeilor care au venit din ceruri, deşi nimeni nu ştie cu siguranţă câte astfel de civilizaţii au apărut în acest fel. Multe par să fi apărut din senin.

Fig. 10.19. O reprezentare mayaşă a şarpelui divin

Şi atunci aceşti zei erau cu adevărat reali? Veneau cu adevărat din cer ca să creeze omul în aceste zone diferite ale lumii? Încă o dată asemănarea cu legendele biblice şi cele mesopotamiene este prea mare ca să fie doar o coincidenţă, mai ales dacă luăm în calcul marile distanţe dintre continente şi Oceanul Atlantic dintre ele. Există o legendă preincaşă care vorbeşte despre Viracocha, înfăţişat în multe forme, la fel cu zeii din alte civilizaţii. Era cunoscut ca un „zeu bun", dar adesea era văzută şi latura de luptător a personalităţii sale. Îl vedem ca pe un zeu luminat, care aduce înţelepciunea, îmbrăcat într-o robă albă, dar şi ca zeu războinic, având suliţe în mâini şi cu un soare în jurul capului, cu nimic diferit faţă de zeul soarelui Ra, din Egiptul antic. Viracocha, ca un zeu-şarpe cu pene, este unul dintre cele mai mari mistere al culturilor americane antice, dar există o legătură strânsă între activităţile zeilor Anunnaki în această parte a lumii, iar Viracocha este principalul protagonist, conducându-i pe ceilalţi zei veniţi în căutarea aurului. Singura întrebare

care se pune este care dintre şerpii cu pene este el? Enki, Stăpânul Pământului, care este înfăţişat întotdeauna ca un şarpe înaripat, sau fiul său, Ningishzidda, al cărui simbol este un şarpe încolăcit, reprezentând ştiinţa medicinei?

Quetzalcoatl era un zeu bun şi un erou al populaţiei Nahuatl. El era Şarpele înaripat, zeul-erou, cel care aduce înţelepciunea. Povestea spune că el a întemeiat oraşul Tula, în jurul anului 3200 î.Hr., învăţându-i pe oameni să cultive porumbul, dar şi alte lucruri importante. Era un zeu corect. Dar fratele său era gelos şi l-a alungat. Quetzalcoatl a promis că se va întoarce pentru a „restabili legea şi cultura”. Acest gen de caracterizare aduce aminte foarte mult de Enki sau de fiul său, Ningishzidda. Aşa cum am explicat, ambii erau reprezentaţi ca şerpi în cultura sumeriană.

Mai sunt multe poveşti fascinante despre relaţiile dintre zei, oameni şi despre obsesia legată de aurul din cele două Americi. Am vorbit deja despre bogăţiile care l-au întâmpinat pe Cortés, exploratorul spaniol, atunci când acesta a ajuns pentru prima oară în această parte a lumii. El a fost uluit de cantitatea de aur existentă. Oraşele erau acoperite de aur. Ceea ce l-a uimit a fost faptul că localnicii i-au explicat cum topeau aurul în vase mici şi apoi îl turnau în formă de lingou. I-au mai explicat că „odată ce era pregătit, era trimis în capitală şi dat înapoi zeilor cărora le aparţinea de fapt”. Aceasta pare să fie o constantă în culturile americane. Toate susţineau că aurul aparţinea zeilor. Pentru azteci aurul era „un metal divin”. Toltecii din Mexic îl excavau deja în jurul anului 1.000 î.Hr., iar incaşii credeau că „zeii au făcut ca aurul să fie aşa de valoros”. Ei mai credeau că aurul este făcut din lacrimile zeilor. Sitchin a comparat această afirmaţie cu vocea zeului care a vorbit prin intermediul profetului Haggai.

„Argintul este al meu şi aurul este al meu. Aşa spune Stăpânul mulţimii”. Din nou această asemănare este prea mare pentru a fi o coincidenţă. Mayaşi numeau aurul *teocuitlatl*, care însemna „excreţia zeilor” lacrimile şi transpiraţia lui. Oricum, şarpele este o altă caracteristică

ce uneşte această zonă de Orientul Apropiat şi de zeii Anunnaki.

Există un motiv foarte bun pentru care simbolul şarpelui este aşa de prezent în istoria Pământului. Din nou acest motiv ne este dezvăluit de tăbliţele sumeriene. După ce Alalu a aterizat pentru prima dată pe Pământ, a plecat să caute apă la nord-vest de locul unde a fost construit prima dată Eridu, şi pe malurile unui lac sau ale unui râu a văzut pentru prima oară un şarpe. Din reacţia sa este evident că şerpii nu erau cunoscuţi pe Nibiru. „A auzit un sâsâit, un corp se mişca prin alunecare pe malul apei”. După ce a omorât şarpele din reflex, l-a examinat cu uimire. „Corpul alunecos stătea nemişcat… corpul lung parcă era o frânghie, fără mâini şi fără picioare”. Alalu a analizat creatura pentru o perioadă, întrebându-se dacă era paznicul apei sau ce altui scop ar fi putut servi. Mai târziu, când Enki şi prima sa echipă de astronauţi exploratori au aterizat pentru a i se alătura, Alalu le-a arătat şerpii. Părea să aibă sens ca ei să folosească această creatură ca un simbol al noii lor planete, de vreme ce a fost prima creatură pe care au văzut-o. Cuvântul mayaş corespunzător pentru şarpe este *can*, care este similar cuvântul ivrit *Canaan* şi de aceea zeul din Canaan şi-au luat numele de şarpe.

După ce Quetzalcoatl s-a stabilit în America, a întemeiat primul său oraş pe malul marelui fluviu Nachan, care înseamnă „locul şerpilor”. Asta presupune existenţa unei varietăţi de şerpi în acea parte a lumii, dar este şi foarte apropiat de cuvântul ivrit pentru şarpe, *nachash*. Arthur Poznansky a găsit o serie de inscripţii în piatră pe malurile lacului Titicaca, inscripţii care fac legătura între forma antică de scris peruviană şi inscripţiile găsite în Insula Paştelui.

Pentru aceia care nu cunosc Insula Paştelui, aceasta este o insulă foarte izolată din mijlocul Oceanului Pacific, situată între Australia şi America de Sud, pe care se află un şir lung de capete gigant sculptate în piatră. Pe cât pare de incredibil, ambele scrisuri, care se aflau la o mare

distanţă unul faţă de celălalt, se înrudesc cu scrisul din Valea Indului şi cu scrierile de la hitiţii din Mesopotamia. Ca urmare a unei serii de calcule astronomice arhaice, profesorul Rolf Müller a concluzionat că structurile de la Machu Picchu, Cuzco şi Tiahuanacu au o vechime de peste 4.000 de ani, ceea ce explică felul în care textele induse şi mesopotamiene ar fi putut influenţa culturile-surori din cealaltă parte a lumii. Dar cum au ajuns acolo? Evident, cu ajutorul omniprezenţilor zei Anunnaki.

În povestea biblică a lui Cain şi Abel ni se spune că cei doi fraţi au primit sarcini diferite ca să contribuie la creşterea familiei omului. La fel ca toate celelalte poveşti biblice, găsim poveşti similare în scripturile sumeriene, care le preced cu cel puţin 1.000 de ani pe cele biblice. În acest caz, povestea este spusă cu multe detalii, descriindu-i pe fraţii Ka-in, „acela care se ocupa de munca la câmp” şi Abael „acela din luncile cu apă”, care-şi executa sarcinile neplăcute de a planta culturi şi de a domestici animale sălbatice, aşa cum spune Biblia. Atunci când animalele lui Abael au început să mănânce culturile lui Ka-in, a izbucnit o luptă violentă între cei doi fraţi, în timpul căreia Ka-in l-a omorât pe Abael. Chiar dacă a fost cuprins de remuşcări şi a realizat gravitatea greşelii sale, zeii sumerieni au hotărât că trebuie alungat de pe pământurile Edinului ca să trudească de unul singur, fără ajutorul zeilor Anunnaki. Primul fiu născut al lui Enki, Marduk, a sosit pe Pământ ca să fie alături de tatăl său în această aventură fascinantă de explorare a unei planete. Marduk a avut de spus următoarele: „Să fie cruţată viaţa lui Ka-in, dar să fie alungat la capătul Pământului!” Enki a fost de acord cu el. „Ka-in trebuie să plece spre pământul din Est pentru fapta sa rea”, a concluzionat Enki. Şi aşa Ka-in a dispărut îndreptându-se către un pământ îndepărtat. Putem să speculăm asupra locului unde se găsea acest pământ, dar un alt indiciu ne este furnizat mai târziu, atunci când ni se spune că este vorba despre pământul munţilor înalţi, al stepelor şi al unui mare lac în interiorul munţilor. Ar putea exista câteva astfel de locuri în Europa, care ar putea face

legătura cu activităţile domestice ale primilor protoeuropeni, dar acest eveniment a avut loc cu mult timp înainte de Potop, ceea ce elimină teritoriul european ca posibil loc de stabilire pentru Ka-in. Mari părţi din Europa erau acoperite de zăpadă şi gheaţă şi nu erau prea potrivite pentru agricultură. Emisfera sudică este un candidat mult mai probabil ca să se potrivească descrierilor geografice.

Un alt indiciu crucial ne este dat de Ningishzidda, celălalt fiu al lui Enki, implicat în crearea genetică a lui Adam. Acest tânăr priceput în ştiinţă era un expert al ingineriei genetice şi a dobândit multă experienţă pe Pământ, potrivit *Cărţii pierdute a lui Enki*, care a fost adunată şi tradusă de Zecharia Sitchin. Din această carte incredibilă aflăm aproape tot ceea ce vrem să ştim despre originea omenirii şi despre activităţile care ne-au adus în zilele lui Avraam. Ningishzidda explică felul în care l-a creat pe Ka-in în aşa fel încât să nu-i crească barbă. „Esenţa vieţii lui Ka-in a fost modificată de Ningishzidda. Pe faţa sa nu va creşte barba, pentru că esenţa vieţii lui K-in a fost modificată de Ningishzidda”. Este bine-cunoscut faptul că primilor oameni din cele două Americi nu le creştea barbă cu adevărat din cauza unei diferenţe genetice subtile faţă de europeni. Acesta este un indiciu puternic care arată probabilitatea serioasă ca, în cele din urmă, Ka-in să fi ajuns în ţinuturile muntoase ale civilizaţiei incaşe timpurii, în Perú, în apropierea lacului Titicaca. Incaşii fac referire la vremurile străvechi, atunci când strămoşii lor au ajuns aici dintr-un ţinut îndepărtat din vest. Este posibil ca acesta să fi fost Ka-in, după care şi-au luat numele? Inca = Ca-in?

Lumea este plină de mistere incredibile datând din timpuri preistorice, atunci când se presupune că omul hoinărea nomad, trăind în peşteri, şi lupta pentru supravieţuire. Apoi, imediat după Marele Potop, care a avut loc în jurul anului 11.000 î.Hr. el a ieşit din peşteri având priceperea de a face multe lucruri, rugându-se unui număr de zei omniprezenţi, care păreau să fie activi în

întreaga lume. Sunt sute de exemple ale altor civilizaţii din Africa, Asia, Japonia, Australia şi alte insule împrăştiate în întreaga lume, care au primit la fel de miraculos cunoştinţele dintr-un loc misterios, la scurt timp după Marele Potop.

Ceea ce trebuie să stabilim este probabilitatea reală ca aceste cunoştinţe să fi ajuns brusc la oamenii primitivi, fără niciun fel de sprijin de la o putere mai avansată. Inscripţiile sumeriene vechi ne pun la dispoziţie mii de extrase ale unor dovezi greu de combătut potrivit cărora o asemenea intervenţie ar fi avut loc. Tot ceea ce trebuie să facem este să îndepărtăm aceste dovezi din noianul de mitologie în care au fost plasate de istoricii ignoranţi şi să acceptăm că acestea au fost vremuri pe care nu le putem înţelege în prezent. Putem înţelege cu greu cum un om ca Hitler a putut să primească atât de mult sprijin pentru ca să cucerească întreaga lume şi să ucidă milioane de oameni. Dacă nu ar fi existat dovezile vizuale şi ar fi trebuit să ne bazăm doar pe relatările orale ale unor evenimente de acum şaptezeci de ani, ne-ar fi fost greu să credem. Reţineţi că există oameni care nu vor să creadă în existenţa celui de-al Doilea Război Mondial şi a exterminării evreilor, chiar puşi în faţa tuturor dovezilor pe care le avem. Aşadar, nu este surprinzător că acceptăm cu greu dovezi scrise de acum mii de ani, care argumentează minuţios paşii omenirii pe Pământ.

CIVILIZAŢIA EGIPTEANĂ

Unul dintre cele mai convingătoare exemple ale interacţiunii dintre zei şi oameni este povestea Egiptului. Arheologii, istoricii şi alţi oameni de ştiinţă au speculat în ultimii două sute de ani asupra originii marii înţelepciuni a egiptenilor. Adevărul este că întreaga cultură egipteană se trage din cea sumeriană, cu toţi zeii principali, iar egiptenii au moştenit aproape totul de la sumerieni, mai puţin scrierea. Din tăbliţele de argilă am aflat că Anunnaki au împărţit lumea în regiuni şi au numit diverşi membri ai familiei ca să se ocupe de câte o regiune, având instrucţiuni precise să-i înveţe pe pământeni arta

civilizaţiei. Ca o ironie a sorţii, au avut nevoie de ajutorul pământenilor ca să facă Pământul locuibil din nou, după Marele Potop. Anu i-a instruit să „reconstruiască oraşele acolo unde se aflau înainte” de Potop. Urmau să numească regi şi preoţi în fiecare oraş, prin care să-şi comunice instrucţiunile către popor. I-au învăţat cum se fac cărămizile, cum să construiască structuri impresionante, cum să calculeze, au introdus carele cu roţi, au inventat legi şi sistemul legal şi multe altele.

Nicăieri nu a fost mai pronunţată interacţiunea dintre zei şi oameni ca în Egipt. Primul fiu născut al lui Enki a fost Marduk. El a fost numit zeu al Egiptului, acolo unde a fost slăvit sub numele de Ra – „Cel Strălucitor” – şi mai târziu Amun, zeul „Absent sau Invizibil”. Enki era cunoscut sub numele Ptah – „Dezvoltatorul” –, iar Ningishzidda era slăvit sub numele de Tehuti – „Măsurătorul Divin”. Dar Marduk s-a răsculat împotriva ordinii stabilite şi a introdus un nou sistem de a face lucrurile. A introdus numărătoarea zecimală în locul celei şaizecimale, a împărţit anul în 12 luni şi a pus să se construiască temple în onoarea sa peste tot. A condus construirea unui mare templu pentru Anu şi Enki şi a jucat un rol important în dictarea *Cărţii morţilor*, care îi instruia pe faraoni şi pe regi ce trebuiau să facă dacă voiau să fie luaţi în ceruri după moarte. Explica felul în care se ajungea la Duat, care înseamnă „Locul bărcilor celeste”. Deşi Marduk şi-a proclamat supremaţia peste toţi zeii, provocând multă nefericire în rândul celorlalţi Anunnaki, nu a fost înzestrat cu ştiinţa vieţii eterne de către tatăl său, Enki. „Toată înţelepciunea, cu excepţia ştiinţei vieţii eterne, i-a dat-o lui Ra” – se spune despre Enki în tăbliţe. Dar Marduk (Ra) le-a impus constant acele solicitări faraonilor şi preoţilor, inventând un set strict de reguli şi ritualuri care trebuiau îndeplinite pentru obţinerea vieţii eterne în ceruri. El se referea la viaţa pe planeta Nibiru. O altă poveste convingătdare despre Marduk se găseşte în *Cartea pierdută a lui Enki*, care scoate în evidenţă decepţia sa faţă de faraoni: „Lăsaţi regii din Neteru să fie

odraslele mele, pe care îi voi lua într-o călătorie pe Nibiru după viaţă". Neteru era numele folosit pentru observatorii Anunnaki, care trebuiau să supravegheze regiunea. Marduk / Ra a decretat că regii numiţi la conducerea Egiptului trebuiau să fie copiii rezultaţi din împreunarea dintre Anunnaki şi oameni, ca să fie superiori oamenilor simpli. Aceasta explică încă o dată de ce atât de mulţi faraoni chiar au crezut că ei sunt zei. Acesta era genul de relaţie dintre zei şi oameni, iar puterea „vieţii eterne" fusese uzurpată de Marduk, iar sfatul său către regi de a-i se supune şi de a-l urma în viaţa eternă a dus la multe desene murale din mormintele egiptene care înfăţişau scene dramatice ale călătoriei către pământul vieţii eterne. Aceste reprezentări i-au uimit timp de secole pe istorici în vreme ce căutau adevăratul înţeles din spatele lor: călătoria în „Barca Raiului", pe cer, spre viaţa eternă şi nemurire. Istoricii au încercat de nenumărate ori să explice aceste imagini ca reprezentări dramatizate ale religiei egiptene, dar era mult mai mult de atât. Acum este clar că egiptenii aveau aceste idei. Un zeu Anunnaki suficient de abil i-a manipulat, promiţându-le comanda planetei, şi acum îşi cerea locul cuvenit pe scara importanţei printre zeii din Nibiru.

Piramidele de la Giza i-au uluit pe istorici şi pe arheologi deopotrivă, aceştia făcând tot felul de supoziţii legate de originea acestora. Opinia cea mai răspândită este că Marea Piramidă a fost construită de regele Kheops (Khufu) din cea de-a IV-a dinastie, în timpul domniei sale, în jurul anului 2589 î.Hr. Această ipoteză a fost contrazisă de mulţi oameni de ştiinţă de-a lungul anilor, ei susţinând că Khufu a fost doar un utilizator al piramidei şi că piramida de la Giza exista deja atunci când Kheops a preluat tronul. Orice inscripţie găsită înăuntrul sau pe suprafaţa piramidei a fost făcută la mult timp după terminarea construcţiei acesteia. Sunt atât de multe inadvertenţe în povestea construirii piramidelor de către faraoni, încât incită la naşterea unor noi teorii. Dacă piramidele de la Giza au fost construite de Khufu, Khafre şi

Menkaure, aşa cum susţin istoricii, progresia pare să aibă o susţinere. Ar avea mai mult sens ideea că regii din urmă ar fi dorit să-şi arate supremaţia? În acest caz, prima piramidă ar fi fost cea mai mică, urmată de una mai mare, totul încheindu-se cu cea mai mare dintre ele, Marea Piramidă. Acesta este un principiu simplu al progresiei pe care egiptenii l-au înţeles mult mai bine decât îl înţelegem noi în prezent. Scriitorii au ridicat mai multe obiecţii, aşa cum a făcut-o Graham Hancock în cartea sa, *Amprentele zeilor*, în care încearcă să demonstreze că piramidele au fost construite cu mult timp înainte de apariţia civilizaţiei egiptene. Cu siguranţă nu au fost folosite ca să servească drept morminte ale faraonilor. Se pare că primii egipteni au fost foarte impresionaţi de aceste monumente gigantice ale zeilor şi au încercat să le imite. Ultimele piramide au fost închinate zeilor de care erau foarte mândri, dar rezultatele nu au fost întotdeauna încununate de succes. Este evident că toate imitaţiile de piramide construite de către egipteni erau mult mai mici, nu aveau pasajele complexe ale Marii Piramide şi se prăbuşeau. Egipteni nu aveau cunoştinţele pe care le aveau Anunnaki care au fost constructorii originali ai piramidelor de la Giza. Regii din urmă nu au putut egala niciodată mărimea şi unghiurile structurii originale.

Încă o dată textele sumeriene ne oferă o versiune diferită despre originea piramidelor şi par să aibă mult mai mult sens decât oricare dintre versiunile popularizate. Ningishzidda, cel pe care egiptenii îl proslăveau ca Divinul Măsurător, a fost acela care a planificat, măsurat, modelat şi a construit la perfecţie cele trei piramide de la Giza. Motivul său era unul mai important decât acela de a construi un mormânt uriaş în care să fie îngropat. *Cartea pierdută a lui Enki* descrie acest lucru foarte clar. Înainte să construiască produsul finit, el a realizat un prototip la scară mică.

Au numit această suprastructură Ekur – „Casa care arată ca un munte”. Ceea ce se desprinde clar din acest extras este faptul că piramidele au avut un rol mult mai

important în vieţile zeilor Anunnaki. Potopul a măturat portul lor spaţial, locurile de aterizare, măsurătorile, balizele şi alte structuri de sprijin pe care le puseseră la punct pentru decolările şi aterizările regulate ale aparatelor lor de zbor. Cele două piramide erau balize indestructibile, având camere pentru „cristalele pulsatorii" care le indicau locurile de aterizare atunci când veneau din spaţiu. Nu aveau să mai permită unui alt potop să le deranjeze baza de pe Pământ. Faraonii care le-au urmat s-au inspirat din aceste structuri mari şi au început să le imite, cu mai puţin succes. Inginerii au arătat că există diferenţe evidente de pricepere între cei care au construit Marile Piramide şi celelalte imitaţii mai mici care le-au urmat. Cu siguranţă, regii şi faraonii nu aveau cunoştinţele pe care le poseda mult mai evoluatul Ningishzidda. Piramidele mai dovedeau şi supremaţia zeilor asupra egiptenilor, care îi proslăveau cu fanatism.

Până acum am aflat că civilizaţiile antice s-au răspândit în întreaga lume la scurt timp după Marele Potop, în jurul anului 11.000 î.Hr. Toate au arătat cunoştinţe şi înţelegere dobândite aproape peste noapte, lucru care s-a fi putut întâmpla doar în urma unei forme de intervenţie a zeilor Anunnaki, care conduceau lumea şi explorau fiecare colţ al ei în căutarea de aur. Muncitorii primitivi serveau bine acestui scop, dar acum oamenii care supravieţuiseră Potopului aveau de îndeplinit un rol mult mai important decât acela de a săpa după aur. Trebuiau să producă pentru populaţia în creştere a unei planete a cărei mare parte din suprafaţa agricolă fusese distrusă. Specia sclavă a devenit furnizor şi, pentru prima dată, Anunnaki au conştientizat că depind de sclavii lor. În aceste traduceri dramatice ne lovim de doi numitori comuni care pot fi urmăriţi până la momentul apariţiei omenirii: obsesia noastră legată de aur şi sclavia.

11

Mânia zeului

Urmăream un documentar despre Alexandru cel Mare şi am început să mă întreb de ce era atât de admirat

de supuşii săi şi ce l-a făcut să fie atât de „Mare”. Să fie numărul imperiilor şi regatelor pe care le-a înfrânt sau numărul oraşelor care au ajuns sub stăpânirea sa, sau numărul oamenilor care l-au ajutat în expediţia sa de invadare a întregii lumi? Este posibil să fi fost mai mult temut decât admirat? Se pare că în prezent este mai admirat de oamenii obişnuiţi şi de istorici decât era în anul 333 î.Hr. În enciclopedii este prezentat drept cuceritorul Imperiului Persan şi probabil cel mai mare lider militar din toate timpurile. A fost izvor de inspiraţie pentru multe romane şi filme, care l-au folosit ca model pentru personificarea bărbăţiei: puternic şi neclintit, hotărât, tinzând spre a realiza imposibilul şi având succes în faţa unor sorţi potrivnici. În esenţă, el personifică genul de erou de poveste care nu mai există în prezent pe Pământ. Un gânditor profund, strateg şi un mare conducător al oamenilor. Într-un interval scurt de numai doisprezece ani, Alexandru a cucerit practic toată lumea cunoscută de la est la vest, în fruntea armatei sale de 40.000 de oameni; a invadat unul după altul toate oraşele şi satele, adesea omorând toţi bărbaţii, femeile şi copiii sau cruţând femeile şi copiii ca să-i trimită în sclavie. A prădat bogăţiile oraşelor şi comorile regale. După ce a cucerit oraşele, cel mai adesea le-a ars până în temelii.

Cei care i s-au supus au fost recompensaţi cu comori inimaginabile, în vreme ce aceia care s-au opus au fost ucişi cu cruzime. Prizonierii de război erau fie eliberaţi, fie ucişi, totul depinzând de starea sa de spirit din ziua respectivă. Numărul estimativ al populaţiei globului era la acea dată de aproximativ o sută de milioane de oameni, mare parte dintre aceştia ajungând sub conducerea lui Alexandru cel Mare. Acest mare lider al omenirii este cunoscut şi pentru faptul că şi-a ucis tatăl, pe Filip al II-lea, un număr de soldaţi care nu erau de acord cu hotărârile sale şi chiar pe confidentul şi cel mai bun prieten al său, ale cărui sfaturi erau în contradicţie cu ceea ce gândea marele Alexandru. Acest om a mers până acolo încât s-a autoproclamat „zeu”, crezând că este deasupra

oamenilor simpli şi că este fiul lui Zeus, zeul zeilor. De unde vine acest apetit pentru violenţă, opresiune şi pedepsire? imităm pe cineva sau ceva din primele noastre zile ca specie? Pe cineva care a fost indispensabil în controlarea anilor noştri formativi după ce am fost creaţi? Dacă privim înapoi spre istoria omenirii la perioada creaţiei lui Adam, Cain şi Abel, vedem o poveste oripilantă despre trădare, crimă, război, opresiune, viol şi jaf, gelozie, invidie, lăcomie şi oroare nesfârşite îndreptate de om împotriva omului. Dar trecerea timpului are darul de a îndulci adevărurile groaznice din trecut. Timpul are cumva calitatea de a legitima ororile comise în trecut. Cărţile de istorie au tendinţa să glorifice unele dintre acţiunile foştilor lideri, când în realitate ele ar trebui condamnate de generaţiile următoare. Alexandru a fost un astfel de „erou" al trecutului nostru îndepărtat. Au mai fost mulţi alţii şi cei mai mulţi dintre ei sunt priviţi ca nişte mari lideri istorici, aşezaţi astfel în memoria colectivă pentru totdeauna. De fapt, erau doar nişte bătăuşi cu o foame insaţiabilă de putere, care şi-au folosit influenţa şi averea ca să acumuleze din ce în ce mai mult.

Hanul Attila este un alt mare lider din trecut care este descris diferit de către istorici. De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că nu avea un imperiu înainte ca să înceapă să invadeze şi să cucerească alte regate? Pentru că tribul său era descris ca fiind nomad? Făcea exact ceea ce făceau şi ceilalţi regi: îşi extindea teritoriul prin forţă. Iată cum îl descrie pe Attila istoricul Rit Nosotro.

Hanul Attila a rămas cunoscut ca un barbar lipsit de milă, cumplit şi necivilizat. Distrugerile pe care le făcea împotriva duşmanilor şi teroarea pe care le-a inspirat-o în timpul vieţii sale i-au adus numele de „Biciul lui Dumnezeu". În vreme ce mulţi oameni îl văd pe Attila doar ca pe un luptător feroce, latura sa cea mai ascunsă ni-l înfăţişează ca pe un rege măreţ, care poseda abilităţi extraordinare de conducător şi de organizator. Attila s-a născut în jurul anului 406 d.Hr., în familia conducătoare a tribului său, unchiul său fiind rege. Nu ştim foarte multe

detalii despre copilăria lui Attila, decât că a fost învăţat să călărească, să tragă cu arcul şi să se bată în lupte individuale de la o vârstă fragedă. În ultimii ani ai tinereţii, Attila îi conducea pe huni în lupte nemiloase împotriva duşmanilor lor, vizigoţii. Nimeni nu-l putea egala în luptă, iar în jurul vârstei de 30 de ani a ajuns comandantul-şef al hunilor.

Înainte de epoca lui Attila, hunii erau o rasă nomadă, barbară. Ei veneau din Asia şi au ajuns la porţile Imperiului Roman la sfârşitul secolului al IV-lea. Hunii i-au cucerit pe ostrogoţii barbari şi apoi s-au îndreptat spre vizigoţi. Partea estică a Imperiului Roman a fost ameninţată de către huni până în anul 418 d.Hr., atunci când Roma şi hunii au negociat termenii unei păci. Pentru a asigura această pace, persoane importante, cum era tânărul Attila, au fost schimbate ca ostaticii între Imperiul Roman şi huni. În cei doi ani pe care Attila i-a petrecut la Roma, a fost uimit de grandoarea imperiului. La întoarcerea sa acasă, a jurat ca într-o zi să se întoarcă la Roma nu ca ostatic, ci ca învingător.

De ce este considerat Attila un barbar nemilos, în vreme ce Alexandru a fost „mare”, iar romanii erau imperiali şi „civilizaţi”? Este ca şi cum le-am recunoaşte dreptul individual de a-i cuceri pe alţii, pe baza statului lor social-economic. Pentru că Alexandru era regele unui imperiu bogat a avut voie să invadeze şi să distrugă, dar Attila, pentru că era liderul unui grup de bandiţi josnici, nu poseda astfel de privilegii. Aşadar, ce ne atrage atât de mult acum, în secolul al XXI-lea, la aceşti eroi războinici din trecut? Şi cât mai avem de aşteptat până când unii dintre potenţialii candidaţi la statutul de mare lider militar vor fi recunoscuţi şi decoraţi? Alexandru a cucerit lumea în numele Macedoniei, iar Iulius Cezar a cucerit lumea 300 de ani mai târziu, în numele Imperiului Roman. Poveştile de război continuă. Dar totuşi ei sunt „mari” lideri din trecut. În istoria recentă am avut un mare lider militar care a încercat să cucerească lumea şi a fost foarte aproape să reuşească. Avea sprijinul fanatic al poporului

său – la fel cum l-a avut şi Alexandru –, toţi cei care l-au susţinut credeau că ar trebui să cucerească lumea, a fost admirat ca un mare lider al omenirii, un mare strateg şi un model pe care l-ar urma în luptă până la capăt. Şi-a mobilizat armata bine echipată şi bine antrenată, omorând mulţi oameni în numele imperiului său. A şters de pe faţa pământului oraşe şi sate ca parte a planului său de expansiune, a ocupat pământuri şi ţări străine, declarându-le parte a noului său imperiu. A jefuit bogăţii şi comori ca o consecinţă a victoriilor sale şi, în funcţie de starea sa de spirit, a eliminat pe oricine stătea în calea sa, chiar şi pe cei mai apropiaţi aliaţi şi prieteni ai săi. Este genul de om pe care cărţile de istorie l-ar considera un „mare lider al omenirii”.

Acest mare lider era Adolf Hitler, iar cărţile noastre istorie nu au fost atât de darnice cu el aşa cum au fost cu Alexandru sau cu Imperiul Roman. Şi atunci care este diferenţa dintre Adolf Hitler, Alexandru, Attila şi Iulius

Cezar? Cât timp trebuie să mai treacă până când istoricii vor începe să-l includă pe Hitler în acelaşi grup respectat de mari genii militare ale trecutului? Sau amintirea vizuală a ororilor războiului îl va exclude pe Hitler din acest „mare” grup de conducători? Se pare că timpul modifică într-adevăr percepţia, în vreme ce dictatorii recenţi au fost imortalizaţi pe peliculă, ceea ce alungă într-o clipă percepţia romantică asupra războiului.

În capitolele precedente am explorat ADN-ul, genomul uman şi capacitatea sa de a controla toate caracteristicile noastre emoţionale şi fizice. Am argumentat că oamenii sunt sclavii propriul ADN. Pe măsură ce am analizat evenimentele care ne-au modelat istoria, tot ce am putut vedea a fost violenţă, conflicte şi distrugere. Ca şi cum omenirea nu ar putea să scape de comportamentul său violent. Trebuie să reamintesc încă o dată că gena violenţei se află adânc înrădăcinată în trupurile noastre şi trebuie să începem să identificăm tiparul comportamental al omenirii ca să putem începe să o înţelegem. Psihologia de doi bani nu ne duce nicăieri.

Realitatea dură este încastrată în genomul nostru. Înclinaţia noastră pentru cruzime şi violenţă ne-a fost inoculată inconştient de către creatorul nostru la momentul conceperii noastre. Şi, pentru că suntem creaţi „după chipul creatorului nostru”, asta înseamnă că am moştenit mai multe dintre trăsăturile sale. Există posibilitatea ca, dacă am fi fost creaţi ca un experiment genetic sau, aşa cum am numit-o eu, o specie sclavă, să ne fi fost transferate şi alte caracteristici genetice cum ar fi temperamentul şi potenţialul pentru violenţă. Din studiile genetice am aflat deja că mare parte a genomului nostru este, într-un fel, inactiv. Aceasta ar putea însemna că cel care ne-a făcut a creat un potenţial dezechilibru genetic, prin dezactivarea intenţionată a unor gene, permiţând altora să deţină controlul asupra felului în care suntem programaţi. Şi astfel, prin extrapolare, dacă avem în noi părţi comune cu cele ale creatorului, ar trebui ca acest creator să aibă genele violenţei încastrate în pronul genom? De aceea există atâtea poveşti îngrozitoare ale brutalităţii zeului împotriva omului în decursul istoriei noastre? Ar putea acest zeu să fie o fiinţă doar cu puţin mai avansată, expunându-şi urmele umane de gelozie, răzbunare, condamnare, pedepsire şi alte caracteristici normale, tipice speciei umane?

Este posibil ca Dumnezeu cu majusculă să se comporte într-un mod atât de barbar?

Mânia lui dumnezeu ar trebui să se numească de fapt mânia omului. Cum este posibil ca Dumnezeu, creatorul universului şi al tuturor lucrurilor din el, să fi creat în mod intenţionat o fiinţă atât de plină de ură şi violenţă cum este omul? Şi, după ce ne-a creat în acest fel, Dumnezeul iubirii şi al iertării să se fi transformat într-un dumnezeu al răzbunării, pedepsei, duşmăniei, dar şi într-un dumnezeu al recompensei dacă primea ceea ce-şi dorea. Şi, în principal, îşi dorea lucruri cum ar fi aurul, argintul, şofranul, mâncăruri de o largă varietate, favoruri şi chiar a cerut pelerinilor să meargă la război în numele său, ca să omoare bărbat, femeie şi animal. Biblia este plină de astfel

de poveşti care sunt prea apropiate de dorinţele materialiste de confort ale muritorilor şi nu provin de la Dumnezeul îngăduitor care sălăşluieşte în spirit, umplând fiecare crăpătură din Univers.

Iată o comparaţie interesantă între brutalitatea dictatorilor moderni şi brutalitatea şi dorinţa de răzbunare a lui dumnezeu. Remarcaţi faptul că am scris dumnezeu în loc de Dumnezeu, pentru că începem să descoperim că există o diferenţă majoră între cei doi, diferenţă care nu a fost sesizată de oameni timp de milenii.

Vom porni să rezolvăm patru chestionare cu mai multe variante de răspuns, ca să ajungem să-l cunoaştem puţin mai bine pe „dumnezeul nostru”. Vă solicit să luaţi un creion şi să vă marcaţi răspunsurile pe măsură ce le parcurgeţi.

Primul chestionar: Furia dictatorilor

Obiectiv: Vă rog să răspundeţi la următoarele întrebări într-o încercare de determinare a numărului de fiinţe care au fost ucise de către dictatori sau în numele dictatorilor din trecut. Răspunsurile corecte vor şi afişate la finalul chestionarului.

— Câţi oameni a omorât Gingis Han pentru că cineva a vrut să arunce o privire asupra comorilor sale?

1. Niciunul. Cu siguranţă că nu ar fi omorât pe cineva doar pentru că i-a văzut lucrurile personale.

2.50 070 de persoane.

3. Doar pe oamenii care au văzut comoara.

4.250 – oamenii care au văzut comoara şi membri apropiaţi ai familiilor acestora.

— Câţi oameni au omorât într-o singură zi acoliţii lui Stalin pentru că nu au spus că-i susţin pe acesta?

1. Niciunul, Stalin nu ucide oamenii pentru că greşesc.

2.200 – aceia care nu au spus că-i susţin pe Stalin, dar nu şi familiile acestora.

3.1.000 – aceia care nu au spus că-i susţin pe Stalin şi consoartele acestora.

4.3.000 – aceia care nu au spus că-i susţin pe Stalin,

fraţii şi surorile acestora, prietenii şi vecinii.

— Câţi oameni au fost omorâţi de Ku Klux Klan ca răzbunare, înainte ca cineva să le facă pe plac, punând capăt unei căsătorii între persoane de culoare diferită prin uciderea cuplului?

1. Niciunul. Ku Klux Klan îşi iubea adepţii şi nu impunea nicio restricţie legată de persoanele cu care se căsătoreau (atâta vreme cât era de sex opus).

2.100 de oameni.

3.24.000 de oameni.

4. Niciuna dintre variantele de mai sus.

— Câte animale a ucis Garda Regală Britanică în Africa, într-o încercare de a o mulţumi pe Regină?

1. Niciunul. Regina nu este atât de lipsită de sentimente, încât să-şi găsească satisfacţia în uciderea unor animale nevinovate.

2. Două vaci, doi berbeci şi doi corbi.

3. O turmă de 100 de oi peste care au dat în drumul lor.

4.120.000 de oi şi 22.000 de vaci.

— Câţi evrei a trimis SS-ul în lagărele de concentrare ale lui Hitler pentru a fi ucişi?

1. O întrebare grea. Evreii erau poporul ales al lui Dumnezeu, deci Hitler nu ar fi permis nimănui să-i ucidă.

2. O jumătate de milion.

3.5 milioane – numărul celor care nu s-au supus ordinelor sale.

4.200 – numărul celor care venerau alţi lideri.

— Câţi irakieni au fost ucişi sau întemniţaţi pentru că nu i s-au supus lui Saddam?

— 120.000 de oameni curajoşi au fost ucişi şi 200.000 de femei şi copii au fost făcuţi sclavi pentru a munci ieftin (fără a mai pune la socoteală jefuirea caselor acestora).

— Unul.

— Doi.

— Niciuna dintre variantele de mai sus.

— Câţi etiopieni a ucis Idi Amin pentru purificarea poporului ales?

— Niciunul. Idi Amin nu omoară oameni.

— Un milion.

— 1.000.

— 100.

— Apropo de cucerire şi purificare, câţi regi au fost mutilaţi în numele lui Alexandru cel Mare?

— Niciunul.

— Unuia i-a fost rupt un picior ca să nu mai poată să adune oameni pentru a forma o armată.

— La doi li s-au tăiat limbile pentru a nu mai putea să cheme poporul la război.

— 70 de regi au avut limbile şi degetele mari de la picioare tăiate.

— Câţi soldaţi au fost arşi de armata Statelor Unite ale Americii cu aruncătoarele de flăcări de pe tancuri pentru că au arestat ucigaşul a trei preoţi nevinovaţi?

— Niciunul. Armata americană nu s-ar angaja niciodată în executarea unui act de o asemenea cruzime.

— 50.

— 100.

— 150 (trei serii de câte 50).

— Câţi oameni vor muri până când Osama bin Laden va pune capăt poftei sale de a ucide?

— Niciunul. Osama nu ucide pe nimeni.

— Zece milioane.

— O sută de milioane.

— Suficient de mulţi ca să acopere întreaga suprafaţă a Pământului.

Nu trebuie să vă panicaţi dacă aceste întrebări ar putea părea intenţionat deformate, deranjante şi probabil un indicator al unei minţi psihopate. Răspunsurile la aceste întrebări sunt pur ipotetice, pentru că aceste întrebări au fost luate dintr-un chestionar biblic de pe pagina de internet a Bisericii Baptiste Landover. În vreme ce Biserica şi pagina de internet reprezintă o privire satirică asupra fundamentelor creştinismului, conţinutul tuturor acestor chestionare este luat din pasaje biblice reale. Tot ceea ce am făcut a fost să înlocuim cuvântul

Dumnezeu cu cel al unui dictator sau ucigaş notoriu. Sunt sigur că sunteţi la fel de oripilaţi cum am fost şi eu prima dată când am văzut acest chestionar. Am simţit fiori pe spate. Este mult mai brutal decât orice film de groază pe care l-am văzut. Şi totuşi, asta este ceea ce-i învăţăm pe copiii noştri, pentru că au fost scrise de nişte oameni acum câteva mii de ani, oameni care pretindeau că au fost puşi de Dumnezeu să ducă la îndeplinire asemenea acte groteşti. Vă cer să citiţi aceste întrebări şi răspunsuri cu mintea deschisă. Dar la acest nivel, se pare că ne este imposibil să diferenţiem binele de rău, din moment ce tot justificăm aceste acţiuni oribile pentru că sunt făcute în numele lui dumnezeu. Puneţi-vă următoarea întrebare: dacă ar fi să comiteţi asemenea fapte astăzi, în felul în care sunt descrise în acest chestionar, aparent în numele lui dumnezeu, ce vi s-ar putea întâmpla şi cum ar reacţiona comunitatea internaţională? Răspunsurile sunt de fapt foarte simple, pentru că ele au mai apărut de multe ori în trecut şi probabil vor continua să apară şi în anii următori. Dacă ar fi să ucideri sau să maltrataţi o persoană, aţi fi jdecaţi şi aţi primi o sentinţă de o anumită durată, posibil chiar închisoarea pe viaţă sau pedeapsa cu moartea. Dacă ar fi ucideri un număr mic de oameni, aţi fi numiţi criminali în masă sau criminali în serie şi aţi primi închisoarea pe viaţă sau moartea, dar veţi fi imortalizaţi în cărţi, documentare şi filme. Aţi putea invoca nebunia, caz în care aţi trăi în luxul unui azil unde totul vă este pus la dispoziţie până în ziua când veţi muri. Veţi câştiga milioane de pe urma cărţii pe care o veţi scrie, iar drepturile de ecranizare le veţi vinde pentru o sumă şi mai mare. Dar, dacă ucideţi câteva milioane de oameni şi preluaţi controlul asupra unei ţări mici pe care veţi continua să o conduceţi prin opresiune, tortură şi frică, veţi deveni dictatori, care sunt intangibili de către celelalte guverne ale lumii. Asta dacă numele vostru nu este Saddam Hussein şi nu aveţi o bogăţie inepuizabilă în adâncul pământurilor voastre, caz în care veţi fi detronaţi de cel mai puternic regim al epocii, în ciuda sfaturilor date de

aliaţii acestuia, pentru că ispita este prea mare că să poată fi ţinută în frâu.

Fig. 11.1. Primele porunci. Instrucţiunile lui Shuruppak: Tăbliţe sumeriene, Sumer, anul 2600 î.Hr. Tăbliţa Primei Dinastii reprezintă prima formă de literatură din lume. De la începuturile literaturii se cunosc doar patru grupuri de texte. Instrucţiunile sunt adresate de către conducătorul antediluvian Shuruppak, fiului său Ziusudra, care era Noe în cultura sumeriană. Instrucţiunile lui Shuruppak pot fi considerate varianta sumeriană premergătoare Celor 10 Porunci şi ale unor Proverbe din Biblie.

Rândul 50: Nu blestema cu răutate (a treia poruncă); rândul 28: Nu ucide (a şasea poruncă); rândul 33 – 34: Nu râde împreună şi nu sta singur într-o cameră cu o fată măritată (a şaptea poruncă); rândurile 28 – 31: Nu fura şi nu jefui (a opta poruncă); rândul 36: Nu arunca minciuni (a noua poruncă).

Oricum ar fi, aşa-zisa furie a lui dumnezeu este prea oribilă ca să ne-o putem imagina, iar realitatea este mult prea incredibilă pentru ca să fie digerată. Şi astfel ne învăţăm copiii poveşti despre furia lui dumnezeu şi îi umplem de frică în loc de dragoste şi compasiune. Acesta este felul de a acţiona al genomului defect care sălăşluieşte în celulele noastre, ţinându-ne captivi într-un cerc al fricii, violenţei şi al unei cruzimi de neimaginat îndreptate împotriva vecinilor noştri.

Există atât de multe similitudini între tăbliţele

sumeriene şi cărţile Bibliei, încât imediat se naşte o întrebare: Cum este posibil aşa ceva? Dacă analizăm tonul folosit în cărţile Vechiului Testament, vom vedea că păstrează o puternică asemănare cu cel din transcrierile sumeriene, referitor la comportamentul zeilor Anunnaki care au venit pe Pământ în trecutul îndepărtat. Le vom studia comportamentul şi acţiunile care au dus la apariţia speciei umane, grăbind procesul de evoluţie al acesteia, în vreme ce au redus la minimum funcţionalitatea genomului noii specii. Din studierea tăbliţelor sumeriene va deveni evident că zeii care au condus lumea în trecutul îndepărtat erau asemănători oamenilor, având dorinţe şi nevoi omeneşti. Ar fi putut avea cunoştinţe avansate, deprinderi şi abilităţi ştiinţifice, dar asta nu-i făcea să fie Dumnezeu. Instrucţiunile stricte pe care le-au dat oamenilor erau arogant concepute ca să exercite controlul deplin asupra noii specii sclave. Mesajele despre care au scris aşa-zişii profeţi ai Vechiului Testament şi mesajele pe care le-au transmis populaţiilor lumi au fost concepute cu şiretenie de Anunnaki ca să ţină omul pe loc şi să-l pedepsească dacă acesta depăşea bariera trasată. Furia lui dumnezeu se suprapune perfect peste acest comportament de „control paranoic” şi nu trebuie confundată niciodată cu voinţa lui Dumnezeu. Dumnezeul cu literă mare.

Răspunsurile la chestionarul Furia lui Dumnezeu

— Câţi oameni a omorât Dumnezeu pentru că cineva a decis să arunce o privire în arca Domnului?

Răspunsul corect: B (50 070 de oameni): „[Domnul] i-a lovit pe oamenii din Bet-şemeş pentru că s-au uitat la arca Domnului; a lovit 50 070 de oameni din popor. Poporul a plâns, pentru că Domnul făcuse un măcel mare în popor”. (1 Samuel 6: 19)

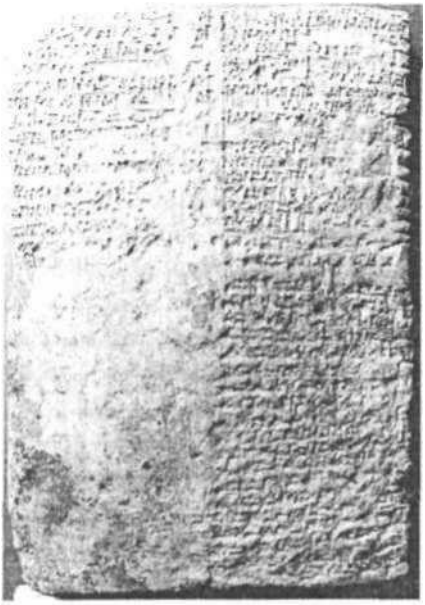

Fig. 11.2. Crearea lumii. Disputa dintre pasăre şi peşte – partea poveştii sumeriene a creaţiei. Tăbliţă de argilă sumeriană, Babilon, aproximativ anul 1900 î.Hr. Se cunosc aproximativ 50 – 60 de surse privind creaţia. Această tăbliţă precede Vechiul Testament cu cel puţin 1.000 de ani. Ar putea să fie aceasta una dintre multele surse antice care i-au inspirat pe autorii Genezei?

Comentariu: Textul 1 face parte dintr-o poveste sumeriană privind creaţia, fiind o dispută dintre o pasăre şi un peşte, în care cei doi discută despre inutilitatea lor în univers. A fost publicată ca text, mai puţin finalul. Anumite părţi ale textului sunt similare cu anumite texte din Facere 1: 20 – 22. Textul 2 vorbeşte despre credinţa sumeriană potrivit căreia săpăliga, una dintre uneltele agricole de bază, le-a fost dată cadou sumerienilor de către zei. Începe cu varianta sumeriană despre crearea lumii şi a omului, trimiţând paralele la cele două poveşti ale creaţiei din Biblie: „La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul” (Facerea 1: 1) şi „Şi a zis Dumnezeu: «Să fie lumină!»

Şi a fost lumină”. (Facerea 1: 3). Precede cea de-a doua poveste a creaţiei din Biblie: „Atunci, luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în

faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie". (Facerea 2: 7)

— Câţi oameni a omorât Moise într-o singură zi pentru că nu au spus că-l slăvesc pe Dumnezeu?

Răspunsul corect: D (3.000) „A stat la intrarea taberei şi a zis: «Cine este pentru Domnul să vină la mine!»

Şi s-au adunat la el toţi fiii lui Levi. Iar Moise le-a zis: *1 1*

«Aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Să-şi încingă fiecare din voi sabia sa la şold şi străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte şi înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său şi pe aproapele său». Şi au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la 3.000 de oameni". (Ieşirea – a doua carte a lui Moise 32: 26 – 28)

— Câţi oameni a omorât Dumnezeu cu o epidemie înainte ca cineva să-i facă pe plac, punând capăt printr-o crimă unei căsătorii interrasiale?

Răspunsul corect: C (24.000) „Dar iată oarecare din fiii lui Israel a venit şi a adus între fraţii săi o madianită, în ochii lui Moise şi în ochii întregii obşti a fiilor lui

Israel, când plângeau ei la uşa cortului adunării. Atunci Finees, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, văzând aceasta, s-a sculat din mijlocul obştii şi, luând în mână lancea sa, a intrat după israelit în sălaş şi i-a străpuns pe amândoi, pe israelit şi pe femeie, în pântece; şi a încetat pedepsirea fiilor lui Israel. Cei ce au murit de pedeapsa aceasta au fost 24.000". (Numerii 25: 6 – 9)

— Câte animale a sacrificat Solomon pentru a-i face pe plac Domnului?

Răspuns corect: D (120.000 de oi şi 22.000 de vite) „Apoi regele împreună cu tot Israelul au adus jertfe înaintea Domnului. Solomon I-a adus Domnului 22.000 de boi şi 120.000 de oi ca jertfa de pace. Astfel, regele şi tot poporul Israel au sfinţit Casa Domnului". (1 Regi 8: 63)

— Câţi israeliţi a încredinţat Dumnezeu spre ucidere poporului lui Iuda?

Răspuns corect: B (500.000) „Atunci au ridicat iudeii strigăt mare. Dar când iudeii au ridicat strigătul, Dumnezeu a lovit pe Ieroboam şi pe toţi israeliţii în faţa lui Abia şi a lui Iuda. Şi au fugit fiii lui Israel din faţa celor din Iuda şi Dumnezeu i-a dat în mâinile lor. Iar Abia dimpreună cu poporul lui le-a dat o lovitură puternică şi au căzut morţi din Israel 500.000 de oameni aleşi. Atunci s-au smerit fiii lui Israel, iar fiii lui Iuda s-au făcut puternici, pentru că au nădăjduit în Domnul Dumnezeul părinţilor lor”. (2 Cronici 13: 15 – 18)

— Fără a ţine seama de cele de mai sus, câţi oameni din seminţia lui Iuda au fost ucişi sau înrobiţi pentru că nu şi-au îndeplinit îndatoririle faţă de Dumnezeu?

Răspuns corect: A (120.000 de oameni viteji au fost ucişi şi 200.000 de femei şi copii au fost înrobiţi, fără a mai pune la socoteală jefuirea bunurilor acestora). „Căci Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israel, a ucis într-o singură zi 120.000 în Iuda, toţi numai oameni de război, pentru că aceia părăsiseră pe Domnul Dumnezeul părinţilor lor. Iar Zicri, un viteaz din Efraim, a ucis pe Maaseia, fiul regelui, pe Azricam, căpetenia curţii, şi pe Elcana, care era al doilea după rege. Şi au luat fiii lui Israel de la fraţii lor din Iuda 200.000 de femei, băieţi şi fete, ca robi; de asemenea, au luat de la ei şi multă pradă şi au dus prada în Samaria”. (2 Cronici 28: 6 – 8)

— Câţi etiopieni a ucis Dumnezeu pentru poporul Său ales?

Răspuns corect: B (un milion) „Aşa avea în oştirea lui 300.000 de oameni aleşi din seminţia lui Iuda, înarmaţi cu scuturi şi cu lănci; iar din seminţia lui Veniamin, 280.000 de oameni aleşi, înarmaţi cu scuturi şi erau şi trăgători din arcuri. Atunci s-a sculat împotriva sa Zerah Etiopianul cu o armată de un milion şi cu trei sute de care şi a venit până la Mareşa. Aici i-a ieşit Aşa înainte şi s-a aşezat cu armata sa în linie de bătaie, în valea lui Tefat, lângă Mareşa. Apoi a strigat Aşa către Domnul Dumnezeul său şi a zis: „Doamne, la Tine este puterea, ca să ajuţi şi celui tare, şi celui ce nu este tare; ajută-ne dar nouă, Doamne

Dumnezeul nostru, căci noi în Tine nădăjduim şi în numele Tău am pornit împotriva acestei mulţimi, care este atât de mare; Doamne, Tu eşti Dumnezeul nostru, să n-aibă omul putere împotriva Ta". Atunci a lovit Domnul pe etiopieni înaintea feţei lui Aşa şi înaintea feţei lui Iuda şi au fugit etiopienii". (2 Cronici 14: 8 – 12)

— Dacă tot a venit vorba despre poporul ales al lui Dumnezeu, câţi regi au fost mutilaţi în numele lui Dumnezeu?

Răspuns corect: D (70 de regi şi-au pierdut limbile şi degetele mari de la picioare) „Au găsit pe Adoni-Bezec la Bezec; au pornit lupta împotriva lui şi au bătut pe cananiţi şi fereziţi. Adoni-Bezec a luat fuga; dar ei l-au urmărit şi l-au prins, şi i-au tăiat degetele cele mari de la mâini şi de la picioare. Adoni-Bezec a zis: «70 de împăraţi, cu degetele cele mari de la mâini şi de la picioare tăiate, strângeau mâncare subt masa mea; Dumnezeu îmi răsplăteşte şi mie cum am făcut». L-au dus la Ierusalim şi a murit acolo". (Judecători 1: 5 – 7)

— Câţi soldaţi a ars de vii Dumnezeu pentru că l-au înfruntat pe Prorocul Ilie?

Răspuns corect: D (150 – trei serii de câte 50) „Ilie a răspuns căpeteniei peste 50: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se coboare foc din cer şi să te mistuie, pe tine şi pe cei 50 de oameni ai tăi!" Şi s-a coborât foc din cer şi l-a mistuit pe el şi pe cei 50 de oameni ai lui. Ahazia a trimis din nou la el altă căpetenie peste 50 cu cei 50 de oameni ai lui. Căpetenia aceasta a luat cuvântul şi a zis lui Ilie: „Omule al lui Dumnezeu, aşa a zis împăratul: «Grăbeşte-te de te coboară!» Ilie le-a răspuns: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se coboare foc din cer şi să te mistuie, pe tine şi pe cei 50 de oameni ai tăi!" Şi s-a coborât foc din cer şi i-a mistuit, pe el şi pe cei 50 de oameni ai lui. Ahazia a trimis din nou o a treia căpetenie peste 50, împreună cu cei 50 de oameni ai săi. Această a treia căpetenie peste 50 s-a suit; şi, la sosire, şi-a plecat genunchii înaintea lui Ilie şi i-a zis, rugându-l: «Omule al lui Dumnezeu, te rog, viaţa mea şi viaţa acestor 50 de

oameni, slujitorii tăi, să fie scumpă înaintea ta!»” (2 Împăraţi 1: 10 – 14)

— Până la momentul în care Dumnezeu îşi va ostoi setea de sânge, câţi oameni vor muri?

Răspuns corect: D (Suficienţi cât să acopere întreaga suprafaţă a Pământului) „Şi în ziua aceea, cei loviţi de Domnul vor zăcea de la un capăt la celălalt al pământului şi nu vor fi bociţi, nici nu vor fi adunaţi şi îngropaţi, ci vor sta ca gunoiul pe faţa pământului”.

Dacă rândurile citite mai sus nu vă şochează, atunci anii de propagandă cu siguranţă v-au adormit simţurile. Este posibil ca acestea să fie poruncile şi dorinţele Dumnezeului iubirii? Nu cred asta nicio clipă. Miroase a manipulare tipic omenească de proporţii uriaşe. Este uimitor felul în care „dumnezeu” îşi alege tabăra, favorizând o parte a celor pe care i-a creat în detrimentul altora, ghidându-i cu voinţa de a le face rău către moarte. Se răzgândeşte în fiecare zi cu privire la poporul său ales. Uneori îi izbăveşte din calea răului, alteori îi conduce ca pe nişte oi la măcelărire. Acest dumnezeu afişează evident genul de caracteristici pe care ni le-a transmis şi nouă. Şi noi afişăm aceste caracteristici fără putinţă de tăgadă, pe care le-am moştenit de la creatorul nostru şi care ne-au fost inserate genetic de savanţii din lumea străveche, care au ajuns pe Pământ ca să întemeieze o bază şi să sape după metale preţioase în beneficiul planetei lor, Nibiru.

Următorul chestionar biblic este o altă dovadă din vitrina noastră de probe. Înfăţişează un dumnezeu groaznic şi îi arată adevărata faţă. Acesta nu este Dumnezeul iubirii pe care şi l-au imaginat unii dintre noi, ci mai degrabă o fiinţă asemănătoare omului, materialistă, obsedată şi răzbunătoare pe care omul trebuie să o venereze ca pe un zeu. Este derutant faptul că aceşti zei antici i-ar permite unui om cum a fost

Iisus Hristos să pericliteze controlul lor absolut asupra omenirii, dar, dacă citim printre rânduri, strategia lor ascunsă se deschide în faţa noastră cu o claritate evidentă. În doar câţiva ani, Iisus a făcut să înceteze

învăţăturile opresive ale Vechiului Testament şi a schimbat felul în care oamenii ar trebui să trateze nevoile personale şi cele ale omenirii. A fost Iisus fiul lui Dumnezeu? Cu siguranţă! Dar acum, pentru că ştim cu adevărat cine a fost dumnezeul din Vechiul Testament, identitatea lui Iisus dezvăluie un nou complot pentru înlănţuirea omenirii. A avut Iisus puteri speciale? Pare să fi avut şi, odată ce vom consulta tăbliţele sumeriene, totul începe să devină clar. Vom ajunge mai aproape să înţelegem cine era Prinţul Păcii şi de ce mesajul său era atât de important pentru omenire la un anumit moment. Să ne întoarcem puţin în timp, de la Prinţul Păcii la acţiunile barbare, răzbunătoare şi oribile, făcute în numele lui dumnezeu de către oamenii din vremea Vechiului Testament.

Toate acestea ne vor fi dezvăluite pe nerăsuflate atunci când vom începe să examinăm tăbliţele sumeriene. Dar, dacă veţi crede că am fost norocos şi am găsit câteva exemple scoase din contextul biblic, vă înşelaţi. Vechiul Testament este plin de acţiuni oripilante la aproape fiecare pagină. Se pare că oricine era acela care încerca să ne controleze avea o strategie bună: frică, pedeapsă şi recompensă. Uitaţi-vă cât de mult succes a avut. Încă mai există oameni care trăiesc după valorile de acum 4.000 de ani. Lucrurile erau mult mai simple atunci. Amintiţi-vă cum se purtau zeii Anunnaki cu noua specie primitivă, neevoluată şi neinformată de pe Pământ: una lipsită de istorie, de memorie, de legende, de cultură. Tot ceea ce au experimentat era nou pentru această populaţie. Era uşor să găsească lideri în rândul acestei populaţii, să-i numească într-o poziţie de autoritate, dându-le posibilitatea exclusivă să converseze cu dumnezeul lor „creator” şi să aducă instrucţiuni, avertismente, recompense şi pedepse în numele lui dumnezeu pentru cei care-l slăveau. Şi astfel a evoluat timp de milenii relaţia embrionară dintre noua specie şi dumnezeul ei, în vreme ce sclavii neinformaţi erau prinşi în cea mai grea formă de sclavie: frica de creatorul lor.

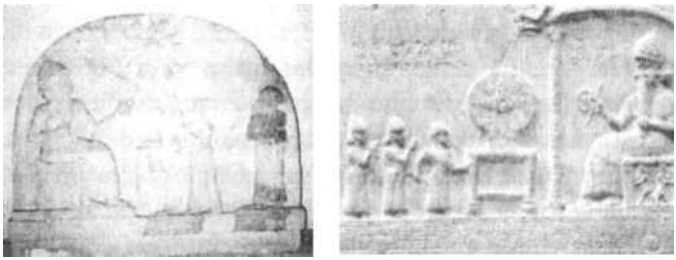

Fig. 11.3. Zeul suprem Anu. Două tăbliţe individuale care îl înfăţişează pe Anu, comandantul suprem al Anunnaki, în timp ce este servit de sclavi umani. Remarcaţi simbolul stelei care reprezintă statutul său divin şi al planetei radiante Nibiru.

Iată cât de grea este recuperarea animalelor bătute. Unele dintre ele nu mai pot fi salvate. Unora le va fi frică de stăpânii lor brutali pentru tot restul vieţii. Şi asta în mod justificat, pentru că stăpânul le bate şi le răneşte fără niciun motiv evident. În această situaţie, nu există nicio diferenţă între „animalul câine” şi „animalul om”. Frica de dumnezeul răzbunător este atât de înrădăcinată în unele culturi, încât va fi nevoie de sute de ani pentru ca să fie îndepărtată şi înlocuită cu un sentiment opus. Zeii s-au aşezat într-o poziţie perfectă de putere şi control peste creaţia lor primitivă. Ni s-au dat instrucţiuni clare: să nu punem întrebări, să facem ceea ce ni se spune, să avem încredere oarbă în creatorul nostru, pentru că, dacă punem întrebări sau nu ne supunem, vom fi pedepsiţi. Şi, aşa cum am văzut în primul chestionar, pedeapsa era rapidă şi severă.

Chestionarul următor arată fără nicio îndoială gena violentă care ne-a fost transmisă de creatorul nostru. Ne izbeşte o asemenea caracteristică umană care predispune dezbinare şi cucerire prin intimidare, violenţă, brutalitate şi frică. Unde este Dumnezeul iubirii, Dumnezeul care ne învaţă să ne iubim aproapele şi să ne iubim duşmanul şi să întoarcem şi celălalt obraz şi să-i iertăm pentru că nu ştiu ceea ce fac? Pregătiţi-vă pentru o experienţă cutremurătoare. Este de-a dreptul incredibilă, prezentată în acest format. Eu nu pot să accept vorbăria înşelătoare a

unor oameni din trecut care găsesc în numele lui dumnezeu justificarea pentru acţiunile lor. Acesta nu este Dumnezeul meu, acesta nu este Dumnezeul care, într-un moment de creativitate neţărmurită, a dat naştere universului şi l-a umplut cu un număr infinit de suflete care să străbată în lung şi-n lat această creaţie. Ştim atât de puţine în domeniul spiritual, dar va veni o zi în care vom evolua până în punctul în care potenţialul nostru genetic va deschide porţile minţii noastre către o lume spirituală mai mare, în care ne-a fost interzis accesul, în principal din cauza genomului nostru incomplet.

Aşadar, dacă încă nu sunteţi convinşi că am avut un creator răzbunător şi manipulator aici pe Pământ, în forma unei forme umane avansate, iată alte câteva extrase din Noul Testament care ne vor da fiori. Încă o dată acest prilej de reflecţie ne este pus la dispoziţie de Biserica Baptistă Landover.

Al doilea chestionar: Iubirea lui Dumnezeu

Obiectiv: Vă rugăm să indicaţi câţi oameni a ucis cu cruzime iubitorul nostru Dumnezeu în următoarele situaţii:

— Câţi oameni a omorât Dumnezeu într-o singură zi pentru că au întreţinut raporturi sexuale înainte de căsătorie?

— Niciunul. Dumnezeu nu omoară oameni pentru asemenea erori de judecată nefericite.

— 23.000.

— Dumnezeu a omorât o dată un violator, pentru că a întreţinut relaţii sexuale înainte de căsătorie, dar nu a mai omorât pe altcineva.

— Niciuna dintre variantele de mai sus.

— După ce Dumnezeu l-a scos pe evrei din Egipt, câţi dintre aceştia au fost omorâţi la cererea lui Dumnezeu, pentru că nu i s-au supus?

— Niciunul. Dumnezeu nu le-ar ordona celor din poporul Său să se omoare între ei.

— 10. Acesta este numărul celor care au ales să-l urmeze pe Satan.

— 3.000 de consoarte şi de fraţi în fiecare zi.

— Doar 24 în decurs de două săptămâni.

— Câţi evrei a omorât Dumnezeu pentru a-l pedepsi pe David pentru că i-a numărat?

— Niciunul. Cum ar putea să fie un păcat numărarea oamenilor? Biroul de recensământ face acest lucru la fiecare zece ani.

— Diferenţa rezultată în urma numărătorii sale şi numărul real de oameni.

— Toţi oamenii care nu au fost număraţi.

— 70.000 de oameni printr-o epidemie.

— Câţi oameni a omorât Dumnezeu printr-o molimă, pentru că au avut îndrăzneala să pună la îndoială judecata lui Moise şi a lui Aaron?

— Niciunul. Dumnezeu nu ar omorî oamenii doar pentru că au pus la îndoială judecata muritorilor.

— 14 700 (plus 250 care au fost arşi).

— Doar doi oameni care au încercat să le facă rău lui Moise şi lui Aaron.

— S-a declanşat o epidemie, dar nimeni nu a fost ucis.

— Câţi evrei a omorât Dumnezeu pentru preacurvie prin intermediul unei molime?

— Niciunul. Dumnezeu nu ucide oameni doar pentru că păcătuiesc.

— 24.000.

— Unul sau doi.

— Epidemia este un fenomen natural, nu este trimis de Dumnezeu.

— Câţi oameni din alte rase şi triburi a trimis Dumnezeu ca să fie măcelăriţi de Israel, doar pentru că îi favoriza pe israeliţi în defavoarea altor triburi?

— Niciunul. Dumnezeu nu face favoritisme.

— 10.000 de cananeeni şi ferezei.

— 10.000 de moabiţi.

— Variantele B şi C, pentru a aminti doar câteva dintre triburile măcelărite de Dumnezeu.

— Câţi oameni a omorât Dumnezeu în Sodoma şi Gomora pentru că erau implicaţi în relaţii homosexuale?

— Niciunul. Dumnezeu îşi iubeşte copiii, aici fiind incluşi şi homosexualii.

— Doar pe cei implicaţi în acte de penetrare anală.

— Toate fiinţele vii din acele comunităţi.

— Toate fiinţele vii din acele comunităţi.

— Doar pe cei care practicau într-adevăr sodomia.

— Câţi asirieni a ucis Dumnezeu după ce regele acestora şi slujitorii săi au luat în râs numele Domnului?

— Niciunul. Dumnezeu nu este atât de capricios încât să omoare oameni doar pentru că sunt lipsiţi de respect.

— Doar pe regele blasfemiator şi pe slujitorii acestuia.

— 185.000.

— Niciuna dintre variantele de mai sus.

— Câţi israeliţi a ameninţat Dumnezeu că va ucide atunci când tribul lui Israel l-a abandonat?

— Niciunul. Uciderea nu este un procedeu folosit de Dumnezeu.

— Doar pe liderii tribului.

— Doar pe cei care I-au abandonat.

— 90% din populaţia fiecărei comunităţi.

— La un moment dat, atunci când Dumnezeu s-a săturat de păcatele omului, câte fiinţe a ucis?

Niciuna. Păcatul este moştenit de oameni. Dumnezeu nu ar ucide oameni pentru o înclinaţie pe care el însuşi a sădit-o în ei.

Pe toţi aceia care au încălcat în mod repetat cele 10 Porunci.

Doar pe cei angrenaţi în cele mai ieşite din comun acţiuni imaginabile.

Orice fiinţă vie (inclusiv copiii vii şi nenăscuţi) de pe faţa Pământului (exceptându-i pe aceia puţini care trăiau pe arcă).

Răspunsurile la chestionarul Iubirea lui Dumnezeu:

Câţi oameni a ucis Dumnezeu într-o zi pentru că au întreţinut relaţii sexuale înainte de căsătorie?

Răspuns corect: B (23.000 de oameni): „Nici să ne desfrânăm cum s-au desfrânat unii dintre ei, şi au căzut,

într-o zi, 23.000” (Epistola I către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 10: 8).

După ce Dumnezeu i-a scos pe evrei din Egipt, câţi dintre aceştia au fost omorâţi la cererea lui Dumnezeu, pentru că nu i s-au supus?

Răspuns corect: C (3.000 de consoarte şi de fraţi în fiecare zi) „A stat la intrarea taberei şi a zis: «Cine este pentru Domnul să vină la mine!» Şi s-au adunat la el toţi fiii lui Levi. Iar Moise le-a zis: «Aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Să-şi încingă fiecare din voi sabia sa la şold şi străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte şi înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său şi pe aproapele său». Şi au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la 3.000 de oameni”. (Ieşirea 32: 26 – 28).

Câţi evrei a omorât Dumnezeu pentru a-l pedepsi pe David pentru că i-a numărat?

Răspuns corect: D (70.000 de oameni printr-o epidemie.) „Atunci s-a sculat Satana împotriva lui Israel şi a îndemnat pe David să facă numărătoarea israeliţilor. Deci, a zis David către Ioab şi către căpeteniile poporului: «Mergeţi şi număraţi pe israeliţii de la Beer-şeba până la Dan şi-mi aduceţi răspuns ca să ştiu numărul lor!» Ioab însă a zis: «Să înmulţească Domnul pe poporul Său de o sută de ori mai mult decât este el acum! Au doară nu sunt ei toţi, o, rege, domnul meu, robii stăpânului meu? Pentru ce dar cere aceasta domnul meu? Oare pentru a se scoate asta ca o vină lui Israel?» Dar cuvântul regesc biruind pe Ioab, s-a dus acesta de a cutreierat tot Israelul şi venind la Ierusalim a dat Ioab lui David catagrafia înscrierii poporului şi s-au aflat în tot Israelul 1 100.000 de bărbaţi destoinici de război, iar în Iuda, patru sute şaptezeci de mii în stare de a lua parte la război. Pe leviţi însă şi pe veniamineni el nu i-a numărat împreună cu ei, deoarece cuvântul regelui nu plăcuse lui Ioab. Lucrul acesta n-a fost plăcut nici înaintea lui Dumnezeu şi de aceea a lovit El pe Israel. Atunci a zis David către Dumnezeu: «Am greşit mult făcând aceasta; iartă dar vina robului Tău, că m-am purtat

cu totul nepriceput». Iar Domnul a grăit cu Gad, prorocul lui David şi i-a zis: «Mergi şi spune lui David: Aşa zice Domnul: Îţi pun înainte trei pedepse; alege-ţi una dintre ele şi o voi trimite asupra ta». A venit deci Gad la David şi i-a zis: «Aşa grăieşte Domnul, alege: Sau trei ani de foamete, sau trei luni să fii tu urmărit de vrăjmaşii tăi şi sabia duşmanilor să ajungă până la tine, sau trei zile sabia Domnului şi molima să fie pe pământ şi Îngerul Domnului să pustiască în toate hotarele lui Israel. Vezi acum ce trebuie să răspund Celui ce m-a trimis cu acest cuvânt». Şi a răspuns David lui Gad: «Sunt într-o mare nelinişte! Să cad mai bine în mâinile Domnului – căci îndurările Lui sunt foarte multe –, dar să nu cad în mâinile oamenilor». Atunci a trimis Domnul molimă asupra lui Israel şi au murit şaptezeci de mii de Israeliţi". (1 Cronici 21: 1 – 14).

Câţi oameni a omorât Dumnezeu printr-o molimă pentru că au avut îndrăzneala de a pune la îndoială judecata lui Moise şi a lui Aaron?

Răspuns corect: B (14 700 plus 250 care au fost arşi) „Atunci a grăit Domnul cu Moise şi Aaron şi a zis: «Depărtaţi-vă de obştea aceasta, că într-o clipă o voi pierde». Iar ei au căzut cu faţa la pământ. Şi a zis Moise către Aaron: «Ia-ţi cădelniţa, pune în ea foc de pe jertfelnic, aruncă în ea tămâie şi du-o repede în tabără şi te roagă pentru ei, că a ieşit mânie de la faţa Domnului şi a început pedepsirea poporului». Atunci Aaron a luat, cum îi zisese Moise, a alergat în mijlocul obştii şi iată se începuse moartea în popor, şi a pus tămâia şi s-a rugat pentru popor; şi stând el între morţi şi vii a încetat bătaia. Au murit atunci din pedepsirea aceea 14 700 de oameni, afară de cei ce muriseră pentru răzvrătirea lui Core". (Numerii 16: 44 – 49). A ieşit apoi foc de la Domnul şi a mistuit pe cei 250 de bărbaţi care au adus tămâie. (Numerii 16: 35).

Câţi evrei a omorât Dumnezeu pentru preacurvie prin intermediul unei molime?

Răspuns corect: B (24.000.) „Atunci s-a aşezat Israel în Sitim, dar poporul a început să se spurce, păcătuind cu fetele din Moab. Că acestea îi chemau la jertfele idolilor

lor şi mânca poporul din acele jertfe şi se închina la dumnezeii lor. Aşa s-a lipit Israel de Baal-Peor, pentru care s-a aprins mânia lui Dumnezeu asupra lui Israel. Şi a zis Domnul către Moise: «Ia pe toate căpeteniile poporului şi le spânzură de copaci pentru Domnul înainte de asfinţitul soarelui, ca să se abată de la Israel iuţimea mâniei Domnului». Atunci a zis Moise către judecătorii lui Israel: «Ucideţi fiecare pe oamenii voştri care s-au lipit de Baal-Peor». Dar iată oarecare din fiii lui Israel a venit şi a adus între fraţii săi o madianită, în ochii lui Moise şi în ochii întregii obşti a fiilor lui Israel, când plângeau ei la uşa cortului adunării. Atunci

Finees, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, văzând aceasta, s-a sculat din mijlocul obştii şi, luând în mână lancea sa, a intrat după israelit în sălaş şi i-a străpuns pe amândoi, pe israelit şi pe femeie, în pântece; şi a încetat pedepsirea fiilor lui Israel. Cei ce au murit de pedeapsa aceasta au fost 24.000”. (Numerii 25: 1 – 9).

Câţi oameni din alte rase şi triburi a trimis

9 9

Dumnezeu pentru a fi măcelăriţi de Israel, doar pentru că îi favoriza pe israeliţi în defavoarea altor triburi?

Răspuns corect: D (10.000 de cananeeni şi ferezei şi 10.000 de moabiţi, pentru a aminti doar câţiva). „Atunci s-a dus Iuda cu Simeon, şi Domnul a dat pe cananeeni şi pe ferezei în mâinile lor şi au ucis ei din aceia 10.000 de oameni în Bezec”. (Cartea Judecătorilor 1: 4) „Şi a zis el către dânşii: «Veniţi după mine, că a dat Domnul pe vrăjmaşii noştri moabiţi în mâinile voastre». Şi s-au dus după dânsul şi au apucat vadul Iordanului spre Moab şi nu au lăsat pe nimeni să treacă. Şi au ucis atunci din moabiţi până la 10.000 de oameni, toţi sănătoşi şi voinici, încât nimeni n-a scăpat”. (Cartea Judecătorilor 3: 28 – 29).

Câţi oameni a omorât Dumnezeu în Sodoma şi Gomora pentru că erau implicaţi în relaţii homosexuale?

Răspuns corect: C (Toate fiinţele vii din acele comunităţi.) „Atunci Domnul a slobozit peste Sodoma şi Gomora ploaie de pucioasă şi foc din cer de la Domnul. Şi

a stricat cetăţile acestea, toate împrejurimile lor, pe toţi locuitorii cetăţilor şi toate plantele ţinutului aceluia". (Geneza 19: 24 – 25).

Câţi asirieni a ucis Dumnezeu după ce regele acestora şi slujitorii săi au luat în râs numele Domnului?

Răspuns corect: C (185.000): „Şi când a auzit regele Iezechia cuvintele acestea, şi-a rupt veşmintele, s-a îmbrăcat în sac şi a intrat în templul Domnului… Şi le-a zis Isaia: «Aşa veţi răspunde stăpânului vostru: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Nu te teme de cuvintele pângăritoare pe care le-ai auzit din partea slujitorilor regelui Asiriei»… Şi a ieşit Îngerul Domnului şi a bătut în tabăra Asiriei 150.000; iar dimineaţa, la sculare, toţi erau morţi".

Câţi israeliţi a ameninţat Dumnezeu că va ucide atunci când tribul lui Israel l-a abandonat?

Răspuns corect: D (90% din populaţia fiecărei comunităţi). „Ascultaţi cuvântul acesta pe care eu îl rostesc asupra voastră, cântec de jale pentru voi, cei din casa lui Israel: Căzut-a ca să nu se mai scoale fecioara lui Israel, trântită stă la pământ şi nimeni nu o ridică! Că aşa grăieşte Domnul Dumnezeu casei lui Israel: «Cetatea care scotea o mie de oameni în luptă va rămâne cu o sută, şi cea care scotea o sută va rămâne cu zece»". (Amos 5: 1 – 3).

La un moment dat, atunci când Dumnezeu s-a săturat de păcatele omului, câte fiinţe a ucis?

Răspuns corect: D (Orice fiinţă vie – inclusiv copiii vii şi nenăscuţi – de pe faţa Pământului, exceptându-i pe aceia puţini care trăiau pe arcă). „Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ şi că toate cugetele şi dorinţele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele… Toate cele de pe uscat, câte aveau suflare de viaţă în nările lor, au murit". (Geneza 6: 5 şi 7: 22).

Pe cât de fantastice ar părea teoriile mele despre umanoizii avansaţi care au creat o specie sclavă pe Pământ, ca să execute munca grea în mine şi în alte zone, nu sunt nici pe departe la fel de şocante pe cât este următorul chestionar biblic. Vine în sprijinul teoriilor mele

privind adevărata identitate a lui „dumnezeu” creatorul nostru, înfăţişând obsesia preluării controlului asupra noii specii, care s-a dovedit greu de obţinut. Până la urmă, nu se putea ca această specie să nu scape de sub control după ce a fost creată ca să fie sclavă. Nu se aflau aici ca să se distreze. După această prezentare însângerată a timpurilor vechi, putem să observăm cât de asemănătoare este cu activitatea militară de care suntem capabili în prezent, arătând că noi, o specie sclavă, am evoluat aproape de nivelul creatorilor noştri, Anunnaki. Din păcate, nu întotdeauna evoluţia noastră a fost spre bine. Vă rog să vă ţineţi firea, următoarele sunt greu de crezut.

Al treilea chestionar: Mijloacele preferate de a ucide ale lui Dumnezeu

Din nou, acest chestionar a fost postat de Biserica Baptistă Landover, punându-ne la dispoziţie dovada de care aveam nevoie ca să demonstrăm că aşa-zisul dumnezeu al omului nu era decât un umanoid înzestrat cu aptitudini avansate, brutal şi avid de putere. Pregătiţi-vă pentru nişte fiori din partea unor adevăruri biblice: [38]

Cum se descurcă Dumnezeu cu oamenii care îl fac gelos pentru că au o altă religie faţă de a noastră?

Întrebare-capcană. Dumnezeu nu este invidios.

I-a ars, i-a omorât cu săgeţi, au fost muşcaţi de animale, otrăviţi de şerpi, împunşi cu săbii, zdrobiţi cu druguri de fier – bărbat, femeie şi copil, inclusiv sugarii, bătrânii şi virginele.

Îi îndreaptă cu blândeţe spre calea cea dreaptă.

---

38 Care dintre următoarele se numără printre metodele lui Dumnezeu de a-i pedepsi pe cel care îi încalcă poruncile?

îi loveşte cu molime, febre arzătoare care mănâncă ochii, ciumă bubonică, tuberculoză, aprinderi la plămâni, sabia şi chiar cu ciuperci otrăvitoare.

îi loveşte cu hemoroizi, scabie, mâncărimi, nebunie şi

orbire.

Trimite urşi ca să ie mănânce copiii.
Toate cele de mai sus, în funcţie de starea de spirit.

Niciuna dintre variantele de mai sus.

Cum îi omoară Dumnezeu pe cei care se plâng?

Ce? Dumnezeu nu i-ar omorî pe oameni doar pentru că se plâng.

Cu foc.

Prin cutremure.

Prin boli incurabile.

Cum preferă Dumnezeu să-i tortureze pe cei care au devenit în vreun fel duşmanii poporului Său ales?

Le rupe oasele şi îi străpunge cu săgeţi.

Trimite viespile să-i omoare.

Îi face să-şi mănânce propria carne şi să-şi bea propriul sânge.

Toate variantele de mai sus.

Cum l-a omoară Dumnezeu pe cei care au fugit în Egipt?

Cu sabia.

Prin înfometare.

Prin ciuma bubonică.

Oricare dintre variantele de mai sus.

Cum şi-a exprimat Dumnezeu ura faţă de cel care trăiau în oraşul Babilon?

Omorându-le animalele din gospodării.

Prin sterilizarea femeilor.

Fig. 11.4. Sacrificiul lui Isaac. Această pictură faimoasă, aparţinând lui Rembrandt van Rijn, înfăţişează o poveste din Vechiul Testament care este definitorie pentru brutalitatea dumnezeului biblic. Acest dumnezeu a fost acela care i-a ordonat lui Avraam să-l ducă pe fiul său, Isaac, pe un munte îndepărtat, ascuns de ochii iscoditori ai celorlalţi, şi să-l omoare cu sânge rece. Toate acestea doar ca să afle dacă Avraam – primul „turnător" al lui dumnezeu – poate să fie de încredere pentru executarea ordinelor lui dumnezeu.

Transformând bărbaţii în homosexuali.

Toate variantele de mai sus.

Atunci când păcatele unei comunităţi îl enervează pe Dumnezeu, cum se linişteşte Acesta?

Omorând o treime din populaţie prin foamete şi boli.

Omorând o treime din populaţie prin războaie locale.

Omorând o treime din populaţie prin războaie internaţionale.

Toate variantele de mai sus.

Pe cine ucide Dumnezeu atunci când devine gelos pentru că o comunitate venerează pe altcineva?

Femeile.

Copiii.

Copiii nenăscuţi.

Toate variantele de mai sus.

Cum pedepseşte Dumnezeu promiscuitatea, cum ar fi bărbaţii care întreţin raporturi sexuale atât cu soţia, cât şi cu soacra şi fetele preoţilor care se culcă cu cine apucă?

Le mutilează organele genitale ca să nu mai păcătuiască.

Se asigură că faptele lor au ca urmare sarcini nedorite sau boli venerice.

Îi arde.

Oricare dintre variantele de mai sus.

În vremea lui Iisus, cum se comporta Trinitatea cu cei care nu credeau în Ea?

Aceştia erau mâncaţi de viermi.

Unul dintre necredincioşi era orbit.

Variantele A şi B.

Niciuna dintre variantele de mai sus.

Răspunsurile la chestionarul Mijloacele preferate de a ucide ale lui Dumnezeu:

Care dintre următoarele se numără printre metodele lui Dumnezeu de a-i pedepsi pe cei care îi încalcă poruncile?

Răspuns corect: D (Toate cele de mai sus, în funcţie de starea de spirit). „Iar dacă nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău şi nu te vei sili să împlineşti toate poruncile şi hotărârile Lui pe care ţi le poruncesc eu astăzi, să vină asupra ta toate blestemele acestea şi să te ajungă: Blestemat să fii tu în cetate şi blestemat să fii tu în ţarină. Blestemate să fie grânarele tale şi cămările tale.

Blestemat să fie rodul pântecelui tău şi rodul pământului tău, rodul vacilor tale şi rodul oilor tale. Blestemat să fii tu la intrarea ta în casă şi blestemat la ieşirea ta din casă. Să trimită Domnul asupra ta blestem, tulburare şi necaz în tot lucrul mâinilor tale pe care te vei apuca să-l faci, până vei fi stârpit şi până vei pieri curând, pentru faptele tale rele şi pentru că M-ai părăsit. Ba să mai trimită Domnul asupra ta ciumă, până te va stârpi de pe pământul în care mergi ca să-l stăpâneşti. Să te bată Domnul cu oftică, cu lingoare, cu friguri, cu aprindere, cu secetă, cu vânt rău şi cu rugină, şi te vor urmări acestea până vei pieri. Cerurile tale, care sunt deasupra capului tău, să se facă aramă şi pământul de sub tine fier. În loc de ploaie, Domnul să dea pământului tău praf şi pulbere, care să cadă din cer asupra ta până te va pierde şi până vei fi prăpădit. Domnul te va da să fii bătut de vrăjmaşii tăi; pe un drum să mergi asupra lor şi pe şapte drumuri să fugi de ei şi să fii împrăştiat prin toate ţările pământului. Trupurile tale să fie hrană tuturor păsărilor cerului şi fiarelor şi nu va fi cine să le alunge. Te va lovi Domnul cu lepra Egiptului, cu trânji, cu râie şi cu pecingine, de care să nu te poţi vindeca. Să te bată Domnul cu nebunie, cu orbire şi cu amorţirea inimii”. (Deuteronomul 28: 15 – 28).

Cum se descurcă Dumnezeu cu oamenii care îl fac gelos pentru că au o altă religie faţă de a noastră?

Răspuns corect: B. „Întărâtat-au râvna Lui cu dumnezei străini şi cu urâciunile lor L-au mâniat. Adus-au jertfe demonilor, şi nu lui Dumnezeu, unor dumnezei noi, pe care nu i-au ştiut, care au venit de la vecinii lor şi pe care părinţii lor nu i-au cunoscut. Iar pe Apărătorul, Cel ce te-a născut, L-ai uitat şi nu ţi-ai adus aminte de Dumnezeu, Cel ce te-a zidit. Văzut-a Domnul şi S-a mâniat şi în mânia Sa a trecut cu vederea pe fiii Săi şi pe fiicele Sale, şi a zis: Îmi voi ascunde faţa Mea de la ei şi voi vedea cum va fi sfârşitul lor; căci neam ticălos sunt ei şi copii în care nu este credincioşie. Ei M-au întărâtat la gelozie prin cei ce nu sunt Dumnezeu şi au aprins mânia Mea prin idolii lor; îi voi întărâta şi Eu pe ei printr-un popor care nu e popor, le

voi aprinde mânia printr-un neam fără pricepere. Că foc s-a aprins din pricina mâniei Mele: va arde până în fundul locuinţei morţilor, va mânca pământul şi roadele lui şi va pârjoli temeliile munţilor. Voi strânge împotriva lor necazuri şi voi cheltui asupra lor toate săgeţile Mele. Istoviţi vor fi de foame şi prăpădiţi de lingoare şi molimă rea; voi trimite asupra lor dinţii fiarelor, veninul târâtoarelor din pulbere voi trimite. De din afară îi va pierde sabia, iar prin case groaza, pierzând pe tânăr şi pe tânără, pe copilul de ţâţă şi pe bătrânul acoperit de căruntеţe". (Deuteronomul 32: 17 – 25) „Cere de la Mine şi-ţi voi da neamurile moştenirea Ta şi stăpânirea Ta marginile pământului". (Psalmi 2: 8)

Cum îi omoară Dumnezeu pe cei care se plâng?

Răspuns corect: B (Prin foc). „Poporul însă începu să cârtească în auzul Domnului, iar Domnul auzind se aprinse mânia Lui, izbucni între ei foc de la Domnul şi începu a mistui marginile taberei". (Numerii 11: 1)

Cum preferă Dumnezeu să-i tortureze pe cei care au devenit în vreun fel duşmanii poporului Său ales?

Răspuns corect: D (Toate variantele de răspuns) „Dumnezeu l-a scos din Egipt şi puterea lui va fi ca a taurului; mânca-va popoarele duşmane lui, va sfărâma oasele lor şi cu săgeţile sale va săgeta pe vrăjmaşi". (Numerii 24: 8) „încă şi viespi va trimite Domnul Dumnezeul tău asupra lor până ce vor pieri cei ce au rămas şi s-au ascuns de la faţa ta. Nu te înspăimânta de ei, că Domnul Dumnezeul tău, Cel din mijlocul tău, este Dumnezeu mare şi minunat". (Deuteronomul 7: 20 – 21) „Şi pe asupritorii tăi îi voi face să-şi mănânce carnea lor şi să se îmbete de sângele lor ca de vin. Atunci toată făptura va şti că Eu sunt Domnul, Mântuitorul tău şi Răscumpărătorul tău, viteazul lui Iacov!" (Isaia 49: 26)

Cum îi omoară Dumnezeu pe cei care au fugit în Egipt?

Răspuns corect: D (Alegeţi voi) „Apoi ascultaţi cuvântul Domnului, voi, care aţi mai rămas din Iuda. Aşa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: „Dacă voi vă

întoarceţi cu hotărâre nestrămutată faţa voastră, ca să vă duceţi în Egipt şi vă veţi duce să trăiţi acolo, sabia de care vă temeţi vă va ajunge acolo, în ţara Egiptului, şi foamea de care vă îngroziţi vă va însoţi paşii voştri acolo în Egipt şi acolo veţi muri. Toţi cei ce îşi întorc faţa lor, ca să se ducă în Egipt şi să trăiască acolo, vor muri de sabie, de foame şi de molimă şi niciunul din ei nu va rămâne şi nu va scăpa de nenorocirea aceea pe care o voi aduce asupra lor". (Ieremia 42: 15 – 17)

Cum şi-a exprimat Dumnezeu ura faţă de cei care trăiau în oraşul Babilon?

Răspuns corect: C (Transformându-i pe bărbaţi în homosexuali). „Cum s-a sfărâmat şi s-a zdrobit ciocanul lumii întregi! Cum a ajuns Babilonul de plâns pe pământ! Sabie împotriva cailor şi a carelor lui şi împotriva a toată mulţimea de oameni din el: să fie ca nişte femei! Sabie împotriva comorilor lui: să fie jefuite!" (Ieremia 50: 23, 37).

Atunci când păcatele unei comunităţi îl enervează pe Dumnezeu, cum se linişteşte Acesta?

Răspuns corect: D (Toate variantele de răspuns sunt corecte). „Pentru că tu ai spurcat locaşul Meu cel sfânt cu toţi idolii tăi şi cu toate ticăloşiile tale, de aceea zice Domnul Dumnezeu: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot aşa este de adevărat că te voi micşora, ochiul Meu nu te va cruţa şi nici nu te va milui. O treime din locuitorii tăi vor muri de ciumă şi vor pieri de foame în mijlocul tău; o treime din ei vor cădea de sabie în împrejurimile tale; şi cealaltă treime o voi împrăştia în toate vânturile şi voi trage sabia în urma lor. Aşa-Mi voi împlini mânia, îmi voi potoli urgia Mea cu ei şi Mă voi răzbuna; şi, când se va săvârşi urgia Mea asupra lor, vor cunoaşte că Eu, Domnul, am grăit în râvna Mea". (Iezechiel5: 11-13).

Pe cine ucide Dumnezeu atunci când devine gelos pentru că o comunitate venerează pe altcineva?

Răspuns corect: D (Toate variantele de răspuns sunt corecte). „Samaria este pedepsită, pentru că s-a răzvrătit împotriva Dumnezeului ei. Vor cădea ucişi de sabie; pruncii

lor vor fi zdrobiţi şi vor spinteca pântecele femeilor lor însărcinate”.

Cum pedepseşte Dumnezeu promiscuitatea, cum ar fi bărbaţii care întreţin raporturi sexuale atât cu soţia, cât şi cu soacra şi fetele preoţilor care se culcă cu cine apucă?

Răspuns corect: C (Îi arde). „Dacă îşi va lua cineva femeie şi se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă şi el, şi ea, ca să nu fie nelegiuiri între voi”. (Leviticul 20: 14) „Dacă fiica preotului se va spurca prin desfrânare, ea necinsteşte pe tatăl său: să fie arsă cu foc”. (Leviticul 21: 9).

În vremea lui Iisus, cum se comporta Trinitatea cu cei care nu credeau în Ea?

Răspuns corect: C (variantele A şi B) „Şi îndată Îngerul Domnului l-a lovit, pentru că nu a dat slavă lui Dumnezeu. Şi, mâncându-l viermii, a murit”. (Faptele Sfinţilor Apostoli 12: 23). „Dar le stătea împotrivă Climas vrăjitorul – căci aşa se tâlcuieşte numele lui – căutând să întoarcă pe proconsul de la credinţă. Iar Saul – care se numeşte şi Pavel –, plin fiind de Duh Sfânt, a privit ţintă la el, şi a zis: «O, tu cel plin de toată viclenia şi de toată înşelăciunea, fiule al diavolului, vrăjmaşule a toată dreptatea, nu vei înceta de a strâmba căile Domnului cele drepte? Şi acum, iată mâna Domnului este asupra ta şi vei fi orb, nevăzând soarele până la o vreme». Şi îndată a căzut peste el pâclă şi întuneric şi, dibuind împrejur, căuta cine să-l ducă de mână”. (Faptele Sfinţilor Apostoli 13: 8 – 11).

Şi, dacă vă gândiţi că am terminat cu dovedirea punctului meu de vedere, vă înşelaţi. Atunci când am început să descopăr brutalitatea din Biblie şi felul în care aceasta s-a transmis de la o generaţie la alta şi cum a fost folosită ca un mijloc de opresiune, frică şi pedeapsă, am fost atât de şocat încât nu am putut să dorm săptămâni întregi. Trebuie să ne delimităm de actele barbare ale acestor bigoţi din vremurile de demult, care-şi făceau singuri dreptate şi care au denaturat adevăratul spirit şi înţeles al lui Dumnezeu şi, prin aceasta, au ţinut în

prizonierat întreaga planetă timp de milenii. Trebuie să deosebim adevăratul spirit al lui Dumnezeu de capriciile şi nevoile fiinţelor avansate care s-au stabilit pe Pământ şi au plantat în oameni seminţele unei societăţi violente, în care am evoluat atât de confortabil, aparent indiferenţi la adevăratele noastre origini şi adevăratul nostru scop. Iată alte subiecte de meditaţie, în special pentru aceia care nu sunt convinşi încă. Pus la dispoziţie de Biserica Baptistă Landover, şi acest chestionar conţine citate din Biblie. Veţi observa că aproape fiecare poruncă poate fi încălcată, dacă acest lucru îi aduce vreun beneficiu lui dumnezeu.

Al patrulea chestionar: Dreptul de a păcătui al lui Dumnezeu

Crima nu este un păcat dacă victima este:

Un homosexual.

Soţii din căsătorii interrasiale.

Cineva care urinează pe pereţi.

Oricare dintre variantele de mai sus.

Intoleranţa faţă de handicapaţi nu este un păcat dacă discriminarea ia una dintre următoarele forme:

Interzicerea apropierii acestora de altarul Domnului.

Excluderea acestora din comunitate.

Interzicerea intrării în biserică a oamenilor care au o boală a testiculelor.

Oricare dintre variantele de mai sus.

Canibalismul nu este un păcat dacă mănânci:

Întrebare-capcană. Canibalismul este întotdeauna un păcat.

Propriii copii, nou-născuţi, prieteni sau pe tine însuţi atunci când Dumnezeu distruge totul şi ele sunt singura sursă de hrană.

O persoană care este deja moartă, dacă eşti foarte înfometat.

B sau C.

Omorârea propriului copil nu este o crimă dacă:

Atunci când vorbeşte cu tine foloseşte cuvinte de blestem.

Te încurajează să îmbrăţişezi o altă credinţă decât

creştinismul.

Este ucis în numele lui Iisus.

Oricare dintre variantele enumerate.

Automutilarea este un păcat dacă:

Nu îţi înlături o parte a corpului care este implicată sau ar putea fi implicată în săvârşirea unui păcat, cum ar fi tăierea organelor genitale pentru a rămâne virgin.

Nu ţi-ai tatuat un simbol religios, cum ar fi un crucifix sau un înger.

Acţiunea ta are ca rezultat o schimbare permanentă a corpului, cum ar fi raderea părului de pe cap sau raderea bărbii.

Oricare dintre variantele enumerate.

Violul este un păcat supus celor mai mari pedepse, dar este uşor trecut cu vederea şi iertat dacă victima este:

O prizonieră de război.

O sclavă.

Cineva pe care eşti dispus să o iei de soţie cu un tată pe care eşti dispus să-l plăteşti.

Oricare dintre variantele enumerate.

Baterea cu sălbăticie a unei persoane cu o armă nu este păcat dacă te opreşti înainte ca victima să moară, iar aceasta este:

Unul dintre ajutoarele tale domestice.

Propriul copil.

Oricare dintre variantele A şi B.

Niciuna dintre variantele A şi B.

Abandonarea propriei familii nu este un păcat dacă:

Este o familie din afara căsătoriei.

Este o familie rezultată în urma unei căsătorii interrasiale (de exemplu, soţia este străină).

Abandonezi familia pentru a dedica mai mult timp slăvirii lui Iisus.

Oricare dintre variantele enumerate.

Homosexualitatea nu este un păcat dacă:

Eşti într-o relaţie monogamă, permanentă cu amantul tău.

Eşti unul dintre copiii favoriţi ai lui Dumnezeu şi ai

mai multe soţii pe lângă amantul tău.

Eşti o femeie care face dragoste cu o altă femeie.

Oricare dintre variantele enumerate.

Uciderea cuiva nu este un păcat dacă victima ta este:

Un păgân.

Un străin care are tupeul de a te aborda.

O virgină violată în oraş.

Oricare dintre variantele enumerate.

Răspunsurile la chestionarul biblic Dreptul de a păcătui[39]

acela». Şi a trimis lesei şi l-au adus. Acela era bălan, cu ochi frumoşi şi plăcut la faţă. Atunci Domnul a zis: «Scoală de-l unge, căci acesta este!»" (1 Regi 16: 11 – 12).

Intoleranţa faţă de handicapaţi nu este un păcat dacă discriminarea ia una dintre următoarele forme:

Răspuns corect: D (oricare dintre variantele enumerate). „Spune lui Aaron: Nimeni din neamul tău în viitor şi din rudele tale să nu se apropie, ca să aducă daruri Dumnezeului său, de va avea vreo meteahnă pe trupul său. Tot omul cu meteahnă pe trup să nu se apropie: nici orb, nici şchiop, nici ciung, nici cel cu piciorul rupt sau cu mâna ruptă, nici ghebos, nici cu vreun mădular uscat, nici cel cu albeaţă pe ochi, nici chelul, nici pipernicitul, nici cel cu părţile bărbăteşti vătămate. Niciun om din sămânţa preotului Aaron, care va avea pe trupul său vreo meteahnă, să nu se apropie ca să aducă jertfa Domnului;

---

39 Crima nu este un păcat dacă victima este:
Răspuns corect: D (oricare dintre variantele enumerate) „De se va culca cineva cu bărbat ca şi cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire şi să se omoare, că sângele lor asupra lor este". (Leviticul 20:13). „Dar iată oarecare din fiii lui Israel a venit şi a adus între fraţii săi o madianită, în ochii lui Moise şi în ochii întregii obşti a fiilor lui Israel, când plângeau ei la uşa cortului adunării. Atunci Finees, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, văzând aceasta, s-a sculat din mijlocul obştii şi, luând în mână lancea sa, a intrat după israelit în sălaş şi i-a străpuns pe amândoi, pe israelit şi pe femeie, în pântece; şi a încetat pedepsirea fiilor lui Israel." (Numerii 25:6—8). „După aceea a zis Samuel către Iesei: «Oare toţi fiii tăi sunt aici?» Iar Iesei a răspuns: «Mai am unul mai mic. Acela paşte oile». A zis Samuel: «Trimite să-l aducă, pentru că nu vom şedea să prânzim până nu vine

că are meteahnă şi de aceea să nu se apropie ca să aducă daruri Dumnezeului său". (Leviticul 21: 17 – 21). „Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis: «Porunceşte fiilor lui Israel să scoată din tabără pe toţi leproşii, pe toţi cei ce au scurgere şi pe toţi cei întinaţi prin atingere de mort. De la bărbat până la femeie să-i scoateţi şi să-i trimiteţi afară din tabără, ca să nu pângărească taberele lor, în mijlocul cărora locuiesc Eu». (Numerii 5: 1 – 3). „Scopitul şi famenul să nu intre în obştea Domnului". (Deuteronomul 23: 1).

Canibalismul nu este un păcat dacă mănânci:

Răspuns corect: B (Proprii copiii, nou-născuţi, prieteni sau pe tine însuţi atunci când Dumnezeu distruge totul şi ele sunt singura sursă de hrană). „Şi-i voi ospăta cu carnea fiilor lor şi cu carnea fiicelor lor; şi va mânca fiecare carnea aproapelui său, fiind în împresurare şi în strâmtorare, când îi vor strâmtora vrăjmaşii lor şi cei ce vor să le ia viaţa". (Ieremia 19: 9). „Şi nu le va da fătul, care a ieşit din coapsele sale şi copiii pe care i-a născut, pentru că ea, din pricina lipsei de toate, îi va mânca pe ascuns în timpul împresurării şi al strâmtorării cu care te va strâmtora vrăjmaşul tău în cetăţile tale". (Deuteronomul 28: 57). Jefui-vor la dreapta şi vor rămâne flămânzi; la stânga vor mânca şi nu se vor sătura; fiecare va mânca din carnea aproapelui său: Manase pe Efraim, Efraim pe Manase, şi amândoi sunt împotriva lui Iuda. Pe lângă toate acestea, mânia Lui nu se va potoli şi braţul Lui mereu întins va f". (Isaia 9: 19 – 20). „Tot cel ce se va atinge de trupul mort al unui om şi nu se va curăţa, acela va întina locaşul Domnului; omul acela se va stârpi din Israel, căci n-a fost stropit cu apă curăţătoare şi este necurat şi necurăţia lui e încă asupra lui". (Numerii 19: 13).

Omorârea propriului copil nu este o crimă dacă:

Răspuns corect: D (oricare dintre variantele enumerate). „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât". (Ieşirea 21: 17). „De te va îndemna în taină fratele tău, fiul tatălui tău sau fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia de la sânul tău,

sau prietenul tău care este pentru tine ca sufletul tău, zicând: Haidem să slujim altor dumnezei, pe care tu şi părinţii tăi nu i-aţi ştiut, Dumnezeilor acelor popoare, care locuiesc împrejurul tău, aproape sau departe de tine, de la un capăt până la celălalt al pământului, să nu te învoieşti cu ei, nici să-i asculţi; să nu-i cruţe ochii tăi, să nu-ţi fie milă de ei, nici să-i ascunzi; ci ucide-i; mâna ta să fie înaintea tuturor asupra lor, ca să-i ucidă, şi apoi să urmeze mâinile a tot poporul. Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la

Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei". (Deuteronomul 13: 6 – 10). „Va da frate pe frate la moarte şi tată pe fiu şi se vor scula copiii împotriva părinţilor şi-i vor ucide. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui". (Sfânta Evanghelie după Matei 10: 21 – 22).

Automutilarea nu este un păcat dacă:

Răspuns corect: A. (Îţi înlături o parte a corpului care este implicată sau ar putea fi implicată în săvârşirea unui păcat, cum ar fi tăierea organelor genitale pentru a rămâne virgin). „Iar dacă ochiul tău cel drept te sminteşte pe tine, scoate-i şi aruncă-l de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul dintre mădularele tale decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. Şi, dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, taie-o şi o aruncă de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul dintre mădularele tale decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă". (Sfânta Evanghelie după Matei 5: 29 – 30; a se vedea şi Matei 18: 8 – 9 şi Marcu 9: 43 – 48). „Că sunt fameni care s-au născut aşa din pântecele mamei lor; sunt fameni pe care oamenii i-au făcut fameni, şi sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înşişi, pentru împărăţia cerurilor. Cine poate înţelege să înţeleagă". (Sfânta Evanghelie după Matei 19: 12). „Şi cântau o cântare nouă, înaintea tronului şi înaintea celor patru fiinţe şi înaintea bătrânilor; şi nimeni nu putea să înveţe cântarea decât numai cei o sută patruzeci şi patru de mii, care fuseseră răscumpăraţi de pe pământ. Aceştia

sunt care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciorelnici. Aceştia sunt care merg după Miel ori unde se va duce. Aceştia au fost răscumpăraţi dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu şi Mielului". (Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul 14: 3 – 4). „Să nu-şi radă capul, să nu-şi tundă marginea bărbii şi să nu-şi facă tăieturi pe trupurile lor pentru morţi". (Leviticul 21: 5).

Violul este un păcat supus celor mai mari pedepse, dar este uşor trecut cu vederea şi iertat dacă victima

9 9

este:

Răspuns corect: D (Oricare dintre variantele enumerate) „Şi când Domnul Dumnezeul tău o va da în mâinile tale, să loveşti cu ascuţişul sabiei pe toţi cei de parte bărbătească din ea. Numai femeile... pe care ţi i-a dat Domnul Dumnezeul tău în mână". (Deuteronomul 20: 13 – 14). „De va dormi cineva cu femeie, împreunându-se, şi aceea va fi roabă, logodită cu un bărbat, dar nerăscumpărată încă sau dacă nu i s-a dat încă slobozenia, să-i pedepsiţi pe amândoi, dar nu cu moarte, pentru că ea nu este slobodă, ci să aducă el Domnului, la uşa cortului adunării, jertfă de vină; un berbec să aducă jertfă pentru vina sa; şi preotul îl va curăţa de păcatul lui înaintea Domnului cu berbecul cel pentru vină şi i se va ierta lui păcatul pe care l-a făcut". (Leviticul 19: 20 – 22). „De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită şi o va prinde şi se va culca cu ea şi vor fi prinşi, atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sâcâi de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viaţa lui să nu se poată despărţi de ea". (Deuteronomul 22: 28 – 29).

Baterea cu sălbăticie a unei persoane cu o armă nu este păcat dacă te opreşti înainte ca victima să moară, iar aceasta este:

Răspuns corect: C (Oricare dintre A şi B) „Iar de va lovi cineva pe robul său sau pe slujnica sa cu toiagul, şi ei vor muri sub mâna lui, aceia trebuie să fie răzbunaţi; Iar de vor mai trăi o zi sau două, ei nu trebuie răzbunaţi, că sunt plătiţi cu argintul stăpânului lor". (Ieşirea 21: 20 –

21). „Nu cruţa copilul de mustrare, căci, dacă-l vei lovi cu nuiaua, nu va muri. Lovindu-l cu nuiaua, îi scoţi sunetul din Locuinţa morţilor”. (Proverbele 23: 13 – 14).

Abandonarea propriei familii nu este un păcat dacă:

Răspuns corect: D (Oricare dintre variantele enumerate) „A zis către Avraam: «Izgoneşte pe roaba aceasta şi pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va fi moştenitor cu fiul meu, Isaac!...» Dumnezeu însă a zis către Avraam: «... ascultă glasul ei; pentru că numai cei din Isaac se vor chema urmaşii tăi...» Atunci s-a sculat Avraam dis-de-dimineaţă; a luat pâine şi un burduf cu apă şi le-a dat Agarei; apoi, punându-i pe umeri copilul, a slobozit-o; şi, plecând ea, a rătăcit prin pustiul Beer-şeba”. (Facerea 21: 10 – 14). „Eu i-am mustrat aspru şi pe aceştia şi i-am blestemat; ba pe unii i-am lovit, le-am smuls părul şi i-am jurat pe numele lui Dumnezeu, zicând: «Să nu vă daţi fetele după feciorii lor şi să nu luaţi pe fetele lor, nici pentru fiii voştri, nici pentru voi. Oare nu aşa a păcătuit Solomon, regele lui Israel? Nu se afla rege ca el la niciun popor şi el era iubit de Dumnezeu şi Domnul îl pusese rege peste tot Israelul; dar femeile cele de alt neam l-au atras şi pe el în păcat. Se poate oare să aud eu de voi că faceţi acest rău mare şi păcătuiţi înaintea lui Dumnezeu, luându-vă femei de alt neam?»... Astfel i-am curăţat eu de toţi străinii şi am pus rânduială preoţilor şi leviţilor, fiecăruia după slujba lui”. (Cartea lui Neemia 13: 25 – 30). „Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său şi pe mamă, şi pe femeie, şi pe copii, şi pe fraţi, şi pe surori, chiar şi sufletul său însuşi, nu poate să fie ucenicul Meu”. (Sfânta Evanghelie după Luca 14: 26; a se vedea şi Sfânta Evaghelie după Marcu 10: 29 – 30 şi Luca 18: 29 – 30).

Homosexualitatea nu este un păcat dacă:

Răspuns corect: B (Eşti unul dintre copiii favoriţi ai lui Dumnezeu şi ai mai multe soţii pe lângă amantul tău). „Să nu te culci cu bărbat, ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune”. (Leviticul 18: 22). „Mă doare după tine, frate Ionatane! Tu erai plăcerea mea; dragostea ta pentru mine era minunată: mai presus de dragostea femeiască”. (2

Samuel 1: 26). „După plecarea băiatului, David s-a sculat din partea de miazăzi, apoi s-a aruncat cu faţa la pământ şi s-a închinat de trei ori. Cei doi prieteni s-au îmbrăţişat şi au plâns împreună. David mai ales se prăpădea plângând”. (1 Samuel 20: 41). „Şi a avut el şapte sute de femei şi trei sute de concubine; şi femeile i-au smintit inima lui”. (Cartea a treia a Regilor 11: 3). „Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci şi femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii; asemenea şi bărbaţii lăsând rânduială cea după fire a părţii femeieşti, s-au aprins în pofta lor unii pentru alţii, bărbaţi cu bărbaţi, săvârşind ruşinea şi luând cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor”. (Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel 1: 26 – 27).

Uciderea cuiva nu este un păcat dacă victima ta este:

Răspuns corect: D (Oricare dintre variantele enumerate) „Pe vrăjitori să nu-i lăsaţi să trăiască!” (Ieşirea 22: 18). „Iar în partea de dinainte a cortului adunării, spre răsărit, trebuia să-şi aşeze tabăra Moise şi Aaron, şi fiii acestuia, cărora li se încredinţase paza locaşului sfânt în locul fiilor lui Israel. Iar de se va apropia vreun străin, să fie omorât”. (Numerii 3: 38). „De va fi vreo fată tânără, logodită cu bărbat şi cineva o va întâlni în cetate şi se va culca cu dânsa, să-i aduceţi pe amândoi la poarta cetăţii aceleia şi să-i ucideţi cu pietre: pe fată pentru că n-a ţipat în cetate, iar pe bărbat pentru că a necinstit pe femeia aproapelui său. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău”. (Deuteronomul 22: 2 – 24).

În ceea ce mă priveşte acestea toate sunt dovezile de care aveam nevoie în sprijinul teoriei că, în acele vremuri, lucrurile nu erau aşa cum ne-ar fi plăcut să fie. În Orientul Apropiat se întâmplau lucruri ciudate. Dacă Dumnezeu a spus că toţi ne naştem în păcat… toate aceste crime în numele lui Dumnezeu sună arogant, de vreme ce Iisus ne-a spus: „Acela care este fără păcat să arunce prima piatră” şi ar trebui „să întoarcem şi celălalt obraz”. Ce se întâmplă aici? La care parte din Biblie ar trebui să subscriem? La niciuna dintre ele, aş spune eu. A devenit clar că aceasta

nu era o carte inspirată de Dumnezeul divin al universului, ci de o fiinţă avansată, manipulatorie şi sadică, obsedată să-şi menţină controlul asupra omenirii.

Ar putea fi un moment bun să punem deoparte această carte, să bem un ceai şi să încercăm să înţelegem tot ceea ce am aflat. S-ar putea să ne ia câtva timp, dar sperăm că vom începe să facem distincţia între dumnezeu şi Dumnezeu.

De-a lungul acestui drum pe care l-am parcurs până în prezent, am purtat războaie nesfârşite în timpul cărora am dezvoltat câteva tehnologii remarcabile. Cercetarea şi dezvoltarea care s-au îndreptat către domeniul militar, echipamentele navale şi ştiinţa aeronauticii sunt uimitoare. În ultimii 100 de ani am creat arme de o asemenea putere încât, dacă ar fi folosite, ar putea distruge populaţia lumii în câteva ore. Aceste arme mortale sunt într-o varietate de forme, dar cele mai temute sunt ADM (Armele de Distrugere în Masă). Vă aduceţi aminte că aţi auzit multe lucruri despre ele în episodul Bush-Irak. Armele de distrugere în masă pot fi nucleare, atomice, cu hidrogen, cu neutroni sau de alte tipuri, pot fi biologice – antrax, botulism, varicelă, gaz sarin –, iar lista este nesfârşită. Ceea ce au în comun este faptul că pot ucide milioane de oameni în doar câteva secunde. Bombele sunt aruncate de obicei din cer asupra unor ţinte determinate cu o precizie milimetrică, dar modul lor de ghidare poate varia. Pot chiar să fie ghidate prin laser. Armele biologice sunt mai versatile. Pot fi aruncate printr-o bombă, împrăştiate cu ajutorul vântului, prin viruşi sau alţi agenţi patogeni microscopici care evoluează într-o epidemie, în apa potabilă, în mâncare, în tratamentele medicamentoase şi în alte feluri la fel de ingenioase. În vreme ce bomba explodează cu o lumină orbitoare în soare, distrugând totul în calea ei pe o rază de sute de kilometri, armele biologice se furişează neaşteptat asupra victimelor lor. Poţi muri rapid, în câteva secunde sau poţi să suferi mai multe zile sau chiar ani înainte de a sfârşi cu o moarte dureroasă ca urmare a unei boli pentru care nu există tratament.

Aspectul cel mai impresionant legat de armele biologice este acela că nu există un antidot pentru cele mai multe dintre ele. Să ne imaginăm minţile umane care au inventat aceste bombe, ca soluţii posibile pentru o anumită problemă, sau ca una dintre opţiunile pe care le poţi alege atunci când planifici un conflict armat. Efectele pe termen lung ale ambelor tipuri de arme sunt foarte cunoscute. Este bine-cunoscut faptul că multe dintre guvernele lumii au experimentat substanţe biologice pe oameni de mai bine de şaizeci de ani, în încercarea de a dezvolta armele de distrugere în masă. Toate puterile globale care s-au luptat pentru supremaţie au fost implicate în diferite forme de experimentare a războiului biologic.

În cartea lor intitulată *Războiul epidemiilor*, Tom Mangold şi Jeff Goldberg oferă o istorie înfiorătoare asupra războiului biologic. Atrăgând atenţia subtil asupra unor citate din Biblie care ar putea să ne trimită cu gândul la războiul biologic, ei habar nu aveau cât de aproape de adevăr se găseau. Germanii nu au fost singurii care au încălcat drepturile omului în acest domeniu. Americanii au efectuat teste asupra propriilor soldaţi în războaiele din Coreea şi Vietnam, iar ruşii au făcut acelaşi lucru, însă japonezii deţin probabil cel mai îngrozitor record în ceea ce priveşte ţinerea în viaţă a prizonierilor timp de mai multe luni, în vreme ce aceştia erau supuşi la experimente de neimaginat. Dr. Ishii a fost un astfel de monstru, aflat în fruntea unei armate de aşa-numiţi doctori, care a efectuat mii de experimente îngrozitoare asupra prizonierilor în anii ’30 ai secolului trecut. Au construit câteva tabere de studiu ale armelor biologice în zona Manichiuria, transformând întreaga zonă într-un imens laborator biologic. La 24 de kilometri sud de oraşul Harbin se găsea un complex format din 76 de clădiri cu laboratoare, dormitoare, silozuri, grajduri pentru animale şi „închisori speciale pentru testarea subiecţilor umani”. Îi injectau pe oameni cu toate tipurile de toxine pentru a le studia efectele. Îi lăsau în viaţă, uneori legaţi de pat şi pradă unor dureri îngrozitoare, ca să studieze dezvoltarea efectelor

acestor toxine. Amputau membrele şi eviscerau victimele care urlau în agonie, moartea survenind mult mai târziu. Toate acestea se făceau în numele ştiinţei.

În 1995, în ziarul *New York Times* a apărut un articol, care reda discuţia dintre corespondentul ziarului, Nicholas D. Kristof, şi un bătrân soldat japonez, care fusese prezent la una dintre aceste disecţii. Un fermier în vârstă de 30 de ani a fost luat prizonier, legat de un pat şi disecat fără niciun fel de anestezie. Iată ce s-a scris:

Individul ştia că pentru el se terminase totul, aşa că nu s-a opus atunci când a fost condus în cameră şi legat de pat. Dar, atunci când am ridicat bisturiul, a început să ţipe. L-am deschis de la piept până la stomac, iar el urla îngrozitor, iar faţa sa era schimonosită şi în agonie. Scotea zgomote de neimaginat, ţipa atât de îngrozitor! Dar la un moment dat s-a oprit. Aceasta era rutina zilnică pentru chirurgi.

Acest tip de comportament nu poate fi explicat decât prin funcţionarea incorectă a ADN-ului nostru. Nicio altă fiinţă, în afară de om, nu este capabilă de acţiuni atât de îngrozitoare îndreptate împotriva propriilor semeni. Dar oare am moştenit de undeva acest ADN? Fascinaţia omului pentru armele biologice asociate cu suferinţa umană are o vechime de câteva mii de ani. Tăbliţele sumeriene conţin detalii şocante despre felul în care oamenii mureau din cauza „vântului rău”, care era produs de armele mortale ale zeilor.

Armele care ne sunt prezentate în filmele S.F. ne uimesc şi totuşi, undeva în adâncurile fiinţei, credem că ele sunt posibile. Poate nu astăzi, dar cândva în viitor. Suntem deja în viitor? Există deja astfel de arme incredibile? Cât de mult ştim despre cele mai noi tehnologii folosite de producătorii de arme? Sunt foarte mulţi cei care pretind că există arme laser şi alte tehnologii de mare precizie care funcţionează cu fotoni, ioni, electroni şi radiaţii de frecvenţe foarte înalte. Chiar şi valurile de sunete de frecvenţă ultrajoasă sunt acum bine dezvoltate ca arme şi sunt bine păzite de guvernele care le

deţin ca secrete naţionale.

Şi unde vreau să ajung? Este ciudat cât de asemănătoare sunt efectele armelor moderne, descrise verbal, cu multe poveşti despre anihilare şi distrugere la care se face referire în Biblie. Asemănările sunt prea mari ca să fie trecute cu vederea. Dacă am fost creaţi acum 200.000 de ani, de o specie avansată, asemănătoare omului, care poseda ştiinţa geneticii, atunci cu siguranţă că această specie podesa şi ştiinţa acestor tipuri de arme pe care noi le-am descoperit pe Pământ, pe măsură ce am evoluat în actuala stare de conştiinţă. Comparând războaiele şi conflictele care se iscă în prezent pe Pământ, adesea ca urmare a unei neînţelegeri mărunte sau ca o demonstraţie conştientă de putere a unui lider împotriva altui lider, este foarte uşor să înţelegem că zeii avansaţi din preistorie au folosit o astfel de tehnologie ca să-i controleze şi să-i pedepsească pe aceia pe care-i creaseră, în încercarea de a-i menţine temători şi supuşi. Sunt foarte multe pasaje în Biblie care indică o astfel de activitate violentă, care nu ar fi putut avea loc decât prin intermediul armelor de distrugere în masă. Multe dintre aceste situaţii semnalate în Biblie sunt descrise aproape la fel şi în tăbliţele sumeriene în care zeii conduceau, ghidau, observau, investeau, recompensau ori îi pedepseau pe oameni.

O poveste similară, pe care o vom explica pe larg mai târziu, este prezentată în Biblie, înfăţişând împrejurările distrugerii Sodomei şi Gomorei. Se pare că toate aceste acţiuni violente au fost executate de Dumnezeu împotriva oamenilor păcătoşi de pe Pământ. Aceştia au fost atacaţi cu arme biologice şi posibil chiar cu arme nucleare. Dar, dacă credeţi că astfel de referinţe sunt valabile doar pentru timpurile biblice vechi, vă înşelaţi. Prezenţa dumnezeului răzbunător este descrisă cu foarte multe detalii de William Bramley, în cartea sa *Gods of Heaven*. Între anii 1347 şi 1350, întreaga Europă şi ţinuturile înconjurătoare au fost lovite de Moartea Neagră, care a venit din Asia, aparent adusă de puricii care migrau de la

şobolani la om. În acele zile se ştia foarte puţine despre această boală, dar acum ştim că de fapt era de două feluri: ciumă bubonică şi ciumă pulmonară.

În prezent, avem mai multe date ştiinţifice despre aceste boli şi despre felul în care se răspândesc. Epidemiile aveau să revină în Europa la fiecare zece sau douăzeci de ani, ucigând milioane de oameni până la începutul secolului al XVIII-lea. Se estimează că au murit peste o sută de milioane de oameni în acea perioadă din cauza epidemiilor. Oamenii nu mai întâlniseră niciodată ceva asemănător. Sau cel puţin aşa credeau. Era la fel ca epidemia din vremurile biblice: umflarea ganglionilor, care erau numiţi *buboes*, stare de vomă şi febră, care aveau ca rezultat moartea în două zile; sau frisoane, respiraţie accelerată, tuse cu sânge, febră mare şi moartea în trei sau patru zile. Circumstanţele ciudate ale izbucnirii acestei boli i-au nedumerit mult timp pe oamenii de ştiinţă. Necesitatea contactului cu şobolanii a cauzat o mare confuzie, pentru că boala afecta comunităţi foarte izolate, aflate la distante mari, dar ocolea alte comunităţi. Prezenta şobolanilor era destul de scăzută şi de obicei se întâmpla în decursul verii în zone care nu erau neapărat suprapopulate. După Bramley, începuturile erau semnalate după apariţia unei „ceţi cu miros neplăcut”, însoţită de „vederea unor lumini neobişnuit de strălucitoare pe cer”. Aceste ceţuri şi lumini erau cele mai frecvent raportate evenimente înainte de începuturile unei epidemii. Se pare că aceste „lumini şi ceţuri” avea mai mult de-a face cu epidemia care urma decât aveau şobolanii. Bramley continuă cu alte informaţii uluitoare. Cu un an înainte de izbucnirea primei epidemii în Europa o „coloană de foc” a fost văzută deasupra palatului papal din Auvignon, Franţa. O altă mărturie din acea perioadă vorbeşte despre „o bilă de foc” care a fost observată deasupra Parisului şi care a rămas vizibilă pentru o perioadă.

Este posibil ca zeii antici ai Sumerului şi Egiptului, care zburau pe cer în „carele de foc” şi „bărcile raiului” să fi fost prezenţi şi în secolul al XIII-lea? Numărul dovezilor

care susţin această idee ridicolă este în creştere, dar istoricii numesc aceste evenimente antice „mitologie”, şi mai recent „născociri ale imaginaţiei oamenilor”. Foarte la îndemână, încă o dată istoricii noştri se debarasează de evenimente care nu pot fi explicate, doar pentru ca să le înlocuiască cu o versiune mai populară a propriului adevăr, unul care nu pare prea ridicol în ochii populaţiei planetei. Este posibil ca în vreme ce Anunnaki încercau să menţină populaţia înrobită prin intermediul dogmei religioase să fi încercat reducerea numărului în creştere al populaţiei sclave, ceea ce le-ar fi permis să exercite un control mai bun asupra oamenilor? Se pare că o astfel de idee nebună ar putea avea un impact mai mare până la urmă.

Oamenii din acele vremuri întunecate erau extrem de superstiţioşi, iar Biserica exercita un control foarte atent asupra a ceea ce oamenii făceau şi gândeau şi asupra a ceea ce credeau. În acea perioadă se înregistra o bogată activitate a cometelor, care este bine documentată, iar cometele erau asociate cu apropierea epidemiilor de tot felul. Între 1298 şi 1314, au fost văzute şapte comete mari deasupra Europei, dar în acele vremuri oamenii considerau orice lumină strălucitoare de pe cer drept cometă. În 1557, Conrad Lycosthenes a publicat o carte cu unul dintre cele mai lungi titluri din toate timpurile: *O cronică a tuturor minunilor şi prevestirilor care au apărut în ordinea firească, a operaţiilor şi felului de a lucra al naturii, în regiunile inferioare şi superioare ale Pământului, de la începuturile lumii şi până în prezent*. A fost un bestseller al vremii sale, care vorbeşte despre o „cometă” care a fost văzută deasupra Arabiei în 1479. „O cometă a fost văzută în Arabia având forma unei „săgeţi ascuţite de lemn”. Această descriere nu seamănă deloc cu cea a unei comete. Astăzi cel mai probabil ar fi numită OZN. Am stat departe de discuţia despre OZN-uri în această carte, gândindu-mă că avem mai multe indicii istorice către zeii din lumea antică, descrişi zburând în „nave spaţiale” sau „bărcile cereşti”. Se pare totuşi că Evul Mediu întunecat a fost o perioadă de activitate intensă a OZN-urilor, fie că

acceptăm sau nu acest lucru. Consemnări similare din Asia descriu moartea şi distrugerea care au urmat unor fenomene aeriene neobişnuite. Această consemnare aparţine unui istoric asiatic şi poate fi găsită în cartea lui Bramley, „Zeii Raiului”:

Erau derutante, exagerate, înspăimântătoare, aşa cum sunt poveştile din acea parte a lumii: descrierile unor furtuni şi cutremure, ale unor meteoriţi şi comete care aduceau gaze toxice, care omorau copacii şi distrugeau fertilitatea pământului.

Izbucnirea epidemiei era de obicei precedată de o astfel de activitate aeriană, care putea dura între câteva minute şi un an, înainte ca boala să afecteze oamenii. O altă consemnare găsită în *Gods of Heaven* spune că:

„În ianuarie 1117, o cometă a trecut ca un braţ de foc de la nord spre Orient… un an mai târziu, a apărut o lumină mai orbitoare decât cea a soarelui… urmată de un mare val de frig, foamete şi epidemii în care a dispărut o treime din omenire”.

Aceste evenimente se referă la o treime din populaţia din acea zonă şi nu neapărat din întreaga lume. Dar pentru acei oameni, aceasta era întreaga lume. Legătura dintre comete şi epidemii a continuat. Între anii 1500 şi 1543, au fost văzute 26 de comete. Alte 15 sau 16 au fost observate între anii 1556 şi 1597, în vreme ce alte 9 comete au fost văzute în anul 1618. Nu vi se pare deloc suspicios? Când aţi văzut ultima oară o cometă? Poate că aţi văzut vreuna recent, ceea ce este puţin probabil, de vreme ce ultima cometă care a trecut pe lângă Pământ a fost Encke, în decembrie 2003, şi a fost greu de observat cu ochiul liber. Dar aparent, aceste comete din trecut erau văzute de mulţi, atât în timpul zilei, cât şi al nopţii. Nu erau descrise ca o minge de foc cu o coadă lungă, ci mai degrabă ca o lumină strălucitoare care plana în văzul tuturor.

Un raport provenit de la Viena descrie evenimentele din anul 1568: „Atunci când, în afară de soare şi de lună, au fost văzute deasupra domului Sf. Ştefan un curcubeu frumos şi o rază strălucitoare… urmate de o epidemie

violentă în Austria, Şvabia, Aubsberg, Wuertemberg, Nürnberg şi alte locuri… omorând oameni şi animale”.

De fiecare dată când au apărut cometele, oamenii au fost loviţi de o epidemie. În anul 1606, o cometă a cauzat moartea a 37.000 de oameni la Praga şi a 46 415 oameni în Olanda. Dar oroarea epidemiilor nu se reducea doar la atacurile aeriene cu un anumit tip de substanţă biologică.

V-aţi întrebat vreodată de unde provine imaginea clasică a morţii, în forma unui demon-schelet cu coasă? Alte rapoarte despre „figuri umane înspăimântătoare, îmbrăcate în negru” erau văzute adesea înainte de începutul unei epidemii. Apărând de la marginile oraşelor şi satelor, aceste figuri intrau în câmpurile de porumb sau ovăz cu un fel de dispozitiv de pulverizare, aruncând asupra recoltei ceea ce ar fi trebuit să fie o soluţie infecţioasă. Bramley descrie un astfel de incident raportat:

„În 1599, la Brandenburg au apărut nişte oameni îngrozitori… feţe înfiorătoare cu coase lungi cu care tăiau ovăzul, pentru ca fâşniturile să se audă la distanţă, dar lanurile de ovăz rămâneau în picioare”.

Apariţia unor astfel de „oameni” a fost urmată de izbucnirea imediată a unei epidemii la Brandenburg, de exemplu. Acele aşa-zise coase trebuie să fi fost un dispozitiv de pulverizare, de genul acelora pe care le vedem de la un kilometru distanţă în toate fermele moderne. Eu, personal, mi-am petrecut timpul la ferma tatălui meu stropind împotriva larvelor cu un dispozitiv similar. Relatările nu s-au oprit aici, au mai sosit din Ungaria, aşa cum arată Bramley:

„Au apărut foarte mulţi călăreţi îmbrăcaţi în negru… care au dispărut rapid… şi o epidemie groaznică a izbucnit în acea zonă”.

William Bramley arată că „coasa simbolizează acţiunea morţii de a secera oamenii întocmai ca pe spicele de grâu”. Şi astfel de relatări despre ciumă au fost înregistrate în întreaga lume. În China, în 1333: „după o ceaţă groaznică din care se răspândea un miros pestilenţial şi care a infectat aerul”. Dacă aţi mirosit-o

vreodată o conductă de gaz spartă, veţi putea face asemănarea cu acea duhoare. Gazele otrăvitoare sau compuşii gazoşi biologi nu au un miros plăcut. De asemenea, au un efect sufocant asupra victimelor. Relatările arată clar că epidemia mortală nu s-a răspândit de la o persoană la alta, ci i-a afectat pe toţi în acelaşi timp. Cum ar putea să se întâmple asta din cauza unor purici sau şobolani? Aceasta este o formă de dezinformare foarte dubioasă care începe să sune ca şi cum faptele adevărate ne-ar fi fost ascunse. O altă situaţie, apărută tot în China, descrie astfel situaţia: „În anul 1382… aerul a putrezit… epidemia nu a trecut de la o persoană la alta, ci fiecare dintre cei ucişi a luat-o direct din aer”.

Cred că mi-am demonstrat punctul de vedere. Mai sunt multe alte exemple, care ar începe să sune repetitiv. Războaiele biologice desfăşurate împotriva omenirii în secolul al XX-lea, cărora le-am fost martori, ne-au arătat efectele îngrozitoare ale unei astfel de otrăviri. Se pare că, în vreme ce astfel de evenimente aveau loc în primii 600 de ani ai mileniului trecut, tăbliţele sumeriene descriu atrocităţi similare comise împotriva omenirii de aşa-zişii zei mitologici din timpurile îndepărtate. Chiar şi Biblia conţine multe descrieri ale epidemiilor şi molimelor care au fost dezlănţuite împotriva omului de dumnezeul răzbunător. Ce legătură există între toate aceste evenimente! Şi atunci cine este acest dumnezeu din Biblie care ne-a ţinut sub ameninţarea fricii atâtea mii de ani? Un lucru este sigur, acest dumnezeu îşi pune în practică ameninţările, atunci când execută violentele ameninţări împotriva „iubitei” sale creaţii umane. Nu este nicio greşeală în concluzia noastră că dumnezeu din Biblie nu este Dumnezeul care speram să fie, ci mai degrabă o fiinţă avansată, puternică, nerăbdătoare, ai cărei muncitori primitivi sau specii sclave s-au înmulţit peste măsură pe această planetă. Fiinţele avansate pe care au ajuns să le proslăvească oamenii au plecat de pe Pământ în cea mai mare parte, pe măsură ce situaţia a început să se întoarcă împotriva lor, pierzând controlul asupra unei părţi

însemnate a oamenilor. Micul lor experiment de a-l crea pe Adam a fost un succes la început, dar s-a transformat în Marea Tragedie Umană. Atât de mare încât, acum aproape 4.500 de ani, zeii Anunnaki au încercat să şteargă omenirea de pe faţa Pământului, folosind un atac nuclear împotriva principalelor aşezări umane. Aceste evenimente sunt surprinse în Biblie, în Facere, capitolul 18, versetele 23 – 29, în timpul distrugerii Sodomei şi Gomorei:

„Când s-a ridicat soarele deasupra pământului, a intrat Lot în Ţoar. Atunci Domnul a slobozit peste Sodoma şi Gomora ploaie de pucioasă şi foc din cer de la Domnul. Şi a stricat cetăţile acestea, toate împrejurimile lor, pe toţi locuitorii cetăţilor şi toate plantele ţinutului aceluia. Femeia lui Lot însă s-a uitat înapoi şi s-a prefăcut în stâlp de sare. Iar Avraam s-a sculat dis-de-dimineaţă şi s-a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului. Şi, căutând spre Sodoma şi Gomora şi spre toate împrejurimile lor, a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor. Dar, când a stricat Dumnezeu toate cetăţile din părţile acelea, şi-a adus aminte Dumnezeu de Avraam şi a scos pe Lot afară din prăpădul cu care a stricat Dumnezeu cetăţile, unde trăia Lot”.

Din Biblie reiese clar că dumnezeu a distrus mai mult decât aceste două oraşe, pentru că vorbeşte şi despre restul văii. Dar acest eveniment este descris cu şi mai multă claritate în tăbliţele sumeriene de acum 4.500 de ani, care preced Biblia cu 1.000 de ani. Descrierile din aceste tăbliţe nu lasă niciun dubiu asupra faptului că dumnezeul din Biblie nu era prietenul nostru, nici salvatorul nostru, ci creatorul nostru vicios şi răzbunător. După chipul său am fost creaţi şi am moştenit ADN-ul său violent.

Acestea sunt traducerile tăbliţelor sumeriene realizate de Zecharia Sitchin, care descriu evenimentele din perioada în care zeii au hotărât să distrugă pământul şi lumea care locuia el:

„Au fost alese lucrurile îngrozitoare pe care le vor aduce Ninurta şi Nergal... Au distrus cele cinci oraşe din

vale… au răsturnat totul… către ceruri se ridica fumul… au adus foc şi pucioasă, tot ce trăia acolo a fost transformat în cenuşă… orizontul a fost acoperit de întuneric… cerurile luminoase au fost urmate de întuneric şi a început să sufle vântul… bezna şi Vântul Rău au coborât din cer… oriunde au ajuns, moartea fără milă au adus-o… au atacat oraşele şi câmpurile ca o fantomă… nicio uşă nu a putut fi închisă, niciun zăvor răsucit… pe străzi erau grămezi de corpuri… tusea şi flegma au umplu piepturile, gurile s-au umplut de salivă şi spume… gurile erau înecate de sânge… apele erau otrăvite, toată vegetaţia distrusă… tot ceea ce trăia a fost omorât, oameni şi animale deopotrivă au pierit”.

12

Sclavi şi iscoade

Sclavia este o temă obişnuită în Biblie.

„Dar acum, izbăviţi fiind de păcat şi robi făcându-vă lui Dumnezeu…”

Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel 6: 22

Este aceasta o recunoaştere a faptului că oamenii au fost păcăliţi de zei?

„Ei le făgăduiesc libertate, fiind ei înşişi robii stricăciunii, fiindcă ceea ce te biruieşte, aceea te şi stăpâneşte”.

A doua epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru 2: 19

„Mărul nu cade departe de copac”… „cum e tatăl, aşa e şi fiul”… sunt doar două expresii comune care surprind cu exactitate ce s-a întâmplat de fapt cu omenirea în vremurile trecute. Atunci când am încercat să desluşesc drumurile bine ascunse care duc spre originile noastre, am dat peste numeroase subiecte fascinante care m-au abătut din drum: subiecte care necesitau mai multe săpături, mai multe investigaţii. Unele dintre ele sunt atât de obişnuite în istoria şi în viaţa noastră zilnică încât nu le acordăm nici măcar o secundă de gândire, iar ele s-au manifestat ca obiceiuri umane şi caracteristici de comportament care s-au împământenit în culturile şi societăţile noastre. Au apărut subiecte precum dumnezeu sau bijuteriile şi a

trebuit să facem săpături pentru a vedea de ce aurul a fost asociat cu omenirea încă de la apariţia acesteia şi cum aurul a controlat cu minuţiozitate multe aspecte ale evoluţiei noastre. Ne dăm seama astăzi că luând aurul aşa cum este, fără să ne gândim mai atent asupra lui, trebuie să fi existat în negurile istoriei omenirii nişte evenimente care au făcut ca aurul să aibă o poziţie atât de importantă şi o implicare într-o multitudine de efecte socioeconomice secundare care astăzi reprezintă punctul central al vieţilor noastre: bijuteriile, banii, schimburile comerciale, pieţele de acţiuni, moda şi multe altele. Sperăm că micile săpături pe care le facem în această carte au scos la iveală câteva dintre secretele ascunse din spatele importanţei aurului pentru istoria omenirii.

Vă recomand să faceţi asta şi voi. Studiaţi orice obicei sau activitate pe care le executaţi şi încercaţi să-i găsiţi originea pe Pământ. Veţi fi uimiţi de cât de multe lucruri aflaţi despre omenire şi despre tiparele noastre comportamentale.

Un subiect fascinant care mi-a atras atenţia a fost conceptul de sclavie. La fel ca aurul, sclavia pare să fi existat de la începuturile omului. O voi urma până la începuturi şi voi demonstra de ce suntem atât de legaţi de acest obicei barbar chiar şi în prezent. Să ne gândim preţ de o secundă. Unde şi când a decis omul că poate să fie proprietarul altui om? Momentul în care o persoană s-a ridicat deasupra alteia şi şi-a proclamat supremaţia asupra ei. Conceptul de înrobire a altei persoane este fără îndoială cel mai îngrozitor lucru pe care-l poate face un om şi cea mai barbară etalare a adevăratului nostru caracter, fiind programată în genomul nostru. Este ca şi cum nu am putea scăpa de acest tip de comportament ca şi cum ne-ar fi predestinat să ne comportăm în acest fel. Ceea ce este şi mai greu de crezut este faptul că dumnezeul din Vechiul Testament nu pare să aibă o problemă cu sclavia. De fapt, cu diferite ocazii, dumnezeu îi instruieşte pe oameni cum să-şi trateze sclavii şi cum să-i pedepsească pe sclavii care nu sunt obedienţi. De fapt, întreaga idee de sclavie a fost

îmbrăţişată şi acceptată pe tot parcursul Bibliei, până la sfârşitul Apocalipsei.

SCLAVIA ÎN BIBLIE

În Biblie există peste 130 de referinţe la sclavi; iată câteva dintre ele doar ca să vă stârnesc atenţia asupra acestui subiect:

„A zis către Avraam: «Izgoneşte pe roaba aceasta şi pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va fi moştenitor cu fiul meu, Isaac!»".

Facerea 21: 10

„Zis-a lor acela: «Bine: cum aţi zis, aşa să fie! Acela la care se va găsi cupa să-mi fie rob, iar voi veţi fi nevinovaţi!»".

Facerea 44: 10

Aici este vizibil favoritismul pentru un anumit popor de care dă dovadă dumnezeu.

„Zis-a Domnul către Moise: «Am văzut necazul poporului Meu în Egipt şi strigarea lui de sub apăsători am auzit, iar durerea lui o ştiu. M-am pogorât dar să-l izbăvesc din mâna egiptenilor, să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-un pământ roditor şi larg, în ţara unde curge miere şi lapte, în ţinutul Canaaneilor, al Heteilor, al Amoreilor, al Ferezeilor, al Ghergheseilor, al Heveilor şi al lebuseilor.

Iată dar că strigarea fiilor lui Israel a ajuns acum până la Mine şi am văzut chinurile lor cu care-i pedepsesc egiptenii. Vino dar să te trimit la Faraon, regele Egiptului, ca să scoţi pe fiii lui Israel, poporul Meu, din ţara Egiptului!»".

Ieşirea 3: 7 – 10

„Iar de va lovi cineva pe robul său sau pe slujnica sa cu toiagul, şi ei vor muri sub mâna lui, aceia trebuie să fie răzbunaţi; Iar de vor mai trăi o zi sau două, ei nu trebuie răzbunaţi, că sunt plătiţi cu argintul stăpânului lor".

Ieşirea 21: 20 – 21

Chiar şi preoţilor le era îngăduit să aibă sclavi.

„Iar dacă preotul îşi va cumpăra un rob cu argint, acela să mănânce din ele; asemenea şi robul născut în casa sa să mănânce din pâinea lui".

Leviticul 22: 11

Nu era nicio problemă ca alţii să fie înrobiţi, dar era „păcat” în ochii lui dumnezeu dacă înrobeai un israelit.

„De se va afla că cineva a furat pe vreunul din fraţii săi, din fiii lui Israel şi, făcându-l rob, l-a vândut, să fie omorât tâlharul acela şi să stârpeşti răul din mijlocul tău”.

Deuteronomul 24: 7

Se pare că lui David îi plăcea să se distreze cu sclavele sale, ceea ce nu era întotdeauna pe placul celorlalţi. Poate că era doar gelozie.

„David s-a întors să-şi binecuvânteze casa. Mical, fata lui Saul, i-a ieşit înainte şi a zis: «Cu câtă cinste s-a purtat azi împăratul lui

Israel descoperindu-se înaintea slujnicelor supuşilor lui, cum s-ar descoperi un om de nimic!»”.

Cartea a doua a lui Samuel 6: 20

Glasul repetitiv al dumnezeului răzbunării şi fricii’s face simţit în următoarele cuvinte:

„Pentru aceasta voi aduce necazuri peste casa lui leroboam şi voi stârpi din casa lui leroboam pe toţi cei de parte bărbătească, rob sau liber în Israel, şi voi curăţa casa lui leroboam cum se mătură gunoiul, de rămâne curat.

Cartea a treia a Regilor 14: 10

Încă o dată dumnezeu tolerează sclavia.

„A zis: «Blestemat să fie Canaan! Robul robilor să fie la fraţii săi!»”.

Facerea 9: 25

Oamenii se pregăteau împotriva acţiunilor violente al lui dumnezeu.

Acei dintre robii lui Faraon, care s-au temut de Domnul, au adunat în grabă pe oamenii şi turmele lor acasă, iar cei ce n-au luat aminte la cuvântul Domnului, aceia şi-au lăsat slugile şi vitele lor în câmp”.

Ieşirea 9: 20 – 21

O aprobare clară a sclaviei şi a înrobirii altor naţiuni.

„Iar ca să-ţi ai robul tău şi roaba ta, să-ţi cumperi rob şi roabă de la neamurile dimprejurul vostru. Puteţi să vă

cumpăraţi şi din copiii străinilor, care s-au aşezat la voi, şi din neamul lor, care este la voi şi care s-a născut în pământul vostru; pot să fie averea voastră”.

Leviticul 25: 44 – 45

Războiul, cucerirea şi sclavia sunt cuvintele de ordin sub domnia lui dumnezeu.

„Va lua zeciuială din rodul seminţelor şi viilor voastre şi o va da famenilor şi slujitorilor lui”.

Cartea întâi a lui Samuel 8: 17

Un exemplu perfect despre iscusinţa cu care dumnezeu a transformat oamenii în sclavi supuşi doar prin mici semne de milă şi bunăvoinţă. Aceasta este o referire la Cirus cel Mare, care i-a eliberat pe evreii din Babilon şi le-a îngăduit să meargă la Ierusalim. Dar să ne amintim cine era Cirus. A fost un rege arian persan care se afla sub influenţa zeilor Anunnaki, manipulând oamenii ca să execute diverse acţiuni.

„Căci suntem robi, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit în robia noastră. A îndreptat spre noi bunăvoinţa împăraţilor perşilor şi ei ne-au dat o nouă putere de viaţă, ca să putem zidi Casa Dumnezeului nostru, şi să-i dregem dărâmăturile, făcându-ne astfel rost de un loc de adăpost în Iuda şi la Ierusalim”.

Cartea Ezra 9: 9

dumnezeu a continuat să-i înrobească pe oameni, făcându-i să fie recunoscători pentru mici semne de bunăvoinţă. Promisiunile de recompensă pentru supunere şi de pedeapsă pentru nesupunere.

„Şi astăzi, iată-ne robi! iată-ne robi pe pământul pe care I-ai dat părinţilor noştri, pentru ca să se bucure de roadele şi de bunurile lui!”

Cartea Neemia9: 36

dumnezeu continuă să-i asuprească pe oameni.

„Căci eu şi poporul meu suntem vânduţi să fim nimiciţi, junghiaţi şi prăpădiţi. Măcar dacă am fi vânduţi să fim robi şi roabe, aş tăcea, dar vrăjmaşul n-ar putea să înlocuiască pierderea făcută împăratului”.

Cartea Estera 7: 4

Iar oamenii continuau să spere că-i vor mulţumi pe dumnezeul răzbunător în vreme ce aşteptau bunăvoinţa acestuia. Domnia barbară a lui dumnezeu asupra omenirii continuă cu promisiuni false:

„Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor, şi ochii roabei la mâna stăpânei ei, aşa se uită ochii noştri la Domnul, Dumnezeul nostru, până va avea milă de noi”.

Psalmul 123: 2

Chiar şi evrei aveau sclavi ivriţi.

„Ca să dea slobozenie, aşa încât fiecare să dea drumul robului său şi roabei sale, evreu şi evreică, şi ca nimeni să nu mai ţină în robie evreu, frate al său”.

Ieremia 34: 9

dumnezeul războiului îşi trimite sclavii umani loiali să-i jefuiască şi să-i omoare pe alţii.

„Căci iată că Eu rotesc mâna Mea peste ei şi ei vor fi pradă pentru cei care au fost robii lor, ca să vă daţi seama că Domnul Savaot m-a trimis”.

Zaharia2: 13

Nu tot aşa va fi între voi, ci care între voi vă vrea să fie mare să fie slujitorul vostru. Şi care între voi vă vrea să fie întâiul să vă fie vouă slugă.

Sfânta Evanghelie după Matei 20: 26 – 28

dumnezeu îi manevrează cu abilitate pe oameni pentru ca aceştia să-i fie recunoscători pentru intervenţia sa.

„Şi patriarhii, pizmuind pe Iosif, I-au vândut în Egipt; dar Dumnezeu era cu el”.

Faptele Sfinţilor Apostoli 7: 9

„Şi pe poporul la care vor fi robi, Eu îl voi judeca – a zis Dumnezeu –, iar după acestea vor ieşi şi Mi vor sluji Mie în locul acesta”.

Faptele Sfinţilor Apostoli 7: 7

„Şi împăraţii pământului şi domnii, şi căpeteniile oştilor, şi bogaţii, şi cei puternici, şi toţi robii, şi toţi slobozii s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor”.

Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul 6: 15

dumnezeu clarifică faptul că oamenii sunt sclavii lui.

„Stăpânilor, daţi slugilor voastre ce este drept şi potrivit, ştiind că şi voi aveţi Stăpân în ceruri”.

Epistola către Coloseni a Sfântului Apostol Pavel 4: 1

Iată un discipol de-al lui Iisus care găseşte o justificare pentru sclavie, prin aceea că dumnezeu îi va răsplăti pentru suferinţele lor şi atunci ei trebuie să-şi accepte soarta. El sugerează chiar că omenirea a fost făcută pentru a fi sclavă. Arată imensa autoritate pe care acest dumnezeu brutal o are asupra omenirii. Pe care o supune constant la privaţiuni şi violente.

„Slugilor, supuneţi-vă stăpânilor voştri, cu toată frica, nu numai celor buni şi blânzi, ci şi celor urâcioşi. Căci aceasta este plăcut lui Dumnezeu, să sufere cineva întristări, pe nedrept, cu gândul la El.

Căci ce laudă este dacă, pentru greşeală, primiţi bătaie întru răbdare? Iar dacă pentru binele făcut veţi pătimi şi veţi răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu. Căci spre aceasta aţi fost chemaţi, că şi Hristos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să păşiţi pe urmele Lui”.

Întâia Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru 2: 18 – 21

SOCIETĂŢILE SCLAVE

Ne putem întoarce la războaiele antice şi putem aduce argumente că ideea de sclavie a apărut atunci când prizonierii erau luaţi şi păstraţi sau vânduţi ca sclavi. Alexandru cel Mare înrobea nu numai armata învinsă, ci şi orăşelele, oraşele şi chiar ţări întregi de mame, taţi, şi copii. Dacă nu erau păstraţi de către tabăra învingătoare, erau vânduţi ca sclavi vreunui rege, în schimbul aurului sau orice altceva ar fi constituit un preţ corect pentru un asemenea număr de oameni. Numai gândul la un asemenea tip de comportament ne face să ne simţim rău şi totuşi uităm că sclavia şi-a atins apogeul pe Pământ acum doar 500 de ani.

Există dovezi despre sclavia în Sumer chiar de la apariţia aşa-zisei civilizaţii. Atunci când analizăm corespondentul sumerian al cuvântului sclav, vedem că se traduce prin bărbat de munte sau femeie de munte.

Aceasta este o dovadă importantă pentru teoria mea privind specia sclavă. Dacă omul, Adam, a fost creat ca sclav ca să muncească în minele de aur ale Pământului, el a moştenit o mare parte a ADN-ului creatorului său. Asta înseamnă că unele dintre primele lucruri cu care au avut de-a face primii oameni au fost aurul şi sclavia. Nu s-au născut pentru aceste lucruri, au fost creaţi intenţionat. Susţin ideea că, dacă creatorul nostru a avut aptitudinea genetică de a face asemenea lucruri, odraslele ar avea aproape sigur caracteristici similare. Urmaşii ar fi cu siguranţă o bucăţică din vechiul trunchi. Şi iată-ne 400.000 de ani mai târziu, având aceleaşi trăsături, uitând complet originile noastre. Este ironic că omul a fost creat şi exploatat în Africa de către zeii Anunnaki şi imediat după apariţia noii civilizaţii de după Potopul care a încheiat ultima eră glaciară, aşa-zisa civilizaţie şi oamenii liberi au făcut exact ceea ce făcuseră părinţii Anunnaki. Omul a capturat sclavi şi a început să se comporte întocmai ca stăpânul său. Brusc, cele două expresii de la începutul acestui capitol, mărul nu cade departe de copac şi cum e tatăl aşa este şi fiul, capătă mult mai mult înţeles.

Să ne imaginăm copiii din comunităţile mici, izolate. Vor creşte făcând aceleaşi lucruri pe care le-au făcut taţii şi mamele lor în acele mici sate. Îşi vor însuşi cultura locală; vor ţese, vor cultiva anumite plante, vor creşte anumite animale domestice, se vor spăla într-un anumit fel, vor mânca într-un anumit fel, se vor închina în acelaşi fel şi se vor căsători cu un partener (sau mai mulţi), potrivit tradiţiei lor. Orice sugestie de a face lucrurile diferit este văzută ca o erezie de către acei care au păstrat aceste tradiţii ani de-a rândul. Ei nu au cunoştinţă de celelalte posibilităţi pe care le oferă lumea, iar punctul lor de referinţă este reprezentat doar de obiceiurile cu care au crescut. Pentru Occident aceste lucruri ar putea să pară trase de păr, dar daţi-mi voie să vă asigur că felul acesta de viaţă este foarte răspândit în Africa, Asia, America de Sud, estul Europei şi Orientul Mijlociu şi Apropiat. De fapt, chiar şi în societăţile foarte avansate, cum este cea din

Statele Unite ale Americii, există sate şi orăşele care şi-au păstrat tradiţiile timp de secole, separate complet de modernizarea rapidă care avea loc în jurul lor.

Atunci când Anunnaki au decis să-i înveţe pe oameni lucrurile necesare pentru a supravieţui după Potop, nu toţi oamenii au considerat că este o idee bună. Cel mai probabil, unii oameni primitivi nu au avut încredere în zeii brutali care îi asupriseră atât de multă vreme, mulţi dintre ei rămânând în ascunzătorile din munţi, mult prea speriaţi ca să intre în noile comunităţi de oameni. Cu siguranţă, multora li s-a părut că este o nouă versiune a taberelor de muncă, existente de mii de ani în jurul minelor de aur. De aceea noua civilizaţie nu a avut o explozie de populaţie, ci a fost mai degrabă stimulată de dobândirea unor noi abilităţi aproape peste noapte. Dar, în cele din urmă, zeii au găsit comunităţile ascunse ale sclavilor rebeli şi şi-au impus controlul asupra lor, chiar şi în acele locaţii îndepărtate. Acest adevăr este ilustrat chiar şi de mitologiile celor mai izolate triburi de pe planetă. Toate aveau aceeaşi relaţie cu zeii omniprezenţi. Dar nevoia de forţă de muncă a noilor comunităţi a început să crească, ele au făcut ceea ce le-a venit natural la îndemână: au mers în munţi sau în comunităţile învecinate şi au capturat sclavi. Până la urmă, acei bărbaţi de munte şi fete de munte erau condamnaţi să fie văzuţi ca sălbatici şi primitivi: Cum e tatăl aşa este şi fiul.

Ironia nu se opreşte aici. Atunci când oamenii şi-au însuşit noile cunoştinţe, stabilindu-se în comunităţi, domesticind animale, cultivând plante şi luând sclavi din munţii care-i înconjurau, care a fost locul următor către care s-au îndreptat pentru a găsi sclavi? Africa. Ciclul vieţii era acum complet. Noua specie scavă civilizată s-a întors la locul de naştere pentru a captura sclavii care să-i satisfacă nevoile. Vi se pare deplasat? Nu ar trebui. Gena violentă era adânc înrâurită în ADN-ul nostru acum 11.000 de ani, iar astăzi este mai puternică ca niciodată, dincolo de orice fel de îndoială. Gena lăcomiei este şi ea adânc înrădăcinată în ADN-ul nostru, la fel ca o întreagă serie de

alte gene care ne dirijează comportamentul violent şi însetat de sânge. Omenirea s-a născut în sclavie, iar sclavia este singurul lucru pe care l-am cunoscut până în prezent.

Este incredibl că aproape toate civilizaţiile antice din lume au practicat sclavia la un moment dat, începând cu sumerienii şi egiptenii. Urmează apoi Hammurabi, regelepreot din Babilon, care a trăit între anii 2181 î.Hr. şi 1231 î.Hr. Acesta era exponentul unui nou tip de rege uman, care prezenta semne evidente ale evoluţiei mentale pe linia liderilor speciei umane. În esenţă, el a fost primul mare rege care a înfiinţat prima metropolă de pe pământ: Babilonul. Codul de Legi pe care l-a scris pe tăbliţe de argilă este unul dintre primele seturi de legi din istoria omenirii care încă se păstrează (vezi Capitolul 10). Hammurabi a afişat un ataşament nedisimulat faţă de drepturile omului în defavoarea tradiţiei pentru sclavie a poporului său. El a promulgat multe legi referitoare la sclavi. Sclavilor le era îngăduit să aibă bunuri în proprietate, să intre în afaceri şi să se căsătorească cu femei libere. Eliberarea formală de către stăpân era permisă prin răscumpărare sau prin adopţie. Cu toate acestea, chiar şi cu acest cod umanitar, sclavii erau consideraţi în continuare o marfă. Codul Hitiţilor, care s-a aplicat în vestul Asiei între anii 1800 î.Hr. şi 1400 î.Hr., era şi mai uman prin aceea că admitea că sclavul este o fiinţă umană, dar de un ordin inferior. Vechii israeliţi au experimentat sclavia în Egipt, în vreme ce prima dovadă a sclaviei din Valea Indului corespunde cu perioada primei invazii ariene, care a avut loc în jurul anului 2000 î.Hr. Literatura indiană indică faptul că sclavia a fost permisă în India începând cu secolul al VI-lea î.Hr. până la începutul erei creştine, dar nu există nicio îndoială asupra faptului că sclavia existase şi în mileniul anterior. În Persia antică, sclavii erau crescuţi pentru a satisface cererea de pe pieţele de sclavi. Victoriile persane din insulele de la Marea Egee, Chios, Lesbos şi Tenedos au avut ca urmare înrobirea întregii populaţii. Întreaga istorie a Chinei este

construită pe cultura sclavilor, mergând înapoi până la Huangdi, împăratul Galben şi strămoşul mistic al tuturor chinezilor, dinastia Xia, care a început în secolul al XXI-lea î.Hr.

Prima societate cu adevărat sclavagistă din istorie a apărut probabil în Grecia antică, între secolele al VI-lea î.Hr. şi al IV-lea î.Hr. La pieţele de sclavi din Atena, Rodos, Corint şi Delos se vindeau o mie de sclavi într-o după-amiază. Imaginaţi-vă acest scenariu în portul din San Francisco, în anul 2004 – mintea omenească nu ar putea concepe o astfel de încălcare a drepturilor omului. Acesta este un indiciu vizibil despre starea mentală a omenirii şi despre evoluţia sa spirituală. Dar lucrurile stăteau altfel în Grecia în anul 500 î.Hr. După o bătălie mare, erau scoşi la vânzare aproximativ 20.000 de prizonieri. Unii spun că Esop, legendarul fabulist, erau un sclav grec eliberat din secolul al VI-lea î.Hr. A urmat Roma, care a devenit şi mai dependentă de sclavi, atunci când a fost introdusă o nouă formă de sclavie în agricultură, numită sclavia de moşie. După căderea Imperiului Roman, în secolul al V-lea, sclavii a continuat să existe pe pământurile arabe şi în Europa Centrală. Mulţi slavi au fost capturaţi şi duşi ca sclavi în Germania, de unde se pare că a derivat şi numele lor în sclavi. La acest punct, sclavia era de neoprit în întreaga lume, iar lăcomia şi cruzimea omului atinseseră culmi fără precedent. Din prima zi de civilizaţie, omul a pus în practică ceea ce a fost învăţat de către stăpânul său: obsesia pentru aur şi deţinerea de sclavi.

Societăţile care deţineau sclavi au continuat şi au inclus Imperiul Otoman, hanatul din Crimeea, Imperiul Incaş din Perú, califatul Sokoto şi Hausa din Nigeria. S-a extins către popoarele din centrul Asiei, cum ar fi mongolii, cazacii şi diferitele triburi turce care aveau şi ele sclavi. Deşi pare de necrezut, sclavia era practicată şi de unele dintre populaţiile nord-americane, cum ar fi comanşii sau indienii creek. Chiar şi în Africa s-a înregistrat sclavia în rândul populaţiei native. Iată cât de puternic înrădăcinată este moştenirea genetică primită de la donatorii noştri

maternali, cele şapte femei Anunnaki care au dat naştere primului grup de oameni din specia sclavă, dar vom afla mai multe despre acest lucru puţin mai târziu. Conducătorii africani şi-au vândut mai întâi prizonierii către negustorii de sclavi din Europa. Când rezerva s-a epuizat, şefii şi-au adunat propriii criminali şi răufăcători pe care i-au vândut ca sclavi. Când şi aceştia s-au terminat, capturau orice sătean ignorant şi îl vindeau la pieţele de sclavi. Sper că aceasta este o dovadă suficientă a genei violentei şi lăcomiei, adânc închistată în ADN-ul nostru.

Cred, totodată, că vor fi mulţi care vor avea în continuare o problemă cu acest concept, aşa că voi continua această demonstraţie. Unii oameni ajungeau să-şi vândă chiar soţiile şi copiii ca să-şi plătească propriile datorii. Acest comportament barbar, moştenit genetic, a atins apogeul în secolele al XV-lea, al XVI-lea şi al XVII-lea, arunci când aproximativ 20 de milioane de sclavi au fost capturaţi în Africa şi transportaţi pe mare în diverse locuri din lume, cum ar fi Brazilia, arhipelagul Caraibilor şi America de Nord, în acelaşi timp în care piaţa din Africa continua să funcţioneze. Primii sclavi care au fost aduşi în Africa de Sud proveneau din Angola şi au ajuns la bordul unui vas olandez numit A mersfoort, în 1658, la numai şase ani de la întemeierea primei colonii olandeze la Capul Bunei Speranţe. Şi, pentru că sunt sud-african, am un interes personal cu privire la istoria sclaviei din această parte minunată a lumii. Să folosim acest exemplu cronologic. Comerţul cu sclavii din secolele al XV-lea-XVI-lea a evoluat similar şi în restul lumii. Potrivit lui Mogamat Kamedien acestea sunt evenimentele premergătoare instalării sclaviei în Africa de Sud.

FORMAREA COMPANIEI OLANDEZE EAST INDIA – VOC

1602 Camera Reprezentanţilor din Parlamentul olandez acordă un împrumut companiei Dutch East India pentru a pune bazele unui imperiu comercial indian în Orient.

COLONIA OLANDEZĂ AFRICA DE SUD

1652 Compania Dutch East India stabileşte un punct de oprire la Capul Bunei Speranţe pentru flota sa de vase care se deplasa spre / dinspre Orient în drumul său dinspre / spre Batavia (în prezent insula Java, aparţinând de Indonezia).

1658 Primul transport de sclavi ajunge la Capul Bunei Speranţe, venind din Angola, la bordul vasului A mersfoort.

1666 Sclavii construiesc castelul-fortăreaţă Buna Speranţă.

1679 Se toarnă fundaţiile sediului companiei de sclavi.

1693 Pentru prima dată numărul de sclavi de la Capul Bunei Speranţe îl întrece pe cel al oamenilor liberi. Ei provin în special din zona Oceanului Indian, Mozambic, Madagascar şi insulele Mauritius.

1717 VOC decide să stabilească instituţia sclaviei ca principal sistem de muncă în zonă.

1725 Există dovezi cu privire la sclavi fugari care trăiesc perioade îndelungate în munţii Hangklip, între golful Gordon şi zona Kleinmond / Hermanus.

1754 Guvernatorul Tulbagh a adunat toate regulamentele VOC cu privire la sclavi într-o singură *placaaten*, Codul Sclavilor din Capul Bunei Speranţe.

1754 Un recensământ efectuat în acea perioadă de autorităţile Capului a arătat că cele două populaţii, de sclavi şi colonişti, erau aproape egale, numărând câte 6.000 de oameni.

PRIMA OCUPAŢIE BRITANICĂ

Britanicii preiau controlul asupra Capului şi rămân la conducere până în cursul secolului al XIX-lea.

Tortura britanicilor împotriva celor scoşi în afara legi şi cele mai brutale forme de pedeapsă capitală.

A DOUA OCUPAŢIE OLANDEZĂ: REPUBLICA BATAVĂ

1803 Olandezii reocupă temporar Capul Bunei Speranţe pentru o perioadă de numai trei ani.

A DOUA OCUPAŢIE BRITANICĂ: AFRICA DE SUD

BRITANICĂ

Companiile de sclavi sunt scoase din clădirea pe care o ocupau sub comanda guvernatorului de atunci, contele de Caledonia.

Britanicii scot în afara legii comerţul cu sclavi în zona Oceanului Indian. Acum era ilegal să fii comerciant de sclavi, să cumperi şi să vinzi sclavi, dar era în continuare legal să ai sclavi. Prohibiţia legată de importurile de sclavi de peste ocean a avut ca rezultat creşterea valorii de schimb pentru sclavii creoli născuţi la Capul Bunei Speranţe.

PRIMA REVOLTĂ A SCLAVILOR

Revolta sclavilor Koeberg, din Swartland, din apropiere de Malmesbury, condusă de Louis de Mauritius este învinsă la Salt River. A avut ca rezultat capturarea a 300 de sclavi.

1 8 2 3 Het Gesticht, a patra biserică după vechime din Africa de Sud, este ridicată de locuitorii din Paarl ca loc de întâlnire pentru sclavii care nu sunt creştini şi pentru păgânii din oraş.

1823

Camera Comunelor din Parlamentul britanic discută despre condiţiile sclavilor de la Capul Bunei Speranţe. Este numită o comisie de anchetă ca urmare a presiunilor neînduplecate ale grupurilor de luptă pentru abolirea sclaviei.

A DOUA REVOLTĂ A SCLAVILOR

O a doua revoltă a sclavilor care a izbucnit la ferma Houden-Bek, condusă de Galand van die Kaap, a fost învinsă la Koue Bokkeveld, lângă Ceres.

Prăbuşirea industriei viticole de la Capul Bunei Speranţe.

LEGILE PENTRU AMELIORAREA SITUAŢIEI SCLAVILOR

1826 Oficiul Colonial a intervenit, forţând autorităţile coloniale locale să amelioreze legislaţia ca urmare a Ordonanţei 19, promulgată la Capul Bunei Speranţe. Aceasta se alinia Ordinului promulgat în Trinidad cu

privire la proprietarii de sclavi de pe plantaţiile de trestie-de-zahăr. Astfel, britanicii au introdus legi pentru îmbunătăţirea condiţiilor de trai ale sclavilor, precum şi o serie de măsuri pentru ameliorarea măsurilor punitive; pentru zonele rurale şi orăşeneşti de pe lângă Cape Town a fost înfiinţat Protectoratul pentru Asistenţa Sclavilor de pe lângă Oficiul pentru Protecţia Sclavilor.

Numirea unui Gardian al sclavilor.

Calificarea unor persoane de culoare pentru franciza municipală Cape Town; alegerea ca WARDMASTER a unui proprietar Malay.

Ordonanţa 50 privind eliberarea populaţiei Khoisan şi încadrarea ei pe aceeaşi poziţie cu populaţia Free Blacks şi plasarea acestora din urmă, atât Hotentoţi, cât şi Vrye Swartes, pe picior de egalitate juridică cu coloniştii albi.

Mai mult de 2000 de proprietari de sclavi s-au adunat la Cape Town pentru a demonstra împotriva unui ordin al guvernului, care a fost adoptat fără o consultare prealabilă.

Revizuirea de către Parlamentul britanic duce la redenumirea Oficiului pentru Protecţia Sclavilor.

Proprietarii de sclavi din Stellenbosch s-au răsculat împotriva hotărârii de a păstra registre cu privire la pedepsirea sclavilor.

EMANCIPAREA SCLAVILOR

Sclavia este abolită în coloniile britanice, începând cu data de 1 decembrie. Sclavii eliberaţi intrau acum în categoria Free Blacks, deşi sclavii eliberaţi erau forţaţi să execute o ucenicie de patru ani pentru a fi pregătiţi pentru libertate.

Ordonanţa Nr. 1 care introduce termenii de desfăşurare a uceniciei, incluzând numirea unor magistraţi speciali.

Începutul Marii Plecări, la care participă 12.000 de fermieri din zona de frontieră (Voortrekkers), care îşi demonstrează nemulţumirea legată de politica guvernului de a elibera sclavii de sub controlul deţinătorilor de sclavi reuniţi sub numele de Cetăţeni Liberi.

1836 Persoanele de culoare primesc în cele din urmă acelaşi tratament cu cel aplicat coloniştilor albi, în domeniul interacţiunii cu instituţiile publice ale autorităţilor locale.

SFÂRŞITUL PERIOADEI DE UCENICIE

1838 Sfârşitul tuturor uceniciilor sclavilor.

1838 Aproape 39.000 de sclavi sunt eliberaţi de Ziua Emancipării, pe 1 decembrie. Din suma iniţială de 3 milioane de lire, fixată de guvernul britanic, reprezentând compensaţiile pentru cei aproximativ 1 300 de proprietari de sclavi de la Capul Bunei Speranţe, s-au plătit doar 1, 2 milioane de lire.

LEGISLAŢIA MUNCII STĂPÂNI ŞI SERVITORI DE LA CAPUL BUNEI SPERANŢE

1841 Ordonanţa *Stăpâni şi servitori* a fost promulgată, legalizând şi sancţionând relaţiile de muncă dintre angajator şi angajat în favoarea foştilor proprietari de sclavi, bazându-se pe vechile Coduri ale Sclavilor care au fost iniţial promulgate de VOC sub numele de Placaaten din India.

În secolul al XVII-lea, comerţul cu sclavi era privit ca o afacere nobilă şi onorabilă în Europa, prin care multe companii generau venituri imense şi cauzau dureri de neimaginat. Pe măsură ce aspectele inumane ale acestui comerţ au fost expuse de mici grupuri de liberali în secolul al XVIII-lea, mulţi dintre aşa-zişii oameni de afaceri onorabili au luptat împotriva lor cu toată bogăţia şi influenţa de care dispuneau. Până la finalul secolului al XIX-lea, unul câte unul, fiecare dintre cei învinovăţiţi au semnat acte de abolire a sclaviei, sub presiunea activiştilor iluminaţi: Argentina în 1813, Columbia în 1821, Mexic în 1829, Africa de Sud în 1834, Statele Unite ale Americii în 1865, doar pentru a enumera câteva. Însă de abia în 1948, Organizaţia Naţiunilor Unite a promulgat *Declaraţia drepturilor omului* care, în esenţă, interzice sclavia în întreaga lume. Dar Naţiunile Unite au lăsat o gaură imensă în această declaraţie, care a avut nevoie de opt ani pentru a fi rectificată. ONU a fost forţată să mai adauge o

declaraţie care se referea la comerţul cu sclavi şi instituţiile similare sclaviei.

Celor mai mulţi oameni din prezent această informaţie li se va părea şocantă: cum este posibil ca sclavia să fi fost abolită abia în 1956 de către aşa-zisa lume liberă şi civilizată? Să vă amintesc un sentiment pe care l-am expus anterior şi anume acela că, dacă nu ştim de unde venim, cum am putea oare să ştim încotro ne îndreptăm? Atâta vreme cât oamenii vor continua să-şi ţină ochii închişi în faţa noilor dovezi şi să aibă minţile otrăvite cu privire la noile posibilităţi, vom continua să perpetuăm caracteristicile speciei sclave, pe care creatorul nostru ni le-a implementat cu atât de mult succes. Am fost creaţi ca o specie sclavă şi rămânem şi în prezent o specie sclavă, ţinută captivă de ignoranţa noastră, de lipsa de claritate asupra originilor omenirii şi de genomul incomplet pe care creatorul nostru ni l-a dăruit.

Chiar şi după proclamaţia ONU din 1956, comerţul cu oameni a continuat: la 11.000 de ani de la apariţia civilizaţiei nu s-a schimbat nimic cu adevărat. Arabia Saudită a semnat actul de abolire a sclaviei de abia în 1963, iar Mauritania în 1980. Nu este ironic faptul că din Africa leagănul omenirii, locul naşterii sclaviei pe Pământ, este ultimul loc în care s-a renunţat la acest obicei îngrozitor? Sclavia este atât de adânc şi de puternic înrădăcinată în moştenirea africană, încât se pare că nu putem scăpa de ea. Sclavia există şi se desfăşoară fără probleme chiar şi în secolul al XXI-lea. Se pare că anumite părţi ale ADN-ului nostru nu au evoluat deloc. În 1988, în Sudan, sclavii erau vânduţi cu 30 de lire sterline, iar în 1989, China a lansat o campanie naţională împotriva vânzării sclavilor, femei şi copii. Această campanie a dus la descoperirea a 9.000 de astfel de cazuri numai în acel an. Cred că acesta a fost doar vârful aisbergului în China.

Cât de liberi suntem în acest sat global avansat din punct de vedere tehnologic, acolo unde orice eveniment senzaţional este prezentat în doar câteva secunde de reţelele mass-media, acolo unde comunicaţiile au devenit

joacă de copii, acolo unde privim cu nelinişte spre corsarii de pe Marte, pentru că ne dorim ca ei să aibă mai multe rezultate, mai repede? În capitolele anterioare am vorbit despre războiul economic, care poate fi numit şi sclavie economică. Asta se aplică atât pentru oameni individual, cât şi pentru ţările sărace. În acest din urmă caz, armatele învingătoare nu iau prizonierii ca sclavi, ci pur şi simplu înrobesc economic ţara respectivă. Totalul îndatorării ţărilor sărace către ţările bogate este atât de mare, încât cel mai probabil nu va fi acoperit niciodată. Ceea ce este uimitor este faptul că ţările sărace sunt acele ţări care au fost călcate pentru sclavi de către ţările occidentale vreme de secole. Această siluire a avut ca rezultat colapsul economic complet al acestor ţări, care au trebuit să ceară ajutor de la cei care le atacaseră. Ce adunătură de oameni calculaţi şi înşelători suntem!

În prezent, sclavia se desfăşoară cu succes la adăpostul alibiului economic. Ţările sărace sunt în continuare exploatate pentru mâna de lucru ieftină, ajung groapa de gunoi pentru produsele nedorite, deşeurile chimice şi nucleare la nivel global şi continuă să fie înrobite în fiecare aspect al vieţii, chiar şi al pământului de sub picioare. Monedele locale rămân lipsite de forţă, oamenii rămân săraci şi nu au altă soluţie decât aceea de a permite speculanţilor să profite de ei. Dar abuzul nu vine întotdeauna din afara graniţelor. Problema sclaviei în China este nimic în comparaţie cu ce se petrece în ţara vecină, India. Sistemul deosebit de discriminatoriu care poartă numele de castă – care îşi are originea în cuvântul portughez *casta*, care înseamnă neam, rasă sau gen – încă este practicat pe scară largă în India.

Deşi această formă de discriminare este oficial interzisă, ea există şi se practică în continuare, servind ca o formă culturală de sclavie, care menţine în sărăcie şi mizerie jumătate din populaţia de un miliard de locuitori ai Indiei, fără nicio cale de ieşire din această situaţie. Este virtual imposibil să te poţi ridica la una dintre cele patru clase înalte care fac ca viaţa să fie mai suportabilă. În

prezent, în India trăiesc aproximativ două sute de milioane de daliţi. Ei nu se pot căsători cu cineva dintr-o clasă superioară, trebuind să se dea din calea acestora în aşa fel încât nici măcar umbrele lor să nu se atingă. În unele situaţii, anumite oraşe şi sate insistă ca daliţii să poarte un clopot care să avertizeze castele superioare de apropierea unui plebeu.

CÂT DE LIBERI SUNTEM?

Aşadar, cât de liberi suntem? Veţi crede că, dacă trăiţi într-o economie din Prima Lume, sunteţi bine, că sunteţi stăpâni pe destinele voastre şi că nu sunteţi sclavii nimănui. Mai gândiţi-vă o dată. Occidentalii de succes sunt sclavii propriilor locuri de muncă, ai şefilor lor, ai ipotecii, ai unei avalanşe de credite, împrumuturi pentru maşină, ai depăşirii de cont bancar şi alte capcane importante ale societăţii. Economiile moderne sunt construite în aşa fel încât să atragă cât mai mulţi consumatori, cu promisiunea unui anumit tip de credit. Chiar şi împrumuturile pentru studenţi te pot înrobi pentru câţiva ani. Odată prins, eşti obligat să-l plăteşti pe creditor. Poţi spune oricui că aceasta este noua mea casă, dar realitatea este că ea aparţine băncii. Banca îţi permite să munceşti pentru această casă timp de douăzeci de ani, plătind o sumă mare de bani în fiecare lună, sumă care produce o dobândă impresionantă pentru bancă. Şi atunci cine este sclavul? Dacă nu poţi plăti, casa îţi este scoasă la licitaţie pe piaţa imobiliară, în cele mai multe cazuri rămâi şi cu o mare datorie de acoperit. Acum, că ai cu adevărat necazuri, banca te va plasa pe o listă neagră, ceea ce reduce drastic şansele tale de a te angaja, de a avea un cont bancar şi de a câştiga banii pe care îi datorezi. Csrdul de credit funcţionează la fel. Îţi plăteşti excursia în Caraibe cu cardul şi te simţi foarte împlinit. La întoarcere, constaţi că societatea pentru care lucrai a intrat în insolvenţă şi cardul devine imediat o capcană. Va trebui să-ţi vinzi maşina ca să rambursezi banii retraşi de pe card şi nu te poţi lansa într-o afacere nouă. Cea mai rea şi mai ascunsă formă de sclavie este cunoscutul împrumut pentru

studenţi. Mii de companii îţi vor oferi un împrumut pentru studenţi cu condiţia de a lucra pentru ele după absolvire, pentru restituirea împrumutului. Capcana este că ei decid salariul mizerabil pe care îl vei avea ca stagiar, ceea ce înseamnă că va trebui să lucrezi ani întregi pentru ei, pentru un salariu mic, ceea ce înseamnă că devii o mână de lucru foarte ieftină. Acest lucru se întâmplă an de an în întreaga lume pentru milioane de absolvenţi. Până la urmă, vieţile noastre gravitează în jurul muncii şi al banilor. Ne comportăm ca nişte sclavi dezorientaţi pe această planetă, fără să ştim încotro ne îndreptăm… de ce suntem aici… şi cine ne controlează de fapt? De ce alergăm după castele de nisip? Este vreun mesaj ascuns aici? Se poate ca acesta să fie un reflex întârziat din preistorie, atunci când omului i s-a promis o călătorie către împărăţia din ceruri a lui dumnezeu… şi că va trăi în casa creatorului său, dar numai dacă se va comporta cu vitejie şi îşi va mulţumi stăpânul? Serios… de ce suntem atât de prinşi în această cursă pentru recompense materiale, dacă ştim că nu le putem lua cu noi?

Răspunsul este simplu. Suntem încă sclavi, trăind în secolul al XXI-lea, dar drumul nostru în timp până în acest moment a fost atât de bine planificat de zeii din preistoria noastră încât ne nu putem aştepta să recunoaştem indiciile sau Simptomele. Aroganţa noastră ne împiedică să credem aceste teorii fanteziste şi extravagante, pentru că suntem stăpânii propriilor destine.

Întreaga noastră istorie este presărată de tentaţii provenind dintr-o varietate de surse: de la promisiunile biblice de viaţă eternă şi belşug ceresc până la tăbliţele sumeriene care vorbesc despre o mare recompensă în sălaşurile zeilor. Dar numai dacă te porţi bine, te supui şi îndeplineşti sarcinile care ţi-au fost desemnate. Aceasta este sămânţa care l-a făcut pe om să se exploateze şi să muncească tot timpul? Este un răspuns reflex întârziat din zilele de demult, atunci când zeii Anunnaki se aflau încă pe Pământ? Indică oare un aspect care ne scapă? Până la urmă suntem o specie sclavă şi ne vom comporta ca atare.

Tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele mii de ani este că am încurcat cauza cu motivul, ceea ce a dus la o cursă nebunească fără oprire după bunuri materiale. Vrem să acumulăm şi să strângem provizii. Există atât de mult bagaj şi dezinformare adunate în subconştientul nostru încât nu putem începe să le clarificăm fără o muncă uriaşă de investigaţie şi, în special, de introspecţie. Pentru că mesajele pe care le descoperim de la strămoşii noştri nu sunt poveştile frumoase pe care ne aşteptam să le auzim.

Oamenii din lumea occidentală liberă sunt înrobiţi din punct de vedere economic, cultural şi religios. Dar, dacă îi veţi întreba despre asta, vor nega. Suntem sclavii locurilor noastre de muncă, ale băncilor şi ale guvernelor. Dacă nu ne plătim taxele, mergem la închisoare. Această ignoranţă binecuvântată este ceea ce „creatorul” a plănuit pentru noi. Chestiunea Turnului Babel este un exemplu excelent al felului în care zeii au conspirat ca să menţină omenirea înrobită prin intermediul ignoranţei. Scrierile sumeriene fac trimiteri similare la incidentul descris în Biblie, atunci când zeii au hotărât că oamenii deveniseră prea înţelepţi şi vorbeau aceeaşi limbă. Folosirea cuvântul *limbă* poate să fi fost metaforică, referindu-se la cunoaştere. Zeii simţeau că, dacă i-ar fi lăsat pe oameni pe cont propriu, aceştia ar fi fost în stare de orice. Această ipoteză reprezenta o ameninţare mare pentru zei, atunci când omenirea a arătat brusc că are potenţialul să se ridice împotriva creatorului şi opresorului ei. În această situaţie, zeii au decis „să coboare din ceruri şi să le amestece limbile”, ceea ce au şi făcut. Nu se ştie exact ce le-au făcut oamenilor, dar cu siguranţă au prelungit cu milenii mentalitatea de sclavi. Ceea ce este interesant este faptul că finalul capitolului al X-lea al Facerii se încheie cu fiii şi descendenţii lui Noe care se împrăştie prin lume, aparţinând unor clanuri diferite şi vorbind limbi diferite. Apoi brusc, capitolul al XI-lea din Facere începe cu următoarele afirmaţii:

„În vremea aceea era în tot pământul o singură limbă şi un singur grai la toţi. Purcezând de la răsărit, oamenii

au găsit în ţara Senaar un şes şi au descălecat acolo. Apoi au zis unul către altul: «Haidem să facem cărămizi şi să le ardem cu foc!» Şi au folosit cărămida în loc de piatră, iar smoala în loc de var.

Şi au zis iarăşi: «Haidem să ne facem un oraş şi un turn al cărui vârf să ajungă la cer şi să ne facem faimă înainte de a ne împrăştia pe faţa a tot pământul!» Atunci S-a pogorât Domnul să vadă cetatea şi turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Şi a zis Domnul: «Iată, toţi sunt de un neam şi o limbă au şi iată ce s-au apucat să facă şi nu se vor opri de la ceea ce şi-au pus în gând să facă. Haidem, dar, să ne pogorâm şi să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înţeleagă unul cu altul». Şi i-a împrăştiat Domnul de acolo în tot pământul şi au încetat de a mai zidi cetatea şi turnul. De aceea s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul şi de acolo i-a împrăştiat Domnul pe toată faţa pământului”.

(Facerea 11: 1 – 9)

Întregul pasaj de mai sus scoate în evidenţă o relaţie de tipul stăpân-sclav. Este practic o reluare a tăbliţelor sumeriene care arată că zeii erau foarte nemulţumiţi de faptul că sclavii făceau progrese rapide, acumulau cunoştinţe şi arătau semnele unei inteligenţe mai mari. Se poate citi printre rânduri că zeul stăpânitor s-a speriat şi a luat măsurile necesare ca să-i împiedice pe oameni să-şi însuşească deprinderi şi informaţii. Principiul dezbinării şi cuceririi a fost implementat cu succes în rândurile oamenilor care începuseră să devină o ameninţare. Simplul fapt că fiii zeilor făceau copii cu fiicele oamenilor reprezenta o problemă uriaşă. Noii urmaşi erau chiar mai inteligenţi decât mamele lor umane, pentru că aveau mai mult ADN moştenit de la zei, care le permitea să acumuleze mai repede o cantitate mai mare de informaţii.

„Iar după ce au început a se înmulţi oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit. Dar Domnul Dumnezeu a zis: «Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că

sunt numai trup. Deci, zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!» În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime".

(Facerea 6: 1 – 4)

Nu există nicio îndoială asupra faptului că taţii, care erau fiii zeilor, au contribuit la sporirea bagajului de cunoştinţe tehnologice al copiilor lor. După genul de activitate care se desfăşura pe Pământ putem să deducem că evoluţia omului accelera într-un ritm rapid, ceea ce contravenea dorinţei explicite a zeilor conducători. Aceştia voiau să-l menţină pe om ignorant. Şi astfel devine foarte interesant faptul că în capitolul al VI-lea, versetul 7 din Facere, cuvântul dumnezeu capătă plural şi plănuieşte să coboare pe Pământ împreună cu unii dintre asociaţii săi pentru ca să rezolve această problemă. „Să coborâm pe pământ şi să le amestecăm limbile".

Cu cine vorbea Dumnezeu şi cu cine a coborât pe Pământ? Şi de ce ar fi privit dezaprobator progresul tehnologic al oamenilor? De ce nu ar fi dorit ca omul, creaţia sa cea mai de preţ, să poată să facă şi alte lucruri? De ce ar fi fost dumnezeu atât de înspăimântat de dezvoltarea rapidă a omului?

Incidentul cu Turnul Babel a fost precedat de o serie de încercări de a scăpa de oameni, pentru că ei reprezentau deja o ameninţare pentru zei. Acest fapt arată din nou un act suprem de opresiune care scoare în evidenţă controlul pe care zeii l-au menţinut asupra speciei sclave, în vreme ce complotau distrugerea ei totală. Din anumite motive, zeii au hotărât că omul, creaţia lor, era rău şi că tot ceea ce învăţase acesta era greşit; cam acesta este modul în care Biblia pune problema. Presupun că zeii se săturaseră de oameni şi îşi dăduseră seama că au creat un monstru care se putea mobiliza ca să-i muşte. Tăbliţele sumeriene vorbesc despre un val mareic care va distruge cea mai mare parte a omenirii, în special pe aceia care trăiau în zonele de coastă. În decembrie 2004, am văzut cu

câtă uşurinţă au murit 300.000 de oameni în urma unui tsunami de dimensiuni relativ mici, în multe locuri ale lumii. Să ne imaginăm ce distrugeri ar putea să provoace un val mareic de 100 de metri înălţime. Dar Anunnaki aveau deja cunoştinţă despre un val uriaş care putea să mătură Pământul şi care avea să apară ca urmare a reîntoarcerii planetei Nibiru în proximitatea Pământului. Şi au decis să permită ca acest val să distrugă omenirea şi în acest fel să-i ajute să rezolve problema omenirii al cărei număr creştea rapid. Se estimează că în acea perioadă trăiau pe Pământ 4 milioane de oameni, cu mult peste numărul zeilor. Acest fapt crea o stare de nervozitate în rândul zeilor, aşa că aveau să permită distrugerea sclavilor pe care îi creaseră, deoarece comportamentul lor vădea semnele unei inteligenţe care nu putea să fie controlată.

Oare începuseră sclavii să pună prea multe întrebări? Începuseră să evolueze prea repede şi acumulau informaţii tehnice avansate fără să aibă permisiunea zeilor? Aşa se pare. Trebuie să vă fi dat seama până acum că sunt de părere că nu putem să avem încredere în Biblie, indiferent cât de mult ne-ar afecta acest lucru. În jurul ei plutesc prea multe controverse şi nu există nicio dovadă despre adevăraţii autori ai acestei cărţi şi sub ce influentă au scris acele descrieri brutale ale evenimentelor petrecute în vremea lor. În plus, cea mai mare parte a Vechiului Testament reprezintă o versiune diluată a tăbliţelor sumeriene şi a altor texte străvechi. Astfel, faptul că eu folosesc Biblia ca sursă de referinţă este un paradox în sine. Fac acest lucru doar ca să demonstrez inconsistenţa şi obsesia fanatică înrădăcinată în această carte de către aceia care o venerează cu ardoare. Până vom ajunge la povestea biblică a Potopului, aş vrea să spun că zeii Anunnaki nu se bazau pe o evoluţie rapidă a creierului omenesc, acesta fiind motivul pentru care îşi doreau ca sclavii umani să fie distruşi de inundaţie. Pe scurt, sclavii umani reprezentau o ameninţare pentru zei. Însă unul din cei doi zei conducători, Enki, era mult mai apropiat de oameni decât fratele său lipsit de inimă, Enlil.

Pentru că Enki lucrase cu sclavii umani timp de milenii în minele din Africa şi i s-a făcut milă de oameni şi l-a avertizat pe Ziusudra (Noe) despre dezastrul iminent. I-a dat acestuia instrucţiuni clare despre ce să facă pentru a-şi salva prietenii, familia şi bunurile materiale. S-a dovedit că nu a fost un simplu gest de milă, pentru că Ziusudra era de fapt fiul lui Enki, conceput cu o femeie umană. Acesta a fost motivul real din spatele acţiunilor sale.

Fig. 12.1 Varianta sumeriană a poveştii Potopului. Tăbliţă de argilă din perioada neosumeriană, este cea mai veche referinţă făcută de om cu privire la Potop, alături de o tăbliţă din Philadelphia, fiind singura tăbliţă pe care povestea este inscripţionată în sumeriană. În această traducere Ziusudra, Noe al sumerienilor, este descris ca fiind „preot al lui Enki", ceea ce reprezintă o informaţie nouă. Alte tăbliţe susţin că el este de fapt fiul lui Enki.

Povestea sumeriană a Potopului este cel mai vechi izvor pentru povestea biblică a potopului (Facerea 6: 5 – 9: 29). Potrivit British Museum, tăbliţele neobabiloniene care sunt găzduite acolo vorbesc despre Potop, ca parte a *Epopeii lui Ghilgameş*, faimoasa tăbliţă din lume. Tăbliţa din imaginea de mai sus este cu peste 1.000 de ani mai veche decât cea de la British Museum.

Biblia prezintă această problemă într-un mod uşor diferit: „Dumnezeu a văzut că tot ce a făcut omul era rău". Brusc, toţi oamenii de pe Pământ erau „corupţi şi răi", iar dumnezeu a decis să-i pedepsească. Este posibil ca povestea care apare în Biblie să provină dintr-un alt punct de vedere de la fratele lui Enki, Enlil, cel care comanda

planeta şi oamenii de pe ea?

Enlil nu a fost niciodată prea ataşat de specia sclavă, iar această oportunitate reprezenta ocazia perfectă ca să o distrugă. Oare ce ar fi putut să facă toţi oamenii de pe Pământ, încât să fie considerat atât de corupt şi de rău şi să-l enerveze atât de rău pe dumnezeu, încât acesta să plănuiască distrugerea tuturor oamenilor? Ceea ce este fascinant este faptul că povestea Potopului apare în aproape toate culturile antice care preced povestea biblică a lui Noe. Şi atunci care dintre ele este mai corectă şi mai adevărată? Eu cred că cea mai veche dintre ele, adică povestea sumeriană despre Enki şi Enlil şi Ziusudra. Şi aici misterul se adânceşte şi mai mult. Fiii zeilor Anunnaki, care mai erau cunoscuţi şi sub numele Nefilim, nu aveau voie să se culce cu femeile umane de frica de a nu da naştere unei noi subspecii, care să fie mai inteligentă şi care să reprezinte o ameninţare potenţială pentru Anunnaki. Am mai auzit vorbindu-se despre ei chiar şi în Biblie. Însă fiii zeilor erau tineri şi dornici pe Pământ şi vădeau obişnuitele semne de rebeliune ale tinerilor. Ei au nesocotit ordinele primite, mai ales când au văzut cât de apetisante erau fiicele omului. Atât textele sumeriene, cât şi Biblia povestesc amănunţit ce s-a întâmplat după aceea. „Dumnezeu” a hotărât să apeleze la un gest ultim de superioritate faţă de specia sclavă nesupusă, şi anume să o distrugă. Acest lucru i-ar fi permis să şteargă cu buretele tot ceea ce se întâmplase şi să o ia de la început fără teama unui final imprevizibil şi, mai ales, fără oamenii nesupuşi şi băgăreţi. Iată cum descrie Biblia acest episod:

„În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ şi că toate cugetele şi dorinţele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, i-a părut rău şi s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ. Şi a zis Domnul: «Pierde-voi de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la

dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde…» Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu, lată viaţa lui Noe: Noe era om drept şi neprihănit între oamenii timpului său şi mergea pe calea Domnului.

Şi i s-au născut lui Noe trei fii: Sem, Ham şi Iafet. Pământul însă se stricase înaintea feţei lui Dumnezeu şi se umpluse pământul de silnicii. Şi a căutat Domnul Dumnezeu spre pământ şi iată era stricat, căci tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: «Sosit-a înaintea feţei Mele sfârşitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptăţile lor, şi iată Eu îi voi pierde de pe pământ… Şi iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflu de viaţă, şi tot ce este pe pământ va pieri. Iar cu tine voi face legământul Meu…»".

(Facerea 6: 4 – 18)

Acesta este un exemplu ironic de favoritism din partea presupusului dumnezeu atotiubitor, cel care i-a făcut egali pe toţi oamenii egali. Brusc, Noe devenise preferatul său, singurul om drept de pe faţa Pământului. Asta este prea mult pentru mine… la mijloc trebuie să mai fie şi alte motive, iar motivele pe care vi le-am prezentat sunt mult mai plauzibile decât altele despre care am citit. Şi asta mai ales atunci când privim această chestiune din punctul de vedere al celor doi fraţi zei, ceea ce ne oferă dovezi circumstanţiale asupra a ceea ce s-a întâmplat de fapt. Avem două personalităţi distincte, cele ale lui Enlil şi Enki, care aveau viziuni diferite asupra speciei sclave. Enki dorea să-l salveze pe om, de aceea l-a avertizat pe Noe (Ziusudra), care, întâmplător, era fiul său, dar Noe nu este singurul care a fost avertizat. Aşadar, afirmaţia biblică potrivit căreia Noe era singurul om drept de pe Pământ nu are niciun sens. În acest punct lucrurile încep să devină interesante, pentru că pare că această parte a poveştii biblice a fost scrisă după ce a avut loc Potopul, din perspectiva lui Enlil, care şi-a dat seama că a eşuat în tentativa sa de a şterge de pe faţa Pământului rasa umană.

Această încercare nereuşită de a scăpa de problematica populaţie umană l-a forţat pe Enlil să-şi schimbe întreaga poveste, ascunzând faptul că a eşuat. Mi se pare un scenariu prost făcut, iar rândurile din Biblie par să fi fost scrise ca să ascundă faptul că dumnezeu a eşuat în încercarea de a-i distruge pe oamenii corupţi şi răi şi că a găsit în schimb un om „drept” printre aceştia şi i s-a făcut milă de el. După Potop, Enki i-a luat pe oamenii în grija sa şi a început să-i înveţe toate lucrurile necesare ca să poată să întemeieze o comunitate civilizată şi astfel asistăm la apariţia bruscă a civilizaţiei globale, în jurul anului 11.000 î.Hr. Însă această evoluţie rapidă l-a speriat pe Enlil, în special atunci când oamenii au construit Turnul Babel, într-o încercare de a ajunge la zeii din ceruri. Aşadar, probabil că răzbunătorul Enlil a fost acela care a distrus turnul şi i-a făcut pe oameni să se împrăştie în întreaga lume, într-o nouă încercare de încetinire a progresului acestora. Până la urmă, oamenii erau creaţia sa, sclavii săi şi putea să le facă orice îşi dorea.

POVEŞTILE DESPRE POTOP: CE NE SPUN ELE

S-ar putea să avem o surpriză să aflăm că în istoria străveche a omenirii există sute de poveşti legate de Potop.

Este un prilej bun să aruncăm o privire asupra celorlalte poveşti despre Potop, pentru ca să vedem asemănările incredibile între aceste poveşti care au fost scrise pe continente diferite, despărţite de mii de kilometri, de către oameni primitivi, la distanţe de mii de ani. Nu vi se pare foarte ciudat? Mark Isaak a adunat o colecţie incredibilă de asemenea poveşti pe portalul de Internet www.talkorigins.org. iar eu vă îndemn să vizitaţi acest site pentru o lectură cu adevărat captivantă. Iată câteva extrase.

Mitologia greacă:

Zeus a trimis inundaţiile ca să-i distrugă pe oamenii din Epoca Bronzului. Prometeu l-a sfătuit pe fiul său, Deucalion, să construiască o corabie. Toţi oamenii au murit în afară de câţiva care au scăpat refugiindu-se în munţii înalţi. Când ploile au încetat, el i-a adus sacrificii lui Zeus,

zeul Salvării. O versiune mai veche a acestei poveşti, aparţinând lui Hellanicus, spune că arca lui Deucalion a ancorat lângă muntele Othrys, de lângă Thessalia. O altă variantă susţine că el a ancorat lângă un vârf, probabil Phouka, în Argolis, care mai târziu a fost denumită Nemea.

Megarienii susţin că Megarus, fiul lui Zeus, a scăpat de Potopul lui Deucalion înotând până la vârful muntelui Gerania, ghidându-se după ţipetele cocorilor.

Un alt potop ar fi avut loc în vremea lui Ogyges, fondator şi rege al Thebei. Potopul de apă a acoperit întreaga lume şi a fost atât de devastator încât ţara a rămas fără rege până la domnia lui Cecrops.

Fig. 12.2 Enlil decide să distrugă omenirea prin intermediul unei inundaţii. Povestea Atra-Hasis reprezintă varianta babiloniană a Potopului, scrisă în stilul vechi babilonian, cu scriere cuneiformă pe tăbliţe de argilă, datând din jurul anului 1900 î.Hr.

Atunci când povestea neobabiloniană a Potopului, ca parte integrantă a *Epopeii lui Ghilgameş*, a fost descoperită în secolul al XIX-lea, a produs o mare senzaţie. S-a dovedit a fi o versiune prescurtată, extrasă din poemul vechi babilonian Atra-Hasis, scris cu 1.000 de ani mai devreme, Potopul reprezintă punctul principal al întregii poveşti în care zeii i-au creat pe oameni pentru ca aceştia să preia toate muncile grele de pe Pământ. Oamenii au fost creaţi cu abilitatea de a se reproduce, dar erau condamnaţi să moară ca urmare a procesului de îmbătrânire. Rasa umană s-a înmulţit şi era atât de

zgomotoasă încât marele zeu sumerian, Enlil, nu putea să doarmă. Şi atunci acesta a complotat să reducă numărul oamenilor, mai întâi prin intermediul ciumei, apoi prin înfometare. În ambele cazuri, zeul Ea (Enki), cel care era principalul responsabil pentru crearea oamenilor, a împiedicat îndeplinirea planului. Enlil i-a pus pe toţi zeii să conlucreze pentru exterminarea întregii rase umane printr-o inundaţie iminentă. Şi această încercare a eşuat pentru că Enki şi-a salvat protejatul, pe Ziusudra, dându-i posibilitatea să-şi construiască o arcă pentru ca să salveze rasa umană şi animalele. Această tăbliţă are punctul de plecare după ce încercarea de înfometare pusă la cale de zei a eşuat, iar Enlil a complotat împotriva omenirii din nou şi a venit cu un plan nou.

Traducerea parţială a tăbliţei: Au spart bariera cosmică! Potopul despre care vorbeşti, al cui este? Zeii au ordonat distrugerea totală! Enlil le-a făcut un rău oamenilor! La adunarea zeilor au cerut aducerea potopului în viitor, „Să pornim la treabă!” Atra-Hasis.

Mitologia romană:

Jupiter, mâniat de faptele rele ale omenirii, s-a hotărât să o distrugă. Era pe cale să incendieze pământul, dar a considerat că astfel este posibil să dea foc şi cerului şi atunci a decis să inunde Pământul. Cu ajutorul lui Neptun, el a pus la cale furtuni şi cutremure care să inunde tot Pământul, mai puţin centrul Parnasului, acolo unde Deucalion sosise şi găsise refugiu, alături de soţia sa, Pyrrha. Fiindu-le recunoscută pietatea, Jupiter i-a lăsat să trăiască şi a retras apele. Deucalion şi Pyrrha, urmând sfatul unui oracol, au repopulat lumea, aruncând „oasele mamei” (pietre) în urma lor; fiecare piatră s-a transformat într-un om.

Mitologia scandinavă:

Oden, Vili şi Ve s-au luptat şi I-au învins pe uriaşul de gheaţă Ymir, iar apa îngheţată care a curs din rănile sale i-a înecat pe cei mai mulţi dintre Uriaşii de Promoroacă. Uriaşul Bergelmir a scăpat cu ajutorul unei bărci, împreună cu soţia şi copiii săi. Corpul lui Ymir a devenit

lumea pe care trăim noi.

Mitologia celtă:

Cerul şi Pământul erau doi giganţi, iar Cerul s-a întins deasupra Pământului, astfel încât copiii lor erau prinşi între ei, iar copiii şi mama stăteau nefericiţi în întuneric. Cel mai îndrăzneţ dintre fii i-a condus pe fraţii săi într-o misiune al cărei scor era să taie Cerul în multe bucăţi mici. Din craniul acestuia au făcut o boltă. Sângele care a curs a produs o mare inundaţie care a omorât toţi oamenii, cu excepţia unei perechi, care a fost salvată de o barcă pe care a construit-o un Titan binevoitor.

Mitologia galeză:

Lacul Llion şi-a ieşit din matcă şi a inundat pământurile. Dwyfan şi Dwyfach au scăpat cu ajutorul unei ambarcaţiuni fără catarg la bordul căreia se afla câte o pereche din fiecare vieţuitoare de pe Pământ. Au ancorat în Prydain (Britania) şi au repopulat lumea.

Mai sunt şi alte poveşti despre potop, cum sunt cele din Lituania, Germania, Turcia, Vogul, Egipt şi Persia. Chiar şi Coranul (11: 25 – 48) face referire la Potop, adăugând că Pământul a fost înghiţit de ape, iar barca a ancorat lângă un munte numit Al-judi, iar unul dintre fiii necredincioşi ai lui Noe s-a înecat în timpul Potopului.

Evanghelia apocrifă a lui Adam povesteşte cum acesta a lăsat instrucţiuni ca trupul său, alături de cantităţi de aur, tămâie şi smirnă, să fie urcat la bordul arcei şi, după terminarea Potopului, să fie îngropat în mijlocul Pământului. Atunci Dumnezeu va veni şi va salva omenirea (A doua Evanghelie a lui Adam 8: 9 – 18, 21: 7 – 11). Iată-ne aici, amestecând istoria omenirii. Adam nu murise până atunci? De unde ştia că va urma un potop, lăsând astfel de instrucţiuni? Cât de siguri suntem de aceste fapte?

Povestea babiloniană este practic identică cu cea sumeriană şi chiar şi povestea caldeană este plină de influenţe sumeriene. Trebuie să ne amintim că Noe la sumerieni era numit Ziusudra:

Zeul Cronos l-a avertizat pe Xisuthrus despre venirea potopului prin intermediul unui vis şi i-a poruncit să scrie o

istorie şi să o îngroape în Sippara, apoi i-a spus să construiască şi să aprovizioneze o corabie (având lungimea de 5 stadii şi lăţimea de 2 stadii) pentru el, prietenii şi rudele sale şi pentru toate felurile de vieţuitoare, ceea ce Xisuthrus a făcut. După venirea şi calmarea potopului acesta a trimis păsări care s-au întors. Ulterior, a încercat din nou şi de data aceasta păsările s-au întors cu noroi pe picioare. La cea de-a treia încercare, păsările nu s-au mai întors. A debarcat la poalele munţilor Corcyraean din Armenia şi, împreună cu soţia, fiica şi navigatorul său au oferit sacrificii zeilor.

Povestea zoroastriană:

După ce Ahura Mazda l-a avertizat pe Yima că distrugerea care va veni sub forma forma iernii, îngheţului şi inundaţiilor care vor urma topirii zăpezii reprezintă o ameninţare pentru lumea păcătoasă, l-a instruit cum să construiască *o vară*, „fortăreaţă sau domeniu" pe care să adune în perechi toate specimele de animale domestice de toate dimensiunile, fiinţe umane, câini, păsări, plante şi provizii.

Toate aceste poveşti indică faptul că au existat un loc şi un moment în care zeii cerului şi ai Pământului au conspirat pentru distrugerea omenirii. De ce? Pentru că aceasta arăta semne de independenţă, inteligenţă şi posibil rebeliune împotriva creatorilor ei. V-am prezentat motivele care au fost explicate pe larg de învăţaţi în numeroase studii dedicate tăbliţelor sumeriene şi altor scripturi antice. Însă în Biblie se găseşte o poveste care, după umila mea părere, le depăşeşte pe toate în evidenţierea manipulării omenirii de către dumnezeu. Aceasta este povestea lui Avraam, a fiului său Isaac şi a Sodomei şi Gomorei. Parcă ar fi scenariul unui film cu mafioţi, realizat la Hollywood, în care li se testează loialitatea unor oameni, înainte ca acestora să le fie acordată încrederea „naşului" ca să îndeplinească anumite sarcini care nu sunt tocmai legale. Întrebaţi orice scriitor şi vă va confirma că această poveste anume din Biblie are o structură perfectă a unui scenariu, care include şi scena cu poliţistul bun şi poliţistul

rău, care plantează seminţele suspiciunii şi neîncrederii, cerând în schimb loialitate absolută; un cod al tăcerii şi al supunerii. Aceste evenimente sunt exemplele perfecte ale unei relaţii stăpân-sclav, asupra căreia pluteşte ameninţarea constantă a unei posibile violenţe îndreptate împotriva sclavilor, dacă aceştia încalcă poruncile. Are momente de blândeţe perfect realizate şi indiciile unei compasiuni goale, îndreptate către sclavii care sunt plini în permanenţă de frica morţii.

Totul începe atunci când „zeul-stăpân” îl pregăteşte pe sclavul său pentru conflict evacuându-i amanta din casă. Sclavul este Avraam, iar amanta Agar. Sarra, soţia lui Avraam, este de acord cu această mişcare pentru că Agar reprezintă o ameninţare pentru ea, fiindcă a dat naştere unui fiu pe care l-a făcut cu Avraam şi care va deveni un competitor pentru propriul copil atunci când va veni timpul, însă mişcarea deşteaptă este aceea că zeul-stăpân îl pune pe Avraam să o evacueze personal pe Hagar. Făcând asta, stăpânul testează loialitatea sclavului şi dă naştere unei rupturi între el şi amanta lui. Imediat ce Hagar a fost lăsată să moară în deşertul nemilos, zeul-stăpân vine în ajutorul tinerei fete evacuate şi a copilului nou-născut, câştigând loialitatea totală a fetei, care a început să răspândească vorba despre dumnezeul iubitor şi binevoitor.

Alungarea lui Agar şi a lui Ismael

„Şi crescând copilul, a fost înţărcat. Iar Avraam a făcut ospăţ mare în ziua în care a fost înţărcat Isaac, fiul său. Văzând însă Sarra că fiul egiptencii Agar, pe care aceasta îl născuse lui Avraam, râde de Isaac, fiul ei, a zis către Avraam: «Izgoneşte pe roaba aceasta şi pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va fi moştenitor cu fiul meu, Isaac!»

Şi s-au părut cuvintele acestea lui Avraam foarte grele pentru fiul său Ismael. Dumnezeu însă a zis către Avraam: «Să nu ţi se pară grele cuvintele cele pentru prunc şi pentru roabă; toate câte-ţi va zice Sarra, ascultă glasul ei; pentru că numai cei din Isaac se vor chema

urmaşii tăi. Dar şi pe fiul roabei acesteia îl voi face neam mare, pentru că şi el este din sămânţa ta». Atunci s-a sculat Avraam dis-de-dimineaţă; a luat pâine şi un burduf cu apă şi le-a dat Agarei; apoi, punându-i pe umeri copilul, a slobozit-o; şi, plecând ea, a rătăcit prin pustiul Beer-şeba. Când însă s-a sfârşit apa din burduf, a lepădat ea copilul sub un mărăcine. Şi, ducându-se, a şezut în preajma lui, ca la o bătaie de arc, căci îşi zicea: «Nu voiesc să văd moartea copilului meu!» Şi, şezând ea acolo de o parte, şi-a ridicat glasul şi a plâns.

Şi a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde era şi îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer către Agar şi a zis: «Ce e, Agar? Nu te teme, că a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde este! Scoală, ridică copilul şi-l ţine de mână, căci am să fac din el un popor mare!» Atunci i-a deschis Dumnezeu ochii şi a văzut o fântână cu apă şi, mergând, şi-a umplut burduful cu apă şi a dat copilului să bea. Şi era Dumnezeu cu copilul şi a crescut acesta, a locuit în pustiu, şi s-a făcut vânător. A locuit deci Ismael în pustiul Faran şi mama sa i-a luat femeie din ţara Egiptului”.

(Facerea 21: 8 – 21)

Această manipulare deşteaptă le-a arătat zeilor că Avraam era extrem de loial şi era demn de încredere pentru ca să i se încredinţeze sarcini în viitor. De asemenea, Agar a rămas veşnic îndatorată lui dumnezeu, pentru că le-a salvat vieţile ei şi fiului ei. Dar probabil că vă întrebaţi ce sarcini aveau zeii în minte pentru Avraam? Probabil cea mai veche dovadă a exemplelor de spionaj din istoria omenirii. Acesta nu a fost un test suficient pentru demonstrarea supunerii viitorului spion de top al zeilor. Înainte de a-i lăsa pe mână lui Avraam o armată de oameni bine echipaţi, cu care de luptă, armament avansat, întinderi mari de pământ şi o bogăţie dincolo de orice imaginaţie, zeii trebuiau să-l supună la cel mai important test de credinţă, ceea ce au şi făcut. Povestea este foarte cunoscută chiar şi în afara cercurilor iudeo-creştine. Avraam primeşte poruncă de la dumnezeu să-l ia pe fiul

său, Isaac, şi să-l ducă pe un munte îndepărtat şi să-l sacrifice în numele zeilor. Răutatea lor premeditată este evidentă, spunându-i lui Avraam să „meargă la un munte îndepărtat”, unde aveau să fie singuri, astfel ca nimeni să nu poată să fie martorul acestui eveniment brutal şi, în acelaşi timp, al unei crime premeditate. Cine ştie, poate ceva nu mergea aşa cum a fost plănuit şi Avraam l-ar fi ucis pe Isaac pe munte în acea zi. Era mai bine să nu fie niciun martor prin preajmă sau rude zăpăcite care să sporească nemulţumirea crescândă a oamenilor faţă de zei. Avraam a trecut testul cu brio. Acum era pregătit ca să îndeplinească orice sarcină primită din partea zeilor şireţi. Din acest moment, zeii au avut grijă ca toată lumea să afle că Avraam era protejatul lor. Multe căpetenii de triburi, regi şi chiar şi preoţi au venit să-i intre în graţii şi să-l linguşească pentru ca să evite posibile acte de violenţă din partea zeilor.

Avraam îl sacrifică pe Isaac

„După acestea, Dumnezeu a încercat pe Avraam şi i-a zis: «Avraame, Avraame!» Iar el a răspuns: «iată-mă!» Şi Dumnezeu i-a zis: «ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti, şi du-te în pământul Moria şi adu-i acolo ardere de tot pe un munte, pe care ţi-l voi arăta Eu!» Sculându-se deci Avraam dis-de-dimineaţă, a pus samarul pe asinul său şi a luat cu sine două slugi şi pe Isaac, fiul său; şi, tăind lemne pentru jertfă, s-a ridicat şi a plecat la locul despre care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi, ridicându-şi Avraam ochii, a văzut în depărtare locul acela. Atunci a zis Avraam slugilor sale: «Rămâneţi aici cu asinul, iar eu şi copilul ne ducem până acolo şi, închinându-ne, ne vom întoarce la voi». Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini focul şi cuţitul şi s-au dus amândoi împreună. Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, şi a zis: «Tată!» Iar acesta a răspuns: «Ce este, fiul meu?» Zis-a Isaac: «Iată, foc şi lemne avem; dar unde este oaia pentru jertfă?» Avraam însă a răspuns: «Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale!» Şi s-au dus mai departe

amândoi împreună. Iar dacă au ajuns la locul de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a aşezat lemnele pe el şi, legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi şi-a întins Avraam mâna şi a luat cuţitul, ca să junghie pe fiul său. Atunci Îngerul Domnului a strigat către el din cer şi a zis: «Avraame, Avraame!» Răspuns-a acesta: «iată-mă!»

Iar îngerul a zis: «Să nu-ţi ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu şi pentru mine n-ai cruţat nici pe singurul fiu al tău». Şi, ridicându-şi Avraam ochii, a privit, şi iată la spate un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiş. Şi, ducându-se, Avraam a luat berbecul şi l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său. Avraam a numit locul acela lahveire, adică, Dumnezeu poartă de grijă şi de aceea se zice astăzi: «În munte Domnul. Se arată». Şi a strigat a doua oară Îngerul Domnului din cer către Avraam şi a zis: «Juratu-M-am pe Mine însumi, zice Domnul, că, de vreme ce ai făcut aceasta şi n-ai cruţat nici pe singurul tău fiu, pentru Mine, de aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea şi voi înmulţi foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării şi va stăpâni neamul tău cetăţile duşmanilor săi;

Şi se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu»”.

(Facerea 22: 1 – 18)

Aceasta este cu siguranţă cea mai perversă formă de manipulare asupra omului antic pe care zeii au făcut-o ca să-i testeze loialitatea. Le-a oferit zeilor un model prin care să-şi poată exercita în viitor controlul asupra supuşilor umani, promiţându-le celor loiali şi supuşi recompense bogate. Trebuie să vedeţi dincolo de fanfaronada, rolurile şi discursul narativ impunător din Vechiul Testament ca să recunoaşteţi frica absolută în care trăiau oamenii acelor timpuri. Zeii erau însetaţi de sânge şi manipulatori nemiloşi. Dar aveau un motiv foarte bun ca să se poarte aşa: omul devenise vizibil nemulţumit de abuzurile lor şi începuse să formeze grupuri de rezistenţă, care erau

conduse de zei rebeli, cum era Marduk, fiul lui Enki.

Din acest moment, care a culminat cu distrugerea Sodomei şi Gomorei, Marduk se revoltase oficial împotriva zeului comandant Enlil şi atrăsese de partea sa foarte mulţi oameni, cărora le promisese viaţa de după moarte. El s-a autoproclamat zeu suprem. Oamenii care erau suspectaţi în vreun fel de implicare în astfel de activităţi îndreptate împotriva zeilor au fost consideraţi corupţi şi răi, săvârşitorii unor păcate de neimaginat faţă de zei şi au fost pedepsiţi foarte sever. Încă nu este clar dacă Enlil a fost acela care a comis îngrozitoarele acte de violenţă împotriva oamenilor, însă dovezile îl incriminează pe Marduk, care era din ce în ce mai disperat să preia controlul asupra omenirii. Marduk şi-a pus la punct propriul plan prin care să-i controleze pe adoratorii săi umani prin intermediul fricii şi intimidării. Până la urmă, această metodă funcţionase cu succes până atunci. Campania sa de recrutare a început cu puţin timp înainte de ridicarea imperiului egiptean şi a ţinut mult după evenimentele de la Sodoma. Marduk a călătorit în întreaga lume, peste tot pe unde se stabiliseră alţi zei, proclamându-se superiorul acestora. Strategia a funcţionat foarte bine în ţinuturile biblice, inclusiv în Egipt. Aşa a început înregistrarea muncii de manipulare a omenirii de către dumnezeul violent din Vechiul Testament.

Comparaţi acest comportament cu cel al unora dintre cei mai cunoscuţi dictatori din anii care au urmat, cum ar fi Stalin, Mao şi Hitler, şi veţi observa că nu există multe diferenţe. „Cum e tatăl, aşa este şi fiul”. Zeii ne-au învăţat bine, iar ADN-ul pe care l-am moştenit de la ei este vizibil în acţiunile noastre chiar şi în prezent. Pentru a sprijini această concluzie vom apela la câteva extrase din Biblie.

Între timp, primii oponeţi ai lui Enlil se adunau în locuri în care nu puteau să fie reperaţi cu uşurinţă de potenţialii bârfitori şi spioni. Numărul oamenilor care se alăturau mişcării de rezistenţă sporea, iar activiştii puneau la cale diferite planuri pentru a-i învinge pe zeii brutali. Este evident că unele oraşe deveniseră bastioane ale

primilor revoluţionari, fiind inspiraţi de către primii gânditori ai omenirii sau de filosofii care au devenit atât de admiraţi în vremurile care au urmat. Două dintre oraşele care au servit ca refugii pentru revoluţionari au fost Sodoma şi Gomora.

Şi, în vreme ce Enlil îl transforma pe Avraam într-un general loial, ceilalţi regi au sesizat că instabilitatea din rândurile oamenilor era în creştere şi şi-a dat seama că la orizont se vedeau necazuri mari. Probabil că toţi erau la curent cu faptul că nemulţumirile oamenilor creşteau şi că mişcarea lor de rezistenţă căpăta amploare. Avraam şi adepţii săi erau manipulaţi şi îndoctrinaţi permanent de către zei cu poveşti potrivit cărora lumea era plină de oameni „răi şi păcătoşi”. Cum s-ar fi putut una ca asta? Cum era posibil ca, dintr-odată, doar Avraam şi clanul său să fie drepţi în ochii lui dumnezeu, în vreme ce majoritatea a celorlalţi să fie răi, să aibă un comportament plin de păcate inacceptabile, care însemna că trebuiau distruşi? Mai gândiţi-vă… ce-ar fi putut să facă acei oameni încât să fie considerat atât de rău? Ce-ar fi putut să pună la cale, astfel încât să ducă la distrugerea totală a celor două oraşe? Oare dumnezeul atotputernic şi iubitor nu avea alte mijloace la dispoziţie? Să ne imaginăm un astfel de comportament în prezent. Chiar şi în cele mai dure situaţii de război, agresorul nu distruge niciodată în totalitate oraşe întregi. Elementul de umanism dictează să nu fie răniţi femeile şi copiii. În principal, ţintele unui război sunt soldaţii. Mă grăbesc să adaug că, deşi acest gen de distrugere a fost practicat de George W. Bush în Afghanistan şi Irak, au existat totuşi mulţi supravieţuitori. Genul de distrugere care a avut loc la Sodoma şi Gomora a fost mult mai violent, cu intenţia clară de a ucide toate flintele vii din acele oraşe.

Abraham devenise un personaj foarte dubios în ţinuturile unde se mutase, într-atât de mult încât regii au început să-l linguşească, anticipând o posibilă răzbunare a zeilor îndreptată împotriva lor. Însă loialitatea nezdruncinată faţă de zei a lui Avraam i-a adus acestuia

recompense bogate de toate felurile şi l-a făcut să devină un om foarte avut. Nepotul său, Lot, participa activ la toate aceste activităţi şi a jucat un rol crucial în livrarea informaţiilor către Avraam, care le dădea mai departe zeilor şi „îngerilor" atunci când aceştia veneau să adune informaţii:

„Avram însă era foarte bogat în vite, în argint şi în aur. Şi a înaintat Avram pe unde venise, de la miazăzi spre Betel, până la locul unde fusese mai înainte cortul său, între Betel şi Hai, adică până la locul unde era jertfelnicul pe care-l ridicase el mai înainte, şi acolo a chemat Avram numele Domnului. Însă pământul acela nu-i încăpea să stea împreună, căci averile lor erau multe şi nu-i încăpea locul să trăiască împreună. De aceea se întâmplau certuri între păzitorii vitelor lui Avram şi păzitorii vitelor lui Lot. Pe atunci locuiau în pământul acela canaaneii şi ferezeii. Atunci a zis Avram către Lot: «Să nu fie sfadă între mine şi tine, între păstorii mei şi păstorii tăi, căci suntem fraţi, lată, nu e oare tot pământul înaintea ta? Desparte-te dar de mine! Şi, de vei apuca tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; iar de vei apuca tu la dreapta, eu voi apuca la stânga». Şi, ridicându-şi Lot ochii, a privit toată câmpia Iordanului, care, înainte de a strica Domnul Sodoma şi Gomora, toată până la Zoar era udată de apă, ca raiul Domnului, ca pământul Egiptului.

Asta se întâmpla înainte ca Domnul să distrugă Sodoma şi Gomora. Deci şi-a ales Lot tot ţinutul din preajma Iordanului şi a apucat Lot spre răsărit; şi aşa s-au despărţit ei unul de altul. Avram a rămas să locuiască în pământul Canaan, iar Lot s-a sălăşluit în cetăţile din ţinutul Iordanului şi şi-a întins corturile până la Sodoma. Iar oamenii Sodomei erau răi şi tare păcătoşi înaintea Domnului".

(Facerea 13: 2 – 13)

Acesta era un plan viclean al zeilor, să-l trimită pe Lot în inima Sodomei, ca să stabilească acolo, şi să-i trimită unchiului său informaţii despre dezvoltarea mişcării de rezistenţă a oamenilor „răi şi păcătoşi". Zeii i-au reamintit

lui Avraam care va fi recompensa pe care o va primi dacă nu-i va dezamăgi:

„Deci a zis Domnul către Avram, după ce s-a despărţit Lot de dânsul: «Ridică-ţi ochii şi, din locul în care eşti acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi şi răsărit şi spre mare, Că tot pământul, cât îl vezi, ţi-l voi da ţie şi urmaşilor tăi pentru vecie.»”.

(Facerea 13: 14 – 15)

Pentru a ilustra cât mai bine gradul de nervozitate al regilor din ţinuturile dimprejur din cauza lui Avraam, iată un fragment care povesteşte cum un rege încearcă să-şi consolideze relaţiile viitoare cu Avraam, băiatul cu „ochi albaştri” al zeilor, făcând ceea ce politicienii au făcut dintotdeauna, linguşindu-i pe cei care deţin banii şi puterea:

Învoiala cu Abimelec

„În vremea aceea, Abimelec, însoţit de Picol, căpetenia oştirii lui, a vorbit astfel lui Avraam: «Dumnezeu este cu tine în tot ce faci. Jură-mi acum, aici, pe Numele lui Dumnezeu, că nu mă vei înşela niciodată, nici pe mine, nici pe copiii mei, nici pe nepoţii mei şi că vei avea faţă de mine şi faţă de ţara în care locuieşti ca străin, aceeaşi bunăvoinţă pe care o am eu faţă de tine». Avraam a zis: «Jur!»”.

(Facerea 21: 22 – 24)

Chiar şi în aceste momente, în care-l asigură pe Abimelec că va pune o vorbă bună pentru el, Avraam trădează semnele unui spion al zeilor, dojenindu-l pe rege şi arătându-şi în felul acesta superioritatea:

„Dar Avraam a băgat vină lui Abimelec pentru o fântână de apă, pe care puseseră mâna cu sila robii lui Abimelec. Abimelec a răspuns: «Nu ştiu cine a făcut lucrul acesta; nici tu nu mi-ai dat de ştire şi nici eu nu aflu decât azi»”.

(Facerea 21: 25 – 26)

Bietul om încearcă instantaneu să-şi salveze pielea şi, potrivit scripturii, în cele din urmă reuşeşte. Un alt exemplu în care regii înfricoşaţi îl linguşesc pe Avraam

pentru a obţine favoruri de la acesta poate fi găsit în fragmentul de mai jos:

Avraam este binecuvântat de Melhisedec

„Şi când se întorcea Avram, după înfrângerea lui Kedarlaomer şi a regilor uniţi cu acela, i-a ieşit înainte regele Sodomei în valea Şave, care astăzi se cheamă Valea Regilor. Iar Melhisedec, regele Salemului, i-a adus pâine şi vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt. Şi a binecuvântat Melhisedec pe Avram şi a zis: «Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului şi al pământului. Şi binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, Care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale!» Şi Avraam i-a dat lui Melhisedec zeciuială din toate”.

(Facerea 14: 17 – 20)

Este evident că toată lumea era foarte îngrijorată de situaţia tensionată care domnea în ţinut şi se aşteptau la un eveniment major iminent. Zeii desfăşurau o activitate susţinută, venind şi plecând tot timpul, apărând în faţa unor oameni, dându-le instrucţiuni şi ameninţând cu violenţe potenţialii inamici. Şi pe Pământ se desfăşura o activitate intensă printre revoluţionari, lucru pe care îl putem deduce din exprimarea Bibliei cu privire la oamenii „răi, corupţi şi păcătoşi” de pretutindeni. Aceasta este o formă de paranoia în ton acuzaţiile care erau lansate. Oamenii şi regii din acele ţinuturi ştiau despre relaţia apropiată dintre Avraam şi zeii brutali, iar manipularea lui Avraam a continuat:

„După acestea, fost-a cuvântul Domnului către Avram, noaptea, în vis, şi a zis: «Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău şi răsplata ta va fi foarte mare!»”.

(Facerea 15: 1)

Toată această activitate nu făcea decât să pregătească cea mai importantă acţiune, atunci când zeii răi au plănuit şi au executat un măcel complet asupra Sodomei şi Gomorei, refugiul sigur al revoluţionarilor aflaţi sub influenţa lui Marduk, zeul Anunnaki rebel. Sclavul zeilor, Avraam, devenise un servitor devotat şi loial, care ar

fi făcut orice pentru zeii săi. Dumnezeu i-a spus lui Avraam că „ţipătul împotriva Sodomei şi Gomorei era mare şi acuzaţiile împotriva lor erau grele”. Apoi dumnezeu a spus că s-a hotărât „să coboare şi să verifice” şi, dacă lucruri stăteau într-adevăr aşa, să-i distrugă complet. Ceea ce se poate înţelege de aici este că zeii i-au ordonat lui Avraam să meargă în acele oraşe şi să-i spioneze pe oameni. Este evident că Biblia descrie această acţiune în mod diferit, iar Avraam este înfăţişat ca având o misiune din partea lui dumnezeu, aceea de a-i identifica pe oamenii drepţi care ar fi putut să trăiască în acele oraşe, despre care se spunea că sunt pline de oameni răi şi păcătoşi. Şi, cum cărţile de istorie sunt scrise întotdeauna de către învingători, ştim foarte puţine lucruri despre oamenii care trăiau în Sodoma şi Gomora, în afara scrierilor propagandistice ale Bibliei. Până la urmă, evenimentele au fost consemnate de învingătorii care au fost îndoctrinaţi masiv de către zeii manipulatori.

Să ne întoarcem la Avraam: Trei îngeri au apărut în faţa sa. Şi-a ridicat privirea şi, iată, trei oameni se aflau lângă el. Nu-i aşa că este uimitor? Aceşti îngeri băgăcioşi par să-şi facă prezenţa numai atunci când se pregătesc necazuri sau înainte ca punga cu puroi să se spargă. Este evident că Avraam i-a recunoscut imediat pentru că şi-a plecat capul şi a început să vorbească cu ei. Din acest pasaj oricine poate remarca mentalitatea înfricoşată de tipul stăpân – sclav. Se pare că doi dintre ei aveau arme pe care le-au folosit mai târziu ca să se apere şi, fie că veţi crede sau nu, cel de-al treilea era „dumnezeu” însuşi, care-i spunea lui Avraam ceea ce avea să se întâmple. Vechiul Testament îi numeşte pe îngeri *malachim*, ceea ce înseamnă „emisari care poartă porunci divine şi mesaje de la dumnezeu”. Aceştia i-au spus clar lui Avraam că, dacă nu găseşte cel puţin cincizeci de oameni virtuoşi printre locuitorii celor două oraşe, acestea vor fi distruse. Asta este ceea ce mă nedumereşte şi ceea ce stă în spatele teoriei mele potrivit căreia Avraam era un spion al zeilor. De ce i-ar fi comunicat aceste informaţii lui Avraam? De ce

era el acela care trebuia să găsească cincizeci de oameni virtuoşi care să salveze oraşele? Acest lucru se întâmpla, pentru că el fusese însărcinat să spioneze şi să raporteze către zei. Aceştia veniseră acum ca să culeagă roadele muncii sale de spionaj.

La început, Avraam a arătat o urmă de umanism şi i-a rugat pe zei să nu-i omoare pe toţi, pentru că printre ei s-ar fi putut afla „unii oameni virtuoşi sau supuşi”. Dumnezeu pare să fie de acord cu această rugăminte şi promite să nu-i omoare pe toţi atâta vreme cât Avraam poate să găsească „fie şi o singură” persoană dreaptă în aceste oraşe. Aceasta este o capcană pregătită pentru Avraam. Zeii au un plan care nu poate fi negociat al cărui scop este eliminarea rebelilor din aceste oraşe, iar Avraam este spionul zeilor. Un alt aspect ciudat este acela că Lot, nepotul lui Avraam, s-a mutat în Sodoma înainte de aceste evenimente şi este probabil cel care transmite informaţiile către unchiul său despre oamenii răi şi păcătoşi din oraş.

Şi atunci când îngerii războinici sosesc la porţile oraşului, îl găsesc pe Lot care-i aştepta. Acesta este un alt aspect ciudat care indică premeditarea. Lot i-a dus în casa lui, acolo unde aceştia s-au spălat şi au mâncat, dar vestea despre sosirea îngerilor violenţi în casa lui Lot s-a întins ca focul prin Sodoma. Este evident faptul că locuitorii Sodomei i-au recunoscut imediat pe cei doi îngeri. Oare acest lucru se întâmpla pentru că îngerii mai fuseseră văzuţi făcând lucrul acesta? Era doar una dintre apariţiile lor regulate în care aduceau moartea şi durerea asupra oamenilor? Sau pentru că erau îmbrăcaţi diferit, aici fiind inclus şi portul unor arme mortale, care erau dincolo de puterea de înţelegere a oamenilor? Aceasta era cu siguranţă o oportunitate pentru ca oamenii din Sodoma să-i linşeze pe îngeri şi să se răzbune, chiar dacă la o scară mică. Iadul s-a dezlănţuit atunci când activiştii, cărora li s-au alăturat tineri şi bătrâni, le-au cerut îngerilor să iasă din casă. Probabil că spiritele erau foarte încinse şi adrenalina vuia, pentru că astfel de situaţii nu apăreau prea des. Acesta a fost motivul de care zeii violenţi aveau

nevoie pentru ca să acţioneze. Era dovada de care aveau nevoie ca să le confirme că oamenii din Sodoma erau într-adevăr răi şi păcătoşi şi trebuiau distruşi. Îngerii au ieşit şi „i-au orbit pe oameni ca să nu poată să vadă”. Apoi i-au spus lui Lot să-i adune pe toţi membrii familiei sale şi să părăsească oraşul pe care se pregăteau să-l distrugă. Lot a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru ca să-i adune, dar a fost ridiculizat şi tratat cu neîncredere. Până la urmă, a părăsit oraşul la adăpostul întunericului, însoţit de nevasta şi de fiica sa.

Cele ce urmează reprezintă o revelaţie extraordinară cu privire la arsenalul uimitor şi la forţa mortală pe care le posedau îngerii. Îngerii i-au spus lui Lot: „Fugiţi ca să vă salvaţi vieţile şi nu vă uitaţi în urmă şi nici să vă opriţi undeva pe câmpie… refugiaţi-vă în munţi sau veţi pieri”. Ceea ce înseamnă de fapt să dispară cât mai repede, să plece în munţi şi să se ascundă în peşteri, departe de orice! apoi a avut loc un fapt uimitor. Lot i-a rugat să amâne distrugerea Sodomei până ce el ar fi avut timp suficient ca să ajungă la Zoar, care se pare că era la o distanţă destul de mare de Sodoma. Îngerii morţii l-au îndemnat pe Lot să se grăbească, pentru că ei nu şi-ar fi putut folosi armele mortale până ce el nu ar fi ajuns acolo. Descrierea care urmează în Biblie nu poate fi comparată decât cu un holocaust nuclear. Şi asta e ceea ce trebuie să se fi întâmplat. Oraşele, oamenii şi vegetaţia, totul a fost spulberat de forţa armelor înfricoşătoare ale îngerilor. Căldura şi focul au distrus totul în calea lor. Radiaţiile şi valul de presiune i-au afectat şi pe oamenii care se aflau la distanţă faţă de cele două oraşe.

De ce i s-a spus lui Lot să nu se uite înapoi şi să se ascundă? O explozie de o asemenea forţă ar orbi pe oricine la fel de repede cum ar face-o un milion de torţe arzânde, în vreme ce radiaţiile şi valul de presiune ar arde orice formă de viaţă pe o rază de mai mulţi kilometri. Exact acest lucru s-a întâmplat cu nevasta neascultătoare şi curioasă a lui Lot. Exploziile care aveau loc în spatele lor trebuie să fi fost cel mai spectaculos şi mai înspăimântător

lucru de care auziseră până atunci. Probabil că a întors privirea din curiozitate pentru ca să vadă distrugerile… aceasta nu a fost o mişcare înţeleaptă. Versiunea din Biblia evreiască susţine că ea a fost transformată într-un „stâlp de sare”. Însă, aşa cum demonstrează Zecharia Sitchin, traducerea a fost făcută greşit, corect fiind un „nor de vapori”. Este ceea ce se întâmplă în mod normal în urma unei explozii nucleare.

Distrugerile comise de îngerii violenţi nu s-au oprit aici. Găsim din nou dovezi care indică faptul că Lot ar fi putut să spioneze şi oameni din alte oraşe, în vreme ce se deplasa dintr-un oraş în altul, unde nu i se permitea să rămână. Este posibil ca acest lucru să se întâmple, pentru că locuitorii acelor oraşe erau la curent cu legătura strânsă dintre Lot şi zei? Sau poate că nu doreau să-l aibă în preajmă? Se temeau de o soartă similară cu aceea a Sodomei? Îngerii morţii l-au urmat pe Lot dintr-un oraş în altul, distrugându-le pe toate în acelaşi fel în care au procedat şi cu Sodoma. Vă cer să reevaluaţi situaţia. De ce fapte abominabile erau acuzaţi oamenii din acele oraşe, ca să merite o pedeapsă atât de severă din partea dumnezeului nostru „atotiubitor”? Nu voi lua în considerare povestea schizofrenică înfăţişată de Biblie nici dacă mă ameninţaţi cu arme nucleare! Cel care se comportă în acest fel barbar nu este Dumnezeul meu! Mânia oamenilor nevinovaţi din toate ţinuturile a depăşit orice limită, ceea ce nu a făcut decât să-i îndârjească pe revoluţionari, făcând ca multe alte mii să se alăture protestelor zgomotoase împotriva zeilor violenţi de pretutindeni. Îngerii nu aveau de ce să-i caute pe cei care făceau necazuri: oraşele se ridicaseră la revoltă unul după altul. Zeii au răspuns aşa cum se pricepeau cel mai bine, cu violenţă, moarte şi distrugerea sclavilor nesupuşi.

Toate aceste violenţe nu fac decât să susţină teoria mea potrivit căreia cea mai parte a violenţelor care se întâmplă la nivel global au legătură cu ADN-ul uman, pe care l-am moştenit de la zeii creatori. Pe măsură ce drama omenirii se dezvăluie, încep să-mi schimb rapid părerea

despre nivelul de evoluţie al zeilor Anunnaki. Dovezile care se acumulează rapid arată că probabil nu erau cu mult mai evoluaţi decât suntem noi în prezent. Dacă privim la barierele legate de drepturile omului pe care le-am depăşit pe Pământ în aceste ultime decenii, pare evident că am depăşit nivelul lor de evoluţie în ceea ce priveşte drepturile omului. Declar aceste lucruri bazându-mă pe faptul că am impus cu succes o lege dată de Organizaţia Naţiunilor Unite împotriva sclaviei, în vreme ce Anunnaki au creat o specie sclavă nouă acum 200.000 de ani. Ceea ce m-a deranjat cu privire la acest lanţ de întâmplări a fost lipsa lor de viziune şi aparenta ignorare a repercusiunilor. La început, am crezut că Anunnaki aveau un genom perfect care le dădea posibilitatea să execute activităţi dincolo de puterile omeneşti obişnuite, să trăiască veşnic şi să execute operaţiuni genetice complicate. Dar apoi am analizat progresele pe care le-au făcut oamenii în domeniul ingineriei genetice şi a manipulării şi mi-am dat seama că avem în prezent aceleaşi abilităţi pe care le aveau Anunnaki atunci când au ajuns pe Pământ, acum 450.000 de ani. În multe feluri noi, oamenii, mizerabila specie sclavă a zeilor, avem acelaşi nivel de dezvoltare al activităţii spaţiale pe care-l aveau şi Anunnaki în acea perioadă şi nu peste mult timp *vom* coloniza planeta Marte. Trebuie să ne punem următoarea întrebare: Oare carta drepturilor omului le va permite coloniştilor de pe Marte să cloneze o nouă subspecie de oameni pe post de muncitor necalificat, cu mai puţine drepturi decât ale astronauţilor colonişti? Sau li se va permite coloniştilor de pe Marte să creeze o specie sclavă care să execute toate muncile grele şi care să fie tratată mai prost decât sunt trataţi oamenii? Nu cred. Dar, în vreme ce afişăm un indice ridicat al interesului faţă de drepturile omului, genele noastre violente provoacă încă dezastre în rândurile omenirii. În acest domeniu mai avem mult de evoluat sau poate vom putea să vindecăm această imperfecţiune violentă cu ajutorul manipulării genetice.

Astfel mă reîntorc la chestiunea referitoare la cât de

avansat ar fi putut să fie genomul zeilor Anunnaki care ne-a creat. Este foarte clar că intenţia lor a fost aceea să creeze un umanoid mai puţin inteligent: unul suficient de inteligent încât să primească instrucţiuni, dar, în acelaşi timp, ignorant şi suficient de supus încât să nu reprezinte o ameninţare pentru creatorul său. Pentru ca să obţină acest lucru şi-au dat seama că nu va fi suficient să-şi cloneze propria specie, pentru că rezultatul ar fi avut aceleaşi caracteristici genetice ca şi ale lor. Răspunsul evident al acestei probleme a fost să încrucişeze ADN-ul lor mai evoluat cu cel al lui *homo erectus*, o specie care locuia aici, pe Pământ. Deşi Anunnaki deţineau informaţiile ştiinţifice necesare pentru ca să poată clona un număr de fiinţe, devine evident faptul că au fost nevoiţi să dezactiveze sau să întrerupă unele dintre cele mai importante gene ale speciei sclave pentru ca aceasta să nu aibă acces la unele caracteristici importante. Traducerile tăbliţelor sumeriene realizate de Sitchin descriu detaliat încercările repetate de fertilizarea ovulului în femele-surogat şi de permitere a dezvoltării clonei într-un copil sănătos. Despre *homo erectus* se spune că „trăia printre animalele stepei şi nu se îmbrăca cu veşminte… întregul său corp era acoperit de păr… În Edin nu mai fusese văzută o creatură asemănătoare”. Apoi este descris cu exactitate scopul fiinţei nou-create: „Va fi creat un muncitor primitiv… Va înţelege ordinele noastre… Va mânui uneltele noastre… Va executa munca grea a săpăturilor”. Există câteva referiri la disperarea cauzată de încercările nereuşite de a crea muncitorul primitiv: „Trebuie să mai încercăm încă o dată… Amestecul trebuie ajustat… Ea a inseminat într-un bol de cristal ovulul unei femele pământene… A avut loc concepţia… Acesta semăna mai mult cu Anunnaki”. Dar încercările lor au eşuat de mai multe ori, înainte de crearea unei specii perfecte. „Ninmah a rearanjat amestecul de mai multe ori” şi, în cele din urmă, rezultatul a fost aproape perfect.

Naşterea lui Adamu a fost întâmpinată cu mare bucurie de către Anunnaki, dar curând se vor confrunta cu

noi probleme neaşteptate.

Fig. 12.3. Crearea lui Adamu. Reprezentare pe un sigiliu cilindric mesopotamian care înfăţişează crearea lui Adam, primul copil creat in vitro. Vedem o zeiţă care-l ţine pe Adam, în vreme ce alţi zei din laborator pregătesc amestecul de ADN şi ridică un tub pentru testare. În spatele zeiţei se poate vedea proeminent Copacul Vieţii.

Principala barieră care trebuia depăşită a fost aceea de a îmblânzi comportamentul animalic sălbatic al noii specii, care-o făcea să se răscoale în mod natural împotriva oricărei forme de constrângere sau opresiune. Cealaltă barieră a fost aceea de a reuşi să insemineze simţul loialităţii, servituţii şi supunerii şi, în special pe cel al fricii, în noua specie sclavă. Şi aşa facem cunoştinţă cu violentul, însetatul de sânge „zeu creator” al omenirii. Acesta a dat un cod de instrucţiuni stricte şi îi răsplăteşte cu daruri şi bunăvoinţă pe cei obedienţi, în vreme ce face apel la dureri şi suferinţe îndreptate împotriva celor care nu-i ascultă poruncile. Deşi sună incredibil, a fost un plan în toată regula, un plan de care orice dictator ar fi fost mândru. Chiar şi astăzi ne temem de zeul violent. Voi păstra restul poveştii creaţiei pentru un alt capitol şi ne vom întoarce la conceptul de sclavie şi despre cât de liberi credem că suntem în secolul al XXI-lea.

SCLAVIA MODERNĂ

Ca întotdeauna, atunci când credem că ştim totul, o uşă nouă se deschide ca să ne arate cât de puţine lucruri ştim de fapt. Atunci când am început să studiez felul în care a evoluat sclavia la nivel mondial, am descoperit

poveşti înfiorătoare despre greutăţi şi nenorociri de o asemenea amploare încât ar putea să facă pe oricine să-şi piardă încrederea în omenire. Dar apoi mi-am reamintit ideea simplă pe care vreau să vi-o împărtăşesc prin intermediul acestei cărţi. Aşa că daţi-mi voie să vi-o reamintesc, înainte de vă împărtăşi câteva dintre ororile sclaviei din zilele noastre: am fost creaţi ca o specie sicavă şi suntem încă o specie sclavă... care afişează toate caracteristicile comportamentale ale unei specii sclave. Nu putem să fugim din calea dovezilor copleşitoare care ne înconjoară şi care umplu paginile preistoriei noastre. Este interesant să comparăm regulile sclaviei din codul de legi ale regelui Hammurabi din Babilon, de acum circa 4 100 de ani cu necazurile muncitorilor din atelierele fabricilor chinezeşti din prezent. Ca să obţinem efectul real al acestor ateliere moderne, daţi-mi voie să vă reamintesc că unele dintre cele mai folosite branduri la nivel mondial sunt acum produse în China, în condiţii inumane. Deşi condiţiile de muncă din aceste fabrici au fost făcute publice, arătându-se că ele încalcă drepturile omului în feluri pe care nu ni le putem închipui, toţi liberalii occidentali care agită steaguri, ţin bannere şi cântă continuă să cumpere produsele care provin de pe pieţele asiatice de sclavi. Ceea ce nu văd nu îi afectează, astfel că occidentalul gurmand va continua să consume din ce în ce mai mult, contribuind la creşterea invizibilă a pieţei de sclavi din Răsărit. Statele Unite ale Americii şi Europa sunt în mod evident principalii vinovaţi, în virtutea numerelor din ţările din aşa-zisa lume civilizată, în vreme ce pieţele asiatice continuă să consume brandurile care le înrobesc rudele. Acum, că mi-am luat această problemă de pe inimă, putem să aruncăm o privire asupra chinurilor pe care trebuie să le suporte lucrătorul unui atelier chinezesc, alături de alte câteva revelaţii supărătoare despre omenire.

O metodă populară de înrobire a muncitorilor este aceea de impunere a unui sistem de amenzi.

Marcaje longitudinale: Liniile galbene sunt marcate

pe podea; dacă muncitorii calcă în afara acestor linii sunt amendaţi.

Depăşirea timpului alocat: Cele mai multe dintre fabrici fixează o limită de timp pentru mers la toaletă, de obicei între trei şi cinci minute. Dacă această limită este depăşită, muncitorul este amendat.

Mersul la toaletă iară permisiune: În unele fabrici, muncitorii trebuie să obţină un permis de la supraveghetor pentru ca să meargă la toaletă. Problema este aceea că nu există decât câteva permise la un număr mare de muncitori, cei mai mulţi dintre aceştia fiind femei.

Pe lângă toate acestea, mai există şi alte scuze creative care sunt folosite pentru a impune amenzi, cum ar fi „indisponibilitatea de a lucra peste program" sau „omiterea de a-l saluta pe directorul general". Salariile mari promise lucrătorilor din „aceste zone industriale" sunt cel mai adesea reduse la o treime sau chiar mai puţin, prin intermediul amenzilor impuse. În cazurile extreme, lucrătorii ajung până la sfârşitul lunii să fie îndatoraţi către fabrica unde lucrează. Se spune că fabrica Matsushita (National /

Panasonic) Co. Ltd., din oraşul Zhuhai, are un sistem de avertizare format din cartonaşe galbene, care sunt listate în rmb, una dintre cele două monede oficiale din China: primul cartonaş galben reprezintă o amendă de 20 rmb, cel de-al doilea cartonaş 40 rmb, cel de-al treilea 80 rmb, iar când primesc cel de-al patrulea cartonaş galben sunt daţi afară. Motivele care duc la primirea unui cartonaş galben includ acţiuni simple cum ar fi vorbitul în timpul muncii, punerea ecusoanelor cu numele în poziţie greşită şi aşa mai departe.

Vă întreb din nou: Cum este posibil acest lucru? Cum a inventat omul primitiv conceptul de sclavie? Şi cum poate să justifice omul modern folosirea abuzivă a forţei de muncă în prezent? Putem indica exact unde a apărut pentru prima dată sclavia în istoria omenirii. Pe cât de uimitor poate să pară, sclavia a apărut odată cu civilizaţia, în jurul anului 11.000 î.Hr. La scurt timp după diluviu,

Marele Potop, oamenii au început să se înrobească unii pe alţii, făcând lucrul pentru care fuseseră născuţi şi care părea să le vină în mod natural.

Mulţi vor obiecta că nu am evoluat deloc din acele timpuri, ci că de fapt am involuat. Trebuie să fim de acord până la un punct că dogma religioasă şi cultele opresive reprezintă o mare problemă şi că împiedică într-un fel progresul nostru spiritual. Însă interesul populaţiei globului faţă de noile descoperiri, invenţii, călătorii spaţiale creşte, la fel ca şi emanciparea diferitelor popoare de sub conducerea dictatorilor. Ţin să vă reamintesc că am descoperit planeta Pluto de abia în anul 1930, iar astăzi pe Marte roiesc roboţi care ne transmit imagini de acolo. Am evoluat cu siguranţă, nu există nicio îndoială în această privinţă. Ceea ce trebuie să stabilim acum este cât de mult a evoluat genomul nostru. Dacă ultimii 100 de ani reprezintă o unitate de măsură pe care să o putem folosi, atunci înseamnă că ritmul evoluţiei omenirii este cel mai probabil exponenţial. Cu cât evoluăm mai mult, cu atât mai repede se produce această evoluţie. Însă numai segmentele avute ale populaţiei evoluează în acest fel. Oricine poate să susţină că acesta este progres şi nu evoluţie. Dar, prin conversie, progresul ar putea să ne conducă să ne grăbim evoluţia prin cunoaşterea ADN-ului uman. Ritmul explorărilor spaţiale şi ale descoperirilor din domeniul IT vin în sprijinul acestei teorii. Şi, dacă presupunerea mea despre nivelul evoluţiei este corectă, asta înseamnă că până în prezent Anunnaki au evoluat mai mult decât noi, probabil atât de mult încât este posibil să nu-i mai putem recunoaşte. Decât dacă avem în genomul nostru o mutaţie unică al cărei efect să fi fost catapultarea noastră dincolo de nivelul lor de evoluţie. Şi până acum ar fi trebuit să învăţăm că totul este posibil, aşa că nu ar trebui să renunţăm încă la această teorie. Ceea ce ne întristează este faptul că, în vreme ce o cincime a populaţiei dă semne de evoluţie, majoritatea populaţiei se zbate în sărăcie, foamete, boli şi chiar sclavie.

În jur de 200.000 de femei au fost forţate să se

prostitueze de către armata japoneză în cel de-al Doilea Război Mondial, acestea fiind expediate din Coreea, China şi alte ţări asiatice pentru a fi sclavele sexuale ale trupelor japoneze. De-abia la începutul anilor ’90 oficialităţile de la Tokio au recunoscut că trupele lor au fost implicate în organizarea şi întreţinerea bordelurilor pentru soldaţii japonezi. Totuşi, judecătorul Marii Curţi de Justiţie, Makoto Nemoto, a spus că administraţia actuală nu trebuie să plătească niciun fel de compensaţii, pentru că nu este responsabilă pentru acţiunile întreprinse de liderii anteriori.

În administraţiile anterioare, curţile de justiţie au favorizat guvernul japonez, afirmând că statutul limitărilor a expirat sau regulile muncii la nivel internaţional nu prevăd compensaţii pentru sclavia sexuală.

DECEMBRIE 2004

Munca sclavilor în China pare să urmeze o pantă ascendentă, potrivit unui buletin de ştiri publicat în august 2001. Tinerii bărbaţi chinezi devin în număr din ce în ce mai mare victimele muncii forţate, pentru că necesităţile economice îi fac să migreze către alte provincii, unde le-au fost promise slujbe bine plătite în fabrici de cărămizi sau în cariere de piatră. Un articol semnat de Bruce Gilley şi publicat în *Far Eastern Economic Review* pe 6 august 2001 a arătat felul în care 27 de oameni au fost forţaţi a munci ca sclavi, timp de douăsprezece ore pe zi, fără să fie plătiţi, într-o fabrică de cărămizi din oraşul chinezesc Dingzhou. Unul dintre oameni, care a încercat să scape, a fost prins, a fost târât înapoi în tabără şi a fost bătut până la moarte în faţa celorlalţi oameni. De-abia pe 22 mai 2001, după ce unul dintre muncitori a reuşit să scape de gărzi, oficialităţile locale au fost informate şi au venit ca să-l aresteze pe manager şi să-i elibereze pe oameni. Muncitorii fuseseră ţinuţi ca sclavi mai bine de un an.

În februarie 2001, ziarul *Dahe Daily* a raportat că oficialii din oraşul Zhengzhou, din provincia Henan au încercat să elibereze 30 de sclavi dintr-o mină ilegală de cărbuni. Au fost împiedicaţi de 20 de paznici înarmaţi şi au

revenit a doua zi, însoţiţi de poliţia înarmată. O altă mină de cărbuni a fost închisă în aceeaşi zonă, unde erau ţinuţi ca sicavi şase muncitori, cu vârste cuprinse între 14 şi 73 de ani.

În mai 2001, cinci femei, care lucrau forţat fără să fie plătite într-o fabrică de materiale de lustruire, au evadat în timpul unei pene de curent, potrivit unui articol publicat de *Yanshan Metropolis News*.

China are un sistem de înregistrare numit *hokou*, care le dă muncitorilor foarte puţine drepturi sau protecţie atunci când părăsesc locul original de rezidenţă. Acest fapt îi încurajează pe alţii să-i considere pe cei care migrează ca pe nişte cetăţeni de mâna a doua. Atitudinea luată de autorităţile locale este: „Nu sunt oamenii noştri, aşa că nu suntem responsabili pentru ei”. Într-un caz de acest gen, 100 de oameni din Henan au fost salvaţi dintr-o fabrică de chelp din oraşul Rongeheng, provincia Shandong, numai după ce unul dintre ei a reuşit să-şi contacteze familia din Henan, care a cerut ajutorul unui ziar local, *Henan Daily*. Directorul unei fabrici de cărămizi din Dingzhou a admis că a ţinut „câţiva” muncitori la lucru împotriva voinţei lor. Deşi există legi care interzic munca forţată, oficialii guvernamentali şi cei de la protecţia muncii nu vor să le pună în aplicare.

Atâta vreme cât necesitatea economică joacă un rol în a-i face pe muncitorii itineranţi vulnerabili să ajungă să muncească forţat, corupţia şi lăcomia oamenilor vor permite sclaviei să înflorească. Genele lăcomiei şi violenţei sunt mai puternice ca niciodată în genomul nostru. De ce unii au dezvoltat mecanisme pentru înfrângerea acestor caracteristici, în vreme ce alţii trăiesc sub efectul acestor gene? La sfârşitul anului 1994, în China erau înregistrare oficial 260.000 de EIS (Entităţi Investitoare Străine), în slujba cărora munceau aproape două milioane de muncitori, iar volumul investiţiilor este 491 de miliarde de dolari americani. Pentru că primesc tratament preferenţial din partea guvernului, aceste entităţi sunt imune la monitorizarea care are loc în China. Oficialii

guvernamentali şi departamentali se fac că nu văd felul în care aceste EIS încalcă legea, pentru că se tem să nu piardă investiţiile acestora. În schimb, EIS au văzut această ambiguitate ca pe un avantaj psihologic pe care-l folosesc ca pe o ameninţare împotriva departamentelor de aplicare a legii. În anul 1994, EIS au câştigat cel puţin 40% dintre disputele legate de protecţia muncii. Alte tertipuri folosite de EIS sunt: [40]

Înapoi această garanţie dacă îşi dau demisia sau sunt concediaţi.

Cărţile de identitate şi permisele de rezidenţă temporară ale muncitorilor le sunt confiscate la intrare. Practic, muncitorii sunt ţinuţi în custodie, pentru că nu pot să meargă nicăieri dacă nu au acte de identitate.

Muncitorii primesc în medie cu 18% mai puţin bani decât salariul minim pe economie. Cel mai scăzut nivel de salarizare a fost înregistrat în oraşul Dongguan, acolo unde muncitorii primeau cu 32, 2% mai puţini bani decât salariul minim pe economie.

Arieratele de plată şi plata sub nivelul muncii prestate îi înrobesc pe muncitori şi nu le permit să întreprindă nicio acţiune pe cont propriu. Unii dintre ei îşi primesc banii o dată la câteva luni, iar unele întreprinderi nu plătesc decât alocaţiile zilnice de hrană. În mod invariabil, atunci când aceste întreprinderi intră în faliment, muncitorii nu-şi pot revendica banii restanţi. Într-o anchetă oficială, desfăşurată în luna septembrie a anului 1994 în provincia Guangdong, principala zonă de investiţii străine din China, au fost descoperiţi 25.000 de muncitori ale căror salarii nu fuseseră plătite sau fuseseră plătite parţial, suma ajungând până la 6 520.000 de rmb.

Managementul dur, care aduce aminte de tratamentul aplicat sclavilor, este activ chiar şi în fabricile acreditate din zonele economice speciale. Mulţi dintre muncitori provin din satele lovite de sărăcie. Abuzul fizic şi

---

40 Muncitorii sunt obligaţi să depună o garanţie la momentul recrutării, care se ridică cel mai adesea la valoarea a două sau trei salarii. Ei nu pot cere

verbal şi concedierile arbitrare sunt la ordinea zilei.

În luna martie a anului 1995, muncitorii coreeni dintr-o fabrică de produse electronice din oraşul Zhuhai au fost obligaţi să lucreze fără întrerupere timp de patru zile, având la dispoziţie doar cinci ore pentru somn. Muncitorii epuizaţi au apucat să doarmă în timpul pauzei de zece minute de după-amiază. Supărat pe „lenevia" lor, şeful fabricii a obligat întregul colectiv să îngenuncheze. Cei care au refuzat au fost concediaţi imediat. Pe măsură ce China se integrează rapid în sistemul comercial mondial, muncitorii chinezi nu mai sunt sclavii statului, ci devin sclavii statului şi ai capitalismului internaţional.

Fabricile cu regim de muncă sclavagist, multe dintre ele producând branduri internaţionale, poartă răspunderea multor vieţi pierdute în incendii în ultimii zece ani. O astfel de statistică ar fi inacceptabilă în Marea Britanie sau în Statele Unite ale Amercii.

INCENDII ÎN FABRICI

Mai 1991 Fabrica Xingye Raincoat Factory, deţinută de Hong Kong, care producea hainele de ploaie pentru copii Ţestoasele Ninja, în oraşul Dongguan, din provincia Guanngdong: 72 de morţi, 47 de răniţi.

Noiembrie 1993 Fabrica Zhili Toy Factory, deţinută de Hong Kong, care producea jucăriile Chicco în Shenzen: 87 de morţi, 51 de răniţi.

Decembrie 1993 Fabrica taiwaneză Gaofu Textile Co. Ltd, din oraşul Fuzhou, provincia Fujian: 61 de morţi, toate victimele au fost femei.

Iunie 1994 Fabrica Yuexin Textile Factory, deţinută de Hong Kong în Zhuhai: 93 de morţi, 160 de răniţi. Muncitorilor li s-a cerut să se întoarcă în fabrică pentru ca să scoată produsele chiar înainte ca fabrica să se prăbuşească. Septembrie 1995 Fabrica de echipamente electrice din oraşul Dongguan: 7 morţi, 4 răniţi.

Ziua de Dormitorul muncitorilor de la o fabrică taiwaneză de

Anul Nou, 1996 decoraţiuni pentru Crăciun din oraşul Shenzen: 22 de morţi, 33 de răniţi. Depozitul

transformat în dormitor a fost construit cu fier ruginit. Găzduia peste 800 de muncitori şi diverse materiale plastice. Singura cale de ieşire era reprezentată de cele două uşi principale.

Toate aceste „accidente" care puteau fi prevenite urmează acelaşi tipar. Nu există mijloace de prevenire a incendiilor, ieşirile de urgenţă sunt de obicei blocate sau sigilate ca să-i împiedice pe muncitorii sclavi să fugă. În primele unsprezece luni ale anului 1995, în provincia Guangdong au fost înregistrate 1184 de incendii, în care au murit 193 de oameni şi 268 au fost răniţi. Cele mai multe dintre victime erau femei tinere, acestea reprezentând principala forţă de muncă din întreprinderile cu capital străin. Vă puteţi imagina ca o asemenea ştire să ajungă pe prima pagină a ziarelor din Los Angeles? La început poate că veţi spune că „aşa ceva nu s-ar putea întâmpla în Statele Unite ale Americii". Adevărul este că probabil se întâmplă astfel de lucruri tot timpul, dar ele nu ajung niciodată să fie ştiri. De ce? Pentru că munca ieftină din Los Angeles este făcută de emigranţii ilegali mexicani şi asta nu reprezintă o ştire suficient de suculentă pentru mass-media însetată de sânge, care nu-i dă niciun fel de atenţie. Vieţile mexicanilor par să valoreze mai puţin decât viaţa unei majorete de pe plajă.

Şi iată-ne la aproximativ 200.000 de ani de la intrarea noastră în comunitatea universală a speciilor primitive. Deşi am ajuns aici ca o specie sclavă, am făcut progrese remarcabile împotriva creatorilor noştri ostili şi răzbunători, care nu s-ar da în lături de la nimic ca să ne manipuleze, controleze şi pedepsească de fiecare dată. Şi, la numai 11.000 de ani de la apariţia civilizaţiei, prin bunăvoinţa unor zei milostivi, suntem pe cale să colonizăm planeta Marte. Acum avem un ascendent moral asupra creatorilor noştri, în ceea ce priveşte viziunea noastră asupra egalităţii şi drepturilor omului, dar încă mai avem o mahmureală violentă din cauza caracterului speciei sclave. Deşi este aproape invizibilă, sclavia există şi prosperă pe Pământ, aşa cum a făcut de mii de ani. Oare vom învăţa

din propria experienţă atunci când ne vom stabili pe Marte sau vom face ceea ce ni se va părea normal – clonarea unei specii noi şi controlarea acesteia cu o mână de fier? Dacă ADN-ul nostru care evoluează încet are vreun rol în această poveste, cel mai probabil că vom alege cea de-a doua opţiune.

CODUL LUI HAMMURABI: REGELE-PREOT CARE A ÎNTEMEIAT BABILONUL

Există anumite disensiuni cu privire la perioada în care a domnit Hammurabi. Unii învăţaţi susţin că acesta a domnit în jurul anului 2300 î.Hr., alţii spun că ar fi domnit în jurul anului 1700 î.Hr. Zecharia Sitchin susţine că Hammurabi ar fi domnit în jurul anului 1900 î.Hr., ceea ce ar însemna că el este primul rege de după distrugerea Sodomei şi Gomorei şi a altor oraşe de către zeii Anunnaki, care-l urmăreau pe zeul rebel Marduk, fiul lui Enki, în jurul anului 2024 î.Hr. Însă, aşa cum vom demonstra, Marduk a supravieţuit, iar Babilonul a devenit un oraş puternic sub domnia sa. În această traducere, realizată de L.W. King, citim despre ceea ce a avut de spus regele Hammurabi despre noul său regat care i-a fost încredinţat de Marduk:

„Atunci când sublimul Anu, regele Anunnaki, şi Bel, domnul cerului şi al pământului, cel care a hotărât soarta Pământului i-au încredinţat lui Marduk, fiul atotputernic al lui Ea, Zeul Dreptăţii, conducerea asupra pământenilor şi l-a făcut mai-mare peste Igigi, au dat Babilonului ilustrul său nume, pe care I-au preamărit pe pământ şi au ridicat un regat veşnic pe el, ale cărui fundaţii sunt atât de solide ca şi cele ale cerului şi pământului; apoi, Anu şi Bel m-au numit pe mine, Hammurabi, prinţul fericit, temător de Dumnezeu, să aduc legea dreptăţii în acest ţinut, să-i distrug pe cei răi şi pe făcătorii de rele, în aşa fel încât cel puternic să nu-i facă rău celui slab şi să conduc oamenii cu capul negru aşa cum a făcut-o Shamash şi să iluminez poporul pentru binele viitor al neamului omenesc”.

Aceste cuvinte reprezintă o dovadă minunată a felului în care zeii controlau soarta oamenilor şi numeau regii din rândurile celor puţini aleşi. Găsim dovezi despre

relaţia strânsă dintre Marduk şi Igigi, care erau adepţii săi, cei care sosiseră pe Pământ venind de pe Marte, după ce această planetă îşi pierduse atmosfera.

Ei sunt candidaţii cei mai probabili, cei care fuseseră părinţii arienilor, căsătorindu-se în anii care au urmat cu femei pământene. Mai citim şi despre „oamenii cu capul negru”, care-i reprezentau pe muncitorii primitivi şi pe descendenţii lui Adamu, care fuseseră aduşi în Sumer ca să lucreze pentru zeii şi pentru păturile superioare ale oamenilor din Sumer. În alte tăbliţe putem să citim despre chinul oamenilor cu capul negru şi găsim referiri la muncile grele pe care trebuiau să le presteze şi pentru care fuseseră creaţi. Este o dovadă de necontestat a faptului că oamenii cu capul negru avuseseră cea mai grea viaţă de pe această planetă încă de la momentul creării lor. De asemenea, este evident că Adam a fost negru. Unii dintre descendenţii săi au fost duşi la nord şi amestecaţi cu Igigi şi cu alţi zei inferiori sumerieni, dând naştere albilor arieni, clasa superioară a civilizaţiei sumeriene. Rudele lui Adam care au rămas în Africa au rămas în urmă în multe domenii. În vreme ce tehnologia zeilor Anunnaki era aplicată în viaţa cotidiană a sumerienilor, descendenţii africani ai lui Adam trăiau în aceleaşi condiţii primitive de mii de ani şi îi venerau pe aşa-zişii zei mitologici. Însă nu toţi oamenii cu capul negru care au fost duşi în Sumer au avut o viaţă uşoară, cei mai mulţi dintre ei au rămas sclavi ai zeilor Anunnaki şi au avut o viaţă plină de greutăţi. În jurul anului 2000 î.Hr., un scrib necunoscut a scris un poem în care erau descrise evenimentele triste care au înconjurat căderea oraşului Ur.

În această lamentaţie citim despre chinul populaţiei negre. Acest poem reprezintă o dovadă excelentă a circumstanţelor în care au fost distruse Sodoma şi Gomora într-un fel de dezastru nuclear, dezlănţuit de îngerii biblici care i-au vizitat pe Avraam şi pe Lot. Aceste lucruri se întâmplau în jurul anului 2024 î.Hr. Punctele de suspensie din traducerea tăbliţei indică părţile distruse ale tăbliţei care nu au putut să fie descifrate:

Legea şi ordinea au încetat să mai existe…
Oraşele şi casele au fost distruse…
În râurile Sumerului curgea o apă amară…
Mama nu mai avea grijă de copiii ei…
Regalitatea fusese mutată din acest ţinut…
Pe malurile Tigrului şi Eufratului… creşteau plante lipicioase…
Nimeni nu mai mergea pe străzi, nimeni nu mai bătea drumurile, Oraşele şi satele deveneau ruine, Fertilii oameni negri erau acum bătuţi…
Soarta hotărâtă de zei nu mai putea fi schimbată sau înfrântă!
Regulile 15 – 20 din Codul lui Hammurabi Referirile la sclavi
Oricine ia un sclav, bărbat sau femeie, care aparţine curţii, sau un sclav, bărbat sau femeie, de la un om eliberat şi-l duce în afara oraşului, va fi ucis.
Oricine primeşte în casa lui un sclav fugit, bărbat sau femeie, care aparţine curţii, sau unui om eliberat şi nu-l aduce pentru ca să fie revendicat, atunci stăpânul casei va fi ucis.
Dacă cineva găseşte sclavi, femei sau bărbaţi, în afara oraşului şi îi aduce stăpânului, acesta îi va plăti doi shekeli de argint.
Dacă sclavul nu va spune numele stăpânului său cel care îl găseşte îl va aduce la palat, se vor face cercetări iar sclavul va fi înapoiat stăpânului său.
Oricine ţine un sclav în casa sa şi acesta este găsit acolo, cel care l-a ţinut pe sclav va fi ucis.
Dacă sclavul pe care l-a prins a fugit de la el va depune jurământ în faţa proprietarilor sclavului şi va fi absolvit de vină.
Codul lui Nesilim (*Hittiţi*) *circa 1650* î.Hr. – *1500 î.Hr. Extrase aleatorii*
Dacă cineva loveşte un bărbat liber sau o femeie şi acesta moare, îl va aduce pe acesta şi va da în locul lui două persoane, pe care le va lăsa să plece la casa lor.
Dacă cineva loveşte un bărbat sclav sau o femeie, îl

va aduce şi pe acesta şi va da în schimb o persoană, pe care o va lăsa să plece la casa ei.

Dacă cineva orbeşte un om liber sau îi scoate dinţii, până acum trebuia să dea o jumătate de kilogram de argint, acum va da douăzeci de jumătăţi de shekel.

Dacă cineva orbeşte un sclav sau îi scoate dinţii, va plăti zece jumătăţi de shekel şi va fi lăsat să plece la casa lui.

Dacă cineva provoacă o pierdere de sarcină unei femei şi aceasta este în luna a zecea, va plăti zece jumătăţi de shekel de argint, iar, dacă este în luna a cincea, va plăti cinci jumătăţi de shekel de argint.

Dacă cineva provoacă o pierdere de sarcină unei femei sclave şi aceasta este în luna a zecea, va plăti cinci jumătăţi de shekel de argint.

Dacă vreun om din Hatti fură un sclav nesian şi îl aduce aici, pe teritoriul Hatti, iar stăpânul său îl găseşte, i se vor plăti douăsprezece jumătăţi de shekel de argint şi va fi lăsat să plece la casa lui.

Dacă cineva fură un sclav luwian, de pe pământurile Luwiei şi îl aduce pe pământurile Hatti, iar stăpânul acestuia îl descoperă, va primi înapoi doar sclavul.

Dacă un sclav, femeie sau bărbat, fuge, acela la care va fi găsit de către stăpânul său va plăti cincizeci de jumătăţi de shekel pe an.

Dacă un om liber şi o femeie sclavă se îndrăgostesc unul de altul şi acesta o ia de soţie, îşi întemeiază casă şi fac copii şi după aceea se despart, femeia va lua cu ea doar pe unul dintre copii.

Dacă un bărbat sclav se căsătoreşte cu o femeie, situaţia va fi aceeaşi. Toţi copiii vor rămâne la mamă, iar sclavul va lua un singur copil.

Dacă un bărbat sclav se căsătoreşte cu o femeie sclavă, situaţia va fi aceeaşi. Copiii vor merge cu mama sclavă, mai puţin unul care va sta cu tatăl sclav.

Dacă un sclav comunică preţul miresei unui fiu liber şi-l ia pe acesta ca bărbat al fiicei sale, nimeni nu-l va transforma pe soţ în sclav.

Dacă un om liber dă foc unei case, el va trebui să reconstruiască acea casă. Şi, indiferent ce se află în acea casă, om, vită, oaie, dacă moare, el nu va trebui să plătească nicio compensaţie.

Dacă un sclav dă foc unei case, stăpânul său va compensa pentru el. Sclavului i se vor tăia nasul şi urechile şi va fi înapoiat stăpânului său. Dar, dacă acesta nu plăteşte compensaţiile, va trebui să cedeze sclavul.

Dacă un om liber omoară un şarpe şi dă vina pe un alt om, va trebui să plătească o jumătate de kilogram de argint; dacă este un sclav, va fi omorât.

Dacă un om liber alege câte o femeie sclavă pentru a se împreună cu ea, fapta nu se pedepseşte. Dacă fraţii se culcă cu o femeie liberă, împreună, sau unul după celălalt, fapta nu se pedepseşte. Dacă tatăl şi fiul se culcă cu o femeie sclavă sau cu o prostituată, împreună, sau unul după celălalt, fapta nu se pedepseşte.

Dacă un sclav îi spune stăpânului său «Nu eşti stăpânul meu» şi este condamnat, stăpânul său îi va tăia o ureche.

Indiferent de numărul de dovezi prezentate, mulţi cititori vor găsi că adevărul este prea oribil ca să fie crezut. Omul a evoluat în aşa măsură încât pur şi simplu respingem ipotezele deprimante de o asemenea amploare în favoarea unor povestiri frumoase spuse de către istorici. În această căutare a iluminării, cel mai mare duşman al nostru este aroganţa. În neputinţa noastră de a face faţă adevărului teribil despre moştenirea speciei noastre sclave se află paradoxul care va contribui în cele din urmă la dispariţia noastră. Mândria noastră folosită necugetat ar putea să ne distrugă. Cunoaşterea este putere, indiferent de cât de veche este. Propun să începem să îmbrăţişăm înţelepciunea predecesorilor noştri, indiferent de cât de greu ar fi, şi să găsim o cale ca să înţelegem faptele reale legate de originile noastre şi de locul nostru pe această planetă. Din păcate, fiecare părticică din esenţa umană este plină de caracteristicile unei specii sclave, prinse într-un ciclu de ritualuri de neînţeles, înrobite de tot ceea ce ne

înconjoară, respingând cu încăpăţânare până la mormânt orice fel de sugestii de acest gen. Am fost creaţi ca o specie sclavă, am trăit şi ne-am comportat ca o specie sclavă şi încă ne comportăm ca atare, nesiguri de originile şi de scopul nostru.

ÎN CURÂND

SCLAVII ZEILOR

Istoria secretă a zeilor Anunnaki şi a misiunii lor pe Pământ *volumul U*

Cuprins

Introducere 5
Comportamentul animalelor. 9
Celula 27
Creierul 47
O călătorie înapoi în timp 63
Genomul: Programul uman de software 83
Panspermia 101
PlanetaX 127
Natura umană 153
Aurul: Obsesia fără sfârşit 177
Civilizaţia instant şi Sumerul 217
Mânia zeului 279
Sclavi şi iscoade 339

Tipografia Shik & Ştefan SRL
str. Nicolae Drăgan nr. 10 sector 5, Bucureşti

existentă în partea de sud a Africii… şi care a apărut acum 200.000 de.

ani, odată cu sosirea astronuţilor Anunnaki.

— Trimişi pe Pământ, –…

aceşti astronauţi antici, sosiţi de pe planetă. Nibiru, au q-al omenirea; *. ca pe o specie sclavă, dând naştere astfel o. bsesiei milenare pentru ăqf, sclaviei şi lui Dumneţeu ca stăpân.

Aducând noi dovezi arheologice şi genetice în sprijinul muncii /. revoluţionare purtate de Zecharia Sifebin pentru traducerelâbliţelor i – de argilă prebiblice. Tertjngej explică felul în card An unnakâau creat omul folosinde-se de propriul ADN, controlându-ne abilităţile

fizice şi. mentale prin dezactivarea unei părţi importante a ADN-ului, ceea ce

explică de: *te* doar un procent de-a% din ADN-ul uman este activ în

prezent. Tellinger identifică o serie întreagă de ruine complexe, v* recent descoperite, împreună cu mii de mine, ca fiind ruinele" oraşului întemeiat de Enki, conducătorul astfonauţilor Arrunnaki, şi explicătehnologiile pe care le foloseau aceştia şi felukncare utiliziu poterea sunetului pa sursă de energie. Făcând legătura între principalele mitologii ale lunii şi istoriile înscrise pe-bliţele de argila aumeriene, Tellinger dezvăluie faptele care au stat la l-aza, interacţiunii fizice directe cu „dumnezeu" care a avut ca punct.

Culminant Marele Potopo temă nelipsită din mitpfogia antică distrugând astfel operaţiunile ipiniere alb astronauţilor Anunnaki.

Tellinger demonstrează că, pe măsură ce omenirea devine conştientă de adevărul despre originile ei, specia umărţă îşi poate pepăşi condiţia programată de sclavi şi animale, îşi poate trezi, la

viaţă ADN-Ul amorţit, moştenit de la Anunnaki, poate atinge speranţa de viaţă şi inteligenţa creatorilor ei şi, de ademenea, poate înţelege

diferenţa dintre zeii mitologfci şi Dumnezeii! iubitor diny). universul nostru * … / \…

Mchiel Tellinger este om de ştiinţă, cercetător şi invitai obişnuit la mai mult de '200 de emisiuni de radio în Statele Unite ale Arrrericii, – Mărea Brttanie şi Europa, cum ar fi *Coast to Coast AM*, realizată de

George Noory, sau *Shirley-Maclaine Show*. În luna martie a anului

2011; Tellinger a fost gazda conferinţei Megalithomania, La Johannesburg, înăfrica de Sud, avându-i ca invitaţi pe Graham… Hancock, Ăodfew Colţins şi Robert Temple. În prezent, Michael

Tellingşr locuieşte în Africa de Sud.

Vreme îndelungată, marii înțelepți au spus că prima civilizație de pe Pământ a apărut odată cu Sumerul, acum 6 000 de ani. Totuși, așa cum demonstrează Michael Tellinger, sumerienii și egiptenii au moștenit cunoștințele și priceperea de la o civilizație mai veche, existentă în partea de sud a Africii, și care a apărut acum 200 000 de ani, odată cu sosirea astronauților Anunnaki. Trimiși pe Pământ, acești astronauți antici, sosiți de pe planeta Nibiru, au creat omenirea ca pe o specie sclavă, dând naștere astfel obsesiei milenare pentru aur, sclaviei și lui Dumnezeu ca stăpân.

Aducând noi dovezi arheologice și genetice în sprijinul muncii revoluționare purtate de Zecharia Sitchin pentru traducerea tăbliților de argilă prebiblice, Tellinger explică felul în care Anunnaki au creat omul folosindu-se de propriul ADN, controlându-ne abilitățile fizice și mentale prin dezactivarea unei părți importante a ADN-ului, ceea ce explică de ce doar un procent de 3% din ADN-ul uman este activ în prezent. Tellinger identifică o serie întreagă de ruine complexe, recent descoperite, împreună cu mii de mine, ca fiind ruinele orașului întemeiat de Enki, conducătorul astronauților Anunnaki, și explică tehnologiile pe care le foloseau aceștia și felul în care utilizau puterea sunetului ca sursă de energie. Făcând legătura între principalele mitologii ale lumii și istoriile înscrise pe tăblițele de argilă sumeriene, Tellinger dezvăluie faptele care au stat la baza interacțiunii fizice directe cu „dumnezeu" care a avut ca punct culminant Marele Potop – o temă nelipsită din mitologia antică –, distrugând astfel operațiunile miniere ale astronauților Anunnaki. Tellinger demonstrează că, pe măsură ce omenirea devine conștientă de adevărul despre originile ei, specia umană își poate depăși condiția programată de sclavi și animale, își poate trezi la viață ADN-ul amortit, moștenit de la Anunnaki, poate atinge speranța de viață și inteligența creatorilor ei și, de asemenea, poate înțelege diferența dintre zeii mitologici și Dumnezeul iubitor din universul nostru.

Michael Tellinger este om de știință, cercetător și invitat obișnuit la mai mult de 200 de emisiuni de radio în Statele Unite ale Americii, Marea Britanie și Europa, cum ar fi *Coast to Coast AM*, realizată de George Noory, sau *Shirley Maclaine Show*. În luna martie a anului 2011, Tellinger a fost gazda conferinței Megalithomania, la Johannesburg, în Africa de Sud, avându-i ca invitați pe Graham Hancock, Andrew Collins și Robert Temple. În prezent, Michael Tellinger locuiește în Africa de Sud.

www.edituranicol.ro

Distribuită de
STAND
AGENȚIE DIFUZARE CAR
TEL/FAX: 021/ 223.26
www.cartea-ta.

9 789737 664532